SECRETUL PACIENTEI

LORETH ANNE WHITE

LITERA

buzz BOOKS

buzz
BOOKS

Cărţile despre care toată lumea vorbeşte!

O colecţie care cuprinde cele mai noi thrillere, cărţi poliţiste
şi de suspans – romane aflate în topurile internaţionale,
ecranizate sau în curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi –
cărţi provocatoare, pe care abia aştepţi să le citeşti

LORETH ANNE
WHITE

SECRETUL PACIENTEI

Traducere din limba engleză și note
MIHAELA-MAGDALENA DUMITRU

LITERA
București

The Patient's Secret
Loreth Anne White

Design copertă: Caroline Teagle Johnson

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Secretul pacientei

Loreth Anne White

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Alexandra Diaconescu
Corector: Cătălina Călinescu
Prepress copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-630-319-926-9
ISBN EPUB 978-630-338-274-6

PREFAȚĂ

Inspirația de a scrie această operă de ficțiune a reprezentat-o o crimă oribilă și revoltătoare care s-a petrecut într-un cartier liniștit din preria canadiană. Întâmplările acelei zile au intrat în istoria criminologiei canadiene și au fost descrise pe larg în presă, împreună cu procesele care au urmat. Dar dacă miezul romanului *Secretul pacientei* este extras din fapte reale, ceea ce se țese în jurul său este ficțiune.

CUM SE TERMINĂ

Este mai bine să nu te opui schimbării pe care o aduce cartea de tarot numită „Moartea". Altfel, tranziția va fi mai grea. Și mai dureroasă. Dimpotrivă, trebuie să renunți, să accepți schimbarea

necesară și s-o privești ca pe un nou început. Cartea numită „Moartea" este semnul că trebuie să tragi linie sub trecut, ca să poți merge mai departe. Mesajul ei este: „Renunță la tot ce nu-ți mai servește".

Declarația artistului. Moarte. 36 x 48. *Ulei pe pânză.*

Întunericul e mai dens decât și-a închipuit că va fi. Copacii bătrâni se apleacă și se răsucesc în bătaia vântului. Ploaia cade în valuri peste coroanele lor. Poteca de pe coastă e îngustă și alunecoasă din cauza noroiului. Ceața se cerne în fața ei, izbindu-se de raza slabă a lanternei pe care o poartă pe frunte.

Frica îi crește în pântec pe măsură ce pătrunde mai adânc în pădure. Ar fi trebuit să-și caute telefonul mai bine înainte să-și părăsească studioul. N-ar fi trebuit să iasă la ora asta. Dar au silit-o să iasă în miez de noapte, în plină furtună de vară, vocile pe care a început din nou să le audă. Dorește cu disperare să le lase în urmă. Pe de altă parte, știe că nu va putea nicicând să fugă de ele. Nu acum. Monstrul nu-i dă târcoale aici. Nu e altcineva. Monstrul e în capul ei. Este ea însăși.

Am... înjunghiat... am... sânge pe mine.... n-am putut să împlânt cuțitul din nou... prea tânăr ca să moară... implorări... să nu ucid... am auzit gâlgâitul... odată început, lucrul nu mai putea fi oprit. Trebuia dus până la capăt. Un țipăt mut îi urcă în piept. Sunetul prinde viață. Îi străpunge urechile. Lacrimile îi usturã ochii. Face o sforțare, aleargă mai repede, jinduind să scape. Respirația îi scrâșnește în gât. Gâfâie. Sudoarea îi udă tricoul pe sub bluza de trening impermeabilă.

O imagine îi spintecă mintea – rănile căscate, în formă de frunză. Scobitura din orbita ochiului. Sânge... atât de mult sânge. Împroșcat și stropit și

pulverizat pe pereți, pe tavan, pe abajururi, pe ecranul televizorului, pe bicicleta statică. Covorul din hol îmbibat de sânge, lipicios. Îi simte mirosul din nou. Fierbinte. Cărnos.

Îmi pare rău. Îmi pare foarte, foarte rău... Eram altă persoană. Nici nu o recunosc pe acea persoană. Parcă nu era adevărat, parcă n-aş fi fost eu.

Vede sclipirea lamei. Aude strigăte. Își mișcă picioarele și mai repede.

Am omorât... am omorât... am omorât. N-am vrut să...

Fulgerul se despică deasupra bolții pădurii, apoi bubuie tunetul. Se împleticește speriată, aproape să cadă. Zguduită, se apleacă în față și își pune mâinile în șolduri. Inspiră lacom. Inima i se izbește de cutia toracică. Dă afară aerul în mici explozii de abur fantomatic care se conturează în lumina lanternei de pe frunte. Tunetul vuiește din nou și se rostogolește peste ocean. Deși nu vede apa, o simte, o întunecime goală, pulsândă, sub nivelul stâncilor, dincolo de copaci, spre dreapta ei. Iar acum, rămasă nemișcată, prin răpăitul de tobă al ploii, aude valurile care frământă și fac să zornăie pietrișul de la baza stâncilor de gresie.

Lucrurile au luat-o razna de tot.

Avea un plan, dar s-a ales praful de el. Acum nu știe ce să facă, nici măcar cum să continue să trăiască. Nu știe care este scopul ei pe lume.

Ceva se mișcă printre copaci. Se încordează, își îndreaptă privirea spre formele care se ițesc prin pădure, la dreapta ei. Face o mișcare și, când raza lanternei tremură prin ceață, umbrele țâșnesc și se reped înspre ea. Înghite în gol, privind încordată în întuneric, printre trunchiuri de arbori și ferigi.

Un fulger mijește din nou. Bubuitul tunetului vine aproape instantaneu. Furtuna este chiar deasupra pădurii. Ploaia cade mai tare, iar vântul șuieră printre crengi cu vuietul unui râu învolburat.

Cu colțul ochiului zărește o siluetă cu glugă. Apoi aceasta dispare.

Pulsul îi crește. I se usucă gura. Panica i se strecoară în pântec.

Trebuie să iasă din pădure. Aruncă o privire înapoi, în lungul cărării. I-ar lua mai mult timp să se întoarcă decât să meargă înainte. Dacă-și continuă drumul, în câteva minute va ieși într-o zonă deschisă de pe faleza înaltă, acoperită cu iarbă. Va scăpa de pădure. Dincolo de aceasta este o parcare, iar apoi o stradă luminată. Se va simți mai bine. În siguranță. Poate alerga până acasă pe șosea, la lumina becurilor stradale.

Începe din nou să alerge. Un fulger se lățește pe cer. Înaintează mai repede, împiedicându-se de rădăcini, alunecând în noroi. Este atacată de conuri de pin și rămurele căzute din copaci. Un con aproape o lovește în cap. Se ferește lăsându-se în jos. Mișcarea ei bruscă face umbrele să salte și să fugă agitate care-ncotro. Se oprește iar. Gâfâind, se învârte pe călcâie și vede din nou silueta cu glugă pândind dintre copaci. Bezna îi acoperă chipul ca o mască. Ceața se îngroașă, și creatura dispare. O gheară de frică o apucă de gât.

Pornește ca din pușcă, picioarele o propulsează înainte, încălțările alunecă. Se împiedică. Rotindu-și brațele ca palele unei mori de vânt, reușește să se îndrepte și apoi încearcă să se îndepărteze și mai repede.

Un alt fulger. Preț de o clipă, poteca de dinaintea ei se luminează. Vede din nou silueta cu glugă. Acum are în mână o lanternă și o alta orbitoare pe cap. Un ciclop fără chip. Tot corpul îi îngheață. Creierul îi paralizează. Nu poate respira, nu se poate mișca. Vine spre ea, mai aproape, tot mai aproape. Raza lanternei de pe fruntea ei lovește dungile reflectorizante de pe pantalonii și jacheta lui. Lumina saltă înapoi, făcând dungile să lucească

ca niște lame argintii, ca un costum de schelet purtat de Halloween.

Am... înjunghiat... am... sânge pe mine. N-are telefonul mobil la ea. Și nici o armă.

Deodată, străinul pare să iuțească pasul. Ea părăsește poteca și pătrunde în tufișurile dese dintre copaci. Înaintează cu greu prin mărăciniș și hățișul de rugi, împiedicându-se și prăbușindu-se peste cioate și pietre și rădăcini, lovind în toate părțile cu brațele, izbită de ramuri peste față.

O urmărește printre tufe, cele două raze de lumină perforează cețurile ca două tuneluri, luminând trunchiurile copacilor și frunzele și făcând ploaia să sclipească argintiu. Tunetul bubuie din nou. Femeia scoate un scâncet. Lacrimile îi pârjolesc ochii. O altă ramură o șfichiuiește peste obraz. Ploaia – sau sângele – îi inundă fața. Îl aude. Vine. Ca o bestie, traversând tufărișul, apropiindu-se. Îi aude respirația. Cade din nou, se târăște de-a bușilea prin noroi, zdrelindu-și palmele în rugi și spini.

Scâncește iar în timp ce se ascunde sub o ramură joasă. Stinge lampa de pe cap și încearcă să rămână nemișcată. Dar luminile se apropie. Vede razele care caută la nivelul pământului. Aproape că a descoperit-o, și nu mai suportă.

Cu un țipăt, țâșnește din ascunzătoare și înaintează clătinându-se, ca o căprioară rănită. Deodată iese dintre copaci, și în fața ei se deschide golul negru. A ajuns la marginea pădurii. Costișa. Oceanul. Se răsucește, însă el e chiar acolo. E prinsă în capcană.

– Ce... ce vrei? îngaimă răgușită.

El ridică mâna în care ține lanterna ca pe o armă cu care urmează s-o lovească. Spune ceva, dar femeia nu aude decât vuietul tot mai puternic din mintea ei. Individul se năpustește înainte și-o apucă de braț.

Țipă și se luptă până îi scapă din prinsoare. Acum este chiar la marginea stâncii. Gâfâie. Omul se ghemuiește în fața ei, balansându-se, pregătit pentru clipa când ea va sări la atac, gata s-o oprească. Simte pietriș sub picioare. Este chiar pe marginea fărâmicioasă a stâncii de gresie.

El strigă ceva, dar cuvintele îi sunt înhățate de șuierul vântului prin copaci și de zgomotul valurilor de sub stânci. Se repede din nou spre ea, însă femeia îi zgârie și-i julește fața, gâtul, țipând. Degetele ei apucă material textil și-i trag individului șapca și gluga de pe cap. La lumina unui alt fulger, îi vede chipul.

Gândurile i se opresc în loc.

„Tu?"

Dar momentul de uluială o costă. Mâna atacatorului se ridică în aer și apoi lanterna o izbește cu putere peste tâmplă. Se clatină, orbită pentru o clipă, și simte mâna care o împinge în piept. În aceeași secundă, pământul îi scapă de sub picioare.

Se prăvălește prin aer. Lovind din mâini într-o parte și în alta, înțelege că s-a prăbușit de pe stâncă. Din piept îi scapă un țipăt în timp ce cade rotindu-se în spirală prin ploaia șfichiuitoare și vântul nemilos. Un fulger săgetează cerul. Un trăsnet îi înghite țipetele.

Umărul i se izbește de o piatră. Corpul își schimbă traiectoria. Capul dă peste o altă piatră, aflată mai jos. Trupul se duce de-a berbeleacul în gol, tot mai jos, până când se lovește cu coastele și fața de o ieșitură a stâncii. Simte cum i se frânge gâtul și apoi spatele. Când craniul i se ciocnește de următoarea piatră crestată, în căderea sa spre plaja cu pietriș, lumea se întunecă, îndurătoare.

În sfârșit, vocile se opresc.

LILY

ÎN PREZENT
20 iunie. Luni.

FIŞĂ DE OBSERVAŢIE: ***TARRYN***

Pacientă, 15 ani, prezentată în urma arestării pentru furt din magazine. Pretinde că nu are nevoie de terapie, nu este „nebună“, dar părinţii o silesc să participe la „câteva şedinţe“ pentru a îndeplini cerinţele justiţiei restaurative.

S-a crăpat de ziuă cu nori grei. Rafalele de vânt și ploaia lovesc geamurile cabinetului de terapie din casa doctoriței Lily Bradley. Furtuna care s-a abătut ieri peste petrecerea cu grătar a vecinilor continuă să se manifeste cu aceeași furie. Lily se teme că bătrânul plop care se ridică deasupra magaziei din colțul curții se va prăbuși sub asaltul ploii și ar putea să cadă peste casă. Mai precis peste camera de la mansardă a fiului lor în vârstă de opt ani. Încearcă să nu se gândească la asta acum. Și să nu se întrebe de ce a plecat soțul ei, Tom, să alerge la 5.30 dimineața. Pe întuneric, în timpul furtunii.

Încearcă să nu se gândească la cearta lor îngrozitoare din ziua precedentă. Nici ea, nici Tom nu au conștientizat pe deplin cele petrecute și nici cum li se va schimba viața de acum înainte. Lily nu vrea decât să se concentreze la programările de azi. Înțelege că este o formă de negare. Dar apelul la rutină este modul ei de a supraviețui. Construirea unei vieți perfecte din cărămizile obiceiurilor îi dă senzația de control asupra lumii sale. Are *nevoie* de rutină. Simte nevoia să aibă mereu frâiele în mână.

Plecarea lui Tom la alergare prin întunericul furtunii *nu* face parte din rutina familiei Bradley. A văzut că plecase când a trăsnit dis-de-dimineață, zgomotul silind-o să se ridice în capul oaselor. În

sclipirea de lumină, a văzut pilota dată în lături pe partea lui de pat. Salteaua era rece. A coborât și a găsit un bilet pe blatul dulapului din bucătărie.

„Mă duc să alerg, să-mi limpezesc gândurile."

Încearcă să se concentreze la muncă, la pacienta ei, Tarryn Wingate, care stă așezată pe canapeaua de culoarea fulgilor de ovăz. Scaunul lui Lily este făcut din lemn și piele moale, crem. Design ergonomic. A costat o avere. Dar îl folosește cel puțin opt ore pe zi în timpul ședințelor de consiliere cu clienții ei și are nevoie să se simtă comod. Poartă pantaloni de comandă din in, cu croială largă, și un pulover crem. Perle simple. Părul blond-auriu este încolăcit într-un coc ușor la ceafă. Câteva șuvițe atârnă libere. Aspect feminin, dar îngrijit. Profesional. Elegant. Dar abordabil. Alegerile vestimentare fac și ele parte din rutină, din definirea personală, și au rolul de a inspira siguranță și, mai presus de orice, încredere.

Încrederea este cheia de boltă în psihoterapie.

Biroul ei a fost amenajat într-un mod asemănător. Ordonat, dar comod. Un spațiu sigur și protector. La fel ca denumirea firmei sale, Cabinetul de Terapie Stejarul, care semnifică un organism solid, dar în curs de dezvoltare, care poate îndura presiunea timpului, ceva care are rădăcini puternice.

Astăzi nu se simte deloc în siguranță.

Rădăcinile ei au fost expuse. Pe dinăuntru este toată o rană. E îngrozită că întreaga ei viață, toate lucrurile pentru care a muncit atât de mult, sunt pe cale să se năruie.

În poală ține un carnețel. În capul paginii a scris: „Tarryn, 7.30 dimineața".

– Îți mulțumesc că ai venit atât de devreme, spune.

– Pentru mine nu-i devreme, răspunde adolescenta de cincisprezece ani. V-am spus data trecută că ajung la piscină înainte de cinci și jumătate, mă antrenez cu echipa de înot înainte de orele de școală.

Tarryn nu e machiată. Jeanșii ei sunt de firmă, la fel și hanoracul. Are părul castaniu, lung până la umeri, strâns într-o coadă îngrijită. Constituție atletică. Ochi vigilenți. Atitudine ostilă. Încă nu are încredere în Lily.

Lily se silește să surâdă, dar nu spune nimic. Se lasă condusă de tânăra ei pacientă. Poate să priceapă multe despre cineva numai după golurile dintre cuvinte. Și din limbajul trupului.

Tarryn, jenată de tăcerea terapeutei, se foiește pe canapea.

– Deci, de câte ori mai trebuie să vin? V-am spus deja că am furat puloverul roz și am fost arestată. Și i-am zis proprietarului că-mi pare rău.

– Îți pare rău, Tarryn?

Afară huruie un tunet. Ploaia izbește din nou în geamuri. Gândurile lui Lily se întorc ca niște bumeranguri la cearta din ajun. „De ce nu s-a întors acasă până acum?“ Încearcă să nu se uite spre fereastră, la plopul care se clatină periculos în vânt. Vara trecută i-a spus lui Tom că ar fi bine să-i taie. El a insistat să aștepte până când ajungeau la maturitate puii de raton care-și făcuseră cuib în copac. Ratonii au crescut acum și tot acolo trăiesc.

– Contează?

– Dacă nu-ți pare rău cu adevărat, de ce i-ai spus așa proprietarului?

– Pentru că am fost obligată. Ca parte a procesului de justiție restaurativă.

Lily încuviințează din cap. Așteaptă.

Tarryn lasă privirea în jos, trage de firele care ies din gaura croită cu atenție în jeanșii de firmă.

– Nu-s nebună, spune într-un târziu. Doar că nu știu cum ar trebui să se desfășoare chestia asta. Sau cât o să dureze.

– Mi-ai zis și că ai bani, Tarryn, că ai fi putut cumpăra puloverul, dacă ai fi vrut. Dar nu mi-ai zis de ce ai ales să-l furi.

Tarryn înalță capul încetișor.

– Și dacă nu vreau să vorbesc despre asta?

– Totul depinde de tine. Putem vorbi despre ce vrei. E timpul tău, e spațiul tău. Și să știi că *este* un spațiu sigur, Tarryn. Este privat. Așa cum am mai zis, orice spui în camera aceasta rămâne în camera aceasta. Confidențialitatea este esențială, ceea ce înseamnă că și relația ta cu mine este așa cum vrei tu s-o definești. Din nou îți spun, cum am făcut-o și la prima ședință, dacă se întâmplă să ne întâlnim în afara cabinetului, de tine depinde dacă vrei să mă saluți sau nu, iar eu voi adopta comportamentul pe care mi-l indici tu.

Un zâmbet șiret curbează buzele fetei.

– Așa cum nu m-ați băgat în seamă și v-ați prefăcut că nu mă știți la piscină zilele trecute, când v-ați adus băiatul la lecția de înot?

– Acesta a fost indiciul pe care ai ales să mi-l dai, așa că da. Unii clienți nu doresc să se știe că merg la psiholog. Pe alții nu-i deranjează.

– Și chiar n-o să-i spuneți maică-mii ce vă povestesc aici?

– Așa cum am zis, timpul acesta îți aparține.

– Chiar dacă ea e cea care plătește?

– Indiferent cine plătește.

Lily notează ceva în carnet. „Mama? Obsedată de control?"

– Dar notați ce spun eu.

– Iau notițe pentru fișele mele de observație. Dacă te incomodează, pot să mă opresc.

O măsoară cu privirea pe terapeută. Suspicioasă. Tunetul huruie din nou. Tom ar fi trebuit să se

întoarcă până acum.

– Nu vreau să scrieți.

– Bine, spune Lily așezând carnetul și pixul pe o măsuță de lângă fotoliu. Vrei să ne întoarcem la motivul pentru care ai ales să furi puloverul roz, chiar dacă aveai bani să-l cumperi?

Își studiază atent pacienta în timp ce vorbește. Munca unui terapeut este ca cea a unui detectiv care caută indicii pentru a rezolva un mister, pentru a găsi cauzele latente ale „motivului prezentării", care în acest caz este furtul din magazine. Motivul prezentării este ceea ce-i aduce pe oameni la psiholog – omul a ajuns la un punct de inflexiune critic în viața sa. Dar dacă motivul prezentării este evident, cauza care l-a generat este ascunsă, chiar și pentru pacientul însuși, îngropată în adâncul subconștientului. Sarcina lui Lily este să scoată la lumină forțele care zac în subconștient, să le aducă în conștiință, unde pot fi examinate și soluționate.

Tarryn se foiește pe canapea.

– E adevărat, nu-s săracă. Părinții mei fac o grămadă de bani. Tone. Tata e partener la firma lui de avocatură, care are birouri în multe orașe. Cred că e cea mai mare firmă de drept penal. Iar mama e consilier municipal și mai are și o firmă de imobiliare pe care a înființat-o bunicul. Așa că suntem bogați. Mama are de gând să candideze la primărie la anu'.

Lily știe acest lucru, desigur.

Familia Bradley locuiește într-o enclavă bogată de pe malul oceanului, la periferia orașului Victoria, pe insula Vancouver, la o aruncătură de băț de statul american Washington, dincolo de strâmtoarea Juan de Fuca. Este însă o comunitate bine închegată. Toată lumea știe pe toată lumea. Sunt legați unii de alții într-un fel sau altul. Ca psiholog, te afli pe muchie de cuțit. Mama lui

Tarryn – consilierul municipal Virginia Wingate – și-a construit platforma insistând pe menținerea legii, ordinii și curățeniei în Story Cove. Tatăl lui Tarryn, Sterling Wingate, este partener la firma Hammersmith, Wingate & Klister. Iar Dianne Klister este una dintre cele mai apropiate prietene ale lui Lily. Așa că Lily știe destul de bine câți bani are tati Wingate și ce fel de om este. Mai știe și că părinții lui Tarryn sunt în proces de divorț.

Lily așteaptă. Se aude alt tunet.

Tarryn își drege glasul.

– Nu... nu voiam să văd decât dacă stau cu ochii pe camerele de supraveghere, știți? O prietenă de la școală a zis că ia lucruri din magazin tot timpul și...

Vocea i se stinge.

– Și?

– Prietena mea a fost prinsă.

– Așa că ai vrut să fii și tu prinsă?

– E ridicol!

– Așadar, *nu* ai vrut să fii prinsă?

– Sigur că nu.

– Ai vrut să înfrunți sistemul, atunci? Să vezi dacă ești aparte? Dacă ești cea care *poate* să scape?

– Răstălmăciți totul. Uitați... Nu cred că merge. Am dat înapoi puloverul, ce dracu'! Nici măcar nu-mi plăcea. Și i-am *zis* directorului că-mi pare rău, așa cum mi s-a spus să fac.

Sare în picioare și întinde mâna după rucsac.

– Ce s-a întâmplat cu prietena ta după ce a fost prinsă, Tarryn?

Adolescenta ezită.

– Directorul magazinului a reținut-o până la sosirea poliției. Și apoi a fost arestată. A fost urât, au obligat-o să se ducă la ședințe de grup, să facă muncă în serviciul comunității. Și din cauza asta a trebuit să renunțe la lecțiile de dans. Se întrerupe. O nuanță sfidătoare i se strecoară în privire când reia: Părinții lui Stacey nu au puterea pe care o au

ai mei. Tatăl ei lucrează într-un supermarket, iar mama ei e o simplă casnică. Mama ei venea mereu la recitalurile lui Stacey și la alte ocazii. *De asta* nu e bogată – părinții ei nu se dedică profesiei.

Își aruncă rucsacul peste umăr și se apropie de cuierul de lângă ușă. Își ia repede jacheta.

– Cum ai ajuns aici astăzi, Tarryn?

Ezită o clipă, apoi se întoarce spre terapeută.

– Ce legătură are asta?

– Mă întrebam dacă te așteaptă cineva, având în vedere că vrei să pleci mai devreme.

Privirea fetei rămâne fixată în ochii lui Lily. Beligerantă. Dar este o beligeranță născută din teamă. Fata e vulnerabilă. Strigă după ajutor. După dragostea și atenția părinților.

– Acesta este un spațiu unde te poți simți în siguranță, Tarryn, îi reamintește Lily cu blândețe. Vreau să înțelegi asta. Nu vreau decât să te cunosc mai bine, dar nu-i obligatoriu să vorbim despre pulover. Putem vorbi despre orice vrei tu. Și poți pleca oricând dorești.

Tarryn inspiră adânc și își ferește privirea. Lily surprinde sclipirea unei lacrimi în ochii fetei.

– Mama, spune în cele din urmă. A parcat pe aleea din spate. Și-a... și-a luat liber de la serviciu ca să mă aducă la ședințele de terapie.

Lily încuviințează din cap.

– Ți-ar plăcea dacă mama ta ar semăna mai mult cu mama lui Stacey?

– Adică să fie săracă?

– La altceva mă refeream: mama ta te duce la antrenamentele de înot în fiecare dimineață, așa cum o duce mama ei pe Stacey la repetițiile de dans? Cum Tarryn îi aruncă o privire încruntată, Lily insistă: Cum ajungi la antrenamente de obicei?

– Mă lasă tata, în drum spre muncă.

– Te așteaptă să termini și apoi te duce la școală?

– Nu. Iau autobuzul până la școală. Tata trebuie să se dedice profesiei lui.

– Tatăl tău se duce la muncă la cinci și jumătate dimineața?

Fata își dezlipește privirea de pe Lily și se uită spre vârfurile bocancilor.

– Nu ajungi nicăieri în viață dacă nu te dedici.

– Așa spune tatăl tău?

– Toată lumea știe asta.

– La fel se întâmplă și cu înotul? Trebuie să te dedici înotului înainte de orele de școală?

– Eram o speranță olimpică. Așa a zis antrenorul. De asta mă antrenam cinci dimineți pe săptămână. *De asta* mi-am petrecut fiecare weekend la concursuri de înot și selecții.

– Spui că *erai* o speranță olimpică. Ce s-a schimbat?

Încet, Tarryn se întoarce pe canapea. Descumpănită, se afundă pe marginea unei perne decorative, strângând încă la piept jacheta și rucsacul.

– N-am trecut de selecție pentru că a trebuit să particip la programul de justiție restaurativă. Am fost nevoită, altfel rămâneam cu dosar penal. În afară de asta – trăsăturile i se împietresc deodată și ochii capătă duritatea oțelului –, antrenorul are oricum o nouă protejată, mai bună. O fată mai tânără și mai frumoasă.

– Frumusețea e un criteriu de departajare pentru Olimpiadă?

Tarryn o sfredelește cu privirea. Buzele i se subțiază, refuză să răspundă. Lily se gândește la bărbatul pe care l-a văzut împreună cu echipa de natație când l-a dus pe Matthew la lecția de înot. Un tip masiv, macho, cu părul blond-nisipiu. L-a remarcat de câteva ori la piscină și trăgând de fiare la sală. Un tip cu ochii după fete.

Își propune să se întoarcă la subiectul numit „antrenorul".

– Ce simți în legătură cu faptul că nu mai ești o speranță olimpică?

– Hmm. Cum credeți că mă simt? Rămâne tăcută câteva secunde, apoi murmură: Mama... ea crede că am plănuit să fur ceva numai ca să fiu arestată.

Lily aude poarta trântindu-se. I se strânge stomacul. Își impune să rămână concentrată asupra fetei.

– Cum așa?

– Pentru că sunt o perfecționistă, iar mama crede că pun prea multă presiune pe mine și că mi-era teamă că n-o să trec de selecție, așa că m-am sabotat singură ca să am o scuză.

– Crezi că are dreptate?

Falca i se contractă și obrajii i se înroșesc violent.

– Rahat! De ce aș face asta? Tata mă crede când zic că n-am făcut-o anume. Vreau să stau la el, dar mama nu vrea să mă expună „stilului lui de viață". A avut o relație, și ea l-a dat afară. Dar nu-i găsesc nici o vină lui, pentru că mama e o cățea nemernică.

– Părinții tăi sunt divorțați?

Lily vrea să audă cum descrie Tarryn situația.

– O să divorțeze. Acum sunt separați. Mama zice că ar trebui să iau programul ăsta restaurativ drept o „ocazie" – fata deschide și închide ghilimelele cu degetele în aer – să „renunț odată la chestia asta cu înotul" și să mă concentrez pe școală. Așa numește ea visul meu olimpic: „chestia asta". Dar ea este perfecționista. Mereu dorește să facă totul „perfect" în orașul ăsta „perfect". Ea este cea atât de ocupată să fie „perfectă", că soțul a părăsit-o pentru o altă femeie – mai perfectă.

– Ai cunoscut-o pe această femeie?

Înghite și privește în tăcere covorul. În cele din urmă spune:

– Mama e cea care m-a înscris la școala privată catolică. Se pare că școala la care merg băiatul *dumneavoastră* și fiica *dumneavoastră* nu-i destul de bună pentru mine.

Lily simte că stomacul i se strânge și mai tare când o aude spunând „fiica dumneavoastră". Știe că Tarryn vrea s-o zăpăcească, să schimbe cursul discuției, s-o întărâte. Gândurile i se întorc cu o lovitură de bici la cearta lor de ieri de la grătar, despre fetele preadolescente.

„Concentrează-te."

Cu colțul ochiului, vede că s-a aprins lumina în magazie. Aruncă o privire pe furiș într-acolo, vede silueta lui Tom mișcându-se înăuntru. Uluită, își dă seama că nu are tricou. Mișcările lui au o pripeală stranie.

Se străduiește să-și păstreze calmul și să continue discuția:

– Îmm... spuneai că tatăl tău are o părere diferită de a mamei tale?

Lumina se stinge în magazie.

Lily aude ușa din spate închisă cu putere – biroul ei este lipit de casă. E o clădire veche. Aude pașii lui Tom duduind în sus pe scările din lemn. Se grăbește, lucru neobișnuit. Tensiunea se înfășoară mai strâns în jurul ei. Se uită la ceasul de pe perete. Ședința cu Tarryn este aproape de sfârșit.

– Tata mă înțelege. Știe cum e să ai un vis și să încerci să-l îndeplinești. El e singurul om din lume care mă iubește.

– Singurul din toată lumea?

Fata își freacă genunchiul.

– Și antrenorul.

– Așadar... antrenorul tău este una din singurele două persoane din toată lumea care te iubesc?

– Adică nu că mă iubește-iubește. Mai degrabă... ținea la mine.

– Ținea? Adică nu mai ține?

Tarryn mijește ochii.

– N-am trecut de selecție, înțelegeți? Așa că... e ocupat. Acum se concentrează pe cei care trebuie să se pregătească pentru naționale. Dar mergea mereu cu mine la concursuri în afara orașului în weekenduri. Ceilalți copii au părinți care îi duc cu mașina, care merg cu ei cu feribotul și care înnoptează la moteluri sau prin alte părți. Părinții mei nu-și pot lăsa munca un weekend întreg.

Lily aude semnalul unei sirene în depărtare. Ceața se îngroașă afară, iar ploaia continuă să cadă cu putere. Trebuie să fie un accident pe șosea.

– Părinții mei nu sunt ca alți părinți. Alte mame fac prăjituri pentru strângerile de fonduri organizate de școală, dar a mea... scrie un cec și gata. N-are timp pentru rahaturi de genul ăsta.

Sunetul sirenei crește tot mai mult – un vaiet plângăcios se aude prin vânt și ploaie. Lily nu suportă sirenele. O poartă spre un trecut întunecat. O fac să se gândească la o perioadă teribilă din copilăria ei, când și-a pierdut părinții și fratele. Când a rămas orfană. Sirenele îi declanșează o reacție fiziologică primitivă care nu are nimic de-a face cu mintea ei. Este ceva ce nu poate controla. Ca psiholog, Lily înțelege că trauma supraviețuiește în trup și trupul reține totul, chiar dacă mintea nu posedă istoricul celor petrecute. Chiar dacă întâmplarea este complet izolată în subconștient.

Acesta este parțial motivul pentru care a devenit psiholog – înțelege dintr-o experiență personală, intimă, ce efecte debilitante poate avea trauma pe termen lung asupra unui copil și cum îl pot modela pe un adolescent sau chiar pe un adult incidentele traumatice. Scopul ei în viață este să-i ajute pe ceilalți să facă față problemelor mintale, să demonstreze că efectul unui eveniment oribil din trecut nu este iremediabil. Scopul ei zilnic, săptămânal, lunar, anual este să arate, din nou și

din nou, că un om poate alege să-și schimbe povestea, să rescrie tiparul istoric. Că o persoană nu trebuie să se lase definită de trecut. Sau de factorul genetic. Că oamenii se *pot* schimba.

Este vocația vieții ei. Țelul ei. Oricine are nevoie de un țel în viață.

Se uită din nou spre magazia de afară. De data aceasta, privirea lui Tarryn o urmează pe a ei. Lily își dă seama că și pacienta ascultă sirenele. Sunt tot mai multe. Un cor de vaiete care urcă și coboară și răsună tot mai tare. De la etaj se aud izbituri. Prin pereți îl aude pe Tom strigând-o pe fiica lor, Phoebe. Inima îi bubuie în piept. Îi este cald. Privirea îi fuge din nou spre ceasul de pe perete. Au mai rămas doar câteva minute din ședință. Trebuie să reziste până la capăt.

– Tarryn, putem... hmm... putem să revenim la ceva ce-ai spus mai devreme? Despre noua protejată a antrenorului?

Tânăra răsuflă prelung.

– Adică noua fată cu „cel mai mare potențial"? zice, schițând iar ghilimele în aer. O cheamă Sally-Ann.

Sirenele sunt asurzitoare. Parcă s-ar auzi chiar de pe strada lor. Lily simte o gheară în gât. Pielea i se înfioară. Abia mai poate judeca.

– Deci... deci trebuie să fii frumoasă ca să ai potențial olimpic la înot?

– Ce?

– Ai spus că-i mai tânără și mai frumoasă.

– Du-te-n mă-ta. Lily clipește. Sirenele sunt și mai stridente. În plus, nu antrenorul e cel care a spus asta. Mi-a zis Sally-Ann. Dar probabil minte. Bănuiesc că-i îndrăgostită de el. Ceea ce-i o idioțenie. Cum dracului să fii îndrăgostită de antrenorul tău și să crezi că asta o să te ducă într-o echipă din elita mondială?

Sirenele sunt chiar în fața casei. Deodată, luminile roș-albastre trec ca niște blițuri prin jaluzelele de la geamul îngust ce dă în stradă, iar sclipirea lor pulsează pe pereții și tavanul cabinetului. Lily sare de pe scaun și se repede la fereastră. Desfăcând jaluzelele, vede două mașini de poliție oprite chiar în fața curții lor, cu girofarurile pornite. Sirenele amuțesc. Portierele se deschid. Trei polițiști în uniformă coboară în ploaie. Dar luminile continuă să radieze în tăcere. Acum Lily îl aude pe Tom strigându-l pe Matthew.

– În plus, antrenorul e însurat și nu-l interesează minorele, zice Tarryn, venind lângă ea ca să privească pe geam.

Lui Lily îi crește pulsul. Nu se poate concentra. Aude cum se deschide ușa casei.

– De parcă ar avea vreo importanță căsătoria, continuă Tarryn. L-am văzut cu o femeie care sigur *nu* e nevasta lui și sigur nu-i minoră. O săruta în spatele centrului cultural.

Lily îl vede pe Tom grăbindu-se în întâmpinarea polițiștilor care se apropie pe aleea de acces spre casă. E îmbrăcat cu un impermeabil portocaliu – nu cel roșu, pe care îl poartă de obicei – peste pantalonii de trening cu dungi reflectorizante. Părul îi este ud leoarcă – lipit de cap. Pe tenișii lui se vede noroi negru încleiat.

– La naiba, ăla e *soțul dumneavoastră?* zice Tarryn. Ce caută poliția la dumneavoastră acasă?

MATTHEW

ÎN PREZENT

Matthew Bradley aude cum se trântește poarta din lemn de la intrare. Crede că este vântul.

Îmbrăcat încă în pijama, se ridică în pat în genunchi și privește afară pe lucarna camerei sale

de la mansardă. Întreaga mansardă îi aparține. Este turnul lui de control. Are lucarne care-i permit să vadă în trei direcții – spre curtea din spate, până în stradă, în fața casei și spre aleea care flanchează o latură a proprietății lor, unde mama lui a amenajat două spații de parcare pentru pacienți. El este regele în turnul lui de veghe. Cel care observă și înregistrează totul. E vară, mâine va fi solstițiul, cea mai lungă zi a anului, dar în această dimineață cu furtună, afară este întuneric ca în miezul iernii. Ceața e densă, iar ploaia cade în rafale. Apa se scurge pe geamurile mici. Uitându-se afară, vede o ramură care se frânge din plop. Se rotește în cădere, se prinde o clipă în sârma de rufe, apoi se răstoarnă pe iarbă.

Atunci își zărește tatăl traversând peluza în direcția magaziei.

Inima îi bate mai tare. Se apropie mai mult de geam. Tatăl lui poartă pantaloni impermeabili de alergare cu dungi reflectorizante, dar are capul gol și părul ud. Nu are geacă de ploaie. Matthew își amintește foarte bine că l-a văzut când a plecat de dimineață cu geaca de ploaie și o lanternă. A văzut raza lanternei săltând în lungul aleii prin ceață și și-a zis atunci că era foarte tare că pleca să alerge prin furtună. Bluza de sport albă, cu mâneci lungi, a tatălui său este udă leoarcă acum și i s-a lipit de piele.

Senzorul de mișcare de deasupra ușii magaziei se aprinde. Acum, Matthew îi vede mai clar mișcările. În timp ce se chinuie să descuie ușa, aruncă o privire peste umăr. Pare... neliniștit?

Matthew se apropie atât de mult de fereastră, că nasul i se lipește de geam. Pe partea din față a bluzei tatălui său este o pată mare, întunecată. Noroi? Poate a căzut. Tatăl dispare înăuntrul magaziei. Ușa se închide în spatele lui. Se aprinde lumina dinăuntru.

Puștiul se încruntă. Imaginația lui face salturi nebunești. Pata de pe bluza tatălui său părea mai mult roșie decât maronie. *Ca sângele*.

O zbughește din pat și se repede la biroul lui. Trage un sertar, apucă aparatul digital de fotografiat. Ar putea folosi un telefon mobil ca să facă poze, dar vrea ca într-o zi să fie un reporter celebru. Jurnalist de investigații. Sau detectiv. Sau polițist sub acoperire. Sau unul dintre agenții aceia care poartă salopete cu glugă și fac poze la locul crimei. Are numai opt ani și mai toți colegii lui de școală cred că este un ciudat și că „spionează", dar lui îi place să-i privească pe oameni atunci când nu știu că sunt urmăriți. Și îi place să-i fotografieze pe ceilalți copii când nu știu că se uită cineva la ei. *Instantanee*. Un cuvânt nou pentru el. L-a învățat de la domnul Cody, care locuiește pe aceeași stradă, în casa de lângă pădure, și care este tatăl Fionei și al lui Jacob. Și domnului Cody îi place să privească și să fotografieze, dar păsări. I-a spus lui Matthew că fotografiile lui demonstrează „un talent adevărat". Că sunt niște „instantanee grozave", și i-a explicat ce înseamnă acest cuvânt. Tot el l-a învățat câteva trucuri fotografice ingenioase. Matthew îi pozează pe adulții din cartier și apoi scoate unele instantanee la imprimantă, pe hârtia fotografică pe care i-a cumpărat-o mama de la Walmart. Le organizează în biblioraft uri cu titluri sugestive: CURȚILE DIN SPATE. HABITATUL PISCINELOR. OAMENI LA PLAJĂ. CLUBUL DE CRICHET. SCENA IAHTURILOR. VIAȚA LA MALL.

Le spune „Dosarele de caz". În colecția lui sunt fete în costume de baie. Îndrăgostiți care se sărută. Oameni care umblă prin gunoi și în tomberoanele pentru reciclare de pe stradă în zorii zilei, sau care își plimbă câinii, sau se ceartă. Sau așteaptă în mașină. Uneori se apropie pe furiș de case și se uită pe geam. Dacă se duce după ce se lasă seara, poate

să vadă înăuntru foarte bine – ca pe o scenă de teatru. Îl vede pe bătrânul care adoarme zilnic în fotoliu cu o sticlă de whisky alături. Și pe doamna care tricotează în timp ce pisicile ei dorm pe spătarul canapelei. Și pe soții eleganți din casa cea nouă, cu multe geamuri, care le servesc băuturi sofisticate numeroșilor prieteni interesanți care îi vizitează. Și pe mamele care fac yoga sub privirile bebelușilor. Și pe doamna de la câteva case distanță, care ascunde în locuri ciudate sticle de la magazinul de băuturi alcoolice. Și pe tatăl care se întâlnește cu altă mamă în parc. Și pe copiii de la școală, care beau și fumează și se sărută într-un luminiș din adâncul pădurii, sau în peștera de jos, de pe Plaja Grotei.

Matthew are o întreagă hartă mintală a cartierului, cine unde locuiește și ce face. Uneori decide să se concentreze pe un anumit subiect și îl urmărește o săptămână-două. Activități de recunoaștere. Îi dedică respectivului un dosar, ia notițe despre orele și zilele când face diverse lucruri. Obiceiuri. Tipare comportamentale. La fel cum domnul Cody urmărește și studiază păsările, sau așa cum un om de știință observă comportamentul nevăstuicilor. Matthew este ochiul revistei *National Geographic* din Story Cove, un cartier liniștit, cu secrete ascunse. El este ghicitorul și păstrătorul acestor secrete în turnul lui de veghe din vârful vechii case a familiei Bradley.

În general, Matthew nu povestește nimănui despre lucrurile pe care le vede. Preferă să păstreze informațiile încuiate în diferite sertare ale minții sale. Însă faptul că le cunoaște – asta îl face să se simtă special. De parcă ar avea o superputere. De parcă ar face parte dintr-o ligă de supereroi secreți care zboară deasupra comunității din Story Cove cu un ochi mare și pătrunzător. Uneori se întâmplă să-i împărtășească un fragment mai savuros lui

Harvey Hill, care este campion la șah și singurul lui prieten adevărat. În plus, mama lui l-ar omorî dacă ar descoperi că-i fotografiază pacienții când intră și ies din cabinetul de la parter. Nici despre Omul din Umbră nu le-a povestit părinților săi. Omul din Umbră urmărește câteodată casa Bradley de la adăpostul copacilor de peste stradă. Omul din Umbră este înalt, se îmbracă tot numai în negru și poartă o mască pe față, sub casca de biciclist. Omul din Umbră are o bicicletă cu o dungă reflectorizantă pe bara transversală și nu știe că Matthew îl spionează din spatele geamului de la mansardă.

Pozează silueta tatălui său, aflată în dreptul ferestrei luminate a magaziei. Îndreaptă aparatul și apasă din nou declanșatorul chiar când tatăl lui își scoate bluza udă și pătată. Apasă din nou, surprinzându-l cu pieptul dezgolit. Apoi tatăl lui iese din raza vizuală. Atenția lui Matthew se mută spre aleea de dincolo de gard. În parcare staționează o mașină argintie, cu motorul pornit. Înăuntru este cineva. Pe iarbă se vede un pătrat de lumină care vine din cabinetul mamei sale de la parter – cu siguranță are un pacient venit foarte devreme. Probabil că cineva îl așteaptă în mașina argintie.

Tatăl lui iese deodată din magazie și se grăbește prin ploaie, fără bluză, spre ușa bucătăriei.

Jos, ușa se trântește. O clipă este liniște. Matthew lasă aparatul de fotografiat în jos. Dintr-un motiv pe care nu și-l poate explica, simte teamă. Își aude tatăl urcând cu zgomot treptele.

– Phoebe! îi bubuie vocea de la etajul al doilea. Trezește-te, trebuie să pleci la școală!

În dormitorul părinților se trântesc ușile șifonierului. Pornește apa la robinet.

Matthew aude în depărtare un vuiet de sirene.

– Matthew! strigă tatăl lui de la capătul scării ce duce la mansardă. Trebuie să te îmbraci!

Pașii bubuie furtunos pe scară.

Sunetul sirenelor se întețește. Se apropie. Se întâmplă ceva. Deodată, Matthew vede lumini albastre și roșii care lucesc afară. Se repede la geamul care dă spre stradă și privește peste Oak End.

Două mașini de poliție, în alb și negru, cu girofarurile pornite, se opresc cu scrâșnet de cauciucuri chiar în fața casei lor. Mâinile încep să-i tremure de emoție. Țintește aparatul spre fereastră și apasă pe buton, *clic, clic, clic*, în clipa în care trei agenți în uniformă coboară din vehicule.

Sosește o altă mașină – vopsită într-un maro metalic. Și aceasta are lumini pâlpâitoare. Dar înăuntru, pe marginea geamurilor, nu pe capotă. O mașină nemarcată cu însemnele poliției. *O mașină sub acoperire!* Matthew e de-a dreptul încântat. Se oprește vizavi, sub cireșul noduros unde stă de obicei Omul din Umbră.

Îl vede pe tatăl lui grăbindu-se înspre agenții în uniformă. Acum poartă o haină impermeabilă.

Deodată, mama lui iese în grabă din casă, în spatele tatălui.

Îl apucă de braț. El se întoarce ca s-o privească. Îi spune ceva, iar ea duce mâna la gură. Pare speriată. Fața tatălui său este foarte, foarte albă. Un agent pune mâna pe brațul mamei sale, părând să-i ceară să se îndepărteze de soțul ei.

Încet, Matthew lasă în jos mâna în care ține aparatul.

S-a întâmplat ceva îngrozitor.

LILY

ÎN PREZENT

Lily își strânge mai bine jacheta în jurul trupului în timp ce iese pe ușa din față și aleargă prin ploaie.

O femeie îmbrăcată într-un palton negru iese dintr-un vehicul fără însemne, parcat vizavi, iar trei polițiști în uniformă se apropie de Tom.

Lily îl ajunge pe soțul ei, îl apucă de braț.

– Ce se întâmplă?

El întoarce capul spre ea. Tot sângele i s-a scurs de pe față. Frica o lovește ca o bardă în inimă.

– Tom? îi șoptește, aruncând o privire neliniștită spre agenții de poliție de la secția din Story Cove.

Chipurile lor sunt grave. Îl strânge mai tare de braț.

– Tom, ce mama naibii se petrece?

El lasă capul în jos și îi spune încet la ureche:

– Pe plajă este corpul unei femei. Am dat peste ea când alergam.

– *Poftim?* exclamă Lily.

Înainte ca Tom să mai spună ceva, un polițist o atinge pe braț.

– Puteți să faceți un pas înapoi, doamnă?

– De ce? Ce Dumnezeu se întâmplă?

Apoi vede la ce se uită agentul – o dungă roșie pe partea laterală a gâtului lui Tom. Sânge? Și alte pete pe dosul palmelor. Răsuflarea i se oprește în gât.

– Dumneavoastră sunteți cel care a sunat la 911, domnule? întreabă agentul în uniformă.

Tom își trece o mână tremurândă prin părul ud.

– Da. Mă numesc Tom Bradley. Eram... alergam dis-de-dimineață pe cărarea care începe la capătul străzii noastre, acolo, spune arătând în lungul drumului. Traversează Pădurea Spiritelor. Am ieșit din pădure în cealaltă parte, pe Faleza Garry, și am

mers la belvedere, ca să-mi trag sufletul, și atunci... atunci am... văzut un trup pe Plaja Grotei, cu picioarele aproape intrate în apă.

Lily se uită în direcția spre care arată Tom, spre capătul potecii din pădure. Sirenele au amuțit, dar luminile girofarurilor pulsează încă prin pâcla dimineții. Ploaia se domolește. Peste drum s-au oprit oameni ieșiți să-și plimbe câinii, vecinii ies din case, iar alții privesc pe ferestre. Femeia cu palton negru se apropie de cei doi soți. Are pielea cafenie, trăsături ascuțite izbitoare și buze pline. Poartă ghete militărești și o șapcă neagră, de poliție. Părul negru, creț e prins la baza cefei într-un coc sever. Ochii ei sunt ca cerneala, insondabili sub genele lungi, false.

Lily se holbează la ea. A văzut-o la televizor pe femeia acesta de culoare, cu înfățișare inconfundabilă. Este detectivul din divizia de omucideri care a făcut informările de presă în cazul agresiunilor sexuale mortale împotriva a trei alergătoare – una ucisă pe potecile de lângă Lacul Elanilor anul trecut și două omorâte cu lovituri violente pe Traseul Gâștelor, în anul precedent. Toate atacurile s-au petrecut în Peninsula Saanich, toate pe o distanță de douăzeci de minute de mers cu mașina de cel mai apropiat oraș, Victoria. Presa le-a numit atacurile Ucigașului Atlet. Cuvintele refuză să se formeze în mintea lui Lily.

Femeia aruncă o privire rapidă spre Lily, apoi i se adresează lui Tom.

– Detectiv Rulandi Duval. Dumneavoastră ați dat telefon la 911?

– Da, eu... tocmai le-am spus celorlalți agenți. Mă numesc Tom Bradley. Doctor Tom Bradley. Aceasta este soția mea, Lily.

Lily se așteaptă ca detectiva să dea mâna cu ea, dar aceasta își vâră ambele mâini în buzunarele trenciului și își fixează atenția asupra lui Tom.

– Am găsit-o pe femeie în timp ce alergam, devreme în dimineața aceasta. Este pe Plaja Grotei.

– Alergați? Pe Plaja Grotei?

Vocea îi este răgușită, calmă, măsurată. Trăsăturile ei nu trădează nimic.

Pe Lily o săgetează un fulger de frică pură. Nimic nu are sens. Nimeni nu poate alerga pe Plaja Grotei. Este o fâșie îngustă de pietre de dimensiunea mingilor de tenis, alunecoase din cauza algelor și tăioase din cauza scoicilor, plină de lemne și bușteni aduși de valuri. Plaja Grotei se întinde sub stânca dreaptă, de gresie. În timpul fluxului, aproape că nu se mai vede. Singura cale de acces este dinspre faleză, pe o scară șubredă făcută din lemn și fier.

– Am alergat pe poteca care traversează pădurea și, când îmi trăgeam sufletul pe faleză, am văzut corpul pe plaja aceea, zice Tom aruncându-i o privire lui Lily. Ea... zăcea acolo, nemișcată, cu membrele îndoite în poziții nefirești. Părea că a căzut de pe stânci. Și era o... În jurul ei țopăiau ciorile. Așa că am coborât scările și...

Începe să plângă.

Soțul erudit și distins al lui Lily, universitarul ei, plânge în ploaie pe peluza din fața casei. În piept îi crește un sentiment de oroare, de dezgust, de uluire. Deodată, devine acut conștientă de prezența oamenilor care-i privesc de peste drum, a vecinilor care îi văd pe ea și pe Tom în această ipostază. Remarcă un sedan argintiu parcat la colțul dintre aleea lor și Oak End. Este mama lui Tarryn. Doamna consilier Virginia Wingate, care candidează la Primărie. Îi scrutează cu atenție din spatele parbrizului. Virginia parcase mai devreme pe locurile special amenajate pentru pacienți, în așteptarea fetei. Cu siguranță l-a văzut pe Tom intrând pe poarta din spate, probabil fără haina de ploaie. Poate a remarcat că era mânjit de sânge.

Privirea lui Lily îl fulgeră din nou pe Tom. Care este îmbrăcat acum cu geaca lui portocalie. O geacă aproape nouă, curată, pe care nu o poartă de obicei pentru că nu-i place culoarea.

Polițista se uită în lungul străzii. Rămâne cu privirea ațintită asupra zidului întunecat al pădurii, unde copacii înalți se leagănă în vânt. Se întoarce lent și cântărește din priviri casa familiei Bradley.

– Și apoi ați alergat până acasă. N-a fost o întrebare, ci mai degrabă o observație. Continuă: Și ați sunat la 911. De aici.

– Păi... Pentru numele lui Dumnezeu, izbucnește Tom. Cum puteți să stați aici și să-mi puneți atâtea întrebări, când ea zace acolo? Ciugulită de ciori, mâncată de păsările alea împuțite!

– Medicul legist împreună cu echipa sa sunt deja pe drum. Partenerul meu se îndreaptă și el într-acolo. Aceasta este locuința dumneavoastră? zice detectiva ridicând bărbia spre casă.

El își șterge buzele. Lily nu-și poate lua ochii de la dârele de sânge de pe dosul mânii lui.

– Da. Nu... nu aveam telefonul mobil la mine. De obicei îl iau când plec să alerg, dar aseară l-am lăsat la încărcat în bucătărie. În mod obișnuit îl încarc pe noptieră, dar, cum nu se afla acolo, am... am uitat de el.

Phoebe deschide ușa casei.

– Mami? strigă din prag.

Lily îi aude panica din glas.

– Intră în casă, Phoebe, strigă la rândul ei.

– Ce se întâmplă?

– Acum!

Doamna detectiv Duval o privește pe fiica de doisprezece ani a soților Bradley, cu părul roz și machiaj strident. Lily vede cum ochii polițistei cântăresc din nou casa frumoasă și stăruie asupra plăcuței de bronz de pe stâlpul porții, pe care scrie *Cabinetul de terapie Stejarul, dr. L. Bradley*. Lily vede

cum polițista de la serviciul omoruri, cu o expresie de necitit și ghete militărești, ridică privirea spre lucarnele de la mansardă. Simte un gol în stomac când zărește chipul mic și palid al lui Matthew la geam, urmărind ce se petrece pe peluza din fața casei lor. O furie clocotită se ridică peste teama care o rodea până atunci și se transformă iute într-un fel de turbare protectoare.

Dragii ei copii. Casa ei frumoasă. Viața ei perfectă. Simte că-i alunecă toate printre degete, că se fărâmă ca stâncile acelea de gresie care se prăbușesc în mare. Simte un val de greață urcându-i spre gât. Ar vrea s-o rupă la fugă. Dar în același timp vrea să nu dea înapoi, să rămână înțepenită locului, să oprească – să repare – totul. Să-și apere familia și viața până la moarte. Pentru că ei sunt tot ce are pe lume. Nimic altceva nu mai contează acum.

Iar acum se teme că polițista va afla despre cearta de aseară.

Detectiva i se adresează lui Tom. Vorbește rar, ca și cum ar fi redusă mintal, ca și cum n-ar fi priceput de prima dată:

– Prin urmare, ați pornit în fugă de pe faleză, ați traversat pădurea, apoi strada aceasta și ați intrat în casă pe ușa din față?

– Nu. Am... intrat prin spate. Pe poarta care dă spre alee.

– Aleea aceea de acolo? zice ea, arătând spre locul unde este oprită mașina Virginiei Wingate.

De ce mama naibii nu pleacă femeia asta? Un voyeur rapace, asta e! Păsări de pradă, toți. Stau și se holbează, urmăresc flămânzi resturi de bârfe pe care să le înhațe și să le împrăștie în tot orașul într-o oră.

– Da, acea alee, confirmă Tom.

– Nu pe ruta cea mai scurtă?

– Ușa din față era încuiată, spune Tom. Nu-mi iau cheia când alerg, așa că las ușa din spate descuiată. Ușa de la bucătărie.

– Prin urmare, ați pătruns pe alee alergând, ați intrat în curte pe poarta din spate a proprietății dumneavoastră... La ce oră se întâmpla asta?

– Nu vă puteți da seama din apelul la 911?

Frustrarea lui Tom îi readuce roșeața în obraji. Stă mai drept, cu umerii trași în sus. Defensiv. În poziție de luptă.

– Ce oră credeți dumneavoastră că era când ați intrat în casă și ați dat telefon? întreabă detectiva.

– La naiba, bombăne el. Ce contează? Pe plajă e o femeie moartă.

– E vorba de Ucigașul Atlet? întreabă Lily grăbită, pentru că vrea să îndepărteze discuția de familia ei.

Privirea detectivei se îndreaptă asupra ei, făcând-o să înghită în sec.

– V-am... v-am văzut la televizor, bâiguie Lily. Femeile ieșite la alergare – este cazul dumneavoastră, nu-i așa? De asta ați fost chemată acum? E un nou atac de același fel? De data asta pe Plaja Grotei?

Fără s-o ia în seamă, Duval se întoarce spre Tom:

– Ce-ar fi să ne conduceți pe poteca aceea? Ne puteți arăta pe unde ați alergat, în ce loc ați ieșit spre faleză, în ce punct ați stat pe platforma de belvedere și cum ați văzut cadavrul prima oară. Iar apoi ne-ați putea arăta pas cu pas ce-ați făcut după aceea. Bine?

– Da, da, este bine, spune Tom. Pot să fac asta.

– O clipă, să-mi iau... dă să spună Lily.

– Dumneavoastră rămâneți aici, doamnă Bradley, spune detectiva.

– *Doctor* Bradley, precizează Lily.

Polițista nu răspunde.

Lui Lily îi pulsează sângele în urechi în timp ce se uită cum anchetatoarea de la omucideri și doi polițiști districtuali în uniformă îi conduc soțul

spre capătul străzii. Al treilea polițist urcă la loc în mașină. Vorbește la aparatul de transmisie, cu portiera deschisă și un picior afară. Ceața îi învăluie, estompând siluetele, de parcă totul ar fi o creație a imaginației sale, de parcă nimic din toate astea nu s-ar petrece cu adevărat.

O femeie vine în fugă de peste drum. E Hannah Cody, prietena lui Lily, care locuiește în casa de la capătul străzii lor, chiar la marginea pădurii.

Hannah ajunge lângă ea.

– Vai de mine, ce s-a întâmplat? Am auzit că este un mort pe plajă. Tom l-a găsit? S-a întâmplat...

– Aceea este detectiva din cazul Ucigașului Atlet, spune Lily cu o voce monotonă care nu pare să-i aparțină.

Hannah o privește uluită.

– Polițiștii cred că are legătură cu acele *atacuri sexuale?*

– Nu... nu știu. Lacrimile inundă ochii lui Lily. Nu știu ce să cred, suspină.

Hannah întoarce capul spre Tom, care dispare împreună cu polițiștii în pădure.

– Cine este? Cine a murit?

– Nu știu.

Hannah se uită la prietena ei.

– Trebuie să fie o crimă, spune încet. Altfel de ce ar trimite pe cineva de la omoruri?

RUE

ÎN PREZENT

O briză rece bate dinspre mare în timp ce Rulandi Duval își croiește drum printre pietre în direcția cadavrului.

Două dubițe de televiziune sunt parcate pe Faleza Garry, în spatele unui perimetru format de banda galbenă a poliției, care flutură în vânt. Nu le-a luat

mult păsărilor necrofage. Simt miros de hoit de la doi kilometri. De-a lungul falezei, ceva mai departe, se adună și o mică mulțime, localnici veniți să-i urmărească pe tehnicienii criminaliști care, în combinezoanele lor albe, ca niște stafii prin ceață, cercetează plaja în căutare de dovezi.

Legistul Fareed Gamal este aplecat deasupra trupului fără viață și ia temperatura ficatului. Când inima se oprește, corpul începe să se răcească la o rată anume. Deși temperatura ambientală, mișcarea curenților de aer, hainele, dimensiunile corpului, ploaia și postura sunt variabile, *algor mortis* ajută la stabilirea momentului decesului, iar Fareed se numără printre patologii care folosesc acest parametru.

Fotograful poliției a înregistrat deja imaginea femeii moarte și a cadrului în care se află. Când se apropie, Rue vede că decedata poartă colanți negri, o bluză de trening impermeabilă roz-închis și pantofi sport negri cu logoul Nike alb pe laterale. Apa mării i-a ajuns la picioare – fluxul crește. În curând va trebui s-o mute. Brațele și picioarele femeii sunt îndoite într-un unghi ciudat. Ca ale unei păpuși.

– Salut, zice Rue.

Fareed ridică privirea. În momentul în care zărește capul femeii. Rue e frapată de imaginea șocantă. Craniul a fost despicat ca un pepene, lăsând la vedere materia cenușie. Părul decedatei este castaniu-închis, până la umeri, ud și încâlcit. Dedesubt lucește o băltoacă de sânge. Chipul îi este zdrobit și nu mai poate fi recunoscută. Rue nici nu-și dă seama dacă femeia mai are ochi în orbitele pline de sânge. Păduchii-de-mare și alte insecte au început deja să se târască în rănile deschise. În apropierea capului zace o geacă roșie de ploaie, mototolită. Este plină de sânge. Se întrezărește o dâră și sub coapsa dreaptă a femeii. Materialul

colanților este rupt, lăsând să se vadă o tăietură adâncă în carne. O tibie sfărâmată iese prin pielea piciorului, ceva mai jos.

– Dumnezeule, șoptește Rue.

– Lovituri puternice, cu un obiect neascuțit, spune Fareed. Ca în accidentele rutiere. S-ar putea să fie dificil s-o identificăm pe cea care a cauzat moartea. Se uită la stânca masivă din spatele lor, apoi privirea i se întoarce la Rue. Ce cauți aici? Crezi că ar putea fi vorba de Atlet?

– Polițiștii de pe teren sunt în alertă, verifică incidentele care ar putea avea o legătură cu celelalte decese, spune ea. Cei din Story Cove au văzut că era o femeie în echipament de jogging, cu vârsta și circumstanțele asemănătoare cu ale celorlalte victime, și ne-au chemat imediat.

– Dar la ea nu sunt semne evidente de agresiune sexuală.

Rue se uită iarăși la decedată. Are pantalonii pe ea. O diferență esențială. Celelalte erau goale de la brâu în jos.

– Ce poți să-mi spui până acum, doctore?

– Ei bine, este femeie, albă. Ca celelalte. Între treizeci și cinci și patruzeci și cinci de ani. Luând în calcul *rigor mortis* și *livor mortis*, aș zice că a murit în urmă cu opt-douăsprezece ore. Contuziile se potrivesc cu o cădere de la înălțimea acelor stânci.

Rue își mușcă buza inferioară și studiază peretele sfărâmicios de gresie.

– Deci... ar fi putut să cadă de acolo... seara trecută?

– Da, cred că a rămas aici cea mai mare parte a nopții, spune legistul începând să-și strângă echipamentul. Voi ști mai multe după autopsie. Își închide geanta cu un pocnet scurt și se ridică în picioare. Acela este tipul care a găsit-o? întreabă înclinând capul spre baza scărilor care duc la faleză.

Acolo, Tom Bradley așteaptă împreună cu partenerul lui Rue, Toshi Hara. Bradley este înfășurat într-o pătură termică argintie.

– Mda, face ea.

– Iar geaca roșie, pe care am găsit-o peste fața decedatei, e a lui?

– Așa zice. Susține că a văzut-o de pe platforma de belvedere de sus, de pe faleză, apoi a coborât pe scările alea, a venit aici și s-a lăsat în genunchi pe pietre, lângă trupul ei. Și apoi zice că i-a ridicat corpul, așa – face un semn cu brațele – și a strâns-o la piept, încercând s-o resusciteze, dar atunci și-a dat seama că era moartă.

Legistul ridică din sprâncene și se uită spre capul terciuit al decedatei.

– Voia s-o resusciteze? Cum? Prin respirație gură la gură? Abia i se vede gura, după toate loviturile suferite.

Ea ridică din umeri.

– Zice că apoi și-a scos geaca. I-a acoperit fața ca s-o apere de ploaie și a alergat acasă, ca să cheme ajutoare.

Privirea lui Fareed se oprește în ochii lui Rue. Încet, spune:

– La fel cum erau acoperite celelalte.

– Chipurile celorlalte erau acoperite de crenguțe și resturi vegetale forestiere.

El încuviințează încet din cap.

– Dar tot acoperite.

– Detaliul ăsta rămâne secret. Doc, nu vorbi cu nimeni despre acoperirea feței.

– Pare ceva personal, spune el, privind din nou la chipul decedatei. De parcă ar fi simțit remușcări. Vinovăție. Rușine pentru ceea ce a făcut. De asta i-a ascuns fața.

– Da, povestea lui Bradley nu se leagă. Mă anunți când o poți strecura în programul tău? Aș vrea să fiu de față.

– Sigur. Te sun.

– Mulțumesc.

– Ia-o ca pe o invitație romantică, rânjește el. Numai așa te pot convinge să-mi acorzi o întâlnire.

– De câte ori să îți reamintesc că sunt o femeie măritată și fericită, doctore?

– Până când n-o să mai fii.

Chicotește și, cu geanta în mână, începe să-și croiască drum peste pietrele mâloase înspre scările de sub faleză.

O senzație incomodă se lasă peste Rue în timp ce-l privește cum înaintează precaut peste bolovani. Ca femeie, și încă de culoare, a trebuit să muncească mai mult decât alții ca să ajungă unde se află acum, iar viața privată și-o ține privată. N-are cum să știe nimeni de problemele din căsnicia ei. Dar cuvintele lui Fareed au atins-o la inimă. Mult prea direct.

Un pescăruș țipă deasupra, făcând-o să ridice din nou ochii. Un corb veghează de pe o ramură uscată care iese din peretele de stâncă. Mult mai sus – deasupra vârfurilor înalte ale bătrânilor arbori – zboară în cercuri un vultur. Mama Natură, la fel ca presa, știe că acolo, jos, se află un stârv.

Rue se lasă pe vine, vrând să examineze corpul mai îndeaproape. Un crab mic, purpuriu o zbughește peste gheata ei. Umezeala îi picură de pe cozorocul șepcii. Pietrele de pe plajă scot un zuruit, ciocnindu-se la trecerea valurilor peste ele.

Inventariază în minte hainele femeii. Pantofii de alergare sunt o marcă foarte cunoscută. Destul de noi. Par mărimea 42. Talpa este butucănoasă – specială pentru alergare pe teren accidentat. Noroiul negru s-a uscat între canelurile din tălpi. Aceeași culoare ca noroiul de pe poteca prin pădure pe care i-a condus până aici Tom Bradley. Colanții și jacheta femeii par impermeabile, după felul în care s-au format bobițe de apă pe material, ca niște

mărgăritare. Logoul micuț de pe mâneca stângă arată că este făcută de o cunoscută firmă de haine de exterior. Jacheta este închisă cu fermoarul peste ceea ce pare a fi un tricou. Privirea lui Rue se mută mai sus. Un lanț cu un medalion din argint se odihnește pe gâtul femeii. Cu o mână înmănușată, dă la o parte cu grijă șuvițele de păr în care s-a închegat sânge ca să vadă mai bine bijuteria. Mișcarea scoate la iveală un tatuaj pe partea laterală a gâtului – imaginea unei creaturi cu aspect mitologic, cu cap de leu, corp de câine sau poate capră și o coadă la capătul căreia este un cap de șarpe. Limbi de flăcări ies din gura leului. Elemente stranii, incompatibile, care nu aparțin aceluiași întreg.

O lucire în sângele închegat de pe față îi atrage atenția. Se apleacă ușor și vede un mic cristal în pielea zdrobită. Un piercing nazal? Dar fața este prea distrusă și însângerată ca să-și dea seama.

Se apucă să examineze mâinile decedatei. Însângerate și rănite. Câteva degete sunt în mod evident fracturate. Unghii rupte. Materie întunecată sub unghii. Trei inele de argint pe mâna stângă. Fără să miște manșetele jachetei, Rue vede opt brățări de metal alb pe încheietura mâinii stângi. Unele sunt îndoite. Poartă ceas, dar nu pare să fie unul *smart*.

E pe cale să bage mâna într-unul din buzunarele jachetei când observă ceva verde prins între degetele îndoite de la mâna dreaptă a decedatei. Se apleacă pentru a vedea mai bine. Un șirag rupt de bilute din plastic în nuanțe de verde și portocaliu i-a rămas încurcat între degete. Pare ciudat de familiar.

Cu grijă, încearcă să tragă de fir.

– Hei, șefa.

Tresare și se dezechilibrează. Apoi se îndreaptă și se sprijină cu mâna înmănușată de o piatră.

– Fir-ar să fie, Toshi, nu te strecura așa pe la spatele meu!

– N-am vrut să te sperii. Rămâne tăcut o clipă, privind la cadavru, apoi își drege glasul: Bradley vrea să știe dacă poate pleca acasă. Zice că are o întâlnire importantă în campus.

– În campus?

– E profesor de psihologie la Universitatea Kordel.

Privirea lui Rue zvâcnește spre locul unde așteaptă Tom Bradley, la baza scării care urcă pe stâncă, învelit în pătura termică.

– Tremură ca o frunză în vânt, amărâtul, zice Toshi. Stă afară, în ploaie și frig, de la prima oră. Cred că-l paște hipotermia, și probabil nu și-a revenit din șoc.

– Pune pe cineva să-l ducă la secție și să-i dea ceva cald de băut. Dar mai întâi vreau să i se ia hainele și încălțămintea. Vreau să fie fotografiat. Vreau mostre din sângele de pe el. Vezi dacă e de acord să ne dea o mostră de ADN acum, cât încă este sub efectul șocului. Dacă nu prezintă simptome patologice, reține-l. Altfel, du-l la Urgențe și stai cu ochii pe el acolo. Vreau să-l interoghez din nou, oficial. E imposibil ca Bradley să fi văzut cadavrul de unde susține că se afla, pe platforma de belvedere. Unghiul e ciudat. Plus că vizibilitatea era scăzută.

– Da, în mod evident e ceva în neregulă cu el.

– Lasă-l să fiarbă o vreme.

În timp ce Toshi pleacă să se ocupe de Tom Bradley, Rue vâră mâna în buzunarul drept al jachetei roz. Scoate un breloc mic, cu un ornament metalic. Sunt trei chei pe el. Una pare să fie de la un Volkswagen vechi – are caracteristica siglă VW gravată în metal. Întoarce ornamentul. Pulsul i se accelerează la vederea logoului.

Taverna Leul Roșu. O „veche cârciumă englezească“ de lângă portul din Story Cove.

O amintire îi spintecă mintea. O stradă întunecată pe timp ploios. O femeie iese pe ușa unei taverne cu fațadă în stil Tudor. Vântul îi răvășește buclele negre, lungi până la umeri.

Privirea îi țâșnește înapoi la părul în care s-a închegat sângele.

Nu se poate.

Dar o altă parte a minții îi spune: *Ea este. Trebuie să fie ea. Cum de nu ți-ai dat seama de la început?*

Inima îi galopează.

Cu multă precauție, pune cheile la loc în buzunarul jachetei – vor fi consemnate în registrul cu probe la morgă. Bagă mâna în buzunarul stâng și scoate o chitanță de benzină mototolită. O desface cu atenție. Alimentarea s-a efectuat la o benzinărie de pe Strada Principală din Story Cove, folosindu-se un card de credit pentru plată. Asta va ajuta la identificarea femeii și a traiectoriei sale. Tot în buzunarul stâng, Rue găsește un balsam de buze. Și o carte de vizită îndoită.

Despăturește cartonul.

În partea de sus este logoul Universității Kordel. În mijloc este un nume.

DR. TOM BRADLEY, DEPART. DE PSIHOLOGIE

O străbate un val de ușurare. Tom Bradley o cunoștea pe femeia aceasta? Profesorul este acum în vizorul ei.

Iar asta nu are nimic de-a face cu viața personală a lui Rue.

LILY

ÎN PREZENT

Copiii lui Lily sunt așezați la masa lungă din bucătărie, cu chipurile palide. O privesc nemișcați. Nu știe ce să le spună. Vorbele pe care i le-a strigat lui Tom aseară îi spintecă mintea.

„Cum m-ai putut minți? Să mă trădezi, să mă amăgești în felul ăsta? Căsătoria noastră, întreaga noastră viață împreună, totul e clădit pe o minciună!“

Ziua de ieri a schimbat tot ce știa despre relația cu soțul ei, despre ea însăși, ca soție a lui Tom. Iar acum, asta.

Golită pe dinăuntru, confuză, întinde o mână spre masă ca să se sprijine.

Vrea cu disperare să-și spună că „asta“ nu are nici o importanță. Tom a ieșit pur și simplu să alerge prin furtună la ora 5.30 dimineața și a găsit trupul unei femei pe plajă. Apoi s-a întors acasă cu urme de sânge pe mâini și pe gât. Iar acum îi arată polițistei care investighează un caz de crime în serie unde a găsit cadavrul. Probabil cea care zace moartă pe Plaja Grotei este o străină. Nicidecum o persoană cunoscută... Deodată, remarcă dârele de pământ care traversează podeaua din gresie albă de la ușa bucătăriei spre scară și apoi urcă treptele. Alte urme de pași murdari de noroi de la scară până la ușa din față. Nu și-a schimbat pantofii încă, dar a urcat la etaj. Să-și ia o haină curată? Pentru că Lily l-a văzut în magazie fără tricou și fără geaca impermeabilă roșie pe care o purta de obicei.

Nici nu se poate gândi la ceea ce se poate petrece în aceste clipe, la adevărurile care i se pot arăta astăzi. Privirea ei se îndreaptă încet spre masa lungă. Telefonul lui Tom nu e acolo.

Nu... nu aveam telefonul mobil la mine. De obicei îl iau când plec să alerg, dar aseară l-am lăsat la încărcat în bucătărie. În mod obișnuit îl încarc pe noptieră, dar, cum nu se afla acolo, am... am uitat de el.

– Mamă? spune Phoebe. Ce se petrece?

Lily își drege glasul și se duce la frigider, evitând privirile întrebătoare ale copiilor.

– Totul va fi bine. Azi-dimineață, când alerga, tatăl vostru a dat peste o femeie rănită și a anunțat poliția. Acum îi ajută, arătându-le unde să o găsească.

– E moartă? întreabă Matthew.

Lily simte că i se strânge gâtul.

– Nu... eu... păi... Nu știu. Poliția va afla tot ce este de aflat.

– Cine este? vrea să știe Phoebe.

Lily deschide ușa frigiderului cu o smucitură. Se uită la ce este înăuntru fără să vadă.

– Încă nu s-a descoperit, scumpo. Voi trebuie să vă terminați micul-dejun și să vă spălați pe dinți.

Și-o amintește pe detectiva Rulandi Duval vorbind la televizor despre Ucigașul Atlet. Își imaginează o femeie care zace moartă. Dacă a fost ucisă, făptașul trebuie să fie încă prin preajmă.

– Vă duc eu la școală cu mașina în dimineața asta.

– Mie îmi place cu autobuzul, spune Matthew.

– Vă duc eu. Fără discuții.

Întinde mâna în frigider, după mezeluri și maioneză. Mai trebuie să le pregătească sendvișurile pentru prânz. Rutina. Ordinea. Ele îi încheagă viața. Respectarea obiceiurilor îi va apăra pe copiii ei de grozăvia pe cale să se petreacă. Copiii sunt lumea ei. Va face orice ca să-i protejeze. Știe că la fel gândește și Tom. Tom a pus întotdeauna stabilitatea familiei pe primul loc. În ciuda a tot ce-a aflat despre el aseară. Sau poate cu atât mai mult. Brusc, ochii i se umplu de lacrimi în timp ce încearcă să vadă de ce mai are nevoie ca să le pregătească prânzul.

„Concentrează-te."

Cu pași mici de tot, va ajunge la destinație. Între timp, simplul act al efectuării mișcărilor de rutină o va ajuta să-și păstreze cumpătul. Asta le spune adesea pacienților aflați într-o situație de criză. Dar

Lily se pricepe mai bine să identifice problemele din viețile altora decât să le rezolve pe-ale ei. Îi e mai ușor să sape după secretele ascunse în mintea pacienților decât să tragă perdeaua de pe propriile-i comportamente supra-protectoare. Nu vrea să recunoască nici măcar față de sine ce ascunde de fapt obsesia ei pentru rutină și ordine.

Carl Jung spunea: „Oamenii ar face orice, oricât de absurd, ca să evite să-și privească în față sufletul".

Lily știe de la pacienții ei – și din experiența personală – că, deși nimic nu este mai de dorit decât să scapi de un beteșug, la fel de adevărat este că nimic nu-i mai terifiant decât să fii lipsit de o cârjă.

– Mamă? spune Phoebe din nou. Te simți bine?

Își șterge o lacrimă de pe obraz.

– Da. Desigur. Vrei șuncă sau salam în sendvișuri?

Phoebe îi aruncă o privire urâtă.

– Ți-am *spus* de o sută de ori, sunt vegetariană acum. Ce nu înțelegi? Of, parcă aș vorbi cu un perete! Pe pacienții tăi îi asculți zi de zi, dar nu auzi niciodată ce încerc *eu* să-ți spun.

O izbucnire de furie o străfulgeră pe Lily. Ia un borcan cu unt de arahide bio din cămară și-l trântește pe blatul din granit. Se chinuie să desfacă capacul. Untul de arahide nu are zahăr și este neomogenizat, așa că uleiul s-a separat și s-a adunat deasupra, într-o masă vâscoasă. De asta urăște să facă sendvișuri cu unt de arahide. Mai întâi trebuie să amestece uleiul, și acesta se împrăștie peste tot. Ia felia de pâine și începe procesul automat de a prepara sendvișuri.

– Crezi că e o persoană pe care o cunoaștem? întreabă Matthew, luând cerealele din bol cu lingura și vorbind cu gura plină.

– Poate că nu, zice Lily în timp ce unge felia de pâine cu unt.

– Dar *ar putea* fi cineva din Story Cove, spune Phoebe. De fapt, e mai probabil să fie o vecină decât o femeie care a venit din altă parte să alerge aici. Multora le place să facă jogging dimineața. Pe cine știm care aleargă de...

– Puteți să terminați de mâncat? se răstește Lily, care continuă să întindă unt de arahide pe felia de pâine. Trebuie s-o luăm din loc. O să întârziem.

– Și doar nu vrem să întârziem sau să ne dăm programul peste cap în ziua când tata îi conduce pe polițiști prin pădure în căutarea unui cadavru, nu-i așa, mamă? Doamne ferește.

Lily îi aruncă o privire dogoritoare fiicei sale. Phoebe o privește fix. Ochii îi sunt creionați cu dermatograf negru. Fardul mov îi face ochii să pară niște găvane. Fața îi este palidă pentru că și-a dat cu o pudră pe care Lily o detestă, iar părul roz-închis îi atârnă lins pe lângă obraji. O amintire veche năvălește în mintea lui Lily. O altă fată. Machiaj negru. Păr negru, vopsit. Haine stil goth. Mâna îi înțepenește. O clipă, nu mai poate gândi. Zgomotele se estompează. Simte frica în gât.

– De ce a plecat tata să alerge cu o lanternă de mână în locul lămpii de pe frunte? întreabă Matthew.

Lily revine brusc în prezent.

– Poftim?

– L-am văzut plecând de acasă devreme cu o lanternă în mână. Și avea o geacă și șapcă, dar s-a întors fără geacă și șapcă și fără lanternă.

– Ești sigur?

– Da.

Matthew îndeasă ultima lingură de cereale în gură. Pe bărbie i se prelinge un firișor de lapte în timp ce mestecă și vorbește.

– Tata a intrat în magazie, apoi a ieșit fără tricou.

– Ce? Tata era afară fără tricou pe el? spune Phoebe. În ploaie?

Matthew încuviințează din cap, se șterge la gură și împinge bolul.

– Ce prostie, pufnește Phoebe. De ce ar face asta?

– Sigur că-i o prostie, zice Lily pe un ton de gheață. Așază cu grijă felia de pâine peste cea unsă, asigurându-se că marginile se aliniază perfect, apoi taie sendvișul în diagonală spunându-i fiului ei: N-ai făcut poze, nu-i așa?

Matthew ezită.

– Eu... hmm... nu.

– Ești sigur?

El se codește din nou, dar înainte să deschidă gura, soneria răsună ca un gong prin toată casa. Rămân toți nemișcați și ridică privirile.

– S-au întors polițiștii, șoptește Matthew.

Lily apucă un șervet de bucătărie și se grăbește la ușă, ștergându-și mâinile de unt de arahide. Deschide.

– Hannah! Am... am crezut că este...

– Scumpo, bună. Tom s-a întors? Se simte bine?

– Da... bine. Ascultă, Hannah, nu prea am timp. Trebuie să-i pregătesc pe copii pentru școală.

– Ah, păi am venit să-i iau. Îi duc pe Fiona și pe Jacob la școală.

Hannah arată cu mâna spre Mercedesul ei, staționat în fața casei. Înăuntru se văd cei doi copii ai ei. Lily își dă seama că una dintre mașinile de teren ale poliției este parcată vizavi. La volan e un polițist care supraveghează casa.

– M-am gândit că e mai bine așa, decât să-i las să meargă până la autobuz, cu... știi tu, zice Hannah aplecându-se în față și coborându-și vocea până la o șoaptă abia perceptibilă. Cu un maniac sexual care pândește pe aici.

– Încă nu știm asta. Ar putea fi un accident. Dar îți mulțumesc pentru ofertă. E un ajutor enorm,

spune Lily, apoi strigă peste umăr: Phoebe! Matthew! Vă duce Hannah, copii! Spălați-vă pe dinți. Luați-vă lucrurile.

Când puștii o rup la fugă pe scări, Hannah spune:

– Tom știe cine este?

Lily simte o gheară în gât. Nu poate să rostească nici o vorbă, dar clatină din cap. În aceeași clipă remarcă telefonul de pe masa din hol, sub oglindă. Este o urmă roșie pe receptorul pe care l-a ținut Tom în mână când a sunat la 911. Simte că i se face rău. Abia așteaptă să plece Hannah cu copiii.

De cum rămâne singură, închide ușa, se sprijină de ea și ia o gură de aer care o înfioară. Simte că se relaxează. Numai un pic.

Ceasul din hol bate ora fixă și cucul năvălește pe ușiță. *Cucu!*

Inima aproape că i se oprește în loc. În clipa următoare, pulsul îi crește brusc. Înjură, apoi se uită pe furiș printre jaluzele. Mașina lui Hannah a dispărut. Polițistul e tot acolo. Fără îndoială, din locul unde e parcat nu vede curtea lor din spate.

Se încalță repede, iese afară prin spate și se îndreaptă spre magazie. Becul cu senzor de mișcare de deasupra ușii se aprinde, făcând-o să tresară. Ezită, aruncă o privire înapoi spre casă. Sus vede geamul lui Matthew. De acolo se vede foarte bine ușa magaziei.

Un miros răcoros de umezeală și pământ îi umple nările.

Cercetează din priviri interiorul. Este curat. Totul e în ordine. La fel ca întreaga lor viață. Uneltele de grădinărit atârnă pe un stativ, aliniate de la mare la mic. Pungile cu pământ de flori și ghivecele din lut se odihnesc pe rafturi. Sub fereastră este un banc de lucru. Aliniate sub un alt banc, în lungul peretelui din spate, sunt cutii de depozitare. Lily își amintește silueta lui Tom în dreptul ferestrei

luminate și cum i s-a părut că se îndrepta spre fundul magaziei. În stomac i se strânge un ghem de încordare în timp ce pășește spre peretele din spate. Scoate o cutie.

Conține un furtun de grădină.

În următoarea se află un colac de sârmă pentru roșiile ei.

Când o trage pe a treia i se taie răsuflarea.

Înăuntru este tricoul alb de jogging al soțului ei. I l-a cumpărat de Crăciunul trecut. Are pe spate un logo mare, rotund, în mijlocul căruia scrie Ocean Motion. E ud și făcut ghem. Iar partea din față e pătată cu... sânge.

TOM

ÎN PREZENT

Orbit de blițul aparatului de fotografiat, Tom clipește. E de-a dreptul epuizat. Îi este frig. Tremură.

– Vă rog să vă întoarceți, spune polițistul în uniformă.

Tom se răsucește încet cu spatele la polițist. Acum e cu fața spre detectivul care stă pe scaun, privindu-l. Detectivul Toshi Hara. Un al treilea polițist stă în picioare lângă Tom, ținând în mână pungi de hârtie pentru probe.

– Întindeți brațele lateral, vă rog, îi cere polițistul cu aparatul de fotografiat.

El se conformează.

Clic. Din nou lumina blițului.

Punctările în staccato ale zgomotelor și luminilor sunt asalturi asupra creierului său. Polițiștii aceștia îl fac să se simtă un infractor. Nu mai poate gândi corect. Cuvintele lui Lily îi trec prin minte ca o lamă.

Cum m-ai putut minți? Să mă trădezi, să mă amăgești în felul ăsta?

– N-am făcut decât să ies la alergat, spune.

Nu-și recunoaște vocea. Totul pare ireal, de parcă s-a trezit în zori și, când a ieșit din casă, a pătruns în vijelia unei realități alternative. Sau poate că vijelia s-a pornit în urmă cu patru luni. Sau în urmă cu cincisprezece ani, când a văzut-o prima oară pe Lily. Dacă se gândește bine, vijelia care se dezlănțuie în prezent în jurul lor a început de fapt acum treizeci și trei de ani.

Poate se va trezi. Iar lucrurile se vor reîntoarce la normal.

Tom știe însă că nimic nu va mai fi normal. Poate că n-a fost niciodată. Normalitatea este un construct. O poveste pe care și-o spun oamenii. Asta face oricine – simulează o normalitate. Poveștile pe care și le spun oamenii sunt singura realitate pe care o cunosc. Tom e conștient de acest lucru. La fel și soția lui, psiholog terapeut.

– Întoarceți-vă din nou cu fața spre mine, spune polițistul cu aparatul de fotografiat.

Tom se răsucește cu fața spre el.

– Puteți întinde mâinile spre mine, cu palmele în sus?

Tom se supune.

Clic. Fulger de lumină.

– Palmele în jos, vă rog.

Clic. Fulger de lumină.

Tom se holbează la urmele de sânge de pe pielea lui. *Sângele ei*.

– Vă rog să vă scoateți geaca și tricoul, zice polițistul cu camera.

Tom își scoate geaca. Al treilea polițist deschide o pungă mare pentru probe. Tom își vâră geaca în ea, apoi își trage tricoul peste cap. Este cel curat, pe care l-a îmbrăcat în camera lui de la etaj. Lasă tricoul să cadă într-o altă pungă de hârtie ținută deschisă. Tremură din tot corpul. Dinții îi

clănțănesc. Nu știe dacă de vină este numai frigul sau șocul. Probabil amândouă.

Clic. Fulger de lumină.

– Întoarceți-vă.

Se întoarce din nou cu fața spre detectivul Toshi Hara.

Clic. Fulger de lumină.

Hara stă tăcut, atent. Trăsăturile lui sunt impasibile. Față de polițist. Nu se vede nici un gram de grăsime pe omul acesta. Zvelt și decis. Are un păr negru des, lucios, cu o tunsoare impecabilă. Pielea, într-o nuanță palidă de bej, este netedă, fără cusur. Poartă o cămașă albă imaculată și o cravată într-o nuanță închisă de bordo. Are pantaloni croiți pe corp și pantofi din piele întoarsă. La modă. Nu seamănă deloc cu detectivul neînduplecat și neîngrijit din serialele TV. Este dificil de spus câți ani are. Poate douăzeci și cinci, treizeci. Tom își imaginează că detectivul Hara duce o viață de burlac într-un apartament elegant, plin de dispozitive high-tech. Mic și mult prea scump pentru un salariu de polițist. Își imaginează că detectivul Toshi Hara are ambiții și planuri. Probabil iese cu femei superbe.

Clic. Fulger de lumină.

– Vă rog să vă lăsați bărbia în piept, ca să vedem bine ceafa.

Tom își împinge bărbia în jos. Camera se apropie de spatele lui. *Clic*. Fulger de lumină. Polițistul fotografiază zgârieturile adânci de unghii de pe partea laterală a gâtului. O altă dâră de sânge pe cealaltă parte a gâtului.

– Scoateți-vă pantalonii și pantofii, vă rog.

Tom se încordează. Îi aruncă o privire detectivului Hara. Omul încuviințează din cap.

– Nu sunt obligat să mă supun acestei proceduri, nu-i așa?

– Ați atins cadavrul. Ați spus că ați strâns-o în brațe. Așa, spune Hara schițând mișcarea de legănare pe care Tom le-a arătat-o polițiștilor mai devreme.

– Da, dar asta este...

– De asta avem nevoie de hainele dumneavoastră. Trebuie să înțelegem ce s-a întâmplat cu femeia decedată pe care ați găsit-o. Este posibil ca anumite probe de pe corpul ei să se fi transferat pe dumneavoastră. Ne-ar putea ajuta să aflăm cine i-a făcut asta. Asta doriți și dumneavoastră, nu-i așa?

– Nu... nu credeți că a fost un accident?

– Investigăm toate posibilitățile.

Tom se simte ca într-o capcană. Deodată are o senzație de claustrofobie. Privirea îi țâșnește spre ușă.

– Vă aducem niște haine uscate de cum terminăm aici, spune Hara. Și apoi vă găsim o băutură fierbinte. E bine?

– Trebuie să dau un telefon.

– Puteți face asta, desigur, dar haideți mai întâi să vă luăm pantalonii, lenjeria de corp și șosetele, vă rog.

Tom se uită lung la detectiv în timp ce gândurile îi gonesc prin cap.

– Lenjeria de corp?

– Vă rog.

Înghite în sec. Dacă refuză, poate lăsa impresia că ascunde ceva. Un nevinovat ar dori, cu siguranță, să facă totul pentru a ajuta poliția.

Își scoate pantofii, care ajung într-o pungă maro. Apoi șosetele. După aceea își trage în jos colanții negri, impermeabili, cu dungi reflectorizante, dezvăluindu-și coapsele și apoi picioarele. Pășește într-o parte. Polițistul cu pungile maro întinde o mână înmănușată ca să ia pantalonii.

Inspiră adânc, apoi își scoate chiloții. Polițistul îi întinde o altă pungă din hârtie.

Tom rămâne în picioare, cu mâinile peste zona intimă. Nu s-a simțit niciodată atât de expus, de... agresat, așa cum stă în picioare gol pușcă, tremurând sub lumina rece, fluorescentă, în fața acestor trei bărbați complet îmbrăcați, doi dintre ei cu armele la vedere. Bărbați înarmați cu puterea constituțională de a-l lipsi de libertate, de a-l întemnița.

Polițistul cu pungile pentru probe se duce la o masă. Pe fiecare pungă scrie numele lui Tom, împreună cu ora, data și o descriere a conținutului.

Hara se ridică. E mult mai scund decât Tom, dar are o aură impunătoare.

– Nu vreau decât să iau mostre din sângele de pe gât și de pe mâini, bine?

Își pune o pereche de mănuși albastre din latex și se întinde după o trusă aflată pe raft. Rupe ambalajul.

Tom închide ochii în timp ce Hara ia mostre. Detectivul sigilează bețișoarele în recipiente și le întinde responsabilului cu probele, care le pune etichete. Hara îi întinde apoi lui Tom o pereche de pantaloni cu șnur și o bluză din material polar, de aceeași culoare bleumarin. Tom își imaginează că acestea sunt hainele pe care le dau suspecților înainte de a-i transporta într-o unitate de arest.

– Ne pare rău, dar nu avem pantofi. Va trebui să vă mulțumiți cu ăștia.

Hara îi dă o pereche de botoșei de unică folosință, din cei pe care-i poartă criminaliștii la locul faptei.

Tom îi privește lung.

– Ah, încă un lucru, zice Hara. Ne oferiți o probă de ADN?

– Poftim?

– O probă de ADN. O mostră rapidă, din cavitatea bucală. Ne va ajuta să eliminăm ADN-ul

dumneavoastră dintre cele pe care le vom găsi la locul faptei.

Tom se holbează la detectiv. Inima îi bate cu putere. Simte o străfulgerare de groază. Este împins într-un colț. Încearcă să înghită, dar gâtul i s-a contractat. Dacă refuză, le va alimenta suspiciunile. Se gândește la motivul pentru care a ieșit să alerge azi-dimineață. Se gândește la ce s-a întâmplat ieri și la cearta cu Lily. Se gândește la ce s-a întâmplat la grătarul de la familia Cody și își drege glasul.

– Sigur.

Hara își pune o altă pereche de mănuși din latex și întinde mâna după altă trusă pe raft. O desface.

– Luați loc.

Tom se așază pe scaunul care este împins spre el.

– Vă rog să deschideți gura.

Tom o deschide.

– Un pic mai mult.

Se supune. Hara îi introduce bețișorul în gură și îl trece peste mucoasa bucală. Este o intruziune fizică, mâna înmănușată a bărbatului și bețișorul de probă îl invadează pur și simplu.

Hara scoate tamponul de recoltare, îl introduce în recipient, sigilează recipientul și i-l întinde responsabilului cu probele, care notează din nou numele lui Tom și ora. Polițistul se îndepărtează cu ADN-ul lui Tom, probele de sânge și pungile maro care conțin hainele și încălțămintea lui. Pleacă și tipul cu aparatul de fotografiat.

Hara zâmbește și întinde brațul către ușa deschisă.

– Puteți să dați telefonul acela, dacă vreți.

– Eu... nu am telefonul la mine, spune Tom.

– Puteți folosi telefonul nostru. Veniți pe aici.

Tom îl urmează într-o încăpere albă, fără geamuri. Înăuntru se află o măsuță de cafea în fața unei canapele mici, un fotoliu și un scaun de birou

cu rotile. Tom ridică privirea spre tavan. O cameră de luat vederi îl urmărește dintr-un colț.

– Așteptați aici, vă rog.

Hara închide ușa.

Tom simte că-i vine să vomite.

RUE

ÎN PREZENT

Pâcla se cerne printre brazii bătrâni din care cad stropi de ploaie în timp ce Rue se întoarce fără grabă pe potecă, prin Pădurea Spiritelor. Examinează atent pământul pe măsură ce înaintează. Picăturile de apă cad pretutindeni și noroiul îi pleoscăie sub ghete. S-a stabilit un perimetru al locului faptei, iar criminaliștii lucrează într-un caroiaj de-a lungul stâncii, deasupra locului unde a fost găsit trupul femeii.

Copacii din jurul ei sunt monstruoși. Se conturează ca niște bolți de catedrală peste poteca îngustă, estompând lumina care vine de deasupra. Etajul inferior de vegetație este plin de rugi de mure, ferigi cu aspect primordial și ciomagul-diavolului cu spini mici și ascuțiți.

– Aici! strigă un tehnician care o așteaptă mai sus, pe cărare.

Când ajunge lângă el, omul arată spre o arie de vegetație ruptă și zdrobită de lângă poteca folosită de alergători.

– Urmele care ies de pe potecă se potrivesc cu pantofii sport ai decedatei, marca Nike, mărimea 42, îi spune, atent s-o conducă la distanță sigură de amprente. Duc spre pădure în direcția aceasta. Arătând cu un baston de munte spre adânciturile din sol, adaugă: Persoana încălțată cu pantofii Nike pare să fi avansat într-o manieră haotică spre marginea stâncii, apoi a pătruns pe acolo.

Îndreaptă bastonul spre o suprafață cu frunziș rupt și strivit. Printre rămurelele frânte se văd picături chihlimbarii de sevă proaspăt scursă.

– Un singur rând de urme? întreabă Rue.

– Trei rânduri.

Ea întoarce iute capul să-l privească.

– *Trei?*

– Veniți să vă arăt? Aveți grijă să rămâneți în spatele meu.

– A fost totul marcat, fotografiat?

– Da. S-au luat și mulaje.

O conduce mai adânc prin tufișurile dese și face un semn spre alte urme rămase în pământul negru. Rue se lasă pe vine printre ferigi și studiază marcajele.

– Aceste forme triunghiulare sunt lăsate de pantofii de jogging pe care-i purta femeia?

– Da. Pun pariu că probele de sol din adânciturile de pe tălpile ei se vor potrivi și cu cele pe care le-am luat de aici și de la marginea peretelui de stâncă. Mai este un rând de urme lăsate de cineva care pare să fi părăsit poteca și să fi intrat după ea printre aceste tufișuri. Vedeți acolo?

Rue înaintează și ferește din cale câteva ramuri de afin. Cercetează pământul acolo unde-i arată tehnicianul.

– Asta se vede bine, zice el. Are un model în zigzag pe talpă. Încălțăminte mărimea patruzeci și patru.

Rue cercetează amprenta.

– Bărbat?

– Cu siguranță e cineva mai mare și mai masiv decât persoana încălțată cu Nike. Are picioare late.

Gândurile lui Rue se duc spre Tom Bradley. Cu siguranță Toshi i-a luat pantofii.

– Aceste amprente în zigzag mai mari se suprapun peste amprentele Nike în unele locuri, indicând că oricine le-a făcut, a venit după ea. Tiparul

amprentelor femeii arată că înainta repede, pe alocuri alerga, cădea, se târa uneori de-a bușilea. Iar persoana din spatele ei înainta mai metodic.

„Pradă și vânător“, își zice Rue studiind urmele. Una fugind, cealaltă – celălalt – avansând fără să se grăbească.

– Și ambele seturi de amprente duc spre marginea stâncii?

– Să vă arăt, spune tehnicianul conducând-o mai adânc în pădure. Așa cum am zis, a părăsit poteca principală și pare să fi alergat haotic, fără să urmărească un drum anume. Aici a căzut. S-a sprijinit în genunchi și palme – vedeți urmele de palme sub frunzele de acolo? Vedeți urmele de genunchi? Apoi a rupt-o din nou la goană. A căzut iar. Și după aceea s-a târât pe parcela de ciomagul-diavolului de acolo.

Îi arată lui Rue un crâng de plante cu aspect preistoric, cu frunze cât o farfurie întinsă. Tulpinile sunt mai înalte de un metru.

– *Oplopanax horridus*, zice el. Înfiorătoare plantă. Nu vrei să intri într-o parcelă de genul ăsta. Tulpinile și frunzele sunt acoperite cu spini mici, sfărâmicioși, care rămân în piele. Sunt toxici și pot cauza reacții alergice severe la unele persoane. Dacă defuncta s-a ghemuit aici, pielea și hainele ar trebui să fie pline de spini.

– Și mai este al treilea rând de urme?

Tehnicianul o conduce mai aproape de marginea stâncii.

– Al treilea set de urme vine dinspre nord-vest, de-a lungul a ceea ce pare a fi o potecă mică, făcută de animale. Începe prin urma celorlalte două seturi, apoi înaintează paralel cu ele, spune arătând cu bastonul.

Rue se lasă din nou pe vine și studiază noul set de urme.

– Astea par făcute de niște bocanci.

– Da. Mărimea patruzeci și unu. Oricine le-a făcut, a ajuns la ceva vreme după primii doi. O conduce pe Rue la marginea stâncii ca să-i arate: Semne de luptă – aici sunt urme pe pământ. Pietre și bucăți de stâncă desprinse. Pete de sânge pe frunzele strivite ale ferigilor și pe florile sălbatice de acolo. Și altele aici. Iar aici s-au găsit o lanternă frontală și o șapcă, zice, privind-o în ochi.

– Unde?

O duce pe Rue spre obiectele găsite într-o zonă de pământ pietros, chiar lângă marginea sfărâmicioasă a stâncii. Locul a fost marcat cu indicatoare galbene. Detectiva se lasă pe vine să examineze șapca neagră. Deasupra cozorocului este inscripționat logoul auriu al Universității Kordel. Își amintește de cartea de vizită din buzunarul femeii moarte.

DR. TOM BRADLEY, DEPART. DE PSIHOLOGIE

Lampa frontală de lângă șapcă este marca Petzl. Alb-albastră, cu o curea în aceleași culori.

– Ar trebui să putem extrage probe de ADN de pe șapcă și poate chiar și de pe cureaua Petzl.

Apoi tehnicianul îi face semn spre un alt indicator pentru probe, aflat pe pământ.

Rue se apropie. Bărbatul arată spre câteva mărgeluțe din plastic. În culori aprinse, verzi și portocalii, pe pământul negru. Gândul la șiragul rupt de mărgele dintre degetele moartei o face să se crispeze.

Încuviințează din cap, inspiră adânc și se împinge în picioare. Se duce la marginea peretelui de stâncă și privește cu grijă în jos. Simte un gol în stomac. Este chiar deasupra locului unde se află cadavrul. Privirea i se pierde peste întinderea oceanului. Ceața este încă densă peste apă. Într-o zi senină, din acest punct de observare se văd Munții Olimpici, troieniți cu zăpadă, din Statele Unite. Se

întoarce încet și cuprinde cu privirea peretele forestier din spate.

Dacă victima – sau atacatorul ei – purta această lanternă frontală, trebuie să fi fost întuneric. Mai era și furtună. Ceață.

Urmele și amprentele sugerează că cineva a gonit-o pe femeie de pe potecă și spre stâncă. S-a luptat cu ea chiar la marginea prăpastiei. Având în vedere petele de sânge, unul dintre ei avea o rană, poate căpătată în cursul luptei. Apoi femeia a căzut peste margine. Este posibil ca lanterna și șapca să fi căzut în timpul încleștării. Se poate ca decedata să fi rupt șiragul de mărgeluțe pe care-l purta atacatorul, întrucât șnurul rupt i s-a încurcat între degete.

Dar ce a fost cu a treia persoană?

– Avem nevoie de o dronă, spune Rue căutându-și telefonul mobil în buzunar. Trebuie să cercetăm fațada stâncii, să vedem dacă mai sunt și alte probe, altceva care poate i-a scăpat în cădere.

Apelează numărul de telefon.

LILY

ÎN PREZENT

Poate că *nu* este sânge pe tricoul soțului ei, dar o altă parte a minții lui Lily o știe bine. Dintr-un motiv sau altul, Tom și-a ascuns tricoul aici înainte de a suna la poliție. Și a mințit și în legătură cu telefonul lui.

În timp ce Lily se străduiește să accepte realitatea teribilă care i se desfășoară în fața ochilor, mintea ei urlă după explicații alternative. Explicații mai comode.

„Oamenii ar face orice, oricât de absurd, ca să evite să-și privească în față sufletul."

Rafalele de vânt de afară și reziduurile aduse de furtună lovesc în acoperișul din tablă. Se

încordează când se gândește la consiliera municipală Virginia Wingate, care era în mașina parcată lângă ușa lor din spate, pe alee, în așteptarea lui Tarryn. Se gândește la ce a văzut Matthew de sus. Se gândește la polițistul care stă în mașină și supraveghează casa.

Vâră mâna în cutie, apoi se oprește. Amprentele. Nu poate să-și lase amprentele în sângele de pe tricou. Se uită în jur. Vede mănușile de grădinărie – galbene, cu buline roz. Și le pune, apoi ia o pungă mică pentru gunoi. Bagă mâna în cutie după tricoul lui Tom și îl lasă să cadă încet în pungă.

Și acum? Ce încearcă să facă, în definitiv? Aude o altă sirenă urlând în depărtare. Panica o lovește în stomac. Grăbită, își scoate mănușile, le bagă în punga de gunoi împreună cu tricoul însângerat al soțului ei și deschide ușa magaziei. Aruncă o privire afară, spre casa vecinilor. Nu se uită nimeni pe geam. Se grăbește să intre în casă prin ușa care dă în bucătărie.

Preț de o clipă rămâne înăuntru, cu punga în mână, simțindu-și mintea golită de gânduri.

Răsună o lovitură în geamul sufrageriei. Cu un icnet, Lily se rotește pe loc și scapă punga din mână. Aceasta cade la podea și se desface, dând la iveală tricoul însângerat, în timp ce Lily rămâne încremenită cu ochii la fereastră. Afară este un bărbat. Bate iarăși cu pumnul în geam, spunând ceva.

Îi ia câteva momente până să deslușească trăsăturile pacientului ei – Garth Quinlan, pompier, soț și tată a trei copii. Garth arată spre ceasul de la mână. „Rahat!" Lily se uită la rândul ei la ceas. A pierdut noțiunea timpului. A uitat complet de ședința cu el.

Îi face semn să aștepte două secunde, se apleacă și îndeasă tricoul la loc în pungă. Ezită, apoi trage un șut pungii, care ajunge sub masa din sufragerie.

Își freacă fața cu mâinile, își netezește părul, inspiră adânc și se duce să deschidă ușa glisantă din spate. Inima îi bate iute.

– Am sunat la interfonul cabinetului, zice Garth. Și am bătut la ușă. Dar n-a deschis nimeni. Am încercat să sun la telefon, dar a intrat robotul. Apoi, când m-am întors la mașina parcată pe alee, am văzut peste gard că era lumina aprinsă în magazie și v-am zărit intrând pe ușa din spate, așa că am venit pe partea asta.

Furia îi explodează în piept – un alt mecanism de apărare. Furia blochează frica, așa că Lily o apucă bine și nici că-i mai dă drumul. Asta îi dă o senzație de control. E din nou doamna doctor Bradley. Și doamna doctor Bradley are reguli. Pacienților *nu* li se permite să se bage nepoftiți în viața ei intimă. În viața ei de familie. Iar această parte a casei e un teritoriu strict privat. Fiecărui nou pacient îi explică lucrul acesta cât se poate de clar la prima ședință. Dar întotdeauna se găsește câte unul care încearcă să forțeze limitele, care încearcă să intre în spațiul ei personal pentru te miri ce motiv, care încearcă să afle mai multe despre ea și familia ei. Garth n-ar fi trebuit să înconjoare casa și să intre în zona ei personală, și i-o arată limpede.

– Îmi pare rău, Garth, spune tăios. Am vrut să anulez ședința. Dar s-a petrecut ceva teribil de important. O urgență. Și te rog să nu mai vii niciodată la ușa aceasta.

El o privește lung. Are pe chip o expresie ciudată. Încetișor, spune:

– Ce fel de urgență?

– O problemă de familie. Îmi pare rău. Te rog să mă ierți. O să te sun să reprogramăm de îndată ce...

– Sunteți murdară de sânge?

– Poftim?

– Sânge.

– Un-unde?

– Pe mâini și pe față.

Privirea îi coboară spre mâini. Se holbează îngrozită la urmele roșii. Probabil s-a murdărit când a îndesat tricoul la loc în pungă. Degeaba s-a mai deranjat cu mănușile.

– Aveți și pe față.

Lily își dă seama că s-a murdărit pe față când și-a șters obrajii și și-a netezit părul pe spate.

– E cineva rănit? întreabă Garth. Asta e urgența?

Telefonul fix din hol începe să sune.

– Pot să vă ajut cu ceva? insistă el.

Telefonul țârâie iar și iar. Încă două apeluri, și va intra robotul telefonic.

– Eu… trebuie să plec. Voi reprograma.

Îi trântește ușa în față și aleargă la telefon. Apucă receptorul la ultimul apel. În aceeași clipă, își surprinde reflexia în oglinda din hol și vede dunga de sânge de obraz și sângele de pe dosul degetelor cu care ține receptorul. *Sângele moartei.* O clipă, nu poate rosti nici o vorbă.

– Lily?

Vocea lui Tom o aduce înapoi.

– Doamne, Tom. Unde ești? Ce se întâmplă?

– Lily, eu… sunt la secție. Am nevoie de…

– Secție? *Ce* secție?

– Secția de poliție. În oraș.

Își privește țintă chipul palid în oglindă, cu pata de sânge de pe tricoul soțului ei, care se găsește acum într-o pungă sub masa din sufragerie.

– Lily?

– Da, murmură ea.

– Am nevoie să faci ceva. Mă asculți? Am nevoie de Dianne. Vorbește cu Dianne.

– Dianne?

– Dianne Klister.

Prietena ei Dianne. Avocata penalistă foarte scumpă și foarte vestită. Nu s-a gândit ea la Dianne cu puțin timp în urmă? Da, când Tarryn i-a amintit lui Lily că tatăl ei este partener la aceeași firmă ca Dianne. Hammersmith, Wingate & Klister.

Gândurile îi coboară prin timp – până la o zi recentă, când s-a întâlnit cu Dianne ca să bea ceva la hotelul Bay Ocean. Unde Lily a primit acel bilet straniu și a fost obligată să-i mărturisească prietenei sale că e spionată, urmărită de cineva care o hărțuiește, iar Dianne a privit-o ca și cum și-ar fi pierdut mințile.

– Lily, ești acolo, mă asculți?

Simte că mintea i se afundă într-un sirop gros. Nu-și poate urni gândurile.

– Ai... ai nevoie de un avocat *penalist?*

Vocea îi iese răgușită.

– Pentru numele lui Dumnezeu, da, Lily. Polițiștii vor să mă interogheze în legătură cu moartea femeii ăleia. M-au băgat într-o cameră de interogatoriu și mi-au luat toate hainele. Situația începe să arate ciudat. Am nevoie de consiliere juridică. Și mai am nevoie să-mi aduci niște haine.

Privirea ei se duce către masa din sufragerie, sub care este punga cu tricoul lui Tom.

– Ți-au luat hainele?

– Da.

– De ce? Adică... ce-i face să creadă că n-a fost un accident?

– Nu pot... nu pot să vorbesc. Sunt camere de supraveghere peste tot, și ăsta nu e telefonul meu. Trimite-o pe Dianne aici și adu-mi un rând de haine.

– Cine... cine era femeia, Tom? *Pe cine* ai găsit pe plajă?

Legătura telefonică se întrerupe.

LILY

ÎN PREZENT

Lily formează numărul de la biroul lui Dianne. În timp ce telefonul sună, atenția îi este atrasă de fotografiile de familie de pe peretele din hol. Preferata ei este o poză frumoasă cu ei patru în Aruba, râzând la soare, pe o plajă cu nisip alb ca zăpada care mărginește o mare turcoaz. Într-o altă fotografie, Lily și Tom sunt într-un camping de lux din Clayoquot Sound, unde au mers de aniversarea căsătoriei. Zâmbesc îmbrățișați. Emoțiile îi încețoșează privirea. Într-o altă poză sunt ei patru în safari în Botswana. A fost făcută de ghidul lor în ziua în care au zărit trei dintre cele cinci mari animale din Africa – un rinocer cu un pui, o turmă de elefanți și un leopard suit într-un copac cu prada sa.

– Biroul lui Dianne Klister, cu ce vă pot ajuta?

Vocea o readuce brusc în prezent.

– Sunt... ăă, Dianne este la birou?

– Doamna Klister nu este disponibilă în acest moment, ați dori să lăsați un...

Lily trântește receptorul. Cu degete tremurânde, formează un alt număr – mobilul lui Dianne. Privirea îi este trasă înapoi la fotografii în timp ce telefonul sună. Se uită fix la o altă poză făcută în excursia lor în Africa. Se vede pe ea, pe Tom, pe Matthew și pe Phoebe așteptând să se îmbarce pentru un tur al habitatelor rechinilor în KwaZulu-Natal, iar în depărtare sunt valurile care se sparg de chei.

– Lily? se aude vocea lui Dianne.

– Bună... ăăă... eu...

– Lily? S-a întâmplat ceva?

– Am senzația că ești pe difuzor, spune Lily. Mai... ascultă cineva?

– Sunt în mașină, conduc. Sunt singură. Ce se întâmplă? Ai o voce ciudată.

Strânge tare din pleoape.

– Avem nevoie de ajutorul tău. Tom... Vai, Doamne... Vocea i se frânge. Nici nu știu cum să spun asta. Nici nu știu ce este.

– Bine, ascultă. Trag pe dreapta. Opresc mașina. Peste câteva clipe Dianne reia: Bine, ia-o încet. Ai toată atenția mea. Spune-o cum îți vine.

Lily înghite în sec, se șterge la gură, apoi își aduce aminte de sângele de pe mâini. Privirea îi țâșnește înapoi spre oglindă. E îngrozită. Acum buzele îi sunt traversate de o dungă din sângele femeii moarte. Ochii îi sunt lucioși și dezorientați. Părul i se usucă răvășit după ce l-a udat ploaia. Ea nu este această femeie. Ea ar trebui să fie femeia – mama, soția, terapeuta – pe care prietenele o invidiază pentru stăpânirea de sine, pentru că este mereu bine aranjată, indiferent de ocazie. Femeia care nu are nimic de ascuns.

– Lily?

– Tom e la secția de poliție. E interogat în legătură cu... un cadavru. A găsit o femeie moartă pe plajă de dimineață, când ieșise la alergat, iar detectivii de la omucideri vor să-i pună întrebări. I-au luat hainele, Dianne. Are nevoie de consiliere juridică. Imediat. Ne poți ajuta?

O pauză grea, apoi:

– Care secție?

– În centru. Secția principală. Dianne... Lily ezită, simte că realitatea i se afundă ca un pietroi greu și rece în pântec. De anchetă se ocupă... femeia care a apărut la televizor. Lucrează la omucideri. Cea cu cazul femeilor ucise în timp ce făceau jogging.

– Sergentul Rulandi Duval?

– Da.

– Ascultă-mă bine... Mă asculți, Lily, te concentrezi?

Tonul lui Dianne s-a schimbat. Vocea prietenei sale e aspră acum, energică și eficientă. Parcă ar fi o altă femeie.

– Da, da, ascult.

– Nu spui nimic. Nici o vorbă. Nimănui. Ai înțeles? Ni-mă-nui.

Ea încuviințează din cap.

– Bine.

– Repetă ce-am zis.

– Nu trebuie să spun nimic. Nimănui.

– Nu uita. Pentru binele lui Tom. Pentru bine tău. Și bagă-ți bine în cap – nici tu, și nici Tom nu sunteți obligați să răspundeți la întrebările poliției. Este dreptul vostru conferit de lege.

– N-a făcut nimic, Dianne.

– Indiferent dacă Tom a făcut sau nu ceva, dacă este interogat de către cei de la omucideri, dacă i-au luat hainele, nu va da bine pentru el în presă. Trebuie să ne gândim imediat cum să diminuăm repercusiunile, cum să-i protejăm locul de muncă. Și locul tău de muncă. Să-i izolăm pe Matthew și pe Phoebe de tot ce se petrece.

Lily simte cum îi vine un gust acru în gură.

– Mai întâi, zice Dianne hotărâtă, aranjează să-i ia cineva pe copii de la școală când ies, de preferat o persoană care să-i ducă la ea acasă și care să-i ferească de știri deocamdată. Și anulează-ți programările de azi. Eu mă duc direct la secție acum. Între timp, tu pregătește niște haine pentru Tom. Ceva elegant, respectabil. Și ai grijă să arăți bine și tu. Apoi vino la secție. Ne vedem acolo. Lily, orice s-ar întâmpla, adaugă avocata după o pauză, Tom are nevoie de tine acum. Adună-te pentru el, pentru familia voastră.

– Dar dacă Tom nu a făcut nimic rău...

– E interogat de un detectiv celebru, aflat pe urmele unui criminal în serie care violează cu brutalitate și apoi omoară în bătaie femei ieșite să

alerge prin parc. Gândește-te bine la asta, Lily. Ucigașul Atlet terorizează în acest moment femei cărora le este frică să iasă la alergat singure. Iar Rulandi Duval este ca un pitbull cu capsa pusă. E o femeie aflată într-o poziție de putere, într-un mediu tradițional bărbătesc, și are ceva de dovedit. Pe lângă asta, tu și Tom emanați un aer de privilegiați ai sorții. Locuiți în Story Cove. Dețineți o ambarcațiune. Ancorată într-un port exclusivist. Sunteți membri ai unui club privat. Tom lucrează în mediul academic, cu studente tinere. Tu lucrezi cu oameni care au nevoie să simtă încredere în tine, care vor să nu se știe că merg la terapie. Duval o să vă facă zile fripte amândurora numai pentru că poate. Nici publicul n-o să vă menajeze. Lily mai are puțin și vomită. Trebuie să se ducă la baie. Simte că tot conținutul stomacului i s-a lichefiat. Și, încă o dată, Lily, este esențial: nu vorbi cu nici o persoană, oricât de prietenoasă ar părea, până nu mă lămuresc care-i treaba. După aceea o să punem la cale o strategie.

Dianne întrerupe apelul.

Năucă, Lily închide. Se duce la masa din sufragerie și recuperează de sub ea punga cu tricoul pătat cu sânge. Stă la îndoială. Trebuie să-l ascundă undeva. Sau mai bine să-l spele. Se grăbește spre baia de serviciu aflată pe hol. Golește conținutul pungii în mașina de spălat cu încărcare verticală și întoarce discul selector. Cuva începe să se umple. Adaugă detergent. Apoi rămâne cu ochii pironiți la apă. Aceasta devine roz în timp ce mănușile ei de grădină și tricoul soțului ei se rotesc dintr-o parte în alta. Atunci își dă seama – dacă o întreabă polițiștii unde este tricoul cu care era îmbrăcat mai devreme Tom?

„L-am băgat la spălat cu hainele murdare, domnule agent."

Se repede pe scări la etaj, adună un braț de rufe murdare din coșul din baie. Într-un sprint ajunge înapoi la parter și adaugă celelalte rufe în apa plină de spumă roz. Închide capacul, după care vede punga de gunoi căzută pe podea.

O ridică. Are sânge în interior. Unde s-o pună?

„Ce fac? De ce încerc să ascund toate lucrurile acestea?“

Pentru să soțul ei încerca să le ascundă.

Și *trebuie* să existe un motiv bun pentru care Tom a pus tricoul în magazie, înainte de a suna la Urgențe. Iar când îl va afla, totul va căpăta noimă. Trebuie să aibă o noimă. Are încredere în Tom – nu-i așa?

Se gândește din nou la cearta lor și simte că a primit o lovitură în plin.

Nu are încredere în Tom.

A mințit-o.

O minte de când s-au căsătorit.

Dar și Lily l-a mințit într-un fel. Mai degrabă, și-a îngropat secretele atât de adânc, încât aproape ar putea uita că există. Parcă ar aparține altcuiva. Unei femei care nu este Lily Bradley, mamă a doi copii minunați. Apoi însă a apărut urmăritorul. Și biletele. Iar problemele pacienților ei au început să oglindească propriile ei probleme. Pe scurt, puțin câte puțin, Lily a început să piardă controlul.

Intră în bucătărie cu punga făcută ghem și se oprește în fața frigiderului. A văzut odată ceva la televizor – o emisiune despre o crimă, în care o femeie a ascuns o pungă care conținea urme de sânge uman în congelator. Dar a pus mai întâi carne crudă în ea. Lily trage grăbită de ușa combinei frigorifice. Scoate trei pachete de carne tocată de vită hrănită cu iarbă. Rupe ambalajul, apoi aruncă bucățile înghețate de carne în punga de gunoi. O împachetează bine și o îndeasă în congelator. Pune ambalajul pachetului de carne

tocată în coșul de gunoi de sub chiuvetă. E gata să urce din nou la etaj, ca să se schimbe, când îi atrage atenția o mișcare dincolo de fereastră.

Se răsucește cu pumnii strânși. Dar nu se vede nimic. Doar ramurile bătute de vânt. O clipă rămâne locului buimacă, privind înspre ramurile de copac. Sunetul ceasului cu cuc care ticăie răsunător – *tic-tac, tic-tac* – i se furișează în minte. Se smulge de pe loc și aleargă în sus pe scări. Dă drumul apei la duș, apoi își scoate puloverul crem, pantalonii din in, atent croiți, dar largi, maioul și chiloții și își leagă părul. Pășește sub jetul de apă fierbinte și își freacă mâinile și fața, ca să spele sângele moartei.

Se șterge cu prosopul și se îmbracă în grabă. Jeanși, un tricou alb, un hanorac roz moale. Își prinde cu grijă părul la spate și se dă cu luciu de buze.

„Trebuie să arăți ca și cum totul este sub control. Tu deții controlul."

Dar Lily nu o recunoaște pe femeia cu ochi sticloși care o privește din oglindă.

Pregătește o geantă cu haine pentru Tom, apoi își amintește de altceva. Telefonul lui.

„L-am lăsat la încărcat în bucătărie", a zis.

Scoate telefonul lui Tom din încărcătorul de pe noptiera lui, apoi coboară la bucătărie și-l pune în încărcătorul de pe masă, ca să corespundă cu povestea pe care le-a spus-o polițiștilor. Mai aruncă o privire prin casă, apoi întinde mâna după poșeta ei. Simplul gând de a merge la secție este înfricoșător pentru Lily. Suferă de o nervozitate fundamentală față de polițiști, care i-a fost inoculată în copilărie. Da, știe că forțele de ordine îi protejează pe cetățeni. Da, au grijă să fie liniștit traiul în cartiere ca al ei. Dar poliția este amestecată inexorabil în amintirea terifiantă a celor petrecute cu familia ei, și, chiar dacă Lily își poate raționaliza temerile înnăscute, chiar dacă a

făcut terapie mult timp, toate acestea n-o împiedică să le simtă acum. Dimpotrivă, e tot mai îngrozită că ar putea cumva să recadă în bezna trecutului.

Se îndreaptă spre cuierul din hol, scoate paltonul cel frumos și mai ascultă o dată zgomotul mașinii de spălat care își vede de treabă în încăperea aflată în spate, pe hol. Își pune paltonul, se întinde după cheile mașinii și ridică geanta cu haine pentru soțul ei. Se aude o bătaie puternică în ușă, urmată de bâzâitul soneriei. Lily se oprește. Inima îi bubuie.

– Doamnă Bradley? Puteți deschide? Este poliția. Deschideți, vă rog.

Panica oarbă o imobilizează.

ÎNCEPUTUL

ATUNCI
20 aprilie. Miercuri.

Două luni înainte ca ea să moară

Stă la pândă în umbra cea mai deasă de sub un cireș noduros, privind casa de peste drum, ținând cu mâinile înmănușate ghidonul unei biciclete. E întuneric. Frig, deși este primăvară. O ceață umedă se târăște pe străzi dinspre oceanul care se află la câteva case depărtare, formând halouri sinistre în jurul becurilor de pe stâlpi. Coșurile de pe lateralele bicicletei conțin un costum de baie ud, un prosop, pantofi de jogging. Respirația îi iese aburită prin găurile din cagula purtată sub casca de protecție. Picături de umezeală alunecă ca niște mărgele de pe hainele impermeabile, lucind în lumina reflectată.

E un cartier liniștit. Cu bună reputație. De-a lungul străzilor se văd case arătoase, fiecare cu o mică peluză verde în față. Unele au garduri albe tipice. Altele nu au gard. Copaci bătrâni – magnolii, cireși, stejari – străjuiesc trotuarele. Story

Cove. Un nume romantic, care amintește de bătrânul care a fondat orașul pe la 1800, un englez pe nume Simon J. Story. Iar tradiția engleză supraviețuiește aici, la mică distanță de granița americană. Caracterul britanic dăinuie în cârciumile mici, în chioșcurile cu pește prăjit și cartofi pai și plăcinte, în ceaiul de după-amiază cu biscuiți și smântână care se vinde în cafenele. Se aude în pocnetul bâtelor de crichet pe gazonul elegantului Club Windsor, unde bărbații din împrejurimi joacă și rugby, și unde costul abonamentului ar putea hrăni o țară mică.

La depărtare de câteva străzi, odgoanele se lovesc de catargele iahturilor ancorate într-un mic port elegant. Golful Story este un loc cu pergole și trandafiri cățărători, un loc unde căprioarele vin să pască în apropierea terenului de golf, unde copiii încă râd și se joacă pe stradă și unde ratonii mascați sunt singurii bandiți ai nopții care se furișează prin întuneric să caute prin gunoiul bogaților, separat cu grijă în pubelele de reciclare.

Dacă se ține seama de situarea sa geografică, pe o peninsulă ce pătrunde în Marea Salish, ar putea fi foarte ușor o comunitate cu acces controlat. Nu există nici un motiv pentru care să fie traversat de drojdia societății. Cei care intră în Story Cove locuiesc aici. Sau vin la lucru. De aceea cel care stă la pândă a avut grijă să învețe cum să se piardă printre ei.

Casa pe care o observă aparține familiei Bradley. Zidurile par negre noaptea, dar la lumina zilei sunt de un violet-închis, de culoarea vinetei, cu ramele ferestrelor vopsite într-un verde crud. Pe o placă din bronz de pe poartă scrie CABINETUL DE TERAPIE STEJARUL, DR. L. BRADLEY.

A aflat multe despre familia Bradley de-a lungul lunilor. Și pe căi diferite. Au o viață marcată de obiceiuri stricte. Ceea ce înseamnă că mișcările le

sunt previzibile. Asta face lucrurile mult mai simple.

Știe la ce lecții de yoga și Pilates merge doamna doctor Lily Bradley și unde se țin lecțiile. Ce produse de patiserie cumpără și în ce zile. Unde se tunde și se vopsește. Cine sunt prietenele ei, câte kilograme are, la câte grame de carbohidrați încearcă să se limiteze în fiecare zi, care dintre prietenele ei bea prea mult vin, cât de protectoare este față de copii. Știe ce suc organic preferă Matthew și cât de mult își iubește aparatul de fotografiat. Știe că Phoebe e adepta stilului vestimentar goth și că profesorul Tom Bradley lucrează la universitate și că ocazional bea prea mult vinerea după-amiază la Taverna Leul Roșu, acolo unde se întâlnește cu un grup de universitari. Uneori, Tom Bradley și amicii lui se abat pe la clubul de iahting după aceea și mai beau ceva pe una dintre bărcile lor.

Tom și Lily par să aibă o căsnicie perfectă. O familie ca în cărțile de povești în acest cartier de bogați din Story Cove. Dar este o iluzie.

Toată viața este o iluzie.

Oamenii nu trăiesc în case cu istorie, frumos zugrăvite, din cartiere elegante. Nu trăiesc în apartamente din blocuri moderne sau în cabane rustice din pădure sau sub poduri, în adăposturi pentru vagabonzi. Oamenii trăiesc în cei cincisprezece centimetri de proprietate privată dintre urechile lor – în kilogramul și ceva de grăsime și proteine care este creierul omenesc. Trăiesc în interiorul propriului cap. Acolo se află realitatea.

Acolo își construiește fiecare ființă umană narațiunea vieții.

Acolo ne spunem cine suntem, ce putem și ce nu putem fi. Iar realitatea unuia nu poate niciodată să fie la fel ca a tuturor celorlalți. Noțiunea că există

un adevăr obiectiv dincolo de noi – aceasta este cea mai mare iluzie dintre toate.

Și, întotdeauna, ascunse sub aceste fire narative, se găsesc secretele. Adânci, întunecate și primitive. Toată lumea le are.

Și cu cât privești mai mult pe cineva, cu atât mai ușor îți este să vezi cât efort depune ca să ascundă secretele întunecate care-l țin în viață.

La parterul casei care seamănă cu o vânătă n-au fost trase încă jaluzelele, și lumina dinăuntru aruncă un pătrat auriu de strălucire în bezna nopții. Ca o scenă de teatru luminată. O scenetă pentru un public format dintr-un singur spectator, care pândește de sub cireș.

E limpede că ocupanții casei se simt apărați, trăind la vedere. Dar asta urmează să se schimbe.

Cineva iese din bucătărie și intră în cadrul ferestrei. Cel aflat la pândă se încordează. Este soțul. Înalt. Brunet. Îmbrăcat în jeanși negri și un pulover pe gât, tot negru. O înfățișare academică prin excelență. Cât se poate de potrivită pentru un profesor care studiază mințile rătăcite de la înălțimea turnului său de fildeș îmbrăcat în iederă. Un bărbat care se bucură de privilegii, născut într-o familie în care averea se moștenește. Genul de avere și de educație care te apără de obligația de a plăti pentru lucrurile teribile și perverse pe care le-ai putea face.

Profesorul Tom Bradley poartă mănuși de bucătărie și duce la masă o cratiță din care ies aburi. Deodată, soția lui pășește în rama aurie. Doamna doctor Lily Bradley. O blondă cu părul ca mierea, impecabil coafat. Sâni frumoși. Șolduri zvelte, sculptate la sală, cu antrenor personal. Lily Bradley pune o sticlă cu vin pe masă. Soțul aduce un tirbușon.

Sticla este desfăcută, vinul, turnat. Soția ridică un pahar, spune ceva. El râde. Râde și ea, dându-și pe

spate părul blond și dezvăluindu-și coloana netedă a gâtului.

O nevoie ca o mărgică începe să-i crească din adâncul pântecului. Pumnii i se strâng pe ghidon.

Femeia s-a măritat bine. Bărbatul ei este cu cincisprezece ani mai mare. Ea este a doua lui soție. El a venit cu banii.

Nevoia din pântecul urmăritorului înflorește într-o poftă feroce, fierbinte, periculoasă. Urcă până în inimă. Și, odată cu dorința crudă, dureroasă, vine ceva mai sinistru – o nevoie de a distruge ceea ce trăiește în casa ca o vânătă.

Urmăritorul nu vrea de la familia Bradley decât... totul.

Deodată, soția încremenește. Aruncă o privire spre fereastră. Urmăritorul se crispează. Femeia îi spune ceva soțului, apoi merge direct la fereastră cu paharul de vin în mână. Pune mâna liberă căuș peste geam și privește afară prin noapte, uitându-se direct spre cireș. Urmăritorul rămâne nemișcat, nici nu mai respiră. Doamna doctor Lily Bradley întinde mâna spre cordon și lasă jaluzelele să cadă peste geam.

Spectacolul s-a încheiat.

Urmăritorul zâmbește. Funcționează. Lily Bradley a simțit că este urmărită, că pândește ceva la granița vieții sale. A simțit o pâlpâire reziduală de receptivitate.

Jocul a început. E timpul să treacă la următoarea etapă.

Dar când se urcă pe bicicletă, o felie de lumină galbenă spintecă întunericul. Ochii îi zvâcnesc în sus, spre fereastra de la mansardă. Draperia din dreptul micii lucarne s-a deschis un pic, dând la iveală o dungă de lumină. *Băiatul*.

Toți mușchii din trup îi înțepenesc, până când draperia este lăsată să cadă la loc și lumina galbenă se stinge ca o lumânare.

Urmăritorul e iritat acum. Întotdeauna există o fisură. O fisură este în orice. Așa pătrunde lumina. Sau așa iese întunericul.

Mai așteaptă o vreme. Simte frigul care i se strecoară în oase. Mâinile îi amorțesc pe ghidon.

Se pornește un vânticel ușor. Picături de apă cad grele de pe ramurile noduroase. În depărtare se tânguie o ambulanță, a cărei sirenă crește și coboară pe măsură ce vehiculul ocolește Story Cove, pe drum spre o altă tragedie.

Coboară în lungul străzii pe bicicletă, o siluetă oarecare, neclară, care se pierde în noaptea suburbiei.

LILY

ÎN PREZENT

Lily își îndreaptă spatele și deschide ușa, așteptându-se să-l vadă pe agentul în uniformă din mașina parcată peste drum.

În prag este un bărbat în costum. De origine asiatică. Chipeș și îmbrăcat impecabil.

– Doamnă Bradley, sunt detectivul Toshi Hara, se prezintă arătându-i legitimația. Sunt de la Unitatea Integrată Omucideri și lucrez cu doamna detectiv Rulandi Duval – sunt partenerul ei. Cred că ați cunoscut-o de dimineață.

Lily se uită spre mașina de poliție de vizavi. O străbate un șoc când remarcă o furgonetă media parcată în spatele ei. Logoul mare de pe laterală este al canalului de știri CITV. Ca un indicator ostentativ, afișat la vedere în fața casei lor. Cuta de îngrijorare care-i traversează fruntea de la o tâmplă la cealaltă se încordează când își dă seama cât de vizibilă este denumirea cabinetului ei pe placa de lângă alee. În toate fotografiile de presă se va vedea firma aceea. Numele ei.

– Cu ce vă pot ajuta?

Tremură, înțelegând deodată că sunt mai multe în joc decât o femeie ieșită la alergare care a murit pe plajă. I se reactivează trauma din copilărie. Silind-o să retrăiască tot ce s-a întâmplat după apariția polițiștilor în ziua aceea teribilă. Începe să audă în minte un bâzâit.

Centrifuga mașinii de spălat pornește cu un zăngănit. Detectivul Hara se uită în spatele ei, în holul casei. Lily face un pas în lateral pe prag ca să-i blocheze vederea și nu spune nimic, așteptându-i răspunsul.

– Aceea este mașina dumneavoastră? întreabă el. Nu mergeți să vedeți ce are?

– Are un defect. Am tot vrut s-o repar. Nu e grav. Cum el se mulțumește s-o scruteze, Lily continuă: Ce doriți?

– Aș vrea să vă pun câteva întrebări. Despre ce s-a întâmplat azi-dimineață.

– Soțul meu este la secție.

– Nu cu soțul dumneavoastră vreau să vorbesc. Cu dumneavoastră. Am numai câteva întrebări. Așa este procedura. Pot intra?

Zgomotul produs de mașina de spălat crește.

– Tocmai plecam. Își pune poșeta pe umăr, ia geanta cu haine pentru Tom și face un pas dincolo de ușă, forțându-l pe Hara să dea un pas înapoi. Trage ușa bine în urma ei și o încuie, explicându-i: Soțul meu, Tom, m-a rugat să-i aduc niște haine, pentru i le-ați luat pe ale lui. Sunt pe picior de plecare, așa că...

– Puteți să-mi spuneți unde ați fost începând cu ziua de ieri și până în dimineața aceasta?

Lily se oprește.

– Eu?

Ochii lui negri o privesc fix. Așteaptă. Lily se uită spre carul de reportaj. Se deschid portierele.

Coboară o femeie în fustă și un operator cu camera de filmat. Simte lovitura de bici a încordării.

– Atunci a murit... femeia? În timpul zilei de ieri?

El așteaptă.

Reportera și cameramanul traversează strada. Gândurile îi gonesc prin minte. Probabil lui Tom i s-au pus – sau i se vor pune – aceleași întrebări. Nu-l poate contrazice. Poate că de asta și-a trimis detectiva partenerul, s-o intercepteze pe Lily și s-o descoasă înainte să poată vorbi cu soțul ei, înainte ca ea și Tom să se pună de acord asupra unei relatări a evenimentelor de ieri și să-și confirme reciproc alibiurile.

Este esențial: nu vorbi cu nici o persoană, oricât de prietenoasă ar părea, până nu mă lămuresc care-i treaba.

– Îmi pare rău, zice Lily trecând pe lângă detectivul Hara în clipa în care reportera ajunge la marginea peluzei. Avocata noastră este Dianne Klister. Puteți vorbi cu ea.

Se grăbește spre BMW-ul ei parcat pe alee. Apasă pe telecomandă din mers.

Detectivul Hara strigă în urma ei:

– Este avocata soțului, doamnă Bradley. Nu a dumneavoastră. Va lucra pentru el, nu pentru dumneavoastră.

Trage de portiera mașinii, aruncă gențile înăuntru. În timp ce urcă pe locul șoferului, reportera se apropie de ea cu un microfon, iar cameramanul începe să filmeze.

– Doamnă doctor Bradley! De ce a fost dus soțul dumneavoastră la secție? De ce este interogat de poliție?

Lily închide portiera cu un bufnet și pornește motorul. O aude pe reporteră strigând dincolo de geam:

– Soțul dumneavoastră o cunoștea pe victimă, doamnă doctor Bradley? Are legătură cu cazurile

celorlalte alergătoare?

Strânge tare din fălci, încleștează degetele pe volan, apasă accelerația și pleacă de pe alee cu viteză prea mare. Când virează spre stradă, cauciucurile lovesc asfaltul cu un scrâșnet sonor. Apasă din nou pedala de accelerație și străbate în viteză strada liniștită. Se oprește brusc în dreptul indicatorului de stop. Inima îi bubuie. La subsuori simte un lac de sudoare. Respirația îi este precipitată. Vocea reporterei îi răsună în minte.

Soţul dumneavoastră o cunoştea pe victimă, doamnă doctor Bradley? Are legătură cu cazurile celorlalte alergătoare?

O urmează ecoul vocii lui Dianne.

Indiferent dacă Tom a făcut sau nu ceva, dacă este interogat de către cei de la omucideri, dacă i-au luat hainele, nu va da bine pentru el în presă.

În vreme ce se îndreaptă spre secție, încearcă să stabilească în ce moment și-a dat seama pentru prima oară că se petrece ceva. Era la începutul primăverii când a început să se simtă urmărită.

Și apoi au venit biletele.

LILY

ATUNCI
24 aprilie. Duminică.

Ceva mai puţin de două luni înainte ca ea să moară

– E timpul să plecăm! strigă Lily spre copiii aflați la etaj.

E duminică, iar Lily îi duce pe copii la slujbă la bisericuța din piatră de lângă apă. Merge la biserica catolică Sfânta Maria, Regina Păcii împreună cu Phoebe și Matthew în fiecare duminică dimineață. Înainte venea și Tom, dar, dacă Lily are nevoie de tradiția religioasă ca un punct final al săptămânii și

ca să țină drumul drept, soțul ei s-a îndepărtat de credința organizată. Preferă ca duminica să alerge pe distanțe lungi. Susține că natura și exercițiul fizic sunt biserica lui, iar duminica încearcă să aleagă un traseu pitoresc, fie printr-o pădure, fie de-a lungul apei sau pe o rută montană de drumeție.

Mersul la slujbă este pentru Lily și un mod de a-și păstra în inimă părinții și fratele. Când era mică, mama și tatăl îi duceau pe ea și frățiorul ei mai mic la biserică. Terapeuta din ea înțelege valoarea tradiției catolice a confesiunii, deși știe bine că unele secrete nu-i pot fi mărturisite niciodată preotului local, un om care trăiește și se mișcă și face cumpărături în același orășel. La fel cum înțelege că unii pacienți păstrează secrete față de ea. Dar are metode să le scoată de la ei. Corpul omenesc nu este proiectat să păstreze secrete. Ele creează un stres enorm. Sunt de-a dreptul epuizante. Se manifestă sub forma comportamentelor problematice.

Polițiștii știu și ei acest lucru. Ușurarea pe care o simte un infractor când în sfârșit cedează și mărturisește este fizică și vizibilă. De multe ori adoarme în sala de interogatoriu după ce și-a eliberat secretul.

Phoebe și Matthew coboară scările bocănind. Pe Lily o traversează un fulger de mânie când vede ce poartă fiica ei.

– Phoebe, du-te și schimbă-te.

– De ce?

– Nu poți merge la slujbă îmbrăcată așa.

– Pentru că sunt în negru? Pentru că sunt haine goth?

– Pentru că nu este adecvat. Mișcă-te, du-te și schimbă-te. O să întârziem.

Phoebe rămâne pe loc, aruncându-i priviri feroce prin ochii creionați abundent cu negru, iar

tensiunea care explodează în pântecul lui Lily trezește ceva mult mai profund. Îi trezește o amintire de când avea doisprezece ani, când mama i-a cerut socoteală în privința înfățișării ei și a iubitului pe care i-a interzis să-l mai vadă. Își impune să coboare tonul. Trebuie să-și aleagă bătăliile cu mai mare atenție. Știe foarte bine cât de departe pot ajunge lucrurile și cât de vulnerabilă este o fată la această vârstă, chiar dacă aparent are tot ce-și poate dori și pare un copil bine adaptat, cu prieteni și părinți implicați și rezultate bune la școală. Până când, deodată, totul se schimbă.

– Bine, discutăm mai târziu. Acum hai să mergem.

– Nu vreau să mai merg la biserică, spune Phoebe.

– Trebuie, intervine Matthew. Altfel, Dumnezeu o să te minicească.

– Vrei să zici „nimicească“, idiotule. Tati nu merge la biserică. L-am întrebat de ce și a zis că nu-i pentru el. A zis că pot lua singură decizii cu privire la viața mea. Eu cred că budismul mi se potrivește mai bine, ca să fiu sinceră.

Lily își mușcă limba și numără încet de la cinci în jos.

– Vorbim despre asta când ne întoarcem acasă, bine? Putem avea o discuție în familie, împreună cu tatăl tău. De acord?

Phoebe inspiră adânc și se îndreaptă cu pași mari spre ușă.

– Bine, strigă ea peste umăr.

Matthew aleargă după sora lui mai mare. Străfulgerarea unei alte amintiri o lovește pe Lily când vede picioarele fiului ei. O clipă nu se poate clinti din loc. I se întâmplă din ce în ce mai des să aibă aceste momente de rememorare. Poate de vină este vârsta copiilor. Sau perioada aceasta a anului.

Sau poate este ceva mai sinistru.

În ultimele săptămâni a început să simtă că e urmărită. Că o pândește cineva. La început a fost doar o impresie, un fel de percepție. O neliniște. Apoi a început să zărească mișcare în umbre când privea pe geam seara. Și e convinsă că cineva a urmărit-o până la supermarket și că cineva o privea din celălalt capăt al parcării când a ieșit de la sală. Un biciclist cu fața acoperită de o cagulă.

De asemenea, e convinsă că a zărit aceeași siluetă peste drum când era la coafor și din nou în ziua când s-a întâlnit cu Hannah la French Bakery și au stat la o masă de pe terasă.

Încearcă să-și alunge din minte aceste gânduri în timp ce conduce spre biserică. Lumea e minunată azi. Străzile sunt pline de cireși înfloriți. Petale roz și albe sunt presărate peste mașini și pe trotuare ca un omăt primăvăratic. Florile își etalează frumusețea prin grădini, iar Matthew vede un iepure mare pe terenul de golf de un verde intens.

La ieșirea din biserică, după slujbă, îi întâmpină o înviorătoare briză dinspre ocean, dar când se apropie de mașină, Lily zărește o bucată de hârtie roz fâlfâind sub ștergătorul de parbriz.

Deschide portierele și îi lasă pe copii să urce înainte să se întindă după ceea ce crede că este o amendă sau un fluturaș publicitar. Totuși, fără să știe de ce, a devenit brusc surescitată și vigilentă.

Trage bucata de hârtie de sub ștergător, apoi aruncă o privire în jur, studiindu-i pe cei care ies din biserică, căutând un semn că cineva o urmărește. Ochii i se opresc asupra unui bărbat oprit lângă copaci, care fumează. Apoi atenția îi este atrasă de o femeie care pare să aibă privirile pironite asupra ei, înainte să-și dea seama că femeia așteaptă pe altcineva, care se apropie în fugă. Înghite în sec și despăturește hârtia. O trece un fior de gheață.

Tipărite cu litere negre, se pot citi următoarele cuvinte: „Nu te poți ascunde de Satana dacă Satana este în mintea ta“.

RUE

ÎN PREZENT

Rue intră în sala de interogatoriu ducând în brațe „cutia cu recuzită“, cum îi spune, și-l găsește pe Tom Bradley așezat pe o canapea, așteptând-o. Poartă pantaloni de trening cu sigla poliției și botoșei de-ai criminaliștilor, e palid și degetele lui nu au astâmpăr.

– Bună ziua, domnule doctor Bradley. Vă mulțumesc pentru răbdare.

El nu răspunde.

Așază cutia pe măsuța de cafea și se lasă în scaunul de birou cu rotile. Îl privește pe Tom peste măsuță. În spatele ei, pe perete, este un panou de plută. O cameră de supraveghere plasată aproape de tavan transmite semnalul într-o încăpere de monitorizare, de unde privesc și iau notițe șeful ei și alți membri ai echipei. Anticipează că, din când în când, unul dintre ei va bate la ușă, o va chema afară din cameră și-i va recomanda fie să renunțe la o anumită direcție a interogatoriului, fie să intensifice o alta care, în opinia lor, pare să dea roade.

Sala de interogatoriu este proiectată să fie confortabilă. Ultimul lucru de care au nevoie este să ajungă la proces și vreun avocat să susțină în fața juriului că suspectul a fost maltratat. N-ar da deloc bine. Tot ce face echipa lui Rue acum are în vedere o trimitere în judecată încununată de succes. Deși, în mod ideal, ar prefera să nu se ajungă în instanță. Ar prefera ca suspectul să mărturisească și să pledeze vinovat.

– Cum vă simțiți? îl întreabă. V-ați mai încălzit?

Tom aruncă o privire scurtă spre camera de supraveghere. Își freacă genunchiul.

– Am o întâlnire. Trebuie să ajung la muncă.

– Să sperăm că nu va dura mult. Apasă un buton pe recorderul digital și îl așază pe masă, între ei, apoi spune: Acest interogatoriu este înregistrat. Eu sunt sergentul Rulandi Duval. Persoana interogată este Tom Bradley, domiciliat în Story Cove, pe strada Oak End, numărul 2112.

Indică data și ora.

– Sunt arestat? întreabă Bradley.

– Nu. Sunteți liber să plecați și aveți dreptul să nu spuneți nimic, deși cooperarea dumneavoastră ne va fi de ajutor, pentru că a murit o femeie. Dumneavoastră ați găsit-o și sunteți cel mai în măsură să ne ajutați să înțelegem ce s-a întâmplat. Pot să vă tutuiesc?

El înghite în sec și încuviințează din cap.

Rue scoate un dosar din cutia ei, îl deschide, trece cu privirea peste prima pagină și spune:

– Lucrezi la Universitatea Kordel?

– Da. Sunt profesor. La Departamentul de Psihologie. Specializările mele sunt psihologia neurală și cea a anormalului.

Rue își țuguie buzele.

– Deci... uite ce este, Tom. Se lasă pe spate în scaun, emanând dezinvoltură, ca și cum ar avea la dispoziție tot timpul din lume. Sunt câteva lucruri care nu se leagă în relatarea ta cu privire la întâmplările de azi-dimineață și am vrea să mai trecem o dată peste detalii, numai ca să clarificăm câteva aspecte.

Se aude o bătaie răsunătoare în ușă, apoi aceasta se deschide, lăsând să se vadă în prag o femeie.

Pulsul lui Rue crește când o recunoaște pe Dianne Klister. O avocată penalistă bine-cunoscută în oraș, mână în mână cu presa. În vârstă de vreo

patruzeci și cinci de ani, Klister are un păr castaniu des, tăiat la nivelul bărbiei. Poartă un costum de firmă și pantofi cu toc care au costat probabil mai mult decât automobilul Subaru Outback al lui Rue. La gât are un lanț gros din aur care duce cu gândul la o platoșă, iar în mână cară o servietă din piele pentru care probabil și-a dat viața un crocodil sau măcar un șarpe.

Domnul doctorul Bradley nu și-a angajat un avocat oarecare, ci pe unul dintre rechinii nemiloși ai lumii juridice din localitate. Nu angajezi pe cineva precum Klister când n-ai nimic de ascuns. Onorariul acestei femei ar băga în faliment un om de rând, sau măcar l-ar sili să-și ipotecheze casa. Apariția lui Klister îi stârnește brusc interesul lui Rue, adâncindu-i impresia că Tom Bradley merită să devină suspectul principal. Iar în mintea colaboratorilor ei nu încape nici o îndoială că femeia de pe Plaja Grotei a fost ucisă.

– Doamnă Klister, spune Rue.

– Doamnă sergent Duval, spune Klister, rămânând în prag. Am nevoie de un moment să mă sfătuiesc în liniște cu clientul meu.

Rue încruntă din sprâncene și-i aruncă o privire lui Bradley.

– Tocmai treceam în revistă relatarea lui Tom cu privire la această dimineață...

– Cu alte cuvinte, vă aflați la pescuit, o întrerupe Klister.

– Avem câteva întrebări referitoare la versiunea evenimentelor pe care ne-a prezentat-o domnul doctor Bradley.

– Ce altceva mai aveți?

– O șapcă cu logoul Kordel U găsită la locul faptei. Și o lanternă frontală. Semnele unei urmăriri și ale unei lupte, plus pete de sânge pe stânca de deasupra locului unde a fost găsită decedata.

Operatorul dronei a descoperit și o a doua lanternă frontală agățată într-o piatră de pe peretele de stâncă, împreună cu o șapcă roz-închis prinsă într-o ramură uscată.

– Și mai avem urme de pași la marginea stâncii, adaugă detectiva. Același model și dimensiune ca încălțările pe care le purta clientul dumneavoastră.

Lucru confirmat între timp. Rue face o scurtă pauză, dându-le răgaz să absoarbă informațiile, apoi continuă:

– Plus o carte de vizită găsită în jacheta decedatei, aparținând clientului dumneavoastră. Și sângele victimei pe mâinile și gâtul lui. Și haina clientului dumneavoastră rămasă la locul faptei. Și un martor care l-a văzut pe clientul dumneavoastră intrând în curte azi-dimineață cu un tricou murdar de sânge, pe care nu-l mai purta însă când am sosit noi la el acasă, după apelul lui la 911.

Klister nici nu clipește. Tom Bradley, înțepenit pe canapea, face ochii mari.

Rue îi mulțumește în gând lui Toshi pentru că i-a luat o probă de ADN lui Bradley, căci altfel Klister nu ar fi permis-o nici într-un milion de ani. În plus, l-a trimis pe Toshi s-o interogheze pe soție înainte ca cei doi să-și poată pune de acord poveștile sau alibiurile.

– Îl puneți sub acuzare pe clientul meu? întreabă Klister.

– Nu. Voiam...

– Haide, Tom, plecăm, zice Klister cu mâna pe clanța ușii.

– Trebuie să-l întreb pe clientul dumneavoastră unde a fost ieri. Dacă ne poate spune tot ce a făcut de ieri-dimineață și până în clipa în care a găsit cadavrul...

– Nu mai are nimic de spus. Tom, să mergem.

Bradley se ridică în picioare.

– Ați recunoscut-o pe femeia decedată, domnule doctor Bradley? întreabă Rue. Știți cine este?

Tom Bradley traversează încăperea spre avocata lui. Rue vede că profesorul vrea să vorbească, vrea să se explice, și o înjură în gând pe Klister. Dacă ar mai fi avut câteva minute singură cu el, ar fi aflat ceva. N-are nici o îndoială.

– De ce i-ați acoperit fața, domnule Bradley? întreabă.

– Am terminat aici, spune Klister.

Dar în clipa în care cei doi dau să iasă din cameră, intră o polițistă care îi face semn lui Rue.

– Putem schimba o vorbă?

– Nu poate aștepta? se zbârlește Rue.

– E jos un adolescent. Joe Harper. Zice că mama lui a dispărut. Locuiește cu ea în Story Cove. În Oak End, chiar acolo unde începe poteca prin pădure. Spune că au dispărut din casă pantofii de alergare ai mamei, șapca ei, geaca de ploaie, telefonul și lanterna frontală. Ultima dată a văzut-o ieri, la grătar la un vecin, și de curând a auzit de cadavrul de pe plajă. Spune că-l cunoaște pe bărbatul care l-a descoperit. Tom Bradley este vecin cu ei pe stradă, iar Bradley și soția lui au fost și ei la grătar ieri.

Privirea lui Rue se repede spre Bradley. Acesta s-a albit tot. Schimbă o ocheadă fulgerătoare cu avocata lui.

Înainte ca Rue să poată deschide gura, Klister pune o mână pe brațul lui Tom și spune:

– Mi-a făcut plăcere să vă revăd, doamnă detectiv.

Avocata îi aruncă un zâmbet fals, apoi se întoarce și își conduce clientul pe coridor, care răsună de păcăniturile pantofilor ei scumpi.

În timp ce-i privește plecând pe avocata-rechin și pe profesor, Rue o întreabă încet pe polițista în uniformă:

– Cum o cheamă pe mama adolescentului?

– Arwen Harper. Lucrează la Leul Roșu.

ARWEN

ATUNCI
6 mai. Vineri.

Șase săptămâni înainte ca ea să moară

Arwen Harper pune a treia carte de tarot pe tejgheaua din aramă a barului. Face o etalare scurtă de trei cărți pentru directoarea tavernei Leul Roșu, Dez Perry – femeia care a angajat-o în urmă cu șase zile.

Este cartea numită Moartea.

– A, grozav, spune Dez, care lustruiește un pahar de bere.

Sunt într-o perioadă mai puțin aglomerată, între prânz și deschiderea barului, și, după ce a văzut o carte de tarot ieșind din geanta lui Arwen, Dez a rugat-o pe noua ei chelneriță să-i ghicească.

– Asta înseamnă c-o să mor?

– Sigur că da, zice Arwen ridicând ochii și întâlnind privirea șefei sale. Îi zâmbește alene. Toți vom muri. Doar că unii mai repede decât alții.

– Atunci ce să înțeleg? spune Dez punând paharul pe raft și ridicând altul din suport.

– Trebuie să interpretezi cărțile în relația dintre ele, în relația cu tine însăți și în contextul întrebării puse. Ai spus că ai o dilemă – nu știi dacă să-ți epuizezi economiile pentru un avans la un apartament, pentru că, deși ți-ar oferi siguranță în viitor, te-ar lega de mâini și de picioare. Sau ai putea folosi banii ca să călătorești în toată lumea, dar așa n-ai mai avea bani albi pentru zile negre. Așadar... Arwen depărtează cele trei cărți una de alta, iar inelele ei sclipesc în luminile barului. Lovește cu degetul în cea dintâi. Cartea asta

reprezintă întrebarea ta, situația prezentă. Cea de-a doua reprezintă ce simți tu în legătură cu ea, iar a treia carte este rezultatul.

Mâinile lui Dez se opresc.

– Rezultatul e cartea Morții?

Arwen zâmbește.

– Nu-i o carte rea. Simbolizează sfârșitul unei etape, ca o mare transformare, o trecere de la un ciclu la altul. O transformare *necesară*. E un semn că poate ar trebui să renunți la ceva care nu-ți mai servește. Sau ar putea fi ceva care te așteaptă în viitor, o căsătorie, ocazia unei afaceri, un copil, o mutare importantă – ceva care va însemna să renunți la niște obiceiuri vechi, să lași în urmă vechiul sine ca să devii un om nou. Dar dacă cartea e invers, ca aici, poate însemna o întârziere, dificultatea de a accepta o schimbare necesară sau de a te adapta la schimbare.

– Iar a doua carte, Nebunul... Asta simt eu în legătură cu dilema mea?

– Nebunul este acea parte din tine care călătorește pe drumul vieții cu indiferență, ducându-și greutatea ca pe o boccea la capătul unui băț, dar fără să se oprească și să judece, mergând din inerție. Însă Nebunul în contextul primei cărți, Soarele, îmi spune că pui sub semnul întrebării viața pe care o duci acum. Vrei să aduci mai multă noimă în călătoria ta prin viață. Aici Soarele reprezintă triumful asupra chestiunilor care te preocupă. Mai mult control.

Dez pufnește și apucă un alt pahar ud.

– Trucuri ieftine, Arwen. Trucuri ieftine. Hocus-pocus. Toate astea ți le spusesem eu deja.

Arwen râde.

– Gândește-te că e un fel de terapie. Pacientul deține deja toate răspunsurile. Cărțile sunt la fel ca metoda psihologului de a scoate adevărul din

subconștientul tău. Uneori tarotul se folosește în terapie.

– Cabinetul de terapie este ultimul loc unde aș intra.

În acel moment, ușile tavernei se deschid larg. Arwen și Dez ridică amândouă capul.

Intră patru bărbați. Unul e mai înalt decât ceilalți – păr negru, cu o șuviță căruntă la tâmplă, care îi conferă distincție. Arătos. Umeri lați. O ținută oarecum atletică, contrapunctată de un palton șic din lână, un fular și o geantă din piele aruncată peste umăr.

În capul lui Arwen se aud clinchete de clopoței. „Lozul cel mare. Bingo." Un frison de emoție îi zbârlește pielea în timp ce bărbații își scot fularele și-i întind hainele fetei de la intrare. Se îndreaptă spre masa rotundă și mare din spațiul cu geamuri lângă foc.

Oamenii sunt creaturi ale obișnuinței, iar doctorul în psihologie nu face excepție. Chiar în urma grupului de bărbați intră un cârd de șase femei, numai hohote de râs și pălăvrăgeală stridentă. Aproape toate blonde. Îmbrăcate în haine scumpe. De vârstă mijlocie. Au ieșit la un pahar vineri seară, înainte ca soții și copiii să vină acasă și să intre în programul de weekend.

– A început spectacolul, spune Dez.

Întinde mâna după un teanc de meniuri și-l cheamă din bucătărie pe barman, care ia un prânz întârziat.

– Te superi dacă-i iau eu în primire pe bărbați? întreabă Arwen, adunând cărțile de tarot și făcând să-i zornăie brățările.

– Profii de la Kordel?

– Asta sunt?

– Nu ratează nici o vineri. Cu o precizie de ceasornic. Cel înalt și brunet e Tom Bradley. Psihologie. Tipul ceva mai scund cu păr șaten e

Simon Cody – filosofie. Individul cu aspect sud-asiatic e Sandeep Gunjal. Predă economie. Iar slăbănogul palid ca moartea, cu chelie și frunte lată e Milton Timmons, literatură engleză. Îi aruncă o privire lui Arwen. Ești sigură? Nu prea se omoară să lase bacșiș. Pe când femeile alea sunt generoase, dacă știi să le joci pe degete.

– Nu mă pricep să joc pe degete genul ăsta de femei.

Dez scoate un rânjet, cuprinzând cu o privire tatuajul de pe gâtul lui Arwen, buclele ei nestăpânite, încheieturile pline de brățări, impresia clară de sexualitate mocnită.

– Tu pierzi.

„Greșit. Eu câștig", își zice Arwen în timp ce ia patru meniuri din teanc și se îndreaptă spre grupul de bărbați.

– Ziua bună, domnilor. Mă numesc Arwen. Pot să vă aduc ceva de băut cât vă uitați pe meniu?

Zâmbește, privindu-i în ochi când le înmânează meniurile. Acum, că este aproape de ei, îi catalogheză cu atenție, evaluând perspectivele, remarcându-le verighetele – toți poartă verighete. Își imaginează că Simon Cody ridică greutăți la sală, e vanitos și se consideră un fustangiu. Palmele lui par puternice. Are ochi verzi intenși. Dimpotrivă, ochii lui Milton Timmons sunt plini de tristețe. Profesorul de engleză are degetele lungi, delicate, iar fruntea înaltă îi dă un aer cerebral. Sandeep Gunjal are ochi senini, zâmbitori, cu o aură caldă. Vestimentar, este cel mai atent dintre ei. Tom Bradley vorbește cu prietenii lui și nici măcar nu se uită la ea când întinde mâna după meniu. Arwen nu dă drumul meniului, silindu-l să tragă puțin de el. Iar când fata nu-l lasă din mână imediat, profesorul ridică privirea și-i întâlnește ochii.

I-a stârnit curiozitatea. O privește lung, iar Arwen observă că de aproape ochii lui sunt de un albastru-închis. Părul e tuns frumos și răvășit de vânt. Râde când vede câteva flori de cireș pribege pe creștetul lui.

– Ai petale în păr, îi spune. Parcă ai fi fost la o nuntă.

Râde la rândul lui și își scutură părul.

– Vântul desprinde florile și le suflă prin tot orașul, de parcă ar fi un afurisit de viscol.

Arwen și-l imaginează în paltonul lui lung din lână, trecând cu pași mari printre florile purtate de vânt. Sau mergând pe marginea unei stânci bătute de furtună. Ca un Heathcliff al ținuturilor sterpe – un personaj potrivit cu atmosfera unui conac gotic. O intrigă și mai mult faptul că e un cercetător al minților „anormale“. Pentru Arwen, Tom Bradley este cu siguranță cel mai atrăgător bărbat din grup.

Ia meniul, și privirea îi coboară la ecusonul de pe pieptul ei.

– Arwen. Mulțumesc.

Vocea lui este gravă, caldă. O sclipire jucăușă îi apare în ochi. Imaginea soțului devotat se topește în aer.

„Scuze, Lily Bradley, dar doctorul Tom Bradley al dumitale e un bărbat tipic, foarte vulnerabil la flatări, și tocmai mi-a deschis ușa.

O ușă spre capcana în care o să cadă.

Și în care o să cazi și tu.“

Arwen simte un iureș de emoție, un freamăt de anticipare când îi întoarce zâmbetul cald și îmbietor. „Jocul a început.“

– Părinții tăi sunt fani ai „Stăpânului inelelor“? o întreabă el.

– Cum?

Slăbănogul intervine cu o voce teatrală:

– Căci eu sunt Arwen, fiica lui Elrond, pe jumătate elfă.

Ea se strâmbă.

– M-ați pierdut. Numele meu vine din familia mamei. Strămoși galezi. Așadar, ce vă pot aduce, domnilor? Ceva de băut înainte de a decide ce vreți să mâncați?

Bărbații comandă câteva beri la halbă, și ea îi lasă trăncănind la căldura focului cât timp se duce la bar ca să-i dea comanda lui Hank, barmanul.

În vreme ce umple halbele, Hank îi spune:

– Întotdeauna încep cu bere, dar mai târziu, dacă se încinge atmosfera, o să destupăm scotch-ul scump de pe raftul de sus. Apar în fiecare vineri seara, sunt ca niște ceasuri elvețiene, profii ăștia, adaugă punând halbele pe tavă. Uneori mai aduc și pe alții, dar de obicei sunt ăștia patru.

– Așa am auzit și eu.

Tocmai de aceea a vrut să se angajeze la Leul Roșu. Obiceiul profesorului Tom Bradley este băuta de vineri seara, iar al doamnei doctor Lily Bradley, clubul de lectură de vineri seara, altfel spus paharul de vin cu prietenele. Soții Bradley își încheie weekendurile echilibrând aceste obiceiuri alcoolice cu o alergare și o slujbă la biserică duminica. Își limpezesc capul și se curăță de păcate.

În serile de vineri, tânăra Phoebe Bradley e lăsată acasă ca să aibă grijă de frățiorul mai mic, Matthew. Phoebe își vede de iPad-ul ei, iar Matthew se încuie în mansarda lui, în vreme ce părinții se răsfață.

Arwen duce tava cu băuturi la masa bărbaților.

Serile de vineri îi oferă cea mai bună ocazie.

RUE

ÎN PREZENT

Adolescentul care o așteaptă pe Rue în zona de la intrare este înalt și are înfățișare asiatică.

– Numele meu este Joe Harper, zice el cu voce tremurătoare. Iar mama a dispărut.

Îl conduce într-o sală de interogatoriu cu o masă și două scaune și închide ușa.

– Ia loc, Joe. Nu te grăbi. Pot să-ți duc ceva, apă, ceai, cafea?

El clatină din cap și se așază la masă. Îi tremură mâinile. Detectivei i se face milă de el. Are cam aceeași vârstă ca fiul ei.

Joe împinge iPhone-ul spre ea, peste masă. Pe ecran se vede fotografia unei femei.

– Aceasta... este o poză recentă de-a mamei.

Rue ridică telefonul mobil și i se taie respirația. Simte că-i ia foc pielea.

Ar putea fi ea – femeia pe care Rue a urmărit-o până la Leul Roșu. Nu i-a văzut bine fața, dar mama lui Joe Harper are ceva îngrijorător de familiar. Inspiră încet, adânc, își calmează gândurile, apoi înalță capul și întâlnește privirea tânărului.

Nu seamănă deloc cu femeia din fotografie. Mama lui are tenul foarte palid, iar părul șaten-închis are o scânteiere castanie. Ochi albaștri limpezi, asemenea cerului într-o zi fierbinte de vară. În poză, femeia râde cu capul dat pe spate. Gâtul ei lung și palid îi amintește lui Rue de o lebădă grațioasă. Și, cum nu se poate mai clar, pe partea stângă a gâtului ei de lebădă se vede tatuajul – creatura mitologică cu cap de leu și coadă de șarpe pe care a remarcat-o pe trupul moartei. În fotografie femeia se sprijină de un copac imens răsturnat pe o parte și decolorat de intemperii. Coama buclată îi flutură în vânt. Brațul – pe care îl ține ridicat – este plin de brățări. Rue mărește imaginea feței. Vede sclipirea unui piercing nazal.

Se întreabă dacă Joe Harper a fost adoptat, așa cum este și ea însăși. Rue nu seamănă deloc cu

părinții ei. A avut nevoie de doi ani de căutări și de două vizite în Africa de Sud ca să afle că mama ei biologică era metisă de origine malaysiană și că a crescut în Cape Town, Africa de Sud. Se pare că mama ei biologică, acum decedată, avea afrikaans ca limbă maternă. Tot ce știe Rue despre tatăl ei biologic este că era negru, că a locuit o vreme lângă Maputo, în Mozambic, fostă colonie portugheză, și că vorbea atât portugheza, cât și macua[1].

– Iar numele mamei tale este Arwen? întreabă ea cu glas moale.

Joe dă din cap în semn că da și își trece dosul mâinii peste gură.

– Arwen Harper.

– Când ai remarcat absența mamei tale, Joe?

– N-am văzut-o de ieri, când am fost la un grătar la vecinii de vizavi, familia Cody.

– Și locuiți la capătul străzii Oak End?

– Da, de lângă noi pornește cărarea care traversează Pădurea Spiritelor. Am plecat de la petrecere înaintea ei. Nu... nu-mi plăcea.

– Și deci nu știi la ce oră a plecat mama ta de la petrecere?

– Nu... chiar nu știu. Ar fi trebuit să mă asigur că a sosit acasă și că se simte bine, și poate că așa a fost, dar m-am dus la culcare. Ochii i se umplu de lacrimi. Le șterge înainte să continue: De multe ori lucrează în studioul ei toată noaptea. Se întâmplă să doarmă acolo. E ca o garsonieră. Dar întotdeauna luăm micul-dejun împreună, mai ales în zilele de școală. E singura ei regulă, legământul ei față de mine – să fim împreună la începutul zilei... Vocea i se frânge. Se uită fix la masă câteva clipe, încercând să se adune, apoi reia: De multe ori nu luăm cina împreună și nici nu ne vedem în restul zilei, dar *întotdeauna* face un efort la micul-dejun. E momentul când apucă să vorbească cu mine, să se asigure că mănânc cum trebuie. Îmi...

îmi pare rău, murmură ștergându-și din nou lacrimile.

– Nu-i nimic. Nu-i nevoie să te grăbești.

– Când nu a apărut la micul-dejun, m-am dus să verific dacă e în studio, dar nu era nici acolo. Apoi am văzut că lipsea echipamentul de jogging și mi-am dat seama că plecase să alerge, lucru neobișnuit la ora aceea într-o dimineață de luni. Am sunat-o pe telefonul mobil, dar a intrat căsuța vocală. Apoi... apoi am auzit sirenele și am văzut lumea care se adunase pe stradă și mașinile de poliție mai sus de casa noastră și am auzit că s-a găsit pe plajă un cadavru – o femeie.

– Mama ta își ia la ea telefonul mobil când aleargă?

El încuviințează din cap.

– Mai ales dacă aleargă singură. Privirea lui insistentă străpunge ochii lui Rue. Are o expresie imploratoare. Ea este? Femeia de pe plajă este mama mea?

Rue se gândește la faptul că nu s-a găsit nici un telefon asupra cadavrului.

– Încă nu știm cine este femeia, Joe, spune ea încet. Are vreun semn distinctiv care...

– Tatuajul, o întrerupe băiatul arătând spre gâtul ei. Are un tatuaj pe gât. E o himeră. Mai are unul și pe șold. Imaginea zeiței grecești Apate.

Rue adoptă cel mai blând ton cu putință:

– Ai zis că lipsea echipamentul ei de jogging. Ce poartă de obicei mama ta când pleacă să alerge?

El se freacă insistent la ochi.

– O jachetă roz-închis – fucsia numește ea culoarea asta. E artistă. Mereu folosește nume extravagante pentru culori. Pictează cel mai mult în ulei. Și... pantofii sunt Nike. Încălțări de jogging. Are colanți negri.

– Dar pe cap? Are o lampă frontală sau un alt tip de lanternă?

– O... șapcă roz care se asortează cu jacheta. Și o lampă frontală Petzl pe care a cumpărat-o de la Mountain Equipment. O ia întotdeauna dacă e întuneric afară.

– Deci aleargă și pe întuneric?

– Pe înserat uneori, și se face noapte înainte să se întoarcă acasă.

– Ce culoare are lampa frontală?

Băiatul pare speriat, ochii îi sunt sticloși, sălbatici.

– Este... este portocaliu cu alb. Ea e?

Se potrivește cu descrierea lanternei identificate pe fațada stâncii cu ajutorul dronei.

– Mai e prezent un părinte în viața ta, Joe? Sau o rudă apropiată?

– Numai eu și mama. Nu am tată. Adică, nu l-am cunoscut pe tatăl meu biologic. Nu știu nici măcar cum îl chema și nici cine a fost. Am avut un tată vitreg o vreme. Peter Harper. M-a adoptat când s-a însurat cu mama. Dar s-au despărțit acum câțiva ani și după aceea Peter a murit. De atunci n-am mai fost decât eu și mama.

Rue se gândește la trupul zdrobit pe care l-a văzut pe plajă. O mamă singură. Acest copil rămas singur.

– Mama ta nu are pe altcineva, nu are nici un partener?

El lasă capul în jos și ezită, parcă rușinat sau jenat de ceva, apoi clatină din cap. Spune foarte încet:

– Are mulți prieteni bărbați, unii își petrec noaptea la noi, dar... Își drege glasul și ridică din nou privirile spre chipul detectivei. Nimeni special.

Rue dă încet din cap, privindu-l.

– Câți ani ai, Joe?

– Șaisprezece.

Simte un ghem în stomac. E cu numai doi ani mai mic decât fiul ei. Se gândește la femeia pe care

a urmărit-o până la Leul Roșu și se întreabă dacă nu cumva ar fi bine să declare un posibil conflict de interese în acest caz. N-ar vrea să facă asta. Simte nevoia să afle unde duce totul; are nevoie să țină frâiele în mână. Și încă nu e sigură că aceasta este femeia cu care se întâlnea soțul ei.

Scoate telefonul din buzunar și accesează o fotografie. I-o arată adolescentului.

– Recunoști aceste chei, Joe?

– Da. Da, sunt cheile ei. Avem o autodubiță Volkswagen. Am traversat cu ea Canada ca să ne mutăm aici. Pe drum am locuit mai mult în Volkswagen, și o dată am mers spre sud, prin State, până în Mexic și...

Îl îneacă lacrimile și vocea i se stinge. Plânge în liniște.

Rue pleacă să găsească o cutie cu șervețele și o sticlă de apă. Se întoarce și i le dă lui Joe. El își suflă nasul și ia o gură mare de apă. Când i se pare mai liniștit, Rue îi arată o altă fotografie.

– Iar ornamentul acesta... Îl recunoști?

El face semn că da.

– E de la taverna unde lucrează. Picturile ei nu ne aduc un venit stabil. Adică, vinde tablouri, dar n-au fost niciodată sursa ei principală de venit, așa că are nevoie de un salariu în timp ce lucrează la proiectul ei special.

– Ce fel de proiect?

Băiatul se uită ca anesteziat la fotografia cu ornamentul mamei sale.

– Joe?

Ridică privirea.

– Ce fel de proiect, Joe?

– Păi... nu știu. E o carte. Nu de ficțiune. Nu voia să-mi spună despre ce e vorba. Mi-a zis doar că e un proiect special și când o să-l termine, asta o să fie marea noastră șansă. De asta am venit în vest și ne-am stabilit aici. A zis că are de făcut cercetări și

c-o să dureze o vreme până află toate detaliile de care are nevoie.

– Când ați sosit în Story Cove?

– Ne-am mutat pe Oak End în ultima zi din mai. Înainte stăteam mai aproape de oraș, într-un apartament. Am sosit pe insulă la începutul lui martie.

– Unde ați locuit înainte să veniți pe insulă?

– Într-un oraș numit Oakville, lângă Toronto. Mama lucra la o televiziune, făcea anchete și reportaje și scria pentru diferite emisiuni.

– Făcea anchete?

– Da, muncă sub acoperire, mai ales pentru programele dedicate consumatorilor. A fost un serial pe CBC pentru care a lucrat, s-a infiltrat ca pacientă pe lângă câțiva stomatologi ca să dea în vileag faptul că unii pretindeau că are nevoie de plombe și multe tratamente scumpe, în timp ce alții spuneau că dinții ei sunt sănătoși. O dată a ajutat la demascarea unui escroc. Au mai fost și alte escrocherii, o firmă de matrimoniale și un individ care înșela bătrâni. A lucrat și la o emisiune despre criminalitate... dar arta, tablourile, cărțile de tarot, ea spune că așa procesează lucrurile care i se întâmplă. Arta e un fel de terapie, este un debușeu. Are... are nevoie de ea.

Lasă capul în jos și rămâne tăcut un răstimp îndelungat. Rue simte că sunt multe la mijloc. Simte o mamă tulburată. Un adolescent pierdut.

– Ea e femeia de pe plajă, nu-i așa? îngaimă el fără s-o privească. Trupul găsit sub stânci e al ei. Mama mea. E mama mea.

– Joe, mai este nevoie să facem o identificare oficială, dar pare că este vorba de mama ta.

Întreaga lui ființă încremenește. O vreme nu spune nimic.

– Pot... să o văd? Ca să fiu sigur.

– Va avea loc o autopsie. O impune legea, dacă moartea este subită. Autopsia ne va ajuta să ne dăm seama ce s-a întâmplat cu ea. După aceea poți vedea trupul. Biroul judecătorului de instrucție va cere o identificare științifică – fie din ADN, fie din dosarul stomatologic. Așa că ne-ar fi de folos dacă ne poți da numele medicului de familie sau dentistului mamei tale. Și am mai vrea să venim la tine acasă, să aruncăm o privire și să luăm un obiect ca o perie de păr sau o periuță de dinți care conține ADN-ul mamei tale.

– Nu cred că mama a mers la vreun doctor sau dentist aici, dar știu că are niște facturi medicale acasă.

– Ne-ar fi de folos. Ai la cine să stai?

– Nu prea... nu știu. Poate la familia Cody, de peste drum.

– Bine, îți spun cum facem: eu și partenerul meu te ducem acasă, unde tu o să cauți actele acelea medicale și o să ne faci un tur, eventual să ne arăți orice ți se pare neobișnuit. Putem vorbi cu soții Cody. O să te pun în legătură cu cineva de la serviciile pentru victime și ei te vor direcționa către asistența socială sau te vor ajuta cu ce ai nevoie. E în regulă?

El încuviințează din cap.

– Poți să-mi trimiți pe telefon fotografia cu mama ta?

Joe îi transferă imaginea prin AirDrop.

– Mulțumesc. Rog un agent să stea cu tine cât printez o copie. Mă întorc imediat, bine?

El încuviințează din cap.

Detectiva se ridică și este pe cale să iasă, când Joe spune:

– Am auzit că doctorul Bradley e cel care a găsit-o.

Rue înțepenește cu mâna pe ușă.

– Îl cunoști pe doctorul Bradley?

– Da. Este... se poate zice că sunt prietenul lui Phoebe, fiica soților Bradley.

PHOEBE

ATUNCI
1 iunie. Miercuri.

Optsprezece zile înainte ca ea să moară

Phoebe Bradley îl vede pentru prima oară la începutul verii, când anul școlar e pe sfârșite.

Copacii sunt plini de frunze verzi proaspete, grădinile sunt în floare. E o zi senină care sclipește de promisiuni, și simte o adiere marină caldă în timp ce se îndreaptă către stația autobuzului școlar. Când dă colțul, atenția îi e imediat captivată de tipul cel nou – cum ar putea să nu fie?

Este înalt, mai înalt decât majoritatea elevilor care se strâng în stație în această dimineață înmiresmată. Părul lui e negru ca pana corbului și lucios. Pomeți înalți, ascuțiți. Are înfățișare atletică, dar nu e genul atletului de liceu, ci are un aer studios, rezervat. Părul îl poartă ras în părți și mai lung în creștet, iar bretonul aproape îi cade în ochi. Perciuni înguști și îngrijiți. Un cercel într-o ureche. Phoebe are o pasiune pentru manga. E atât de cucerită de manga și anime și toată cultura din jurul lor, că a început să învețe singură japoneza și plănuiește să aleagă un curs de japoneză la anul. De câte ori are ocazia, desenează în stil manga pe iPad-ul ei, pe bucăți de hârtie, pe caiete... iar el seamănă cu eroul manga seducător, perfect. S-a îndrăgostit. Pe loc. Nu-și poate lua ochii de la el.

– Cine-i tipul? îi șoptește Fionei Cody, care este colega ei de clasă.

Familia Cody locuiește la câteva case depărtare, iar mama lui Fi și mama lui Phoebe sunt prietene

bune. Tatăl lui Fi predă și el la universitate – Simon Cody este profesor de filosofie – și e apropiat de tatăl lui Phoebe. Sunt mai mulți din cartier care lucrează acolo. Universitari cu bani, cu „averi moștenite din generație în generație", așa cum zice tatăl ei. Iar când o spune, râde, pentru că toată lumea știe că profesorii nu câștigă mare lucru. Majoritatea angajaților universității, inclusiv cadre didactice, trăiesc într-un cartier mai boem și ceva mai precar spre nord, sau mai aproape de campus. Mama ei numește zona aceea „eclectică".

Familiile Cody și Bradley se întâlnesc des la un grătar vara. Iar în serile acelea lungi și calde, lui Simon Cody și tatălui lui Phoebe le place să stea în grădină lângă groapa unde se face focul și să vorbească ore întregi cu un pahar în mână. Apoi, unul sau celălalt – depinde la cine s-a făcut grătarul – se împleticește spre casă, luându-și la revedere, râzând și vorbind atât de tare, încât Phoebe este sigură că i-a trezit pe toți vecinii adormiți la ora aceea.

Fi are și un frate mai mic, Jacob. E mult mai puțin enervant decât Matthew. Jacob și Matthew nu prea se înțeleg, dar, ca să fie dreaptă, Matthew nu se înțelege cu aproape nici unul dintre puștii de vârsta lui. Matthew și Jacob iau un alt autobuz spre școala primară.

Fi îi suflă:

– Tocmai s-a mutat la capătul străzii, vizavi de noi.

– Pe strada *noastră*? Oak End?

– Da. Privirea lui Fi se îndreaptă spre tipul cel nou. Casa aceea cu o căsuță de oaspeți și un studio în curtea din spate.

– Casa americanului?

Toți îi spun „casa americanului" pentru că proprietarii sunt din State și vin rareori. Vila rămâne goală mai tot timpul anului, dar se

închiriază casa de oaspeți din grădină și studioul. Casa de oaspeți a rămas goală de când bătrânul care locuia acolo a făcut atac cerebral și a trebuit dus la un azil.

– Când? întreabă Phoebe. De ce nu mi-ai spus?

– De curând. Stă cu mama lui.

– N-are tată?

– Sunt numai ei doi. I-a ajutat tata să-și care lucrurile în casă și mama le-a dus o pâine cu dovlecei, în semn de bun-venit în cartier. E artistă sau scriitoare sau ceva de genul ăsta.

Artistă.

Lucrul acesta o atrage pe Phoebe.

Se uită țintă la băiatul cel nou. Eroul ei manga seducător. În minte îl desenează deja și se adaugă și pe ea alături, ca eroină. E o „fată magică, întunecată" în vestimentație goth – năzuroasă, opusul unei „fete magice dulci". Nu e un personaj negativ, doar că are nevoie de cineva care s-o înțeleagă și s-o iubească. Cineva ca el. Se imaginează cu părul negru precum cărbunele și un breton des care-i intră în ochi. Ba nu. Șterge. Păr argintiu, cu nuanțe violacee. Cărare într-o parte. Îmbrăcată într-o bluză scurtă, neagră, din dantelă. Sau... mai bine... păr roz-închis. Da. Imaginea asta se potrivește mai bine. Acum poartă o haină lungă peste bluza din dantelă, prinsă în talie, deschisă și fluturând ușor pe lângă pulpe. Ghete – ghete stil milităresc, până la genunchi, șireturi lungi. Poalele hainei fâlfâie în urma ei în bătaia vântului când merge sau aleargă. Mănuși fără degete.

El îi aruncă o privire. Phoebe încremenește. Imaginile din minte i se spulberă ca un mozaic fărâmat. Nu poate respira. Rămâne cu ochii în ochii ei o clipă mai mult decât este necesar, făcându-i obrajii să se aprindă. Când el întoarce capul, Phoebe simte furnicături în stomac. Este emoționată și are gura uscată.

După două zile – când Fi are o programare la dentist și vine mai târziu la școală – este un loc liber lângă Phoebe în momentul în care eroul ei manga urcă în autobuz.

Înaintează de-a lungul culoarului și, când se apropie de locul ei, spune:

– Bună. Pot să mă așez aici? Sau e ocupat?

– Nu. Adică da. Îmm, nu e ocupat.

Roșește și se mută un pic într-o parte. Inima, sângele, tot trupul îi trepidează. Privește afară pe geam, dar îl *simte* lângă ea, îi simte căldura. Prezența. Nici nu-i trece prin cap ce i-ar putea spune, nu știe nici măcar dacă ar trebui să spună ceva.

Autobuzul pleacă din stație. Zgomotul făcut de copii crește până ajunge o cacofonie nebunească, iar cineva aruncă un măr în altcineva. Șoferul autobuzului strigă la toți să se calmeze și să rămână pe scaune.

– Așadar, locuiești pe aceeași stradă ca mine, zice el.

Phoebe simte un val plăcut de surprindere. „A remarcat."

– Mda.

Ridică ochii la el. El își coboară privirea spre ea. Este pur și simplu perfect. Nu-i vine să creadă că e real și stă lângă ea, îi vorbește ei. Tenul lui are o nuanță de kaki palid. Ochii lui sunt iazuri de mister.

După ce l-a văzut prima oară s-a apucat să deseneze o poveste în care el este un căpitan care luptă pentru o forță a binelui, iar ea e partenera lui întunecată, diabolică, care folosește magia și nu urmează întotdeauna calea dreaptă. Preț de o clipă Phoebe simte că el poate privi în mintea ei, că-i vede imaginile tăinuite, dorințele și visurile, vede cutia cu vopsea de păr roz-închis pe care plănuiește s-o cumpere de la drogherie în acest weekend, pe

care poate o va folosi vinerea următoare, când mama și tatăl ei o vor lăsa să aibă grijă de Matthew. Poate va veni Fi s-o ajute.

– Mă cheamă Joe.

– Phoebe, răspunde ea când autobuzul trece hodorogind peste un dâmb, iar vocile copiilor devin tot mai țipătoare.

– Mă întrebam dacă ai vreun curs comun cu mine, dar cred că nu.

Simte că-i ia foc fața. La fel ca mulți alții, o crede mai mare decât este. Știe deja că-l cheamă Joe. Joe Harper. Și că e într-a zecea. Ceea ce înseamnă că are cincisprezece-șaisprezece ani. Ea are numai doisprezece. E într-a șaptea și se numără printre cei mai mici din clasă. Abia s-a încadrat în criteriul de selecție. Dar arată de cincisprezece-șaisprezece ani, mai ales machiată. Află acum că Joe s-a înscris la școala lor în martie. Dar abia de când s-a mutat pe stradă și a început să meargă cu acest autobuz l-a observat.

– De unde vii? îl întreabă, conducând discuția departe de vârstă și clase.

El râde și pare oarecum trist, iar asta îi stârnește curiozitatea. Îl privește în ochi așteptând un răspuns.

– Te referi la cel mai recent loc de unde vin? Pentru că ne mutăm cel puțin o dată la doi ani.

– Ce tare!

– Nu, nu e... E... nu știu. M-am săturat. Voiam să stăm în ultimul loc. Într-un orășel nu departe de Toronto. Îmi plăcea școala. Aveam prieteni. Dar mama a zis că trebuie să ne mutăm în vest din cauza muncii ei. În Story Cove am ajuns abia de curând. Am locuit mai aproape de oraș și veneam cu autobuzul aici, la școală. Dar închiriaserăm apartamentul pe o perioadă scurtă și trebuia să ne mutăm într-unul mai mic, până când mama a întâlnit la ea la muncă niște tipi care au ajutat-o să

închirieze căsuța de la capătul străzii Oak End. Capătul străzii Oak End[2], repetă el râzând. Parcă ar fi sfârșitul sfârșitului. Rămâne tăcut, apoi spune: Așa sper să fie. Ar fi plăcut să rămânem locului undeva.

Phoebe râde și ea și se simte bine. Parcă și-ar împărtăși intimități.

– Căsuța are și un studio, ceea ce este minunat pentru arta mamei.

– E artistă?

Desigur, Phoebe deja știe că este artistă.

– Ei bine, nu din asta își câștigă pâinea, chiar dacă reușește să vândă tablouri.

– Atunci unde lucrează?

– La taverna de pe Strada Principală, servește la mese.

Phoebe se uită fix la el. Majoritatea prietenelor mamei ei sunt terapeute, avocate sau doctorițe, sau au o afacere, un magazin de haine sau o cafenea, sau sunt casnice care își cresc copiii și merg la yoga și la salonul de înfrumusețare, ca să își facă manichiura și pedichiura sau masaje de relaxare. Nici una dintre ele nu ar servi la mese într-un restaurant.

Pe chipul lui apare un zâmbet când îi citește gândurile.

– Eu îi spun Mama Renascentistă, sau Super Mama.

Nu se simte jenat. Nu are fițe cretine. Este foarte romantic. A citit despre artiști săraci și lucruri de genul ăsta – celebrități nevoite să lucreze în restaurante până când li s-a ivit marea șansă. Inima i se umple de bucurie. Felul în care vorbește Joe despre mama lui o convinge – Phoebe Bradley este sută la sută înamorată de Joe Harper.

– Și mie mi-ar plăcea să fiu artistă, îi mărturisește. Adică... creez artă, dar nu pictură. Mai mult artă digitală, pe iPad.

El se uită în jos, la iPad-ul care se odihnește în poala ei, deasupra romanului gros *fantasy* pe care-l citește.

– Ai vreo creație pe care ai putea să mi-o arăți acum?

Obrajii i se înfierbântă din nou. Dacă Joe i-ar vedea desenele manga, și-ar putea da seama că pe el îl înfățișează. Este salvată de erupția în masă de pe scaune a elevilor, când autobuzul oprește pe aleea ce duce spre școală.

Phoebe și Joe se alătură năvalei de copii și paltoane și rucsacuri și zgomote care se îmbulzesc pe coridor și se rostogolesc afară din autobuzul galben ca niște bomboane colorate.

– Hei, o strigă el cu glas ezitant, în timp ce ea se îndreaptă spre intrarea în școală.

Se oprește, se întoarce. Un vânticel ușor îi suflă părul pe spate și elevii se despart ca valurile unei mări în jurul lor, continuându-și curgerea spre intrarea școlii. Joe se apropie, șovăie.

– Vrei să mergem la pizzeria de pe Strada Principală după ore?

Phoebe rămâne o clipă fără cuvinte. Are treburi de făcut în casă. Trebuie să stea cu fratele ei mai târziu. Va trebui să-i ceară voie mamei, iar Joe va vrea să știe de ce și așa va descoperi că n-are decât doisprezece ani.

– Sunt de serviciu după-amiază acolo, stăruie el. Plus că e vineri. Primesc reducere, adaugă zâmbind.

Nici unul dintre copiii pe care-i cunoaște nu are un loc de muncă part-time și nici nu-și bate capul cu reducerile la mâncare. Deodată, i se face o poftă nebună de o pizza.

– Au și vegetariană?

– Desigur. Zâmbetul i se adâncește. Și eu sunt vegetarian. Și mama la fel.

Phoebe e topită. Tot ce reprezintă Joe Harper și mama lui, care locuiesc în căsuța de oaspeți de pe

strada ei, este viața pe care și-o dorește ea.

– Sigur, spune.

– Bine.

– Păi... trebuie să plec.

Înclină din cap spre ușile școlii.

– Da, și eu. Dar prima mea oră e în atelier. Mecanică auto. Așa că o iau într-acolo.

Ea zâmbește, apoi se întoarce și urcă scările. La capăt, întoarce capul și aruncă o privire peste umăr.

Joe o privește. Îi face un semn cu mâna discret, stângaci, ceea ce ei i se pare un gest macho și teribil de dulce în același timp.

LILY

ÎN PREZENT

Lily așteaptă pe un scaun din plastic în zona recepției din secția de poliție, cu o geantă de haine în poală.

De fiecare dată când se deschide ușa, se încordează, crezând că e Tom.

Într-un sfârșit, când ușa se deschide încă o dată, iar în prag apar Dianne și Tom, Lily se simte ca pălmuită de șocul vederii lui. Știa că-i fuseseră luate hainele, dar nu se aștepta să arate așa, ca un deținut, în trening bleumarin și, în locul pantofilor, botoșei de genul celor pe care-i poartă criminaliștii la locul faptei. Își dă seama prea târziu că a uitat să-i pună încălțări în bagaj. Atenția i-a fost distrasă de sosirea detectivului Toshi Hara – nu s-a mai gândit la detalii.

Se ridică din scaun, strângând geanta cu ambele mâini.

– Tom?

E foarte palid. Pe fălci are o umbră de barbă țepoasă, iar părul îi stă zbârlit acolo unde s-a uscat

ciudat. Pare expus, vulnerabil. Șifonat. Mai rău este că pare rușinat. Și speriat. Ceea ce o înspăimântă.

Când privirile li se întâlnesc, Lily citește ceva mai adânc și mult mai complicat în ochii lui. Își îndreaptă atenția spre Dianne. Prietena ei, dimpotrivă, este ca scoasă din cutie, cu umerii țepeni, spatele drept ca o săgeată, bărbia sus, iar ochii... furioși?

O cunoaște pe Dianne de paisprezece ani, de când s-au întâlnit pentru prima dată la sală și au aflat că au același antrenor personal. În momentul acela, Lily și Tom abia se mutaseră ca tineri căsătoriți în casa lor din Story Cove, iar Lily se pregătea să-și inaugureze cabinetul de terapie.

Lily a putut mereu să i se confeseze lui Dianne, femeia cu care bea câteodată prea mult, de cele mai multe ori la hotelul Ocean Bay, de unde se vede marea. Acum însă, Dianne Klister i se pare o străină, iar Lily își dă seama că o vede pentru prima oară în plină activitate profesională. Și într-adevăr, pare că este pe cât de formidabilă o reprezintă presa. Cuvintele detectivului Toshi Hara îi revin în minte.

Este avocata soțului dumneavoastră, doamnă Bradley. Nu a dumneavoastră. Va lucra pentru el, nu pentru dumneavoastră.

Își amintește confesiunile pe care i le-a făcut lui Dianne ultima dată când au mers să bea ceva la hotelul Ocean Bay, iar sângele îi îngheață în vene.

– Este... este totul în regulă? întreabă.

Dar nu este. Evident, nu este nimic în regulă.

Dianne zice scurt:

– Vorbim mai târziu. Acelea sunt hainele lui Tom?

Face un semn din cap spre geanta din mâinile lui Lily.

– Afară sunt dubițe de la televiziuni și reporteri, spune Lily întinzându-i geanta lui Tom. Și în fața

casei noastre sunt.

– Schimbă-te la baie, îi spune Dianne lui Tom. E o toaletă pentru bărbați la capătul holului. Eu o să vorbesc cu cineva, să vedem dacă vă pot scoate prin spate, prin intrarea de serviciu, care dă în subsol. Iese într-o alee lăturalnică. Sun să ne ia o mașină de acolo.

Își caută mobilul prin poșetă, în timp ce Tom se îndreaptă spre toaleta bărbaților cu geanta de haine.

Când se întoarce, arată ceva mai normal, în afară de botoșeii cu care a rămas încălțat și care îl fac să târșâie puțin picioarele. Un polițist în uniformă îi conduce prin zona de recepție spre o scară. Coboară treptele în grabă. Dianne îi duce printr-o parcare subterană și-i scoate pe o alee pe care sunt multe tomberoane. Lily se întinde să-l apuce pe Tom de mână. Pielea lui este uscată și rece. Parcă ar fi niște fugari așa cum stau în ploaie, așteptându-l pe șoferul avocatei.

Un sedan negru cu geamuri fumurii trage lângă ei. Dianne îi grăbește pe cei doi soți să urce pe bancheta din spate, iar ea se așază pe scaunul pasagerului.

Șoferul poartă ochelari și are o expresie goală. Urcă o rampă și cotește pe o alee din spatele secției. Ștergătoarele scârțâie în timp ce burnița continuă să cadă. Cotesc pe o stradă mai largă, unde Lily vede cu ușurare că nu sunt nici dubițe media, nici reporteri. Ajung pe Oak End furișându-se prin propriul lor orășel, iar lui Lily i se pare că au pătruns într-o realitate paralelă.

– Au identificat cadavrul, îi spune Tom încet.

Privirea ei țâșnește spre el. Expresia din ochii lui o izbește ca un pumn în stomac.

– Este Arwen Harper, adaugă el.

Lily rămâne cu gura căscată.

Dianne se rotește brusc spre ei și zice scurt:

– Vorbim mai târziu.

Se așterne tăcerea. Inima lui Lily bate cu putere. Străbat străzi cunoscute, dar totul pare diferit. Povestea – realitatea vieții lor – s-a schimbat. O amintire îi invadează gândurile. Aude vocea lui Arwen.

Crezi că-l cunoşti? Crezi că-şi cunoaște cineva cu adevărat partenerul de viaţă? A ştiut în tot timpul acesta ce ești tu cu adevărat...

Lily își trage mâna dintr-a lui Tom și se apleacă într-o parte. O ustură ochii.

Vehiculul cotește pe Oak End. Acum se văd două dubițe de la presă, plus un SUV alb cu sigla unui post de radio. Toate parcate în fața casei lor. Mai departe, sub un cireș, e un sedan albastru-închis. Are un grilaj frontal agresiv care pare să strige „mașină sub acoperire". Lily bănuiește că poliția o să rămână la pândă până când se va rezolva cazul. Până când unul dintre ei – fie ea, fie Tom – va face un pas greșit.

– În regulă, spune Dianne. Când ieșim din mașină, vă uitați numai înainte și intrați direct în casă. Și să vă țineți de mână. Nu spuneți nimic. Adică nimic, repetă privindu-i insistent. Nimănui. Nici copiilor. Nici vecinilor. În clipa asta, nimeni nu vă e prieten, înțelegeți? Și nici nu vreau să vorbiți unul cu altul în fața mea, altfel pierdeți dreptul de confidențialitate al soțului dacă se ajunge în instanță.

Lily simte cum i se încordează falca.

Mașina trage pe aleea lor de acces. Reporterii care până acum au stat la adăpost de ploaie ies în grabă din vehiculele lor și vin spre ei în fugă, cu microfoanele întinse. Aparatele foto fulgeră. Lily, Tom și Dianne ies din mașină și se îndreaptă spre intrarea în casă. Lily și Tom se țin strâns de mână.

– Doamnă Klister? Doamnă Klister, îl apărați pe profesorul Bradley? A fost acuzat de ceva? Domnule

profesor, o cunoșteați pe victimă? Doamnă doctor, victima v-a fost pacientă?

Dianne se răsucește pe loc și rămâne față în față cu cârdul de reporteri.

– Aceasta este o proprietate privată. Dacă o încălcați, angajatorii voștri nu vor fi deloc mulțumiți de procesele care vă vor lovi pe toți ca un morman de cărămizi.

Un alt bliț. De îndată ce sunt înăuntru, Lily se rotește spre soțul ei.

– *Arwen?* Dumnezeule, Tom. Cum... cum s-a întâmplat una ca asta?

– *Tu* să-mi spui *mie*! i-o întoarce el. Crezi că *eu* știu ce s-a întâmplat? Ce mama dracului...

– Lily, îi întrerupe Dianne grăbită, punând o mână perfect manichiurată pe brațul ei. Ne poți lăsa singuri pe mine și pe Tom? Trebuie să mă consult cu el în privat.

– De ce singuri? întreabă Lily.

– Trebuie să trecem în revistă unele lucruri, spune Dianne. În privat.

Gândurile lui Lily se rotesc în vârtej.

– Nu înțeleg. De ce nu pot rămâne și eu?

– Este mai bine ca tu și Tom să nu discutați nimic de față cu mine.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Dianne, doar este soția mea, exclamă Tom. Tu și Lily sunteți *prietene*. Ești avocata *noastră*.

– Sunt avocata *ta*, Tom.

Lily se holbează la Dianne. O slăbiciune rece și teribilă i se lasă prin corp.

– Ce ai vrut să spui cu „dacă se ajunge în instanță", Dianne? Nu există nici un risc ca Tom să fie inculpat... nu-i așa?

– Lasă-mă să vorbesc cu Tom. Și hai să vedem de ce sunt atât de siguri pe ei polițiștii, bine? Și putem reacționa în funcție de ce dovezi au. Indiferent ce s-a întâmplat, nu e de datoria noastră să dovedim

nevinovăția lui Tom. Polițiștii trebuie să demonstreze că e vinovat. Ei trebuie să aducă dovezi irefutabile, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că a făcut ceva. Și dat fiind că nu l-au pus sub acuzare, e limpede că nu au așa ceva în acest moment.

Lily e năucită.

– Nu pot... să cred că se întâmplă așa ceva, bâiguie.

Se uită la Tom. Se gândește la tricoul lui plin de sânge. La minciuna pe care i-a spus-o detectivei Duval în legătură cu telefonul lui. Se gândește la grătarul de ieri și la cearta îngrozitoare din casa de la piscină, la discuția zdrobitoare pe care au avut-o când s-au întors acasă. Simte că o ia cu leșin.

– De ce nu poți fi avocata amândurora? întreabă încet.

– Lily, dacă se ajunge în instanță, un procuror te poate cita să depui mărturie împotriva soțului tău. Acum, orice ți-a spus Tom în privat poate fi apărat de dreptul de confidențialitate al partenerului de viață, dar alte lucruri, nu. E o regulă desuetă, dar utilă. Dar dacă Tom îți mărturisește ceva în fața mea, privilegiul acesta dispare.

– Dar n-am făcut nimic, spune Tom.

– Eu am nevoie de avocat? vrea Lily să știe.

Dianne o privește țintă, iar Lily înțelege că prietena ei n-a uitat confidențele pe care și le-au făcut la un pahar de martini – suspiciunile ei în privința lui Tom. E foarte conștientă de îngrijorarea pe care i-a stârnit-o lui Dianne ceea ce părea să considere paranoia ei progresivă. Sau chiar psihoza ei. Se întreabă dacă Dianne ar putea – sau ar vrea – să folosească confidențele pe care i le-a făcut în apărarea lui Tom, numai ca să demonstreze unui juriu că altcineva în afară de Tom avea mobilul, sau ocazia, sau posibilitatea de a o ucide pe Arwen Harper. O persoană care era foarte probabil instabilă emoțional, sau poate chiar mintal. Ba

chiar mai rău. Ar afla lucruri și mai grave – firma lui Dianne folosește detectivi foarte competenți.

– Ar fi o idee bună să fii pregătită pentru orice eventualitate, spune Dianne. Îți pot recomanda pe cineva, dacă vrei. Sau, dacă preferi, pot găsi pe altcineva pentru Tom, iar eu te voi reprezenta pe tine. Dar Tom se află în vizorul poliției într-un caz de crimă, Lily. Nu tu.

Lily se uită țintă la prietena ei. Amica ei de pahar, căreia i-a dezvăluit secretele sale. Oare Dianne i-ar da un brânci pe scări în jos numai ca să câștige? Știe deja răspunsul. În avocatură, Dianne este un rechin în căutare de cauze care au potențial de a deveni celebre. *Vrea* cazuri care să se judece în presă și în curțile de justiție ale opiniei publice și, cu cât sunt mai controversate, cu atât mai bine. Ar face *orice* ca să nu piardă. Reputația este cel mai important lucru pentru Dianne. Nu știe cum să fie altcineva. Însă Lily nu s-a gândit că va ajunge vreodată să se confrunte cu ambiția prietenei sale.

Înainte ca Tom s-o conducă pe Dianne în birou, Lily îl trage deoparte, forțându-l să facă un pas în spate, și îi șoptește la ureche:

– Orice faci, Tom, orice spui, gândește-te la copii. Fă-o de dragul lor. Ei nu merită asta.

Privirea ei este plină de semnificații, iar amintirea discuției lor aprinse pulsează tangibil în spațiul dintre ei.

Tom îi prinde chipul între palme. Ochii lui îi străpung pe ai ei.

– Te iubesc, îi șoptește. Te-am iubit întotdeauna. Totul va fi bine. Te rog, ai încredere în mine.

Dar Lily nu se poate gândi decât la felul în care Tom i-a înșelat încrederea.

LILY

ATUNCI
20 mai. Vineri.

Patru săptămâni înainte ca ea să moară

Lily o găsește pe Dianne la masa „lor“ pe terasa care dă spre piscină și spre ocean. E vineri, dar întâlnirea clubului de lectură a fost anulată, pentru că Hannah are o programare, iar celelalte au decis s-o lase pe data viitoare. Cum Lily consideră că serile de vineri sunt timpul ei liber, a sunat-o pe Dianne ca să-i propună un cocktail. Sau trei.

– Am început deja, o anunță Dianne cu un zâmbet ștrengăresc, ridicând un pahar de martini pe jumătate gol în timp ce Lily își atârnă poșeta pe spatele unui scaun și se așază.

Un chelner vine aproape imediat cu un alt rând de băuturi și o farfurie cu stridii.

– Mi-am luat libertatea de a comanda și pentru tine.

Dianne desface un șervet alb din pânză de in când chelnerul pune un martini în fața prietenei sale. Lily întinde mâna după pahar cu poftă.

– Pari tare mulțumită de tine în seara asta. Care-i treaba?

Ia o gură mare din martini, savurând senzația pe care i-o dă alcoolul care îi arde pieptul.

– Am câștigat un caz mare.

– Felicitări. Noroc, zice Lily și ridică paharul. Nu am văzut nimic la știri.

– O să vezi mâine.

Dianne întinde mâna după un sfert de lămâie.

– Te referi la directorul acela de televiziune? Cel acuzat că a violat șase femei?

Dianne zâmbește afectată și stoarce lămâie peste stridia crudă.

– Am primit verdictul. Nevinovat.

Vâră stridia în gură și suge sucul din cochilie.

Lily lasă jos paharul și o privește cu atenție.

– E vinovat ca dracu'.

– Procuratura a făcut-o lată. Nu eu. Hei, nu te uita așa, pentru asta sunt plătită atât de bine: ca să aplic legea. Întinde mâna după băutura ei și se lasă pe spate în scaun. Nu sunt arbitrul moralei. Nu fac decât să lucrez în litera legii.

– Există ceva ce n-ai face ca să-ți asiguri victoria, Dianne?

– Nu.

– Te simți vreodată... nu știu, mânjită?

– Ei, nu încerca să mă analizezi acum, draga mea. Păstreaz-o pentru cabinetul tău. În plus, toți avem petele noaste întunecate. Chiar și tu, spune avocata arătând cu paharul spre ea.

Lily râde, dar îi pare fals chiar și ei. Lumina s-a schimbat. Briza pare mai rece. Se întinde după pulover. Cât și-l pune pe spate, folosește momentul pentru a-i cuprinde cu privirea pe ceilalți clienți așezați la mesele din curtea interioară. Senzația că e urmărită îi provoacă neliniște și o stare de hipervigilență. Îi atrage atenția un bărbat așezat sub spalier. E parțial ascuns de un stâlp. Singur. Păr negru. Ochelari de soare. Geacă neagră.

Se întoarce spre Dianne, dar senzația că e urmărită i se răspândește în corp ca o răceală. Gândul îi zboară la biletul lăsat sub parbrizul mașinii, în fața bisericii.

Nu te poți ascunde de Satana, dacă Satana este în mintea ta.

Biletul a fost real. *Nu* și l-a imaginat. Nu e paranoică. Poate ar trebui să-i spună lui Tom. Dar o îngrozește până și ideea de a-i spune lui Tom, pentru că o va întreba de ce o supără atât de tare cuvintele din bilet, de ce au atâta putere asupra ei.

– Ce mai face Tom? întreabă Dianne, citindu-i parcă gândurile.

Lily răspunde fără să vrea.

– Cred... că are o aventură.

Poate că a spus-o ca să-i distragă atenția lui Dianne, însă acum, că a fost rostită cu voce tare, afirmația atârnă între ele ca un obiect tangibil, iar Lily își dă seama cât de tare a măcinat-o ideea.

Dianne lasă jos paharul.

– Poftim?

Obrajii lui Lily se încing.

– Nu știu de ce am zis asta. Las-o baltă.

Se întinde după pahar și dă gata restul de martini din două înghițituri mari. Ridică paharul în aer și îi face semn chelnerului să mai aducă un rând.

Dianne continuă s-o privească țintă.

– Ce te face să crezi asta, Lily?

– Nu sunt decât... semne mici, știi?

– Vrei să spui că ești paranoică?

– Nu. Vreau să spun că Tom aleargă din ce în ce mai mult duminica. Se duce tot mai departe, pe traseul din jurul Lacului Elanilor. Iar vinerea seara vine acasă tot mai târziu – se duce pe iaht după ce pleacă de la cârciumă. Am simțit miros de parfum pe cămașa lui. Pare... distant. Și Hannah mi-a spus că duminica trecută, în timp ce trecea cu mașina pe lângă faleză, l-a văzut alergând împreună cu o femeie cu părul negru. Când l-am întrebat despre traseul din acea zi, a zis că a fost ca de fiecare dată, nimic neobișnuit.

Vine un alt rând de băuturi, iar Lily ia o înghițitură imediat.

– E și foarte atent la înfățișarea lui în ultima vreme. Cămăși noi. Lucrează mai mult la sală. Se dă cu loțiune după ras. Genul ăsta de lucruri.

– Nu înseamnă că e altceva decât criza vârstei mijlocii. Câți ani are? Nu face șaizeci la anul? Este un jalon care pe mine m-ar da complet peste cap.

Lily ridică din umeri și zâmbește forțat.

– Probabil. Mi se pare mie.

– De ce nu-l întrebi, Lily?

– Poate că mi-e teamă c-o să recunoască.

Dianne mai ia o stridie.

– Și dacă ar recunoaște? Ce-ai face?

Lily înghite în gol și privește în zare.

– Probabil aș omorî-o.

Dianne nu surâde, pentru că este ceva în felul în care Lily a rostit acele cuvinte, un anume ton, care o face să creadă că vorbește serios. Se lasă pe spătar și spune:

– În locul tău m-aș răzbuna. Aș avea și eu o aventură.

– Eu nu sunt ca tine. Lily întinde mâna după pahar și termină al doilea martini. Băuturile sunt tari și simte că alcoolul i se urcă la cap. Am investit prea mult în căsnicia mea și în copii ca să fac una ca asta. Se simte podidită de o emoție care i se oprește în gâtlej. Abia reușește să continue: Adevărul e că dacă m-ar înșela, aș fi devastată. Îmi place viața mea așa cum este, Dianne. Sau așa cum *credeam* că este. Dar în ultimii ani m-am simțit tare mândră de mine. Am început să cred că mariajul nostru, viața noastră sunt perfecte. Habar n-ai cât m-am străduit să fac totul să funcționeze. Habar n-ai, repetă, și vocea i se pierde.

Chelnerul sosește cu alte două pahare cu martini.

– N-am mai comandat altele, îi spune Lily în timp ce el dă să așeze paharele pe masă.

– Sunt de la domnul de sub spalierul cu flori, zice chelnerul și pune un plic alb alături de băuturi. V-a trimis un bilet.

Lily se răsucește iute pe scaun. Bărbatul pe care l-a văzut mai devreme a dispărut. Inima îi bate mai tare.

– Care domn? strigă ea în urma chelnerului. Unde este?

Dar chelnerul dispare prin ușa de sticlă a restaurantului.

Dianne întinde mâna spre plic, îl deschide și scoate din el un cartonaș alb pe care este scris un singur rând.

Lily simte cum i se usucă gura. Se gândește la biletul lăsat sub ștergătoarele mașinii, în fața bisericii.

– Ce scrie? întreabă în culmea încordării.

Dianne încruntă din sprâncene. I-l arată.

„O seară frumoasă. De la cineva care știe."

Lily îi smulge cartonașul din mână. Textul a fost tipărit. Colțul din dreapta sus e imprimat în relief. Își trece degetul mare peste partea reliefată. Are forma unui cap de țap. Un țap cu coarne mari. În centrul frunții are o pentagramă – o stea cu cinci colțuri. În cap aude un zgomot. Nu poate să respire.

Nu te poți ascunde de Satana, dacă Satana este în mintea ta.

– Lily?

Vocea lui Dianne se aude ca venind de departe, printr-un tunel lung.

– *Lily!*

Se scutură, încearcă să se concentreze. Simte un gust amar când amintirile îi trec prin minte ca cioburile unei oglinzi sparte. Încearcă să le alunge, dar gândurile i s-au transformat într-un caleidoscop crunt, de imagini incoerente, într-o casă a ororilor grotescă.

– Ce ai, Lily? Ți-e rău? Dianne îi pune mâna pe braț. Lily, uită-te la mine. Concentrează-te. Ce se întâmplă? Ce te supără?

– Acela e semnul lui Baphomet, spune ea pe o voce răgușită.

– Al cui?

– Ștanțarea. Are forma lui Baphomet – țapul sabatic. Un idol păgân, asociat satanismului.

Lily sare în picioare. Strângând cartonașul în mână, se precipită cu pas poticnit în pantofii cu tocuri înalte. Intră în restaurant pe ușile glisante din sticlă. Întoarce capul în stânga, apoi în dreapta, în căutarea chelnerului care i-a adus biletul. Nu-l vede. Oprește o chelneriță.

– Chelnerul care ne-a servit acolo, la masa cea mai apropiată de piscină, spune, arătând cu o mână tremurândă dincolo de geam. Unde este?

Angajata restaurantului pare uimită de intensitatea vocii lui Lily.

– Și-a terminat tura, vă pot ajuta eu?

Dar Lily se îndreaptă deja cu pas hotărât spre bar.

– Cine a făcut asta? strigă ea spre barman, aruncând cartonașul pe tejghea.

El se apropie, se uită la cartonaș. Încruntă din sprâncene.

– Cine a făcut ce?

Lily împunge cartonul alb cu două degete.

– Cine a comandat două martiniuri și ni le-a trimis la masă prin chelner, împreună cu acest cartonaș?

– Ah, înțeleg. Barmanul se uită în jur, căutând pe cineva. Nu-l văd. Cred că a plecat.

– Cum arăta?

– Eram ocupat... nu m-am uitat bine. Înălțime medie. Păr negru. Față slabă. Geacă neagră, jeanși negri. Scuzați-mă...

Pleacă, chemat de un alt client, la celălalt capăt al barului.

Lily îl urmărește cu o privire pierdută.

Dianne vine grăbită după ea, aducându-i poșeta. I-o întinde și îi pune un braț în jurul umerilor. Cu blândețe, o escortează prin restaurant și ies pe ușa principală a hotelului. Când nu mai e nimeni în jur, îi spune încet:

– Hei, ce naiba se întâmplă?

Privirile lui Lily cad pe cartonașul pe care-l ține încă în mâna încleștată.

„Ce joc bolnav e ăsta? Acest... Dacă știe cineva, ar putea distruge totul – familia mea, căsătoria, viața mea. Totul."

Emoția îi umezește ochii. Inspiră adânc, ferindu-și privirea de Dianne.

– Lily, vorbește cu mine. Ce te-a speriat?

– Cineva a tipărit un text pe cartonașul acesta, apoi a venit aici și ne-a comandat băuturile. A fost premeditat.

– Lily, trebuie să te liniștești. E un simplu bilețel de la un tip care a vrut să le facă cinste unor femei, probabil pentru că i-au lăsat impresia că de câteva luni n-au mai avut parte de o partidă de sex.

– Și de unde știe el că n-am mai făcut sex de câteva luni?

– Ah, iubito... De asta crezi că Tom se vede cu altcineva? Crezi că și-a pierdut interesul față de tine.

Ochii lui Lily se umplu de lacrimi. Le șterge.

– Eu sunt de vină. Îmi... lipsește libidoul și nu știu ce se întâmplă. Și cred că din cauza mea caută sex în altă parte.

– Vino aici.

Dianne o trage spre ea și o îmbrățișează. Miroase a parfum scump și vodcă și un pic a pește, din cauza stridiilor. Îndreaptă o șuviță de păr căzută peste chipul lui Lily și o privește în ochi.

– Nu ești bine, draga mea. Și ești puțin beată. Și eu la fel. Ce-ai zice să planificăm câteva zile departe de familii, la un spa, în săptămânile care urmează? Acolo putem vorbi despre tot. Pe îndelete. Poți să-mi spui ce se petrece între tine și Tom. Sau... te-ai gândit să vorbești cu un profesionist?

– Adică să merg la terapie?

– Chiar și terapeuții au nevoie de alți terapeuți, corect? Mi-o spui mereu. Nu te obligă să faci asta Colegiul Psihologilor, din cauza impactului emoțional al muncii tale? Ai putea suferi de oboseală compasională, pentru că le permiți tuturor să-și verse emoțiile în cârca ta. Pun pariu că ai nevoie de o pauză; traumele celorlalți te afectează. Nu poți suporta la infinit.

Lily își ia privirea din ochii lui Dianne și inspiră adânc. Poate că e pe cale să-și piardă mințile. Dar biletul de la biserică a fost real. Și cartonul acesta din mâna ei, cu simbolul satanic, e real. Iar în conjuncție cu vorbele acelea... *De la cineva care știe...*

– Mă simt bine. Serios. E numai... Da... Ai dreptate. E numai stresul. Problemele pacienților mei mă apasă. O să vorbesc cu cineva. Observând încruntarea prietenei sale, insistă: E în regulă. Mă simt bine. Vorbesc serios. Scotocește prin geantă după telefon. Trebuie să chem un taxi. Vrei să-ți chem și ție unul?

– Șoferul meu a parcat după colț.

Dianne caută telefonul și-i trimite șoferului un mesaj.

Mașina ei ajunge prima. Șovăie.

– Sigur te simți bine?

Lily zâmbește forțat.

– Stai liniștită. Face un semn cu degetul la cap. Prea multe pahare de martini tare și prea mulți pacienți nebuni, asta-i tot. Am nevoie de o pauză.

Dianne nu pare la fel de sigură.

– Du-te, du-te, o îndeamnă Lily. Doar n-am să omor pe nimeni. Du-te. Mă simt bine.

În timp ce mașina lui Dianne se îndepărtează, Lily scoate o înjurătură.

„Să omor pe cineva? Ce dracu' m-a apucat să zic una ca asta?"

I-a sosit taxiul. Îi spune șoferului:

– Pe strada Oak End, numărul 2112, vă rog.

În timp ce vehiculul străbate aleea circulară din fața hotelului, primește o notificare pe telefon. E un mesaj de la Tom.

Întârzii diseară. Nu mă aștepta.

Îi răspunde imediat. Pe drum spre casă după întâlnirea cu Dianne. Ezită, apoi mai tastează ceva. Te duci la o băută pe iaht?

Apasă pe TRIMITE.

Așteaptă.

După câteva momente vine și răspunsul.

Probabil. Nu mă aștepta.

Lily lasă capul pe spate și simte cum emoția îi crește ca un balon dureros. I s-a întărit convingerea că Tom se vede cu cineva. Este o senzație foarte urâtă, tot mai intensă. La fel ca senzația că e urmărită. Instinctul nu trebuie subestimat, își zice. Psihologul din ea știe că instinctul este un fenomen cât se poate de real. Uneori oamenii simt indicii minuscule, semne subliminale pe care mintea conștientă nici nu le remarcă.

Tastează un nou mesaj pentru Tom.

Cu cine?

Răspunsul vine pe loc.

Gașca obișnuită.

Scrie din nou:

Numai băieții?

Alt răspuns nu mai primește. Până în clipa în care taxiul trage în fața casei, mesajul trimis de Lily soțului ei rămâne necitit.

RUE

ÎN PREZENT

Rue îi aruncă o privire în oglinda retrovizoare lui Joe Harper, așezat pe bancheta din spate a vehiculului ei fără însemnele poliției. Toshi este pe

scaunul de lângă ea. Îl duc pe băiat înapoi acasă, pe Oak End.

Joe stă nemișcat, cu privirea dincolo de geam.

– Spuneai mai devreme că „se poate zice" că ești prietenul lui Phoebe Bradley? întreabă Rue când cotește pe o străduță laterală, urmând instrucțiunile de pe GPS.

Joe își drege glasul.

– Păi, suntem buni prieteni. Prieteni apropiați. Dar ne-am apropiat mai mult în ultimul timp. Am cunoscut-o când ne-am mutat pe Oak End.

– Când a fost asta?

– În ultima zi din mai.

– Adică acum aproape trei săptămâni? intervine Toshi.

– Cred că da.

– Îi cunoști pe ceilalți membri ai familiei? întreabă Rue.

– Am fost o dată la ei acasă și am cunoscut-o pe doamna Bradley. După o clipă de ezitare adaugă: M-a cam dat afară.

– De ce? întreabă Toshi.

Joe rămâne tăcut o clipă.

– Crede că sunt prea mare pentru Phoebe. Doamna Bradley a fost de-a dreptul furioasă. Mi-a spus Phoebe mai târziu.

– Dar mama ta? Ea îi cunoaște pe soții Bradley? întreabă Rue.

De pe bancheta din spate nu se aude nimic. Rue își aruncă din nou privirea în oglinda retrovizoare.

– Joe?

Băiatul își șterge lacrimile din ochi.

– Poate că Phoebe are doisprezece ani, dar din multe puncte de vedere este mult mai matură decât fetele din clasa mea. Eu... Ea mă înțelege, spune Joe cu glasul înecat de emoție. Dar nici mama mea și nici mama lui Phoebe nu ne-au înțeles. Doamna Bradley a încercat să-i interzică lui Phoebe să se

mai vadă cu mine, ceea ce a făcut-o pe Phoebe și mai rebelă. Mama și doamna Bradley s-au certat rău din cauza asta.

– Când? vrea Rue să știe.

– Ieri, la grătarul de la familia Cody. Cred... cred că oricum o să se afle că au avut o ceartă serioasă aseară, în pavilionul de lângă piscină. Le-au auzit câțiva oameni, iar domnul Bradley și domnul Cody au intrat să le oprească. Strigau tare. Toată lumea vorbea despre asta.

Rue și Toshi schimbă o privire.

– Și ești sigur că cearta a fost în legătură cu tine și Phoebe? întreabă Rue.

El șovăie o clipă.

– Phoebe mi-a trimis un mesaj când a ajuns acasă. Crede că de aici a pornit. Părinții ei au continuat să se certe acasă.

– Phoebe ți-a zis ce aveau de împărțit?

Joe clatină din cap.

– Ai spus că ai plecat devreme de la grătar. Ai plecat după ce a izbucnit cearta? întreabă Toshi.

– Imediat după aceea. Domnul Bradley a dus-o acasă pe doamna Bradley. Phoebe mi-a spus că tatăl ei a venit să-i ia pe ea și pe Matthew un pic mai târziu. Copiii mai mici erau toți în camera cu jocuri de la subsolul casei mari, jucau biliard și ascultau muzică tare. I-am spus mamei că ar trebui să plecăm și noi, dar ea a zis că să fie a dracului dacă o lasă pe... „individa aia" să-i strice petrecerea. Mama era... băuse destul de mult și mai voia să bea. Mai toți adulții de la petrecere erau deja afumați bine.

– Așa că ai plecat fără mama ta, spune Rue.

– Da. Eram supărat pe ea. Îmi... era rușine pentru ea. Se făcea de râs.

– Și nu ai mai văzut-o? spune Toshi.

Ochii i se umplu de lacrimi. Clatină din cap.

– Ar fi trebuit să insist. Ar fi trebuit s-o *oblig* să vină acasă cu mine.

– Nu este datoria ta să-i porți de grijă mamei tale, Joe, zice Rue în timp ce cotește pe Oak End.

– Într-un fel, este. Așa a fost de... Uneori, mama are nevoie de cineva care s-o supravegheze. Se... îmbată, se droghează, face lucruri tâmpite.

Rue intră pe strada circulară în care se înfundă Oak End și oprește în fața adresei introduse în GPS.

– Aici locuiești?

– Da.

Parchează și coboară cu toții. Ploaia s-a oprit. Cerul se înseninează, iar vântul e din nou călduț. Rue simte mirosul oceanului. Au parcat în capătul traseului pe care i-a condus Tom Bradley prin pădure în această dimineață. Privește spre potecă, punând totul în contextul prezumtivei identități pe care o dețin acum. Arwen Harper. Defuncta locuia chiar aici și se certase cu soția bărbatului care a găsit-o. Iar fiul ei este iubitul tinerei fiice a bărbatului.

– Aceea este casa familiei Cody? întreabă Toshi arătând spre vila de peste drum.

– Da, spune Joe.

Rue își îndreaptă atenția într-acolo. O siluetă se mișcă în dreptul geamului de la mansardă, deasupra intrării. Apoi dispare la fel de repede. Are o senzație stranie când se uită la acea fereastră. În timp a învățat să aibă încredere în instinctul ei.

Îl urmează pe Joe pe o poartă laterală. Rue vede un vechi Volkswagen albastru, pe care sunt pictați imenși fulgi de zăpadă, parcat sub un șopron. Are număr de înmatriculare de Ontario.

– Asta e autodubița cu care tu și mama ta ați venit în vest?

– Da. Intrarea în căsuță este pe latura casei principale, pe aici.

Îi conduce pe o cărare mărginită de tufe de trandafiri.

Rue aruncă o privire peste umăr. Silueta s-a întors în dreptul geamului de la mansarda casei de peste drum, dar stă într-o parte, de parcă nu vrea să fie văzută.

LILY

ÎN PREZENT

– Ce i-ai spus lui Dianne? îl întreabă Lily pe Tom.

Cei doi se înfruntă în bucătărie. Copiii sunt încă la școală, iar Dianne abia a ieșit din casă. Dubițele televiziunilor sunt încă parcate afară, iar o mașină de poliție stă la pândă pe stradă.

Privirea soțului ei o sfredelește. O tensiune rece și densă atârnă între ei ca un lucru tangibil.

Încet, cu fereală, precaut, Tom zice:

– I-am spus că eu – noi – o știam pe Arwen. Că locuia pe aceeași stradă, lucra la Leul Roșu, era chelnerița noastră obișnuită vinerea și că Phoebe este foarte apropiată de fiul ei. I-am zis, continuă după o pauză, că a fost o discuție aprinsă aseară, în pavilionul de la piscina familiei Cody.

Se uită la el nevenindu-i să creadă. Anesteziată.

– Polițiștii vor afla, Lily. Dianne n-are nevoie de surprize. I-am mai spus că am fost cu tine ieri toată ziua, după ce te-ai întors de la biserică și eu de la alergare și până ne-am dus cu toții la grătar. I-am zis că noi doi ne-am întors acasă împreună, am mai băut ceva și apoi tu ai luat un somnifer și te-ai dus la culcare, iar eu m-am întors la familia Cody să-i iau pe copii. Apoi m-am culcat.

Tom își coboară privirea din ochii ei.

– Ce altceva? Ce altceva te-a întrebat?

– M-a întrebat dacă sunt sigur că ai luat un somnifer.

– Ce vrei să spui?

– Adică, dacă sunt sigur că ai adormit după ce ai luat pastilele.

– Și-ai zis că da, așa-i?

El înghite în sec, încuviințează din cap.

– Așa-i. Cred că ai adormit buștean.

Lily simte o schimbare.

– Tom... asta... asta le-ai spus polițiștilor?

– Nu le-am spus nimic. Dianne se gândește dacă te-am putem folosi pe tine ca alibi.

Acest „noi" versus „tu" este ca un pumn în stomac. Lily spune aproape în șoaptă:

– Dacă dormeam buștean, se poate susține că nu te-aș fi simțit dacă te-ai fi ridicat din pat și ai fi ieșit din casă.

– Am dormit tot timpul, replică el. Am băut prea mult. Nici... nici n-aș fi remarcat dacă *tu* te-ai fi ridicat și ai fi ieșit.

Ea îl privește țintă.

– Nu-mi vine să cred că se întâmplă una ca asta.

Tom își duce mâna la gât, acolo unde urmele zgârieturilor sunt roșii și inflamate.

– Te-au întrebat despre astea?

– I-am zis lui Dianne că le am în urma unei partide de sex înfocat. Cu tine.

Lui Lily i se face rău. Se lasă pe scaunul de bar, amintindu-și că i-a mărturisit avocatei că ea și Tom n-au mai făcut sex de multă vreme. Întoarce capul, închide ochii.

– De ce ai zis asta?

– Pur și simplu. M-am speriat. Am spus-o. Dacă îmi retrag acum cuvintele, va părea că o mint și în legătură cu alte lucruri.

– De ce ți-ai ascuns tricoul în magazie, Tom? De ce este plin de sânge? L-am găsit și l-am spălat, știi asta?

El înghite în gol.

– Am... văzut-o întinsă acolo, pe plajă, cu trupul frânt, și m-am lăsat în genunchi, am ridicat-o un pic, ca să încerc s-o resuscitez și... dar era moartă. Așa că am fugit acasă, iar când am ajuns aici... nu puteam... nu puteam să intru în casă mânjit de sângele ei. Nu judecam clar. Eram în stare de șoc.

– Așadar, ai recunoscut-o? *Știai* că e ea?

– Cred... că mi-am șters din minte eventualitatea asta la început.

– Unde-i geaca ta roșie?

– Am scos-o de pe mine și i-am acoperit fața.

Lily înjură în șoaptă și își freacă fața cu mâinile.

– Și lanterna ta. Matthew te-a văzut, știi? Te-a văzut plecând cu lanternă și geacă și întorcându-te fără ele.

– Am scăpat-o când am căzut, în timp ce fugeam spre casă. S-a rostogolit undeva între tufișuri și, cum era destul de multă lumină ca să pot alerga fără ea, nu m-am mai oprit.

– Prin urmare, ți-ai lăsat geaca, ai pierdut lanterna, ai alergat până acasă cu tricoul însângerat, ai trecut pe lângă Virginia Wingate care aștepta în mașină, apoi ai descuiat lacătul magaziei, ai intrat, ți-ai ascuns tricoul murdar într-o cutie, ai dat fuga sus fără tricou și încălțat cu pantofii murdari și ți-ai pus un tricou curat și o altă geacă, înainte să vorbești cu poliția, rezumă ea, privindu-l drept în față.

Tăcere.

– De ce i-ai mințit că telefonul era la încărcat în bucătărie?

El își ia fața între palme și își freacă barba aprig.

– Eram mahmur. Încă nu-mi trecuse beția. După ce am văzut-o în halul ăla... Eram confuz... în stare de șoc. M-am speriat, înțelegi? După... după ce s-a petrecut în pavilionul de la piscină. Mi-a scăpat când m-a întrebat polițista de ce am sunat la 911 de acasă.

– La naiba, Tom. Știi cum pare?

– Dar pe tine ce te-a apucat să-mi speli tricoul? Cum Lily îi aruncă o privire furioasă fără să răspundă, Tom insistă: De ce l-ai spălat?

– Pentru că *tu* încercai să-l ascunzi, de asta. Și eu m-am speriat. Nu știam ce să fac. Afară era un polițist și mă temeam c-o să intre și-o să-l găsească. Te-am văzut intrând în magazie și... m-am speriat, Tom! Nu... nu mai știu ce să cred.

– Crezi că eu am făcut-o? Crezi că eu am ucis-o?

Tăcere.

El înjură violent, își trece mâinile prin păr, apoi încremenește, dându-și seama de ceva.

– Spune-mi, jură pe viața copiilor noștri, Lily: ai plecat din casă după ce am adormit eu?

Inima lui Lily bate și mai tare. Pielea o furnică de fierbințeală. Se uită drept în ochii soțului ei.

– Ai plecat? stăruie el.

Ea își ferește privirea.

– Lily?

Trage aer adânc în piept, apoi se uită din nou în ochii lui.

– Nu uita că ne asigurăm reciproc alibiurile. Am fost aici împreună toată noaptea.

Ceva se schimbă pe chipul lui. Încuviințează din cap încetișor și gura îi înțepenește. Înțelegând ce-i trece prin minte, Lily simte un val de greață.

– Chiar crezi că aș putea face una ca asta, Tom? Te rog, spune-mi că nu.

Ochii lui se umplu de emoție.

– Nu mai știu ce să cred, Lily.

Neîncrederea, suspiciunea înfloresc între ei ca o prezență groasă și tangibilă și schimbătoare și crescândă, iar Lily știe că viața lor nu va mai fi nicicând la fel. Ziua în care Arwen Harper a intrat în oraș cu Volkswagenul ei albastru, pictat cu imenși fulgi albi de zăpadă, împreună cu fiul ei

adolescent pe post de mână dreaptă, a fost ziua în care totul s-a schimbat. A fost începutul sfârșitului.

Cuvintele ei abia se aud:

– Orice ar crede sau orice ar fi făcut fiecare dintre noi, Tom...

– Eu n-am făcut nimic, o întrerupe el.

– Nu contează. Orice s-ar întâmpla acum, trebuie să-i apărăm pe copii. Îl privește fix. Mă înțelegi? Putem să cădem de acord asupra unui lucru? Poți să-mi promiți că vom face *orice* ca să-i apărăm pe Phoebe și Matthew? Să ne ținem familia la adăpost?

– S-ar putea să nu mai fie posibil, Lily, murmură el.

– Trebuie să fie, Tom.

TOM

ATUNCI
20 mai. Vineri.

Patru săptămâni înainte ca ea să moară

Există adesea un moment definitoriu de depășire a limitei, și de obicei e ceva mic, abia observat. Fie că este un contact vizual prelungit o fracțiune de secundă prea mult, sau răspunsul la un mesaj ușuratic, sau plecarea de la cârciumă spre un alt loc, când deja ai băut prea mult. Și, odată depășită această linie aproape invizibilă, ești ca un avion în clipa decolării: nu mai ai de ales decât să continui până la altitudinea de croazieră. Sau să te prăbușești. Tom își dă seama că acest moment se apropie când Arwen acceptă propunerea lui Milton de a se duce cu toții pe iahtul lui Simon, aflat în port, pentru un ultim pahar înainte de culcare.

– Dar tu, Tom? întreabă Simon în timp ce-și pun hainele groase după paharul de vineri la Leul Roșu,

care s-a prelungit deja într-o băută nocturnă.

Ezită.

– Ei, haide, Tom, spune Arwen, legându-și cordonul paltonului.

Termină devreme seara asta. A acceptat deja invitația lui Simon, iar zâmbetul ei este luminos și ochii îi sclipesc plini de promisiuni și amuzament.

Îi aruncă o privire lui Simon și se gândește la Lily, care s-a dus să bea un cocktail cu Dianne la hotelul Ocean Bay. Lily va ajunge probabil târziu acasă. Iar Tom simte un junghi aprig de gelozie și rivalitate când Simon pune o mână lată pe spatele lui Arwen în timp ce ies pe ușa cârciumii.

Scoate telefonul și tastează repede un mesaj: Întârzii diseară. Nu mă aștepta.

Răspunsul lui Lily vine imediat. Pe drum spre casă după întâlnirea cu Dianne. Te duci la o băută pe iaht?

Tom ridică ochii din telefon și se uită lung spre ușă, pe unde Arwen a ieșit cu Simon. Tastează:

Probabil. Nu mă aștepta.

Telefonul lui bâzâie.

Cu cine?

El răspunde: Gașca obișnuită.

Bagă telefonul în buzunar și se grăbește după băieții care merg agale spre port împreună cu Arwen, ale cărei plete flutură în voia brizei.

Aerul de afară este curat. Norii sunt purtați de vânt pe cer, iar peste apă răsare o lună plină. Florile pomilor lucesc sub lumina becurilor stradale și acoperă cu un covor trotuarul și capotele mașinilor.

În timp ce grăbește pasul ca să-i ajungă din urmă, încep să i se limpezească gândurile. Își aduce aminte că în urmă cu două duminici a plecat să alerge și a dat de Arwen în apropiere de faleza înaltă – și ea ieșită tot la alergare. S-au amuzat despre felul în care făcuseră cunoștință în ajun la Leul Roșu, unde ea lucra de numai o săptămână. Și

au alergat împreună o vreme. Respirând din greu, într-o armonie perfectă. S-a simțit bine.

Prea bine.

Pentru că duminica trecută a avut grijă să plece la alergat la aceeași oră, sperând s-o întâlnească din nou. Și a întâlnit-o. Era pe platforma de belvedere de pe Faleza Garry, făcând extensii îmbujorată. Au alergat împreună de-a lungul drumului care duce spre Colina Manfred și împreună au abordat traseul sinuos spre vârf, unde s-au oprit ca să-și tragă răsuflarea, au râs și s-au minunat de priveliște.

Chipul lui Lily îi pâlpâie în fața ochilor.

Tom încetinește pasul. Se gândește la copiii lui. La familia lui. La ce înseamnă Lily pentru el. La cât de profundă este legătura lor. Inhalează adânc o gură de aer și se apropie de grup în pas alergător.

– Hei, băieți, eu o las pe altă zi. Poate data viitoare.

Încearcă să-l convingă, dar Tom le face semne de rămas-bun și se întoarce. Nu-i departe de casă și se bucură de ocazia de a merge pe jos. Simte că a făcut ce trebuie refuzând ce i se oferea.

O secundă mai târziu, aude pași în urma lui.

– Tom! Așteaptă.

Se întoarce.

– Arwen?

– M-am gândit că ai dreptate. Mă conduci?

Șovăie.

– Nu... nu știam că stai în partea asta. Parcă mi-ai spus că vii cu mașina până sus pe faleză ca să alergi duminica. Am... crezut că locuiești ceva mai aproape de oraș.

– Așa este. Stația de autobuz e la două străzi de aici.

– Nu vii cu mașina la muncă?

– E în service. Are probleme cu transmisia, spune ea zâmbind.

Lumina îi cade pe gât. Neted, alb.

Tatuajul i se mișcă precum o bestie vie. O pală de vânt îi răvășește buclele. Tom simte dorința ca o lovitură în pântec.

– Îți chem un taxi, se oferă el.

– Doamne, Tom, parcă ai face orice, numai să nu mergi cu mine.

Tăcerea freamătă în aer între ei. Cad câteva petale de flori.

– Sigur că nu, se aude vocea lui, îngroșată.

– În plus, îmi place să merg cu autobuzul. Mai ales seara târziu – vezi tot felul de oameni. Cu cât se face mai târziu, cu atât mi se pare mai atrăgătoare o anume stare brută a umanității. Mă inspiră. Îmi inspiră creațiile.

Tom o studiază o clipă. Ochii ei lucesc în lumina de pe stradă. Simte o nouă împunsătură de dorință, incomodă, dar delicios de nebunească. Își drege glasul și începe să meargă. Arwen își potrivește pașii după el. Deja i-a spus, ultima dată când s-au întâlnit la alergare, că locuiește pe Oak End, în cealaltă parte a Pădurii Spiritelor față de Faleza Garry.

– Să înțeleg că nu vezi destulă umanitate brută vinerea seara, la Taverna Leul Roșu? o întreabă.

Ea râde. Un sunet clipocit – da, i-a venit în minte cuvântul „clipocit" – care i se ridică din piept. Molipsitor. E beat, își spune. Îi tihnește să meargă alături de ea. Are un pas lung și ușor. Parcă ar alerga. Fusta cu model câmpenesc, sunetul ocazional al brățărilor ei. Această artistă-chelneriță cu spirit liber, care ghicește în cărți, reprezintă tot ce nu mai există în viața lui. Emană energie, versatilitate. Pe când viața lui e cufundată în rutină. A devenit sclavul rutinei, ca să fie cinstit.

Gândurile îi revin la sex. Își înfrânează dorința.

Dar Arwen Harper are ceva de care nu se poate feri. I-a pătruns până în adâncul sufletului. Tom i-a

remarcat cicatricile de pe interiorul încheieturilor. Bănuiește că acesta este motivul pentru care poartă atâtea brățări. Să ascundă cicatricile sau să distragă atenția de la ele. Sau poate ca să atragă privirile asupra lor. Psihologul din Tom, cercetătorul minții umane, susținătorul sănătății mintale, se simte intrigat. În plus, compasiunea înnăscută i-a fost stârnită.

Arwen, o femeie frumoasă, atrăgătoare, flatează și latura primară a bărbatului care îmbătrânește și a cărui soție a renunțat la sex din motive pe care Tom nu le-a identificat încă.

– Când eram mică, mergeam peste tot pe jos, îi spune ea. Locuiam într-un orășel din prerie. Un orășel foarte liniștit, adaugă după o pauză. Așa era odată.

– Unde ai crescut?

– Prima parte a vieții mi-am petrecut-o într-o suburbie de lângă Medicine Hat.

Tom simte cum i se încleștează pieptul.

– Ah... unde?

Se străduiește să adopte un ton nonșalant, dar își aude nota falsă din glas.

Ea ridică privirea.

– Știi zona?

Ceva din adâncul ființei lui îi spune: „Fii atent".

– Nu chiar.

– Un loc care se cheamă Glenn Dennig.

Tom îngheață. O amintire se cerne prin el.

– Îl cunoști? întreabă ea.

– Am auzit de el.

Arwen continuă să meargă în tăcere, parcă așteptându-l să-i explice cum se face că a auzit de un orășel din prerii numit Glenn Dennig.

În loc de asta, el spune:

– Așadar, e departe... adică ai mult de mers cu autobuzul până acasă?

– E pe o arteră principală care duce spre oraș, așa că nu durează mult. Nu locuim într-o casă. E un apartament micuț, iar vecinii noștri sunt mulți studenți gălăgioși.

– Vecinii *noștri?*

– Am un fiu.

Tom tresare surprins.

– Nu... nu știam.

– De ce ai ști? Nu ți-am spus niciodată. Joe. Are șaisprezece ani.

– Și ești... tatăl lui este prin preajmă? Adică, sunteți...

– Sunt singură. O clipă de tăcere. Sunt văduvă, Tom.

El se oprește.

– Arwen, îmi pare atât de rău. Când...

– Acum doi ani. Cancer. Dar eram deja despărțiți când s-a îmbolnăvit. Așa că... Vocea îi piere. Își drege glasul. Este ceea ce... Presupun că asta a precipitat mutarea spre vest. Un nou început pentru mine și Joe.

Începe din nou să meargă, iar Tom se grăbește s-o ajungă din urmă, pentru că ea a mărit pasul, părând cuprinsă brusc de emoție.

– Poate că a fost o idee tâmpită, reia abrupt. Cel puțin pentru Joe. E la vârsta aceea – este o perioadă dificilă, de transformare, și par să-i lipsească prietenii pe care i-a lăsat în urmă și sentimentul de apartenență pe care-l dezvoltase acolo. Uneori am impresia că mă urăște în fiecare zi. Mai ales acum, că suntem evacuați din apartament.

– Evacuați... Serios?

– Nu e un subiect pe seama căruia să glumesc.

E prima dată când observă această față a lui Arwen. Fața ei reală, își dă el seama. Restul e fațadă. Se pare că e nevoie de mari eforturi ca să fii un spirit liber și zâmbitor.

– Caut altă locuință. Am văzut ieri ceva ce s-ar putea să închiriez până la urmă. E groaznic, dar altceva n-am găsit deocamdată. Un apartament la demisol, cu ferestre sus, ca într-o celulă. Miroase a umed și rece. Și e chiar mai mic decât cel pe care-l avem acum, spune ea, scoțând un râs care pare silit. Probabil că Joe o să mă urască și mai mult. Dar e greu să găsești ceva de închiriat. Când am sosit, urma să ne mutăm într-un apartament de pe Strada Principală din Story Cove, aproape de tavernă, și de asta am acceptat slujba de acolo. De asta l-am înscris pe Joe la școala din Story Cove, dar înțelegerea a picat.

Ajung la colțul străzii unde trebuie să se despartă. Razele lunii se filtrează prin copaci.

– Asta sunt eu, zice Arwen. Stația de autobuz este puțin mai sus. Ne vedem data viitoare?

– N-aș rata-o nici picat cu ceară.

Ea șovăie puțin, apoi spune:

– Noapte bună, Tom.

El îi spune noapte bună, dar ea se îndepărtează deja.

– Arwen? strigă în urma ei, făcând-o să se oprească. E o locuință de închiriat la capătul străzii noastre. Este...

– Ah, Tom, nu, n-are cum să se încadreze în bugetul meu. Pe Oak End? Mulțumesc, dar...

– Este o căsuță de oaspeți, cu studio, în grădina unei vile.

Ea lasă capul într-o parte. Lumina lunii îi cade pe obraz.

– Tocmai s-a eliberat, continuă el. Adică bătrânul care locuia acolo a făcut un atac cerebral săptămâna trecută și a fost mutat într-un azil. Îi știu bine pe proprietari, locuiesc în străinătate, și chiria e nimica toată, o sumă minimă pentru o persoană care să aibă grijă de proprietate, să se asigure că grădinarii își fac treaba și că sistemul de

securitate al vilei funcționează. Dacă... adică, aș fi gata să achit eu costurile cu chiria, dacă te-ar ajuta. Ca să te înțelegi mai bine cu fiul tău.

Ea deschide gura să zică ceva, apoi o închide. Își ferește privirea. În ochi i se citește tulburarea.

Fără să se uite la el, spune cu un glas moale:

– Este locul de vizavi de casa lui Simon?

Surprinderea îl lovește ca un pumn în stomac. Confuzia îi face mintea cocoloș.

– Hm, așa este. Știi... știi de ea.

– Simon mi-a spus că s-ar putea să fie gata de închiriere în scurt timp. Dar nu cred că-i cunoaște pe proprietari.

Tom o privește insistent. Caută printre gânduri. Amintiri recente îi trec prin cap: Simon atingând-o pe Arwen pe braț. Simon luându-și la revedere după o seară la cârciumă, aplecat prea aproape de Arwen în timp ce-i șoptește ceva la ureche. Mâna lui Arwen pe umărul lui Simon și ea râzând de ce a spus el.

A fost jucat pe degete?

S-a oferit cumva să-i instaleze lui Simon amanta peste drum de el, într-un loc convenabil, unde prietenul lui poate să facă amor cu chelnerița sub nasul nevestei și al copiilor?

„La naiba, încetează, Tom."

Arwen vine mai aproape și-l atinge pe braț. În piept i se încheagă o senzație.

– N-aș putea niciodată să accept bani de la tine, dar îți mulțumesc pentru generozitate, Tom. Și dacă ai vreun pic de influență asupra proprietarilor... Nici nu-ți pot spune cât de mult ar însemna pentru mine. Și pentru Joe. Mai ales pentru Joe. El ar fi aproape de școală, iar eu, la distanță mică de tavernă.

„Și pentru Simon."

Atracția băutelor de vineri cu băieții se schimbă în ceva mai vicios. Simte că plăcuta făgăduială a

unei seri cu gașca i se scurge printre degete. Pe nepusă masă a apărut o linie de falie prin structura care-i fundamentează prietenia cu Simon și ceilalți. Dinamica s-a schimbat. Între ei a intervenit o femeie.

Iar el o instalează pe strada lor.

– Îi sun mâine pe proprietari, spune.

Arwen se ridică pe vârfuri și îi dă un sărut grăbit pe obraz. Tom simte pe piele mângâierea moale a buzelor ei.

– Îți mulțumesc, îi șoptește ea lângă ureche, prea aproape, pentru că îi provoacă fiori pe șira spinării și erecția îi presează pânza pantalonilor; deodată simte că se disprețuiește.

Tânăra femeie se dă înapoi.

– Poate ne vedem pe faleză duminică? Simon zice că și el aleargă.

– Da. Sigur.

– Noapte bună, Tom.

Ridică mâna și dispare în întunericul luminat de razele lunii.

Tom rămâne pe loc o vreme. Un vânticel foșnește prin cartier. Un raton traversează strada, se uită la el și apoi o zbughește în tufișuri. Se întreabă ce-a făcut. Sau ce este pe cale să facă. Ce limită a depășit deja și cât de departe va merge?

Cât de departe a mers Simon?

Și îl mai frământă ceva de rău augur, ca o unghie care bate în periferia din sticlă a conștiinței sale.

Un loc mic, numit Glenn Dennig.

RĂPITĂ

O POVESTE ADEVĂRATĂ

În ziua de sâmbătă, 22 aprilie 1989, o ceață călduță apăsa peste Glenn Dennig, un târgușor adormit din prerie, localizat la marginea orașului Medicine Hat. Localnicilor, aerul serii li se

părea neobișnuit de cald pentru începutul primăverii. Nu-i deranja însă câtuși de puțin. În căldura aceea sclipea promisiunea unei veri uscate, toride. În scurtă vreme, cactușii din preria semiaridă urmau să se umple de flori, iar mirosul pelinelului încălzit la soare avea să plutească prin aer. După gheara în care iarna lungă și mohorâtă ținuse câmpiile de vest, creștea un freamăt vioi, pe măsură ce hainele groase erau uitate și gândurile se îndreptau spre noi unelte de grădinărit și pungi cu pământ de flori, spre reducerile la grătarele portabile, mobilierul de exterior și mașinile de tuns iarba și spre ispita aventurilor cu cortul în spinare, prin râpele adânci care adăpostesc oase de dinozaur și gropi pline cu șerpi. Pe când patrula pe strada principală a orașului în mașina de teren, în mintea sergentului Mark Wozniak prioritatea era construirea unei noi sere. La 8.58 a primit apelul.

„Știam că e vorba de ceva important, ceva ce nu mai văzusem niciodată. Nu putea fi de bine“, i-a spus ulterior Wozniak unui jurnalist.

Dispeceratul l-a informat pe Wozniak că un locuitor din Glenn Dennig se uitase prin geamul luminat de la subsolul casei vecine și văzuse „un trup plin de sânge“.

Wozniak a anunțat că preia cazul. Activând sirena, a pornit cu toată viteza spre adresa transmisă de operator.

A fost primul agent care a ajuns la fața locului.

Vecinii așteptau afară, pe iarba din fața caselor, unii în halate, arătându-i drumul.

Wozniak a oprit cu scârțâit de frâne în fața unei case cu aspect de fermă, tipică zonei. Înăuntru erau aprinse luminile. Nu știa cu ce are de-a face – o posibilă ceartă domestică, o omucidere, o crimă urmată de sinucidere.

A coborât din mașină, a înconjurat laterala casei și a privit prin geamul de la subsol.

Nimic din cariera sa de până atunci nu îl pregătise pe Wozniak pentru ceea ce a văzut acolo.

În locuința aceea puternic luminată îl aștepta o scenă care va lăsa pentru totdeauna o amprentă întunecată și mârșavă

în analele istoriei criminalistice canadiene. Și o urmă adâncă în sufletul lui Wozniak.

RUE

ÎN PREZENT

Rue și Toshi se lasă în jos când trec pe sub o pergolă încărcată de iasomie cățărătoare, urmându-l pe Joe spre căsuța sa acoperită cu iederă. În spatele casei tronează coniferele din Pădurea Spiritelor, arbori melancolici și tăcuți. Apa picură în tot locul. Rue îi aruncă o privire lui Toshi. Vede că și el o simte – prezența pădurii, care veghează, așteaptă, foșnește ușor în bătaia unui vânticel nevăzut.

Joe descuie ușa și-i invită înăuntru.

– Are un singur dormitor, care este al meu, le explică. Mama își petrece tot timpul în studio, acolo.

Studioul se află dincolo de o peluză, mai aproape de pădure. E o clădire dreptunghiulară, cu acoperiș drept și pereți din beton, mai mult un garaj.

– Așa cum am spus, mama doarme în studio. Are și o chicinetă.

Joe vorbește despre mama lui la timpul prezent. E de înțeles, își spune Rue. Nu i-a văzut trupul zdrobit, nu a acceptat încă faptul că femeia găsită moartă pe plajă este mama lui.

În casă e curat. La intrare sunt un suport pentru pantofi și un cuier. O masa ovală se află lângă o bucătărie deschisă, separată de restul încăperii printr-o tejghea înaltă cu două scaune de bar. Suprafața camerei de zi are dimensiunea unui timbru poștal. Șemineul cu lemne pare să fi fost folosit de curând. Mirosul de fum plutește încă în aer. Ciudat, doar e vară, își zice Rue. Dar probabil

casa de oaspeți aflată la umbra pădurii primește foarte puțin soare și e friguroasă.

– În dormitorul meu se ajunge pe ușa din spatele bucătăriei, spune Joe. Am și o mică baie.

Arată spre o ușă.

– Spuneai că au dispărut pantofii de jogging ai mamei tale. Îi lăsa lângă ușa aceasta? întreabă Rue.

– Da. Iar jacheta e de obicei atârnată în cuierul acela, cu lanterna frontală și șapca.

– Și ziceai că de obicei își ia telefonul la ea când aleargă? intervine Toshi, în vreme ce Rue cercetează cu atenție interiorul casei.

Pe pereți sunt studii fotografice înfățișând-o pe Arwen Harper. A fost o femeie frumoasă, în felul ei boem. Rue simte că i se formează un nod în stomac. Seamănă cu gelozia. Și altceva – o măcinare bolnavă, o vinovăție tot mai mare pe care nu o poate examina acum. Fără îndoială, personajul din imagini are ceva familiar. Dar dacă se dovedește că e femeia pe care a urmărit-o Rue, deja a depășit limita și cu fiecare secundă se afundă tot mai mult. Își repetă că nu poate fi ea.

– Da, așa cum ziceam, am încercat s-o sun pe mobil, dar n-a răspuns.

Nu s-a găsit nici un telefon în preajma cadavrului. Rue remarcă o geantă mare din pânză pe băncuța de lângă intrare. E parțial deschisă și înăuntru se văd un prosop și niște ochelari de înot. Colțul prosopului poartă logoul unei săli de sport. CENTRUL RECREATIV WINDSOR PARK.

Se uită fix la geantă și inima i se strânge mai mult.

– E a mamei tale?

– Îi place să înoate, răspunde Joe. Spune că apa este un simbol al inconștientului și simte nevoia să se cufunde în ea ca să poată crea. Mama are multe astfel de idei ciudate, ghicește și în cărți de tarot.

Își schimbă greutatea de pe un picior pe altul și își freacă ochii, făcându-i și mai roșii, și mai umflați. Puștiul este epuizat. Pare gata să se prăbușească.

– Mama ta este membră a centrului Windsor Park, Joe? întreabă ea cu blândețe.

El încuviințează din cap.

– Merge și la sală acolo. Și îi place să alerge. Eu... Deodată, pare că a rămas fără aer, fără vlagă, și ochii i se umplu de lacrimi. Le șterge. Iertați-mă.

– Trebuie să te odihnești, Joe. Dacă ne dai informațiile despre medicii la care a fost mama ta și aruncăm o privire rapidă în studioul ei, ne putem întoarce mai târziu, după ce primim confirmarea identității victimei de la echipa de legiști. Atunci o să vorbim mai mult și o să trimitem o echipă aici să se uite cu atenție prin jur, dacă ești de acord.

Băiatul încuviințează din cap și se îndreaptă spre un scrin. Deschide primul sertar, caută prin el și scoate câteva foi.

– Poftim, zice întinzându-le hârtiile. Sunt facturi medicale pe care încă nu le-a achitat. Și probabil nici n-avea de gând s-o facă. Mereu primim somații de plată. O factură e de la doctorul ei din Oakville, Ontario, unde locuiam înainte. Și mai este una de la dentist și încă una de la terapeut. Toate datele de contact sunt aici.

Rue aruncă o privire la factura de la terapeut.

– Mama ta era sub consiliere psihologică?

El înghite și își coboară privirea.

– Ah... da, îi era... greu. A încercat să se sinucidă înainte de nașterea mea.

Rue și Toshi nu spun nimic.

Joe ridică ochii.

– N-a mai încercat după ce m-am născut eu. Nu ar face-o. Eu știu ce-a făcut numai pentru că are cicatrici pe interiorul încheieturilor și am întrebat-o ce-i cu ele.

Toshi se uită la șefa lui. Rue n-a văzut încheieturile femeii când era pe plajă – nu i-a ridicat manșetele jachetei. Cicatricile o vor ajuta să-i confirme identitatea.

– Mama ta mergea la terapie și aici, Joe?

Băiatul clatină din cap.

– Zicea că se simte bine.

Rue îi întinde documentele medicale lui Toshi.

– Unde găsim o perie de păr și o periuță de dinți folosite de mama ta? În studioul ei?

– Da. Vă conduc acolo.

Joe intră în bucătărie, desface capacul unui borcan din lut de pe pervazul ferestrei și scoate o cheie.

Îl urmează afară și străbat peticul de iarbă spre studio. Băiatul deschide ușa, aprinde lumina și se dă un pas în spate.

Spre deosebire de casa de oaspeți, aici parcă ar fi trecut un uragan. Când intră, Rue se lovește de o bicicletă sprijinită de perete, lângă ușă. Aceasta cade cu un zdrăngănit, făcând-o să tresară. Se apleacă, o ridică și o așază la loc cu atenție, lipită de perete. Are câte un coș de fiecare parte a roții din spate și un abțibild reflectorizant pe cadru, în formă de linii ondulate.

– Uneori merge cu bicicleta la sală, spune Joe.

Picturi de mari dimensiuni, în diferite stadii de creație, acoperă pereții. O pânză albă așteaptă pe un șevalet, lângă fereastra din spate. Vopsea, sticle, borcane și perii se îngrămădesc pe o masă veche de lângă șevalet.

Rue și Toshi privesc uluiți picturile nebuloase – dâre roșii și îndrăznețe de vopsea de ulei brăzdează, ca niște urme de sânge, vârtejuri negre cu pete de galben. Altele înfățișează creaturi jumătate bestii, jumătate oameni, asemănătoare cu tatuajul de pe gâtul ei. În alt tablou, o siluetă fără chip, cu o

manta cu glugă, ține în mână o coasă și se ridică pe un pat de cranii umane.

– Uau, face Toshi.

– Mama are o obsesie pentru moarte, murmură Joe. Pe acelea le-a pictat în Ontario. Le-am adus cu dubița aici.

Rue se apropie de tablou. Dedesubt este o bucată de hârtie cu un text scris de mână:

E mai bine să nu te opui schimbării pe care o aduce cartea de tarot numită „Moartea". Rezistența va face tranziția grea. Și dureroasă. În schimb, trebuie să lași frâiele din mână, să accepți schimbarea necesară, s-o vezi ca pe un nou început. Cartea numită „Moartea" este semnul că trebuie să tragi o linie sub trecut, ca să poți merge mai departe. Cartea spune: „Renunță la tot ce nu-ți mai servește".

– Te... tulbură, spune Toshi.

– Mama spune mereu că arta trebuie să se nască din tulburare și să-i tulbure pe cei care se simt confortabil.

Rue se gândește la factura de la psihoterapeut. Se apropie de alt tablou. Acesta ilustrează un chip de femeie despicat în două jumătăți separate.

– Mama o numește pe aceasta *Apate*, zice Joe. După zeița greacă. Are și un tatuaj cu ea pe șold.

– Și ce reprezenta Apate pentru greci? întreabă Toshi.

– Este personificarea tertipurilor, a păcălelii și a înșelătoriei, răspunde Joe. Zeița minciunilor. Apate a fost unul dintre spiritele rele eliberate din cutia Pandorei, și, odată descătușată, a bântuit lumea mii de ani, făcând prăpăd pe oriunde s-a dus, folosindu-și darurile ca să-i înșele pe pământeni. Mama spune că în cea mai mare parte a timpului oamenii se mint pe ei înșiși. Asta exprimă chipul despicat din tablou.

Rue ridică din sprâncene. Face un pas spre un dulăpior cu aspect ciudat, montat pe peretele din fața unei mese – un panou de plută imens, în spatele unor uși deschise. Câteva piuneze înțeapă panoul și se văd găuri acolo unde au fost și altele. Sub unele piuneze sunt mici bucățele de hârtie, de parcă cineva ar fi rupt ceea ce era acolo.

– Asta la ce folosește? întreabă ea.

– Este pentru un proiect la care lucra.

– Ce fel de proiect?

– Era secretoasă în legătură cu multe lucruri, iar ăsta era unul dintre ele. Un secret pe care-l păzea cu străşnicie: încuia totul în spatele acestor uși când nu se ocupa de el. Era atât de important, că a trebuit să ne mutăm din cealaltă parte a țării și să venim aici, ca să poată aduna informații. Susține că va fi marea noastră șansă.

– Și ținea totul ascuns de tine?

Băiatul inspiră adânc.

– Nu știu de ce, spune, privind țintă la panou. Uneori cred că de ea însăși ascundea lucruri, ca să nu le privească decât atunci când era absolut necesar.

– Și ce era prins în piunezele acestea? întreabă Toshi.

– Nu știu. N-am văzut dulăpiorul decât cu ușile închise și încuiate. Avea un laptop care stătea pe masa aceasta din fața panoului, dar a dispărut. Am căutat peste tot. Nu i-am găsit nicăieri nici laptopul, nici telefonul.

Rue și Toshi schimbă din nou o privire. Nu tu telefon. Nu tu laptop. A dispărut toată aparatura ei electronică?

În ușa studioului răsună o bătaie. Tresar cu toții, surprinși.

Ușa se deschide cu un scârțâit.

– Joe? În prag apare o femeie. Îi vede pe polițiști și face ochii mari. Joe? S-a întâmplat ceva?

Alb la față, mut, băiatul se holbează la ușă de parcă se aștepta s-o vadă intrând pe mama lui.

– Sunt Hannah, spune nou-venita cu un aer stingher. Hannah Cody, de peste drum.

ARWEN

ATUNCI
7 iunie. Marți.

Douăsprezece zile înainte ca ea să moară

Este ziua liberă a lui Arwen, și și-o dedică muncii în studio.

Stă la masă, așezată astfel încât să vadă dulăpiorul cu panou din plută pe care l-a confecționat singură. Poate oricând să închidă și să încuie ușile ca să-i ascundă conținutul de ochii curioșilor. Ușile sunt deschise acum, dând la iveală ceva ce seamănă cu panoul unei anchete polițienești de genul celor care sunt încă folosite în filme de detectivii de la omoruri. Sus sunt fixate patru fotografii înfățișând victimele unor crime.

Laptopul e pe masă în fața ei, cursorul clipește pe ecran. Ușa studioului este încuiată și a lăsat jaluzelele. A redus luminile interioare, iar veioza din cristale de sare aruncă o licărire caldă, portocalie în cameră. O țigară cu canabis arde pe o farfurioară în dreptul ei. Lângă ea este un pahar de pinot grigio cu cuburi de gheață care se topesc. O altă sticlă de vin este la răcit în frigider. Din boxele conectate la Bluetooth se ridică sunete molatice de jazz. Arwen se simte în lumea ei, iar când este încapsulată într-un pântec mintal ca acesta, lumea din afară piere. Realitatea devine atemporală.

Întinde mâna după țigară, trage un fum. Inhalează adânc și ține fumul în plămâni câteva momente în timp ce studiază tăieturile vechi din

ziare și fotografiile prinse pe panou. Privirea ei urmărește firele care leagă victimele de diverse locuri, de membrii familiei, de agenți de poliție și de cronologia evenimentelor. Răsuflă încet și, închizând ochii, își reamintește o scenă petrecută în urmă cu treizeci și trei de ani. Este o zi caldă din prerie. 22 aprilie 1989.

Își imaginează câmpiile, râpele adânci și șerpuitoare, cactușii țepoși, cu flori galbene, stâncile înalte de calcar, veșnic sculptate de vânt în contururi fantomatice.

Recheamă în minte orășelul Glenn Dennig de lângă Medicine Hat.

Arwen deschide ochii, lasă țigara pe marginea farfurioarei și începe să bată în taste.

Primul lucru pe care l-a văzut Wozniak a fost trupul unei femei întins pe spate în fața unei canapele, cu o cămașă de noapte albastră strânsă în jurul taliei. Era goală de la șolduri în jos, iar picioarele formau unghiuri ciudate. Era mânjită de ceea ce părea a fi sânge. Părul lung până la umeri îi acoperea fața.

Potrivit înregistrărilor oficiale ale poliției, Wozniak s-a întors în grabă la mașină și a solicitat întăriri. Nu știa dacă se mai afla cineva în casă, dacă acea persoană era înarmată sau în pericol. A luat un scut din portbagaj, a tras arma de la șold și a așteptat întăriri.

După câteva minute a auzit sirene. Și-au făcut apariția alți trei agenți din detașamentul său, care au frânat din scurt lângă mașina lui.

La unsprezece minute după ce Wozniak a primit apelul operatorului, echipa de patru polițiști a pătruns pe ușa modestei case din Glenn Dennig în formație de luptă.

Habar nu aveau că erau pe cale să intre în istoria judiciară ca primii agenți ajunși la locul uneia dintre cele mai revoltătoare crime din această țară.

Se întinde după țigară. Mai trage un fum prelung. Privește la fotografia cu Mark Wozniak de pe panou. Instantaneul a fost făcut de un fotograf de la ziar, în urmă cu peste trei decenii. Wozniak era un simplu sergent de patrulare. Cu un chip cinstit. Păr castaniu des, o față lipsită de riduri. Emana o senzație de prospețime. Wozniak este și în prezent angajat al Jandarmeriei Regale[3] canadiene. Părul i s-a rărit și a încărunțit. Acum are gradul de inspector și comandă operațiunile RCMP în Mountain Hat. Fața sa denotă încă putere. O față de om bun. Ochii îi sunt încă blânzi, dar colțurile lăsate îi dau un aspect obosit. Ochii aceia blânzi au văzut lucruri teribile. Suflă fumul și stinge țigara. Ia o gură de vin și începe să tasteze.

Wozniak nu va uita niciodată scena crâncenă care îi aștepta pe el și pe colegii săi la intrarea în casă.

„De atunci, de-a lungul anilor, am văzut multe scene cumplite, multe cadavre", i-a declarat unui reporter de la *Medicine Hat Standard* la comemorarea de zece ani a crimelor. „Dar în foarte puține cazuri erau implicați copii, și chiar mai puține în care copiii să fi fost lăsați în starea aceea. Nu... nu înțeleg – un act de o asemenea oroare. Violența aceea. Nu o pot pricepe nici acum, după atâția ani."

La două decenii după ce a răspuns la apel, deplasându-se la modesta locuință din liniștitul orășel Glenn Dennig, Wozniak i-a spus reporterului de la postul CBC: „A fost atroce, înfiorător – ceva ce nu vreau să mai văd vreodată. Rămâne cea mai teribilă scenă a crimei pe care am întâlnit-o în toată experiența mea." S-a oprit cu o expresie stranie pe chip și a privit direct în cameră. „Dacă există răul – s-a aflat acolo în ziua aceea. Înăuntrul acelei case."

Arwen mai ia o gură de vin, rememorând ce văzuse Wozniak în seara aceea de aprilie. Scrie mai departe:

Primul lucru pe care l-a remarcat a fost sângele – brăzdând scara, pereții livingului, sânge în bucătărie, pe podea, mânjit pe ușa care dădea în spate. Wozniak știa deja ce-i aștepta la subsol. Văzuse pe fereastră. Atunci agenții au auzit scâncete.

Cuprinsă dintr-odată de agitație, Arwen derulează documentul. Vrea să se întoarcă la început și să prezinte mai bine contextul general, să dea culoare locului. Ezită, iar după o clipă de gândire tastează:

Medicine Hat este cunoscut drept „Orașul gazului". Potrivit site-urilor de turism, localitatea se poate lăuda cu mai multe zile însorite pe an decât oricare alta din Canada – 330 în medie – și, chiar dacă iarna o îmbracă în gheață, verile sunt fierbinți și uscate. Zăcământul de gaze naturale descoperit în 1904 s-a dovedit a fi imens, cu o suprafață de aproximativ 390 de kilometri pătrați. A alimentat orașul aflat în dezvoltare cu combustibil atât de ieftin, încât luminile stradale ardeau și ziua, pentru că era mai ieftin decât să plătească pe cineva să le stingă.

Gazul alimenta și uriașele cuptoare din cartierul istoric al olarilor. Focul din cuptoare era atât de puternic, încât se obțineau cărămizi roșii impermeabile la apă, iar vânzarea de cărămizi a alimentat construcția de case spre Vest. Cuptoarele în formă de stup produceau vestita ceramică de Medalta, exportată în lumea întreagă. Dar flăcările aproape permanente care se ridicau din puțurile de gaz și dinspre fabricile de cărămidă din jur, unde oamenii trudeau într-o căldură extenuantă, luminau cerul nopții cu o perpetuă lucire portocalie. Când Rudyard Kipling a vizitat orașul în 1907, a fost întâmpinat de această scenă dantescă, un detaliu pe care nu-l omit site-urile de turism.

„Această parte a țării", scria el, „pare să aibă ca subsol iadul însuși, iar singura trapă spre adâncuri pare a fi Medicine Hat."

Și, într-adevăr, scena care i-a întâmpinat era una de iad...

Dinspre ușa din spatele ei se aude un zăngănit. Se răsucește dărâmând paharul de vin, care se sparge

când aterizează pe podeaua din gresie. În aceeași clipă, lampa fluorescentă de pe tavan se aprinde. Cu inima bătându-i puternic, Arwen clipește orbită de lumina dezolantă, neașteptată, simțindu-se confuză și smulsă fizic din lumea îndepărtată a crimei.

– Fir-ar să fie! Joe!

Se ridică împleticită de pe scaun, doborându-l în timp ce se grăbește spre panou ca să-i închidă ușile ca niște porți de hambar. Prin vene îi curg valuri de adrenalină când se răsucește cu fața la fiul ei.

– Ce dracu', Joe! Ieși de-aici! strigă arătând spre ușă. Cum îndrăznești să intri peste mine așa? Ce paștele mă-sii... nu poți să bați?

Fiul ei rămâne pe loc uluit. Arwen își întrezărește reflexia în oglinda de pe perete. Își vede părul ciufulit, nepieptănat și-și dă seama că e încă în cămașă de noapte, alb cu albastru, la fel ca moarta din articolul ei. Asta o enervează și mai tare, pentru că nu vrea ca Joe s-o vadă așa.

– Ți-am spus să nu vii niciodată aici. Niciodată. Înțelegi? Ce nu pricepi? Ăsta e locul unde muncesc. E spațiul în care gândesc. E un loc privat. Împărțim casa, nu și locul ăsta, Joe. Ieși de aici.

Dar Joe a rămas pe loc hotărât, uitându-se fix la ușile dulăpiorului cu gura ușor întredeschisă.

Arwen coboară tonul un pic, întrebându-se îngrijorată ce a văzut deja fiul ei.

– Îmi pare rău, spune mai încet. La naiba, Joe, m-ai speriat foarte tare. Eram... în lumea mea.

Atenția fiului ei se îndreaptă către laptop, apoi la mormanul de agende pline de notițe luate în timpul interviurilor pe care le-a făcut înainte de a veni aici. Privirea lui trece peste dosarul cu tăieturi vechi din ziare, apoi se duce spre reportofonul vechi și casetele de lângă el.

– Am venit să te întreb dacă vrei ceva la cină, spune abia auzit. O să încălzesc restul de paste. Am

venit să te întreb dacă vrei o porție. Eu...

– Înțelegerea noastră se referă la micul-dejun, Joe. Voi fi mereu prezentă la micul-dejun. Dar dacă vreau să lucrez până târziu, nu vin la cină. Am câte ceva în frigiderul de aici. Am un cuptor cu microunde.

Fiul ei știe prea bine că uneori pictează toată noaptea, purtând căști care anulează orice sunet, scufundată în mintea ei, în spiritul ei, în inima ei.

Privirea îi alunecă peste sticlele goale de băutură de pe masa de bucătărie, apoi peste paharul de vin și țigara rulată care arde încă în farfurioară, iar Arwen percepe brusc mirosul de marijuana și de tămâie și izul propriului trup nespălat.

– Da, mamă. Văd că ești... ocupată.

Gura i se crispează. Fiul ei o judecă. Iar în ochii fiului ei, din nou nu se ridică la înălțime. O doare inima, dar în același timp se încordează, pregătită să se apere. Uneori are impresia că s-a întors la vârsta de șaisprezece ani. Își amintește că se simțea ca un adult și un copil deopotrivă. Câteodată se simte o adolescentă îngropată adânc în trupul unei femei mai în vârstă și mai disperate, cu o minte nesănătoasă și un corp lăsat – bătucită de ciclurile petrecute în mașina de spălat a timpului. Nu are dreptul să fie mamă.

Nici măcar nu poate trăi după codul responsabilității pe care a încercat să și-l impună.

De unde i-a venit ideea că o poate scoate la capăt – să crească un băiat și să se ridice la standardele fiului ei? Ce-a făcut ca să merite o ființă atât de minunată? Cu o mamă ca ea, Joe ar trebui să fie un rebel nenorocit la închisoare. Uneori, părinții răi au parte de copii buni.

Alteori, părinții buni au cei mai răi copii.

– Ăsta e proiectul tău? întreabă el arătând din cap spre panoul ascuns în spatele ușilor.

Arwen trage aer în piept.

– Da. Cât... ai văzut? Cât timp ai stat în spatele meu înainte să aprinzi luminile din tavan?

– Ce proiect este, mamă?

– Nu-ți pot spune, Joey. Nu încă. Este... Mai întâi trebuie să-l finalizez. Trebuie să obțin toate informațiile. Trebuie să fiu sigură.

– Vrei să spui că ai nevoie de dovezi? Ca atunci când ai lucrat pentru postul TV?

– Cam așa ceva. Da. Dar de data asta e ceva mai important. Mult mai important. O să ne ducă departe.

Privirea lui se duce către laptopul ei.

– Mai important decât unul dintre articolele tale de investigație?

– E o carte, Joe. Mi s-a promis un avans. Unul semnificativ.

– Adică bani? La încuviințarea ei, băiatul o presează: Și lucrezi sub acoperire la tavernă sau ceva de genul ăsta?

Ea simte că pulsul i-o ia la goană.

– Ce...

„Ce prostie“, voia să zică, dar ar fi fost o greșeală. Joe e una dintre cele mai inteligente persoane pe care le cunoaște. Mai inteligent decât ea, asta-i sigur.

– Servesc la mese ca să-mi pot continua munca.

– Și cât de mare e avansul?

– Te rog, Joey, nu acum.

– Nu înțeleg de ce nu acum – de ce trebuie să fie un secret? De ce să-l ascunzi de mine? Pot să țin un secret, mamă. Îmi datorezi adevărul. M-ai dezrădăcinat și m-ai forțat să mă mut în cealaltă parte a țării, cu rabla aia de dubiță a noastră, și m-ai înscris iar la o altă școală. M-ai obligat să-mi las prietenii și nici măcar nu vrei să îmi spui cinstit *de ce?*

Ea inspiră adânc și-l privește în ochi. Cât de mult seamănă cu ai tatălui său. I-a răpit și asta –

legătura cu familia tatălui. Legătura cu moștenirea lui culturală japoneză. Știe că fiul ei se luptă cu nevoia de apartenență, nevoia de a prinde rădăcini în teren solid. Dar acea oportunitate a trecut de mult. Nu i-a spus tatălui lui Joe că era însărcinată. Pur și simplu a dispărut din viața lui. Așa cum a fugit de toate lucrurile care au speriat-o. Intimitatea adevărată, faptul că începea să-l iubească pe tatăl lui Joe începeau să i se pară prea greu de suportat, așa că și-a luat tălpășița. Acum știe de ce. A avut nevoie de mult timp ca să înțeleagă de ce și să ajungă până aici.

– Este vorba despre o crimă, Joe, șoptește. O crimă adevărată. O crimă oribilă. Comisă acum multă vreme.

El încremenește. Așteaptă. În ochii lui arde speranța. O doare. S-a apropiat mai mult decât oricând de adevăr.

– Am primit niște informații din interior, continuă Arwen. În urmă cu un an și jumătate. Ceva ce nu știe nimeni altcineva.

– Adică ai prins un fir?

Ea încuviințează din cap.

– L-am urmat până când am făcut o descoperire epocală. Scriu o carte despre crima aceea.

– Cine a fost omorât?

– Mai multe persoane.

Privirea lui revine încet la laptop. Înghite în sec.

– Așadar, crimele s-au petrecut aici? În Story Cove? Este vorba despre cineva care încă locuiește aici?

– Asta-i tot ce pot spune deocamdată. Contractul meu... stipulează că voi oferi exclusivitate, și până atunci totul este confidențial. Dacă permit să-mi scape ceva, aș putea pierde avantajul, întreaga înțelegere.

– Minți. Nu ai nici un contract.

– Voi avea, Joey. În curând. După ce voi avansa destul de mult cu scrisul și proiectul va fi aprobat.

– Și cât timp o să dureze? Cât o să dureze de data asta, la naiba?

Preț de o clipă nu știe ce să zică, pentru că nu vrea să-i spună altă minciună fiului ei.

El înjură și se îndreaptă spre ușă.

– Joe...

Băiatul se întoarce. Încă speră să audă adevărul.

În schimb, Arwen spune:

– Ușa studioului era încuiată. Iar tu nici măcar n-ai bătut. Ai intrat cu o cheie. De ce?

El îi aruncă o privire furioasă. Iar Arwen se întreabă din nou cât de mult a văzut din ceea ce era pe panoul din plută.

Întinde mâna în față.

– Dă-mi cheia, Joe. Vreau să păstrez eu toate cheile de la studio.

El o aruncă pe masă. Micul obiect de metal alunecă pe blat și aterizează pe podea, printre cioburile paharului și vinul vărsat.

Arwen trage o înjurătură. Se repede la ușă, oarecum nesigură pe picioare, după tot vinul și canabisul, dar nu poate scrie această poveste fără ca mai întâi să-și amorțească un pic simțurile. Își recapătă echilibrul punând o mână pe tocul ușii. Îl strigă pe fiul ei, care traversează gazonul, îndreptându-se spre căsuță.

– Joe!

El se întoarce pe călcâie și îi strigă la rândul lui:

– Am venit să te întreb dacă vrei să vii la cină, pentru că am invitat pe cineva de la școală, mamă. M-am gândit că ai vrea să o cunoști.

– Să *o* cunosc?

Băiatul își continuă drumul spre ușa căsuței.

Ea aleargă pe iarba umedă, în picioarele goale.

– Joey! Cum el nu încetinește, strigă iar: Joe! Cine-i fata?

El se oprește în pragul ușii.

– O cheamă Phoebe. Phoebe Bradley. Locuiește pe stradă cu noi și vrea să fie artistă și m-am gândit că ar fi frumos să i-o prezint mamei mele. Dar știi ce? A fost o idee tâmpită. Pentru că tu ești o rușine.

– Joe!

Băiatul intră în casă și trântește ușa în urma lui.

– Nu, șoptește ea. Vai, Joey, nu. Nu familia Bradley.

RUE

ÎN PREZENT

– Cât de bine îi cunoașteți pe Joe și pe mama lui, doamnă Cody?

Rue vorbește cu femeia care se află pe trotuar, lângă mașina ei de teren, în timp ce Toshi vâră în pungi peria de păr și periuța de dinți și-l ține sub observație pe Joe, care își adună câteva obiecte esențiale.

– I-am întâlnit când s-au mutat aici, acum trei săptămâni. Simon, soțul meu, o știa pe Arwen de la taverna unde lucrează. Simon l-a dus pe Joe la secție în dimineața aceasta ca să declare dispariția mamei sale. Este... adică, ea este? Femeia de pe plajă?

– Încă nu avem o identificare oficială, dar credem că este mama lui Joe.

Femeia clatină din cap.

– Înțeleg. O să avem noi grijă de Joe cât timp... oricât are nevoie. Nu are pe nimeni, din câte înțeleg. Este apropiat de Phoebe Bradley, dar...

Vocea i se pierde, iar privirea îi fuge spre pădure.

– Dar ce?

Hannah Cody îndepărtează o șuviță de păr blond pe care vântul i-a suflat-o peste față.

– Pe Lily o deranja că Phoebe se vede cu un băiat mai mare. Dar Joe e un băiat bun. E prieten cu copiii noștri. Noi avem un băiat de vârsta lui Matthew Bradley, iar fiica noastră, Fiona, e cea mai bună prietenă a lui Phoebe. Înțeleg grijile pe care și le face Lily, dar... nu știu. Mi s-a părut că exagerează. Are o problemă cu diferența de vârstă, însă nu mi-a explicat niciodată de ce, deși am întrebat-o. Am senzația că este vorba de ceva din trecutul ei... Nu-mi vine să cred că tocmai Tom a găsit-o pe Arwen.

– Când ați văzut-o ultima oară pe Arwen Harper, doamnă Cody?

– La grătarul de aseară, la care i-am invitat pe vecini. N-am văzut la ce oră a plecat. A început furtuna și mai toți au plecat acasă devreme. Ea a fost una dintre cei care au rămas.

– Vom avea nevoie de o listă cu toți invitații.

– E necesar? Nu vreau să-i...

– Este necesar. Credem că a existat o altercație în pavilionul de la piscină, între Arwen Harper și Lily Bradley, așa este?

Hanah clipește. Se uită în lungul drumului.

– Eu... nu am fost acolo. Nu am auzit și nu am văzut cearta. Simon era de față. S-a dus în pavilionul de la piscină după ce l-a văzut pe Tom intrând. El zice că... are impresia că se certau în legătură cu copiii. Altceva nu știu. Tot ce știu este că Lily și Tom au plecat imediat după aceea. Lily era furioasă. Arwen a mai rămas și a mai băut câteva pahare. Mi s-a părut... necugetată.

Rue o privește atent. Simte că pe strada aceasta se petrec mai multe decât ceea ce se vede la suprafață.

– Iar soțul dumneavoastră, Simon, l-a lăsat pe Joe în fața secției de poliție de dimineață? Nu a intrat să-l ajute să completeze raportul?

Hannah înghite în sec.

– Eu i-am dus pe copii la școală, iar Simon avea curs. Când Joe a ieșit pe stradă spunând că nu dă de mama lui, Simon s-a oferit să-l lase la poliție în drumul lui spre universitate. L-a întrebat dacă are nevoie de ajutor, dar Joe a spus că se descurcă singur. Știam că cei de la poliție vor avea grijă de el.

– Au mai fost și alți oaspeți de față la cearta de lângă piscină? întreabă Rue.

– Nu cred. Câțiva au auzit strigăte. Înjurături. Pahare sparte.

– Și unde erau Joe și Phoebe și ceilalți copii, în tot acest timp?

– Când a început să plouă, apoi s-au pornit tunetele și fulgerele, am intrat cu toții în casă, la adăpost, iar majoritatea copiilor s-a dus la subsol, în camera cea mare de jocuri. Unii au plecat acasă, cu părinții. Lily nu-și pierde cumpătul atât de ușor, știți? Mereu se... controlează. Ea ține frâiele. E terapeută. Este obișnuită cu pacienți care se pierd cu firea în cabinetul ei, zi după zi, oră după oră. Știe cum să trateze asemenea situații, însă presupun că de data asta era ceva... personal.

– Dar Tom Bradley? Cât de bine credeți că o cunoștea pe Arwen Harper?

Ochii lui Hannah se îngustează. Își ferește din nou privirea, încercând parcă să decidă cât să spună.

– Tom... Nu știu. La fel ca Simon, o cunoștea pe Arwen de la tavernă. Simon, Tom și alți câțiva tipi de la Kordel se întâlnesc în fiecare după-amiază de vineri la Leul Roșu, profită de *happy hour*, care se prelungește de multe ori până noaptea târziu. Arwen era chelnerița lor obișnuită. Tom i-a aranjat să închirieze aici, adaugă ea aruncând o privire spre căsuță.

– Cum adică?

– Arwen căuta un loc unde să aibă și un studio. Căsuța de oaspeți s-a eliberat, iar Tom îi cunoaște

pe proprietari. I-a sunat și le-a recomandat-o drept chiriașă.

Rue dă din cap încetișor și își adâncește mâinile în buzunarele paltonului când vântul se întețește din nou. Pe cer se adună tot mai mulți nori. Se simte un aer de toamnă, deși este vară. Tipic acestei clime oceanice.

– Și unde este soțul dumneavoastră acum? întreabă Rue.

– La muncă. Așa cum am spus, are cursuri. Anul acesta predă cursuri de vară.

Joe și Toshi ies din căsuța de oaspeți. Băiatul duce o geantă cu haine și un rucsac. Rue spune:

– Am nevoie de lista celor care au fost ieri la grătar, cu numerele lor de telefon. Și s-ar putea să vă chem mai târziu la secție să faceți o declarație oficială.

Hannah Cody pălește.

– Este... credeți că nu a fost un accident?

– În acest moment considerăm că este o moarte suspectă.

Joe și Toshi se apropie.

– Vă mulțumesc pentru timpul acordat, doamnă Cody. Și pentru că v-ați oferit să aveți grijă de Joe. Acum o să blocăm accesul aici și mai târziu ne vom întoarce după lista participanților la petrecere, așa că vă rog s-o pregătiți.

Hannah coboară vocea ca să n-o audă Joe.

– Moartea mamei lui are legătură cu ucigașul în serie?

– Ce vă face să spuneți asta?

Ochii femeii sunt aprinși.

– Numai... pentru că... Joe spunea că mama lui ieșise la alergat. Singură. Dis-de-dimineață, în zona împădurită. Și acum e moartă. Iar dumneavoastră ați fost principalul investigator în cazul acela.

– V-am spus deja că investigația este în derulare.

Privirea lui Rue se îndreaptă spre casa familiei Cody, și se ridică spre geamul de la mansardă. Simon Cody este următorul pe lista ei.

RUE

ÎN PREZENT

– Nu mă așteptam să găsesc atâția studenți în campus în perioada asta, spune Rue.

– Oferim cursuri de vară.

Profesorul Simon Cody, așezat la birou, o privește prudent. Sunt în cabinetul lui de la Kordel. Dincolo de fereastra lui crește un gard viu, iar Rue îi vede pe studenții care trec pe sub ramurile castanilor.

Cody are un chip băiețos și un păr șaten des, striat de șuvițe argintii. Aflat la limita superioară a unei înălțimi medii, are constituția unui alergător de cursă lungă. Rue bănuiește că are cincizeci și ceva de ani, poate chiar aproape șaizeci, la fel ca prietenul lui, profesorul Tom Bradley. Cody emană o robustețe stăpânită, o aroganță pe care detectiva o observă adesea la bărbații mai în vârstă izolați în turnuri academice, de unde țin predici despre lume și sisteme sociale, în vreme ce ei trăiesc și funcționează departe de realitatea aceasta.

Rafturile din spatele lui sunt pline cu lucrări de Sartre, Platon, Descartes, Russell, Hume, Kant, Nietzsche, Marx, Locke, Foucault și Machiavelli, alături de un bust de culoarea bronzului care se declară a fi Hipocrate, iar pe perete este o pictură clasică înfățișându-l pe Sisif care împinge un bolovan în susul muntelui.

Pe un alt perete se lăfăie superbe fotografii de păsări, de la rațe și lebede până la vulturi și corbi care sfâșie un stârv de zebră.

– Dumneavoastră le-ați făcut? întreabă Rue arătând spre ele cu o mișcare din cap.

– Da. Mă pasionează păsările.

– Și văd că, la fel ca Tom, sunteți maratonist.

Zâmbește și înclină din cap spre o altă fotografie, în care se văd Simon Cody și Tom Bradley în echipament de alergători. Amândoi țin în mână medalii. Se pare că a fost făcută la maratonul din Boston.

– Am un curs în câteva minute, doamnă detectiv. Cu ce vă pot ajuta?

Rue își scoate agenda și pixul și deschide carnețelul. Ochii lui țâșnesc spre agendă. Chipul i se încordează.

– Vă mulțumesc că l-ați adus pe Joe Harper la secție de dimineață.

– Măcar atât puteam face. Hannah m-a sunat să-mi spună că cel mai probabil mama lui este femeia găsită pe Plaja Grotei.

Rue îl fixează cu privirea. El nici nu clipește.

– O cunoșteați bine pe mama lui Joe?

– Așadar, ea este?

– Plecăm de la presupunerea că este ea.

Simon își umezește buzele și încuviințează din cap.

– Locuia vizavi de noi și era chelnerița noastră obișnuită la Leul Roșu. E o veste devastatoare. Îmi pare cumplit de rău pentru Joe.

Rue așteaptă, însă el nu mai adaugă nimic. Tăcerea lui vorbește asurzitor. Dar încă nu e sigură ce anume îi spune.

– Așadar, ați decis să nu-l însoțiți pe Joe în interiorul secției, ca să raportați dispariția mamei lui?

El mijește ochii.

– Știam că este pe mâini bune la dumneavoastră. Acum însă mă așteaptă studenții. Trebuie să...

– Am nevoie de câteva răspunsuri, domnule Cody. Putem continua la secție, dacă preferați să purtăm discuția în cadru oficial.

El inspiră adânc, încet.

– Bine, dacă vă grăbiți.

– Când ați văzut-o ultima dată pe Arwen Harper?

– Aseară, la noi acasă.

– La ce oră a plecat?

– Nu știu. Probabil în jur de... opt.

– Ați văzut-o plecând?

– Da, am văzut-o. A plecat printre ultimii și băuse mult. Cu toții am băut mult.

– Cred că ați fost de față la o ceartă în pavilionul de la piscină?

– Cine v-a spus asta?

Rue nu răspunde.

Simon își freacă bărbia.

– Eram în bucătărie. Furtuna ne-a gonit înăuntru. Tom se uita pe geam la fulgere. A văzut-o pe Lily, soția lui, intrând în pavilionul de la piscină cu Arwen. A spus că i s-a părut că se ceartă. Era îngrijorat și s-a dus să vadă ce se petrece. Cum nu s-a întors imediat, m-am dus și eu după el. Și i-am auzit pe toți trei țipând unul la altul.

– În legătură cu ce?

– N-am auzit detaliile. Numai că țipau. Și zgomot de sticlă spartă. Am intrat. Erau... destul de înfierbântați. Tom a apucat-o pe Lily de braț și i-a zis că pleacă amândoi acasă. Și el, și Lily tremurau. N-a vrut să-mi spună ce se întâmplase. Voia s-o ducă pe Lily acasă imediat și să se întoarcă mai târziu după copii, care erau în camera cu jocuri de la subsol. Am rămas în pavilionul de la piscină și i-am mai turnat lui Arwen un pahar, de care a zis că are nevoie ca să se calmeze. Dar era, cum să zic... însuflețită. Ochii îi străluceau. Părea surescitată. Mi-am dat seama că luase ceva.

– Că luase ceva?

– Droguri. Lua pastile. Am întrebat-o de ce s-au certat, dar ea a râs. Și asta a fost tot.

– Dar despre ce credeți că a fost vorba?

O privește pe Rue. Aproape că se văd rotițele care i se învârt în cap în timp ce decide cât să-i spună.

Peste câteva clipe murmură:

– Nu-i treaba mea, dar Hannah mi-a zis că Lily îl bănuia pe Tom că are o aventură.

– Cu Arwen Harper?

– Hannah zice că asta era bănuiala lui Lily.

Rue lasă capul într-o parte.

– Tom Bradley este un prieten apropiat?

– Da.

– Și ce credeți? Prietenul dumneavoastră avea o aventură cu Arwen Harper, chelnerița de la Leul Roșu?

– Asta va trebui să-l întrebați pe el.

Detectiva dă din cap încet.

– Și Tom Bradley a fost cel care i-a găsit o locuință de închiriat lui Arwen Harper vizavi de casa dumneavoastră?

– Uitați ce este, dacă nu aveți întrebări care să mă vizeze pe mine direct, spune el împingându-și scaunul în spate și ridicându-se, trebuie să mă duc la curs.

Își adună hârtiile și începe să le strecoare într-o geantă.

– Vă plăcea de ea?

– Poftim?

– Vă plăcea Arwen Harper?

Simon se oprește.

– Păi... da, ne plăcea tuturor de ea. Era de gașcă. Prietenoasă. A insuflat viață în sufletul nostru de moși. Sunt foarte întristat de veștile primite. Își ridică geanta. Apoi, dându-și parcă seama că ar fi cazul să arate mai multă emoție, adaugă: Am suferit un șoc când am auzit știrea de dimineață. Eu... Știți deja ce s-a întâmplat? Hannah spune că s-ar putea să nu fi fost un accident.

– Asta încercăm să aflăm.

– Atunci, dacă nu mai aveți întrebări pentru mine, trebuie să mă duc la studenții mei.

Cody dă ocol biroului și se duce la ușă, unde așteaptă cu mâna pe clanță. Rue vâră agenda și pixul în geanta pe care o poartă în bandulieră, se ridică și își îndreaptă sacoul. Aruncă o privire pe geam la tinerele studente care merg pe alee, prin vântul care le flutură șăgalnic în păr și se joacă cu fustele lor. Cody nu pare extrem de mișcat de moartea femeii care îi era vecină și chelneriță simpatică și care-i înveselea pe toți. Iese din biroul lui, iar Cody trage ușa după ei doi. Apoi o încuie.

– O zi bună, doamnă detectiv.

Ea îl salută din cap și pornește pe coridor spre ieșirea din clădire.

Cody strigă în urma ei:

– Pădurea aceea... este plină de oameni fără adăpost, știți.

Ea se oprește, se întoarce.

El o ajunge din urmă.

– Dar probabil sunteți la curent cu situația, spune, coborând tonul în clipa când trec pe lângă ei două studente. S-a scris de multe ori în ziarul local. Unul dintre consilierii locali, care vrea să candideze la primărie, și-a anunțat planul de a curăța pădurea de persoanele fără adăpost. Virginia Wingate. Ar trebui să vorbiți cu ea. Sau cu vagabonzii de acolo. Poate unul dintre ei a observat ceva sau a făcut ceva. Fiica mea mi-a spus că ea și Phoebe Bradley au văzut un bărbat acolo zilele trecute. Expunându-și părțile intime.

Rue îl privește fix.

– Ați raportat incidentul?

– Nu la poliție. Dar am vorbit cu Virginia.

– Când s-a întâmplat asta?

– Miercurea trecută.

– Și de ce nu ați făcut o plângere oficială în legătură cu acest atentat la pudoare?

El ezită, apoi chipul i se înăsprește.

– Nu mă interesează jocurile de copii, doamnă detectiv. Chestiunea aceasta face parte dintr-o problemă mai mare, sistemică. Pădurea trebuie curățată.

RUE

ÎN PREZENT

Rue și Toshi s-au întors pe Oak End, unde au parcat în fața casei familiei Cody, așteptând-o pe Hannah să vină cu copiii de la școală. Joe Harper e în casă. Când au bătut la ușă, el le-a spus unde este Hannah.

Un Mercedes argintiu parchează pe aleea de acces. Patru copii în mașină.

– Bingo, exclamă Toshi. I-a adus cu ea și pe copiii soților Bradley.

– Probabil ca să evite presa adunată în fața casei lor, spune Rue deschizând portiera. Întotdeauna copiii sunt prinși la mijloc când părinții o fac de oaie.

Cei doi se apropie de Mercedes în clipa în care Hannah coboară pe partea șoferului.

Toshi murmură ferit:

– Pare nervoasă.

– Ce doriți, domnilor detectivi? întreabă Hannah când ajung lângă ea.

Un băiețel cu un rucsac greu coboară de pe bancheta din spate a mașinii. În urma lui iese o fată cu părul roz.

Rue o recunoaște pe fiica soților Bradley, pe care a văzut-o de dimineață, în fața casei lor. Phoebe.

Băiețelul face ochii mari și îi spune:

– Sunteți polițista care anchetează crime!

– N-a zis nimeni că e o crimă, Matthew, se răstește Phoebe la el.

Se vede că a plâns – are ochii umflați, rimelul i-a curs peste machiaj și pudră. E îmbrăcată toată în negru, până și unghiile îi sunt vopsite în negru. Pe tricou are un craniu. De lanțul pe care-l poartă la gât atârnă un ankh egiptean din argint.

În mintea lui Rue se formează cuvântul „goth".

– *Ea* este, insistă Matthew. Polițista care a vorbit la televizor despre Ucigașul Atlet. Așa spuneau copiii la școală, ea e detectiva care anchetează crima.

Din mașină mai ies un băiat și o fată. Copiii familiei Cody.

– Idiotule, izbucnește Phoebe. Te-ai gândit la Joe? Despre mama lui vorbești, tâmpitule.

Ochii i se umplu de lacrimi. Își trece ghiozdanul pe celălalt umăr și se îndreaptă cu pași mari spre ușa familiei Cody. Joe stă în dreptul ferestrei, privindu-i, așteptând-o pe Phoebe.

Rue îi surâde afectuos lui Matthew.

– Da' știu că vorbește exact ca o soră mai mare!

El se strâmbă, dar ochii îi rămân la fel de vioi când se plimbă de la un detectiv la celălalt.

– Tatăl meu a găsit cadavrul. V-am văzut de dimineață, de la fereastra de sus. Camera mea e la fel ca cea a domnului Cody, de acolo, zice Matthew arătând spre lucarna de la ultimul etaj al casei familiei Cody, acolo unde Rue a văzut mai devreme umbra unei siluete. Domnul Cody are un birou care ocupă toată mansarda și este ca un turn de control, cu o vedere de 360 de grade. Și el poate vedea tot ce se întâmplă de jur împrejur, la fel ca mine. El m-a învățat cum să fotografiez ca lumea lucrurile pe care le observ.

– Matthew, Fiona, Jacob, mergeți în casă, spune Hannah. Eu rămân să vorbesc cu domnii detectivi.

– Și ai văzut ceva din „turnul tău de control" în dimineața acesta, Matthew? întreabă Rue, la plesneală.

– Să știi că am văzut! Am făcut și poze! Într-o zi o să fiu un fotograf care lucrează pentru poliție sau un fotoreporter în străinătate. L-am văzut pe tata când a plecat să alerge foarte devreme. Prin furtună. Era încă întuneric și avea o lanternă. Și când s-a întors fără geacă și fără lanternă, a intrat direct în magazie, unde...

– Matthew! Hannah îl apucă pe copil de braț și-l trage de lângă Rue. Mama ta a zis să nu vorbești cu nimeni fără să fie un avocat de față. Du-te în casă.

– De ce să nu vorbesc?

– De aia. Du-te în casă. Te rog. Părând disperată, Hannah îi cere ajutor fiicei sale: Fiona, du-i înăuntru pe Matthew și pe Jacob.

– Avem o întrebare pentru fiica dumneavoastră, spune Rue. Sunteți de acord, doamnă Cody?

Îngrijorarea se citește în ochii măriți ai lui Hannah.

– Ce fel de întrebare?

– Soțul dumneavoastră a menționat faptul că Phoebe și Fiona au dat peste un străin în pădure.

Hannah e de-a dreptul panicată.

– Fiona? intervine Toshi. Poți să ne spui ce s-a întâmplat?

Fiona îi aruncă o privire mamei sale.

Hannah spune:

– Jacob, Matthew, în casă. Fuga!

Cei doi băieți pleacă pleoștiți, fără tragere de inimă. Fiona așteaptă până când au dispărut, apoi murmură:

– N-a fost mare lucru. Eu și Phoebe am mers în pădure miercurea trecută și era un tip care pândea în luminiș, asta-i tot. Se uită în pământ, roșie la față. Ne... ne privea din tufișuri.

Hannah duce o mână la gură.

– Ce? Fi, nu mi-ai spus asta!

Fiona se înroșește și mai tare.

– Pentru că știam c-o să reacționezi exagerat, așa cum faci acum. Și Phoebe a zis să nu-ți spunem.

– Dar e un lucru important, Fi. Omul ăsta ar putea fi periculos. Hannah se uită îngrozită de la Rue la Toshi. Vă jur, dacă aș fi știut, aș fi venit la poliție să reclam.

– Soțul dumneavoastră știa de existența unui incident, spune Rue urmărind-o cu atenție.

– I-am... i-am spus lui tati, îngaimă Fi.

Hannah pare năucită. O clipă rămâne fără replică.

– Dar... credeți că acest bărbat... credeți că a avut ceva de-a face cu... accidentul din dimineața asta?

Toshi își scoate carnețelul.

– Îl poți descrie pe individul ăsta, Fiona?

Fata se joacă cu bareta rucsacului pe care-l duce pe umăr.

– Nu l-am văzut bine. Avea un hanorac negru și pantaloni negri. A dispărut în fugă printre tufișuri când am țipat la el.

– Ce făceați tu și Phoebe în luminiș, Fiona? întreabă Toshi.

Ea înghite în sec.

– Nimic. Stăteam și noi pe acolo.

– Fiona, zice Rue cu un glas moale. Nu e nici o problemă dacă făceați ceva ce s-ar putea să nu le placă părinților voștri. Pentru că chestiunea aceasta este mult mai importantă și sunt sigură că nu se vor supăra pe voi, așa-i, doamnă Cody?

– Sigur. Nu e nici o problemă, se grăbește Hannah să confirme. Spune, Fiona. Orice ar fi.

– Phoebe avea un pachet de țigări. Și niște vodcă cu aromă de căpșune. Voiam să... știți dumneavoastră, în luminiș, acolo unde se duc copiii să fumeze și să se sărute și să facă altele.

– Doamne, Fiona, șoptește Hannah. De ce nu mi-ai spus?

– Din cauză că aveam băutură și țigări.

– Dar i-ai spus tatălui tău.

Fata înghite din nou.

– A zis că se ocupă el, c-o să stea de vorbă cu doamna consilier Wingate, care are de gând să curețe pădurea de vagabonzi, și mi-a zis să nu mă mai duc acolo. A spus că pădurea a devenit un loc rău.

Rue și Toshi schimbă o privire.

– Câți ani crezi că are bărbatul acesta? întreabă Rue.

– Nu știu. Nu-i bătrân. Se mișca repede. Destul de slab.

– Culoarea pielii și a părului? zice Toshi.

– Cred că era alb. Nu i-am văzut părul.

– Au mai spus și alți copii că l-au văzut vreodată?

Fata clatină din cap.

Rue și Toshi îi mulțumesc Fionei, iar Hannah le dă lista cu invitații la grătar. Când detectivii ajung la mașina lor, Hannah a intrat deja în casă împreună cu Fiona. Îi văd pe Phoebe și pe Joe privindu-i de la geamul livingului.

– E ceva ciudat în legătură cu toți cei de aici, oftează Toshi.

– Mie-mi spui? Trebuie să găsim o cale să punem mâna pe fotografiile lui Matthew.

– Fără mandat, n-avem cum.

În clipa în care întinde mâna spre cheia de contact, Rue aude telefonul. Pe ecran apare numele apelantului – Fareed. Conectează telefonul la sistemul audio al mașinii și spune:

– Hei, doctore. Ne poți băga și pe noi în programul tău?

– Mâine-dimineață la opt, zice Fareed. O pot strecura pe alergătoarea voastră la prima oră, dacă mut câteva treburi.

– Mulțumesc. Îți rămân datoare.

– Așa îmi tot promiți.

Rue pune capăt apelului și pornește motorul. Toshi se uită atent prin parbriz la traseul care începe la capătul străzii și duce printre copacii înalți și deși.

– Știu unde-i luminișul acela din pădure, unde se duc puștii, zice Rue. Trimitem o echipă acolo mâine, înainte de ivirea zorilor, să perieze zona de la nord de traseu și să-i ia la întrebări pe cei pe care-i găsesc dormind acolo.

RĂPITĂ

O POVESTE ADEVĂRATĂ

Cei trei agenți care au răspuns la apelul sergentului Wozniak au fost Harry Woollcott, Leon Conti și Dal Manik. Conti făcuse cursuri speciale de reacție în cazuri de urgență – echivalentul canadian al antrenamentelor SWAT – și el a organizat micul grup într-o unitate de luptă. Au urcat treptele toți odată și au spart cu un berbec ușa de la intrare, care era încuiată.

Au intrat cu armele scoase și inimile bubuindu-le în piepturi.

Pereții erau mânjiți cu sânge, iar de la subsol se auzea un scâncet.

Conti le-a făcut semn lui Woollcott și Manik să rămână la parter. El și Wozniak au pornit precauți pe treptele care duceau la subsol.

Au pătruns într-o cameră de jocuri.

Jos, o canapea era îndreptată cu spatele spre scară. Înapoia ei, aproape de ultima treaptă, zăcea un bărbat de peste un metru optzeci. Lângă el, pe covor, era o șurubelniță murdară de sânge. Victima avea părul negru și pielea deschisă la culoare. Un început de chelie. Un bărbat bine făcut, îmbrăcat numai în chiloți. Pieptul lui era perforat de răni în formă de frunze. Orbita ochiului drept era o gaură căscată, plină de sânge. Avea brațele ridicate, pumnii încleștați, de parcă se

pregătea pentru luptă. Dar trupul îi fusese deja cuprins de rigor mortis.

S-a auzit din nou scâncetul. Ambii polițiști s-au răsucit deodată. Un terier de talie mică scâncea și tremura alături de cadavrul femeii pe care o văzuse Wozniak pe geam când ajunsese la locul crimei. Câinele a lătrat o dată, apoi a scheunat din nou.

Wozniak a încercat să înghită. Emoția îi pârjolea ochii.

Corpul femeii – goală de la brâu în jos – era și el perforat de răni.

Wozniak și-a dat seama în acel moment că sub ghetele sale covorul se simțea saturat de sânge. Un geam de la subsol era deschis.

Pe perete era o fotografie mare, înrămată, a unei familii. În ea se vedea bărbatul mort. Femeia moartă. Plus doi copii – o fată de vreo doisprezece ani și un băiat mai mic, probabil de opt-nouă ani. Aceeași vârstă pe care o aveau copiii lui Wozniak. Prin minte i-a trecut imaginea peretelui mânjit cu sânge de pe scară.

„Copiii", a șoptit el. „Unde naiba sunt copiii?"

RUE

ÎN PREZENT

Rue apasă pe o tastă a laptopului, și pe ecranul aflat în spatele ei în sala de conferință apare fotografia lui Arwen Harper, furnizată de Joe Harper.

Grupul adunat în jurul mesei se oprește din vorbit.

Ca prim investigator în acest caz, Rue conduce un nucleu de șase persoane – trei caporali și trei agenți, toți detectivi cu experiență. Unul dintre ei, agentul Henry Hague, a primit rolul de a alcătui dosarul cu documentația cazului și de a solicita mandatele pentru obținerea de informații. Toshi îi spune Despotul Documentelor, pentru că

întotdeauna le returnează colegilor săi materialele ca să le refacă mai coerent.

Superiorul lui Rue, sergentul Luke Holder, este și el prezent la această întâlnire informativă. Are la dispoziție unitatea criminalistică a RCMP, laboratoarele criminalistice ale RCMP și mai poate apela la poliția din Story Cove, întrucât agenții de acolo au ajuns primii la fața locului, iar cadavrul a fost găsit în jurisdicția lor.

– Avem o identificare prezumtivă, spune ea arătând spre imagine. Arwen Harper, femeie, patruzeci și unu de ani. Mamă singură. Domiciliată pe strada Oak End, în Story Cove. Harper, artist plastic, lucra în studioul amenajat acasă și de asemenea era angajată la taverna Leul Roșu, ca ospătăriță. Fiul ei, Joe Harper, în vârstă de șaisprezece ani, este cel care a raportat dispariția. Nu are cazier judiciar. Anterior a avut contracte pe termen scurt, făcând reportaje de investigații, în principal pentru televiziunea CBC.

Rue reia pentru echipa sa evenimentele petrecute de la primirea apelului de urgență făcut de dr. Tom Bradley. Apoi rezumă neclaritățile pe care le-a constatat în expunerea lui Bradley.

Holder își încrucișează brațele și se lasă pe spate în scaun.

– Păstrăm cazul ăsta? Avem motive să credem că are vreo legătură cu atacurile de pe Traseul Gâștelor și lângă Lacul Elanilor? Sau îl cedăm altei unități de la omucideri?

Rue se încordează toată. Vrea cazul acesta, indiferent dacă are vreo legătură cu Ucigașul Atlet sau nu. Din motive pe care nu este gata să le recunoască nici față de ea însăși. Trebuie să păstreze controlul asupra acestei investigații.

– Instinctul îmi spune să-l păstrăm. Fereastra de timp între moartea lui Arwen Harper și ultimul atac al Atletului s-ar potrivi cu perioada de calmare

a subiectului nostru neidentificat, urmată de dorința de a ataca și de a ucide iar. Condițiile meteo se potrivesc și ele – vreme înnorată, ploaie puternică. Locul faptei corespunde – o pădure deasă, izolată. La fel și profilul victimei – femeie albă, ieșită la alergat, singură, cu înfățișarea și vârsta potrivite. Lovitura puternică la cap este în concordanță cu...

– Asta poate fi din cădere, îi atrage atenția Toshi.

– Autopsia ne va spune mai multe, dar ai dreptate.

– Nu sunt semne evidente de agresiune sexuală? întreabă Luke.

– E posibil ca atacatorul să fi fost întrerupt, spune Rue. Poate că femeia l-a derutat ascunzându-se în tufișuri. Sunt semne că s-au luptat la marginea stâncii. Poate că a căzut în prăpastie înainte ca atacatorul să-și poată pune în practică modul de operare obișnuit. Și mai e și chestiunea asta....

Apasă o altă tastă de pe laptopul ei.

O imagine a decedatei cu geaca roșie peste cap invadează monitorul. Rue arată spre fotografie.

– Chipul acoperit, care ascunde brutalitatea loviturii la cap – acest detaliu se potrivește atacurilor Ucigașului Atlet și este esențial, pentru că acoperirea feței este un aspect al celorlalte trei crime pe care nu l-am dat presei. Nu a fost dezvăluit nimănui din afara acestei încăperi. Și nici faptul că Atletul a luat trofee de la locul faptei, adaugă după o pauză. Șuvițe de păr de la fiecare victimă, plus câte o bijuterie.

– Iar Bradley zice că el a făcut asta – că i-a acoperit fața? întreabă Luke.

– Da. De asemenea, se pare că Bradley este maratonist. Există o fotografie în biroul prietenului său, Simon Cody, cu ei doi medaliați la Maratonul din Boston. S-ar putea să cunoască Traseul Gâștelor

și pe cele de lângă Lacul Elanilor. Sunt populare printre alergătorii de cursă lungă.

– Va trebui să stabilim dacă Bradley frecventa traseele acestea, completează Toshi.

– Am trimis ADN-ul lui Bradley la un laborator particular unde tehnicienii se pot ocupa de el mai repede, spune Rue. Le-am trimis și o probă de spermă din cazul Ucigașului Atlet, iar dacă se potrivește cu ADN-ul lui Bradley, l-am prins pe Atletul nostru. Bineînțeles, laboratorul privat nu va putea să verifice rezultatele în baza de date federală, nu au accesul pe care-l are poliția. Însă vom primi rezultatele rapid și fie îl eliminăm, fie îl menținem pe lista suspecților, iar de acolo ne putem construi cazul.

Un freamăt tangibil se ridică în aer. Uneori numai de asta este nevoie, de o mică șansă, chiar dacă apare după câțiva ani. Ucigașul comite o greșeală, face o prostie, de pildă atacă prea aproape de casă. Sau o victimă i se opune, și lucrurile iau o turnură proastă. Se poate ca Tom Bradley să fi comis o gafă.

– Dar de individul acesta, Simon Cody, ce zici? întreabă Luke.

– Rămâne sub observație, spune Rue. Arwen Harper era în relații de prietenie cu amândoi, precum și cu alți bărbați care frecventează taverna Leul Roșu. A fost văzută ultima oară la grătarul de la familia Cody, unde se pare că a avut o altercație cu Tom și Lily Bradley în pavilionul de la piscină. Singurul martor la cearta lor – sau participant – pare să fi fost Simon Cody. Joe Harper spune că atunci și-a văzut mama ultima oară. Dar Bradley și-a luat avocat și nu mai cooperează. Și nici soția lui. Am obținut o listă a invitaților la grătar și am început să căutăm alți martori din ușă în ușă. Poate că cineva a văzut-o pe Arwen Harper plecând să alerge mai târziu în seara aceea – cineva care-și

plimba câinele, sau alt alergător. Sau poate a fost văzut Bradley ieșind din casă. Avem deja o declarație de la consilierul local din Story Cove, Virginia Wingate. Era în mașină, lângă poarta laterală, așteptându-și fata, care era la terapie la Lily Bradley. Doamna consilier l-a văzut pe Bradley intrând pe poarta din spate, îmbrăcat într-un tricou alb cu pete închise la culoare, posibil sânge. Spune că pe spatele tricoului era un logo mare, rotund, negru. Crede că ar putea fi logoul Ocean Motion. Nu-și amintește să fi văzut o lanternă în mâna lui Bradley. Pe cap nu avea nimic. Părul ud. Dar când l-am întâlnit pe Bradley în fața casei lui, după ce a sunat la Urgențe, avea un tricou albastru și o geacă portocalie, pe care le-am oprit ca dovezi.

– Așadar, și-a schimbat hainele, conchide agenta Georgia Backman, unul dintre cei mai noi membri ai echipei, care ia notițe ample.

Rue încuviințează din cap.

– Corect. Dacă reușim să adunăm suficiente motive pentru un mandat, vreau acel tricou cu Ocean Motion. Întinde mâna după sticla cu apă, ia o înghițitură mare. Punând la loc dopul, adaugă: Și mai vreau fotografiile pe care Matthew Bradley spune că i le-a făcut tatălui său când se întorcea de la alergat.

De aici preia Toshi:

– Începem o periere a zonei împădurite la nord de potecă, în urma unei declarații că s-ar fi aciuat vagabonzi în pădure. Poate a văzut cineva ceva. Căutăm și lanterna pierdută a lui Bradley.

– Prezența unui vagabond ar putea explica al treilea set de urme de bocanci găsite pe stâncă, sugerează Luke.

– Deocamdată, Tom Bradley rămâne principala persoană de interes pentru noi, dar, așa cum am spus, și-a angajat avocat și nu mai răspunde la

întrebări. După o clipă de tăcere, Rue îi informează: Avocata lui e Dianne Klister.

– Klister-*Blister?* Bășica? exclamă unul dintre detectivi, apoi fluieră ușurel. Glumești.

– Dacă a angajat-o pe Bășica Klister, zice Backmann, pun pariu că-i vinovat ca dracu'. Oamenii nevinovați nu își angajează avocați ca ea.

Cineva râde.

– Bine, autopsia e mâine-dimineață la opt fix, spune Rue. Eu și Toshi vom fi de față. Odată confirmată științific identitatea decedatei, Toshi va merge cu o echipă să percheziționeze casa familiei Harper, căutând în primul rând aparatură electronică. Asupra ei nu s-a găsit telefonul, iar băiatul ne-a spus că întotdeauna îl lua la ea. Eu mă duc la locul ei de muncă, la taverna Leul Roșu de pe Strada Principală.

Împarte sarcini restului echipei, cerând să se verifice amănunțit trecutul lui Tom Bradley și Simon Cody, apoi să fie contactați toți participanții la grătarul de la familia Cody și să fie interogați.

– Indiferent dacă atacul asupra lui Arwen Harper a fost întâmplător, oportunist, sau dacă a fost țintită chiar ea, cheia este victimologia, spune Rue. Așa că hai să aflăm cine era cu adevărat Arwen Harper. De ce a venit în oraș, cine erau prietenii ei. Și ce a făcut în minutele, orele, zilele și săptămânile de dinaintea morții. Se oprește să-i privească în ochi pe rând, apoi încheie: Bine, mergeți la culcare, iar mâine să fim gata de luptă.

REACȚIE ÎN LANȚ

ÎN PREZENT

„Moartea lui Arwen e ca un bolovan care a fost aruncat în apele liniștite ale orășelului Story Cove, iar undele rezultate se răspândesc în tot mai multe

cercuri gigantice, concentrice, provocând reacții în toate casele, în toate viețile acestei comunități, nelăsând pe nimeni neatins."

La asta se gândește Lily în timp ce, așezată lângă Tom pe canapeaua din camera de zi, se uită la știri. Reporterul este în fața secției de poliție din centru și ține în mână un microfon.

Imaginea cu Dianne, Lily și Tom ajungând acasă la familia Bradley în mașina avocatei umple ecranul televizorului. Lily se holbează îngrozită la zidurile mov-închis ale frumoasei lor case, cu cornișele verzi alese chiar de ea. Camera se oprește scurt asupra plăcuței din fața cabinetului său.

„Cabinetul de terapie Stejarul, dr. L. Bradley."

Simte un gust de fiere. Își mută privirea spre Tom. Iar ceea ce vede pe chipul soțului ei o umple de groază.

Tom își ferește ochii și schimbă canalul.

„Anchetatorii de la omucideri nu spun prea multe despre cadavrul femeii ieșite la alergat și găsite pe..."

Comută pe alt canal. Pe ecran apare o înregistrare cu mașina lui Dianne intrând pe aleea din fața casei lor. Vocea unui reporter se ridică deasupra busculadei create.

– Doamnă Klister? Doamnă Klister, îl apărați pe profesorul Bradley? A fost acuzat...

Mobilul lui Tom începe să sune. Lily tresare.

El oprește sonorul televizorului. Scoate telefonul din buzunar, se uită la numele apelantului, înjură în barbă și răspunde.

Ascultă, iar Lily devine din ce în ce mai încordată, pe măsură ce se schimbă expresia de pe chipul soțului ei.

– Dar nu am făcut nimic. Eu sunt cel care a găsit-o, spune Tom la telefon.

Ascultă, încuviințează din cap. Întrerupe convorbirea. Se uită în gol.

– Tom?

El își drege glasul.

– Era doamna decan. Consiliul a convocat o întrunire de urgență și au decis că ar fi mai bine să-mi iau un concediu care să înceapă imediat, până când se lămurește povestea. Poate că lucrurile vor reveni la normal din toamnă.

– *Poate?* Cum Tom nu spune nimic, Lily izbucnește: Nu pot face una ca asta. Nu? Ce s-a ales de ideea de nevinovat până la proba contrarie?

– A spus că ar fi totul mai ușor dacă aș susține că este alegerea mea să iau o pauză. Voi continua să primesc salariul. Ei cred că este cel mai bine așa pentru reputația școlii. Tom se întrerupe. Ochii i se umezesc. Cineva o să-mi adune toate obiectele personale și mi le trimite acasă.

Lily se uită la soțul ei cu o privire pierdută. Reacția în lanț abia începe. Cât timp va trece până când vor începe să sune pacienții ei?

Parcă la un semn, se aude telefonul din cabinet.

– Tom, spune în șoaptă. Cred că trebuie să-i trimitem pe copii la părinții tăi. Până când trece povestea asta.

Privirea lui se împletește cu a ei.

Amândoi știu că „povestea asta“ nu va trece nicicând. Nu mai este posibil să treacă.

Matthew stă în întuneric pe culoarul de la etaj, ascultând televizorul și discuția dintre părinții lui aflați la parter. Aproape toate luminile sunt stinse în casă, din cauza reporterilor instalați în față. Părinții lui vor să se creadă că s-au dus la culcare cu toții. Matthew se simțea surescitat mai devreme. Acum nu mai simte decât oboseală. Și teamă. Nici măcar o cină ca lumea nu au luat. Doar pizza semipreparată. Părinții lui nu vorbesc în prezența lui și a lui Phoebe, iar Phoebe nu vorbește nici ea cu el. Mai devreme a aruncat o privire în camera

soră-sii. A plâns aproape toată ziua de când s-au întors de la familia Cody. Acum e ocupată cu telefonul ei. Când i-a bătut la ușă, Phoebe i-a zis să dispară.

Lacrimile îi ard ochii.

Nu știe de ce l-a luat poliția pe tatăl lui la secție de dimineață. Și nici de ce oamenii de la televizor par să se comporte ca și cum tatăl lui i-ar fi putut face rău mamei lui Joe.

Nu știe de ce tatăl lui avea sânge pe el când s-a întors de la alergat și de ce a lăsat tricoul plin de sânge în magazie. Sau de ce oamenii de la televizor discută despre alte femei omorâte pe când alergau.

Când Matthew s-a dus să caute tricoul tatălui său în magazie, în urmă cu puțin timp, nu l-a găsit.

Acum e îngrozit că mama și tatăl lui vor afla că i-a spus detectivei că a făcut fotografii.

Începe să plângă.

Nu departe, în casa familiei Cody, Joe se uită la aceleași știri împreună cu Simon. Hannah este ocupată în bucătărie. Copiii sunt la etaj, în camerele lor, la teme.

– Și ce spune poliția despre o posibilă legătură cu crimele Ucigașului Atlet? îl întreabă prezentatorul pe reporter.

– În acest moment, poliția nu spune mai nimic, răspunde reporterul de teren. Însă moartea femeii este considerată suspectă, iar detectiva de la omucideri care lucrează în acest caz este aceeași persoană care investighează cazul Ucigașului Atlet.

Simon se uită în tăcere. O forță nervoasă îl străbate în valuri. Hannah încearcă să fie drăguță și este foarte prietenoasă, dar Joe se simte pustiit. Amorțit. De parcă mâinile și picioarele și degetele lui ar aparține altuia. Nici să gândească nu poate.

Singurul lucru care-l ajută e să-i scrie mesaje lui Phoebe. Dar chiar și acest dialog digital devine

încordat. Phoebe este tot mai îngrijorată în legătură cu tatăl ei și are o atitudine defensivă. Și Joe simte că se ridică în jurul lui un zid de protecție. Persoana despre care vorbește toată lumea este mama lui.

Telefonul îi vibrează când se aprinde ecranul. Citește mesajul.

Știu că am zis că tata mă enervează și uneori îmi vine să-l omor, dar n-ar face rău nimănui. Jur pe viața mea. Nu știu cum de se pot spune asemenea lucruri despre el la TV și pe Twitter.

Nu poate – pur și simplu nu mai poate să-i răspundă. Se ridică împleticit și se îndreaptă spre scări.

– Joe, zice Hannah, grăbindu-se în urma lui și punându-i o mână pe braț. Îmi pare rău. Nu trebuia să dăm drumul la știri. Vino să mănânci desert. Am făcut...

– Nu mi-e foame. Mulțumesc.

Urcă la etaj, în camera pe care i-a pregătit-o Hannah. Se lasă să cadă pe pat și rămâne cu privirea ațintită afară, pe fereastră. E întuneric. Stelele împestrițează cerul deasupra copacilor care se ridică în spatele căsuței lor. Emoția îl gâtuie și îi taie răsuflarea.

Se întreabă ce se va întâmpla cu el de acum. Detectiva aceea a sunat mai devreme să-i spună că autopsia e programată pentru mâine-dimineață la ora opt.

Se întinde pe spate, iar în minte îi revin rândurile pe care le-a citit pe laptopul mamei sale.

Sergentul Wozniak și agentul Conti s-au uitat la fotografia de familie, apoi unul la celălalt. Amândoi se temeau de ce este mai rău. Se puteau ocupa mai târziu de câinele care scheuna, dar la etaj era posibil să se afle doi copii. Morți. Sau în viață și în pericol.

S-au întors grăbiți la parter. Woollcott și Manik așteptau încă, palizi la față și cu armele scoase. Conti le-a făcut un semn pe mutește să rămână pe loc. Wozniak și Conti au urcat treptele cu pistoalele în mână, pregătiți să tragă.

Covorul de pe palier era și el îmbibat cu sânge. Urme de pași însângerate conduceau spre baia cu faianță albă.

Polițiștii au aruncat o privire în baie. Un cuțit de bucătărie zăcea pe podea, într-o baltă de apă sângerie.

În fața băii era dormitorul unei fete. Decorat cu nuanțe de roz plăcute, cu ursuleți și o pernă cu volănașe pe pat. Nu se zăreau semne de violență. Totuși, ceva i s-a părut ciudat lui Wozniak. Simțea ceva. Însă Conti i-a făcut semn să se îndrepte spre următoarea cameră.

Au înaintat precauți și au intrat în camera unui băiat, tapetată cu afișe cu Războiul stelelor. Wozniak nu avea să uite niciodată ceea ce a văzut pe patul copilului. Cursese foarte mult sânge. Un băiețel zăcea pe spate, îmbrăcat numai în chiloți. Ochii lipsiți de vedere se holbau la tavanul pe care era lipită o galaxie de stele. Îi fusese tăiat gâtul și fusese înjunghiat. O sabie cu laser de jucărie zăcea lângă patul lui.

Primul gând al lui Wozniak a fost: „Ah, Doamne, a încercat să se opună răului cu săbiuța lui". Al doilea gând a fost: „Te rog, dă să fie în viață". Însă realitatea nu putea fi pusă la îndoială. Băiatul era mort și fusese atacat cu violență. Sângele împroșcat mânjise pereții, tavanul, patul, covorul, fereastra, tot. Băiețelul acela fusese ucis în patul lui. În camera lui. În casa lui. În timp ce mama și tatăl lui erau acasă și ar fi trebuit să-l poată apăra. Într-un cartier bun, liniștit, locuit de persoane din clasa de mijloc. Un loc care ar fi trebuit să-i ofere protecție. Un zgomot l-a făcut pe Wozniak să se răsucească. Cu inima bubuindu-i în piept, s-a uitat spre colțul camerei. Un hamster agitat îl privea din cușcă.

Cei doi polițiști au ieșit din cameră. Conti a luat-o în fața colegului său.

Au intrat în dormitorul principal. Lui Wozniak i s-a tăiat răsuflarea. Un alt băiețel zăcea pe patul mare, nemișcat. Era îmbrăcat cu pantaloni de pijama. Fața îi era acoperită cu o

pernă. Wozniak a vârât arma în tocul de la șold și a îndepărtat perna.

Copilul avea tot în jur de șapte-opt ani. Dar părul îi era mai deschis la culoare decât al celuilalt. Pistrui. Gura deschisă îi dădea la iveală dinții lipsă din față. Și lui îi fusese tăiat gâtul și avea cel puțin patru urme de înjunghiere pe trupul lui mic.

Pe peretele de deasupra patului mare era altă fotografie înrămată cu familia. Se vedeau aceiași părinți morți acum, plus băiatul din dormitor. Și o fetiță frumoasă, cu părul șaten-deschis. Semăna cu propria lui fiică.

„Și cine-i băiatul ăsta?" a șoptit Wozniak, cu ochii ațintiți asupra fotografiei. Își aduce aminte de urmele de târâre din bucătărie, care duc spre ușa din spatele casei. „Și unde-i fata?"

„A fost răpită", zice Conti.

Într-un cartier mai pestriț și mai puțin îngrijit, aflat la nord-vest de Story Cove, Rue își toarnă un pahar de vodcă cu apă tonică. Îl duce la canapea pe o tavă pe care mai este o farfurie de mâncare, încălzită în cuptorul cu microunde.

Este aproape miezul nopții. E obosită, dar în același timp surescitată. Într-un caz de omor, primele ore sunt critice. Va mânca, va dormi câteva ore și se va întoarce la muncă dis-de-dimineață.

Soțul ei, Seth, era deja adormit când ajunsese acasă, iar fiul ei, Ebrahim, e în fața calculatorului din camera lui. Eb este în primul an la facultate și pare să aibă mai tot timpul de învățat.

Soarbe din paharul cu vodcă, întinde mâna după telecomandă și dă drumul televizorului. Găsește buletinul de știri pe care-l înregistrează de obicei și apasă pe butonul PLAY. Pe peretele de lângă ea este o fotografie cu mama și tatăl ei – părinții ei adoptivi, albi – împreună cu Eb. A fost făcută anul trecut, chiar înainte ca Rue să plece cu Eb în a doua călătorie făcută în sudul Africii, în căutarea rudelor sale biologice. Ea și Eb au vizitat împreună Maputo,

în Mozambic, unde au găsit un văr de-al tatălui ei biologic. Dar nu au aflat mai multe despre ceea ce s-a întâmplat cu tatăl lui Rue. După ce s-au întâlnit cu alte rude ale mamei sale biologice decedate, în Cape Town, Rue a aflat că mama ei a murit înjunghiată într-o suburbie întinsă, numită Khayelitsha. Pentru că nu a avut un mormânt, Rue și Eb au comandat o placă comemorativă și au așezat-o într-un parc memorial de la malul mării. După aceea, Rue l-a dus pe Eb în Delta Okavango, într-un safari, ca un cadou pentru amândoi. A fost un repaus de care aveau mare nevoie și o perioadă în care mama și fiul s-au apropiat foarte mult.

Călătoria i-a oferit lui Eb sentimentul că prinde rădăcini în familia biologică a mamei sale. Căutarea părinților ei biologici fusese întotdeauna o ambiție vagă în copilărie, când simțea că nu-și găsește locul niciunde, dar abia după nașterea lui Ebrahim acest impuls a devenit aprig, febril. Ținându-și în brațe copilul nou-născut, a trăit un adevărat șoc – era pentru prima oară în viață când se uita la un membru al familiei care arăta la fel ca ea. Iar asta a făcut-o să înțeleagă că mai erau în lume oameni cărora le curgea prin vene același sânge ca al ei. Curiozitatea nu i-a mai dat pace.

De atunci, Eb a început să pună mai multe întrebări despre familia tatălui său, așa că acum visează cu toții să viziteze Danemarca, unde s-a născut mama lui Seth.

Gândurile lui Rue se întorc la Joe Harper în timp ce derulează înregistrarea, trecând peste un reportaj despre o inundație. Joe, care nu seamănă deloc cu mama lui. Care nu-și cunoaște tatăl. O doare sufletul pentru băiat. Îi simte suferința.

Apasă iar pe butonul PLAY când vede imaginea secției de poliție.

– Femeia ieșită la alergat a fost găsită pe Plaja Grotei în această dimineață de către doctorul Tom

Bradley, profesor la Facultatea de Psihologie a Universității Kordel. Specializarea doctorului Bradley este psihologia anormalului...

În acel moment, Eb intră în camera de zi.

– Ei, mi s-a părut mie că te-am auzit, spune el ducându-se în bucătărie și deschizând frigiderul.

Fiul lui Rue este un sac fără fund. Apucă o sticlă de lapte, un măr, o felie de tort.

– Bănuiesc că ai dat peste un caz mare, așa-i?

Își aduce proviziile în camera de zi și se trântește într-un scaun lângă ea. Mușcă din bucata de tort.

– Crezi că e una dintre victimele Ucigașului Atlet? o întreabă, vorbind cu gura plină.

Privirea lui Rue se oprește asupra încheieturii fiului ei. Simte cum i se strânge inima.

– Nu eliminăm posibilitatea. Cum a fost la școală?

El ridică din umeri, mai ia o îmbucătură de tort.

– Trebuie să predau o lucrare mâine.

Ea ezită.

– La ce oră a venit acasă tatăl tău?

Eb se oprește din mestecat.

– De ce?

– Ei... mă întrebam.

El mijește ochii.

– Nu știu, mamă. Eram în camera mea. O privește ciudat. Mamă, dacă e vorba despre...

– Nu este.

Dar este. Cum ar putea să nu fie? O consumă pe Rue, arde în măruntaiele ei ca smoala, iar fumul toxic îi năpădește încet-încet tot corpul. În scurtă vreme îi va inunda mintea și nu va mai putea să-și controleze furia clocotitoare.

Eb lasă privirea în jos. Uitându-se la mâncarea din fața lui, spune:

– Uneori se întâmplă ca un om să fie bun, dar să nu fie cea mai bună persoană pentru cel de alături, știi?

– Totul e în regulă, Eb.

– Ba nu e. Știu că nu e... Eu.... N-o să sufăr dacă-l părăsești.

Rue îl privește în ochi. Vocile din buletinul de știri se estompează. Un bâzâit i se întețește în cap. Și, odată cu el, inima îi crește în piept. Îl iubește atât de mult! El este lumea ei.

– E un tată bun pentru mine, dar nu e un bun partener de viață pentru tine.

Emoția amenință s-o trădeze. Dacă există o persoană care o poate face să plângă, acesta este fiul ei. Rue și Seth au rămas împreună de dragul lui. Dar oricât și-ar iubi Eb tatăl, Rue nu mai crede că această căsnicie poate să funcționeze. Seth a înșelat-o din nou, după ce a promis că s-a terminat totul și că nu se va mai întâmpla. Iar de această dată Eb a fost cel care a descoperit și i-a spus mamei sale.

– Hai să nu vorbim acum despre asta, bine? spune într-un târziu. A fost o zi lungă.

Eb își ia mâncarea și paharul cu lapte, se ridică în picioare, apoi șovăie.

– Mamă...

– Ce?

– Aș face orice pentru tine, mamă, știi asta, da? După o pauză adaugă: Vreau să fii fericită.

O sfredelește cu privirea. Iar Rue nu-l poate întreba despre șiragul cu biluțe portocalii și verzi care i-a dispărut de la încheietura mâinii. Pur și simplu nu poate.

Încă nu. Nu acum. Este sigură că totul va fi bine și apoi nu va fi nevoită să-l întrebe niciodată.

RUE

ÎN PREZENT
21 iunie. Marți.

Sala de autopsie este rece. Se văd țevile care traversează tavanul, iar frigiderele în care se află cadavrele bâzâie monoton, menținând o temperatură scăzută care oprește dezvoltarea bacteriilor și descompunerea. Rue a participat la multe autopsii. Cunoaște mirosul aparte care plutește în aerul oricărei morgi – un amestec de conservant de țesuturi, substanțe de curățare astringente și moartea însăși. Dar familiaritatea nu-i aduce pic de confort. Mestecă gumă cu scorțișoară în timp ce-l privește pe patologul Fareed Gamal lucrând. Toshi se află lângă ea. Poartă amândoi echipament de protecție peste hainele de stradă. Fareed își înregistrează observațiile vorbind într-un microfon aflat deasupra capului său.

Cadavrul este întins dezbrăcat pe masa din oțel inoxidabil. Capul i se sprijină pe un suport care îi expune gâtul. Masa e ușor înclinată, ca să permită drenarea fluidelor corporale. La picioarele mesei este un cântar de tipul celor din băcănii, pentru organele interne. Lângă Fareed e o masă mai mică pe care se află un bloc de disecție și instrumentele cu aspect imperios ale meseriei sale – foarfece, un fierăstrău cu vibrație pentru oase, bisturie mari. Nu sunt instrumentele atent finisate, menite operațiilor de salvare a vieții. Acestea sunt menite să despice corpul, să deschidă cutia toracică, să taie osul.

Fareed și asistentul său au măsurat-o și cântărit-o deja pe femeia moartă. Au efectuat examinarea externă și au îndepărtat cu meticulozitate fibre, resturi, fire de păr și fragmente de vegetație, folosind pensete. Apoi i-au scos bijuteriile și au

dezbrăcat-o cu grijă, înregistrând totul pe măsură ce avansau. Fiecare obiect ridicat de pe corp a fost etichetat și luat în evidență.

Rue se uită țintă la tatuajul de pe gâtul arcuit al decedatei. Mai are un tatuaj pe șold; seamănă cu pictura înfățișând-o pe zeița Apate din studioul lui Arwen Harper. Cerneala este clar reliefată pe pielea palidă, translucidă.

Își impune o atitudine obiectivă. Trebuie să intelectualizeze, să compartimenteze, altfel se va lăsa copleșită. Din experiență știe că dacă permite emoției să o năpădească, nu se va putea concentra bine asupra indiciilor minuscule. Desface altă lamelă de gumă și o bagă în gură. Toshi îi aruncă o privire. Este abia a doua autopsie la care ia parte. Dar el are o rezistență naturală. Ea, nu.

– După miros, a băut mult înainte să moară, remarcă Toshi.

Rue vorbește cu greu din cauza gumei de mestecat.

– S-ar potrivi cu relatările conform cărora era în stare avansată de ebrietate la grătarul de la familia Cody.

– Murim așa cum trăim, zice Fareed întinzând mâna după o riglă. Traumele fizice și psihice, trecutul, obiceiurile cotidiene, dorințele, fetișurile, dependențele – toate sunt înscrise în trupul nostru. Le aruncă o privire din spatele măștii de plastic, care va fi stropită cu sânge și resturi de os în scurt timp, când va pune în funcțiune fierăstrăul. Corpurile noastre țin socoteala, chiar dacă noi nu o facem. Când ajungi aici, pe masa mea, nu mai poți ascunde nimic. Moartea este marele egalizator și când este vorba de alcool. Nu contează dacă ai băut vodcă ieftină sau Dom Pérignon, tot etanol e. La fel de toxic, iar organismul uman îl metabolizează, emanând același miros dulceag scârbos, fie că ești bogat, fie că ești sărac.

Se apleacă în față ca să măsoare și să studieze tatuajul de pe gât. Îl descrie vorbind în microfon.

– Pare o himeră, conchide.

– Care reprezintă ce anume? întreabă Toshi.

Fareed înalță capul pentru o clipă.

– Din mitologia greacă. Un monstru feminin care înghite foc. Vezi? Partea din față a corpului este leu, mijlocul o capră, iar spatele, un dragon. De obicei e înfățișată cu o coadă, ca aceasta, terminată într-un cap de șarpe. În zilele noastre himera este folosită uneori ca să ilustreze o idee fantastică sau o născocire a imaginației.

– Fiul ei ne-a zis că tatuajul de pe șold reprezintă o zeiță grecească, spune Toshi.

– Apate, completează Rue. Zeița înșelăciunii.

Fareed întoarce încheietura mâinii stângi, expunând vederii partea interioară.

– Răni adânci pe interiorul încheieturilor de la ambele mâini. Tăieturile sunt orientate longitudinal.

– Automutilare? întreabă Rue.

– Par să indice o veche tentativă de sinucidere, spune Fareed, îndreptându-și atenția către unghiile rupte și începând să răzuiască resturi de sub ele.

– Mergea la un psiholog în Ontario, spune Toshi.

Resturile de sub unghii intră în punguțe de probe etichetate DREAPTA și STÂNGA. Fareed întinde mâna după forceps. Începe să extragă șiragul rupt de bilute portocalii și verzi prins între degetele moartei.

Rue înghite în sec. Privirea i s-a lipit de șiragul de mărgele.

Fareed lasă bilutele să cadă una câte una într-un mic recipient din metal de lângă el. Aterizează cu un sunet ascuțit. În mintea ei răsună nefiresc de tare.

– Mărgeluțe portocalii și verzi. Par a fi de plastic. De formă rotundă. Doi milimetri în diametru.

Legistul extrage cu atenție o alta, mai mare, dintre degetele moartei și o descrie: Din metal de culoare maro. Formă hexagonală. Zece pe cinci milimetri. Suprafață plată. Se încruntă ușor în spatele măștii și se apleacă mai mult. E marcată cu un însemn. Pare un cap de rinocer stilizat.

Bâzâitul se intensifică în capul lui Rue. Simte că pielea îi ia foc.

Toshi se apropie ca să vadă mai bine.

– E un cap de rinocer, da. Cel puțin așa mi se pare mie. Mai sunt și alte mărgele găsite pe marginea stâncii. Bănuiala mea este că le-a rupt de pe mâna atacatorului în timpul luptei. Înainte să cadă.

Senzația de claustrofobie strânge ca într-un pumn gâtul lui Rue. Se gândește la Eb. Nu mai poate respira și simte că e pe cale să leșine.

Fareed lasă bila metalică să cadă într-un vas din oțel inoxidabil. Aceasta aterizează cu un zăngănit puternic.

Ridică mâna spre lampa Wood cu ultraviolete, de dimensiunea unei lanterne mari, iar asistentul lui stinge luminile de deasupra capului.

Fareed trece lampa Wood peste tot corpul, căutând urme de spermă, care devine fluorescentă în lumina ultravioletă. Sângele și saliva nu sunt fluorescente. Uneori mătreața este. Și chiar dacă nu există dovezi fățișe ale unui atac sexual, așa cum a fost în cazul victimelor Ucigașului Atlet, Fareed caută cu meticulozitate.

O pată ciudată de lumină purpurie apare pe partea interioară a coapsei stângi a femeii.

Toshi îi aruncă o privire lui Rue.

– De aici se poate obține ADN.

Dar înainte ca Fareed să poată începe să culeagă probe vaginale, Rue simte că i se întoarce stomacul pe dos.

– Eu... scuzați-mă... am... nevoie de aer.

Se repede spre ieșire.

– Nu te simți bine? întreabă Toshi, venind după ea.

Detectiva ridică o mână.

– Mi-e greață. Am nevoie de aer curat.

Se grăbește să iasă pe ușile metalice glisante, simțind cum îi crește în piept rușinea, odată cu senzația de greață. Traversează în goană coridorul cu podea lucioasă, luminat de tuburile de neon cu lumină aspră, îndreptându-se spre ieșirea de urgență din capăt. Trece în fugă printre cele două uși și urcă treptele din beton. Deschide o ușă și inspiră cu nesaț aerul rece și umed de afară.

„La dracu'."

Își trece mâinile prin păr și își dă seama că tremură. Înjură din nou, înainte să remarce că un bărbat în halat medical fumează în apropiere.

Rue nu a mai fumat de câteva luni. Iar bărbatul o privește de parcă vede direct în ea și prin ea.

– A început prost ziua?

– Așa s-ar zice. Pot să... împrumut o țigară?

Îi întinde pachetul, și Rue ia o țigară. Cu mâna tremurândă, o duce la buze, iar necunoscutul aprinde o brichetă. Ea se apleacă spre flacără și inhalează, apoi, tușind ușor, îi mulțumește.

Omul pleacă, iar Rue rămâne să fumeze la adăpostul unei copertine din beton. Nu îi vine să creadă că i-a cerut acelui străin o țigară. Deodată i se trezește o amintire.

E o zi toridă. Secetoasă. Atât de încins este aerul, încât căldura pâlpâie albă deasupra peisajului african.

Este în fața unei prăvălii din Botswana și fumează la umbra firavă a unui salcâm țepos, în timp ce Eb este înăuntru și cumpără niște fleacuri pe care să le ducă acasă, în Canada, ca suvenire.

Fiul ei iese cu două pungușe din plastic. În fiecare dintre ele se află o brățară africană din mărgeluțe

printre care se află o singură biluță de culoarea bronzului, imprimată cu logoul Fundației Salvați Rinocerii.

Eb zâmbește rușinat. „Una pentru mine și una pentru tata.“ I le arată lui Rue. Iar ea știe că le-a cumpărat pentru că ghidul lor în Botswana purta câteva la încheietura mâinii, împreună cu o curelușă din piele legată cu mărgele mai mari. Admirația lui Eb pentru tânărul ghid, frumos și musculos, care dibuia leii în savană și le arăta cum să ia urma câinilor sălbatici africani, este nemărginită.

Mai trage o dată lung din țigară, lăsându-se să se cufunde în amintiri.

„Crezi că tatăl tău o s-o poarte?“

„Nu contează.“ Zâmbește larg, lăsând să i se vadă dinții albi sclipitori. „Le pot purta eu pe amândouă. În plus, este pentru o cauză nobilă. Fundația primește bani pentru fiecare brățară vândută. Pentru oprirea braconajului.“

Rue înghite fum de țigară și tușește. Ochii îi lăcrimează.

Își spune că principala ei obligație ca polițistă este să protejeze populația. Iar în acest moment, nimeni nu e pus în pericol de faptul că păstrează tăcerea în legătură cu brățara lui Eb. Și în legătură cu posibilitatea ca soțul ei să fi avut o aventură cu defuncta. De asemenea, mai toți cei care merg în safari în sudul Africii se întorc cu brățări asemănătoare. Salvarea rinocerilor este o cauză la modă. Mărgelele acelea pot fi cumpărate pe internet de oriunde din lume.

Dar când stinge țigara, Rue știe că asta este mai mult decât compartimentare: alunecă pe panta periculoasă a negării. Își spune că dacă lucrurile acestea vor deveni relevante, le va dezvălui, iar superiorul ei poate decide dacă este cazul să fie înlăturată din investigație. În plus, este foarte posibil ca femeia să-și fi găsit moartea pentru că se

afla în locul greșit la ora nepotrivită și a căzut victimă unui ucigaș oportunist, poate chiar Atletul. Ori poate că moartea ei are legătură cu Tom Bradley sau Simon Cody.

Sau cu amândoi.

De obicei, cel mai evident răspuns *este* răspunsul adevărat.

A muncit enorm ca să ajungă în această poziție în cadrul Unității Integrate Omucideri. Este conștientă de zvonurile și răutățile celor care spun că a primit slujba numai pentru ca departamentul să îndeplinească cota de diversitate rasială și e hotărâtă să le arate că merită. Refuză să permită jalnicei sale căsnicii și vieții personale să se amestece în viața ei profesională. Își apără intimitatea și vulnerabilitățile și pe fiul ei ca o leoaică și refuză categoric să-l lase pe Seth, cu mădularul lui afemeiat, să-i distrugă cariera. Sau să distrugă viața fiului ei.

Totuși, când intră din nou în spital și coboară scările spre morga de la subsol, gândurile lui Rue se întorc la ziua când l-a urmărit pe soțul ei.

RUE

ATUNCI
8 iunie. Miercuri.

Unsprezece zile înainte ca ea să moară

Rue a parcat vizavi de Centrul Recreativ Windsor Park. Stă de peste o oră în mașină și urmărește intrarea. Se află în capătul parcării, unde automobilul ei alb, un Subaru, este la umbră și parțial ascuns vederii de un pâlc de copaci. În timp ce stă cu ochii pe intrarea în centru, ascultă caseta cu lecții de portugheză, primul nivel. Așa nu pierde timpul și încearcă să învețe câte ceva în limba pe

care o vorbea tatăl ei biologic – sau poate încă o vorbește. Ar putea să-i folosească data viitoare când o să meargă în Mozambic cu Eb.

Repetă după instructor: „*Eu não sou daqui*".

Eu nu sunt de aici.

Rue are experiență de filaj. Știe cum să urmărească și să observe fără să fie văzută. Dar nu s-ar fi gândit nici într-o mie de ani că-și va folosi vreodată pregătirea ca să-și urmărească soțul în ziua ei liberă.

Se uită la ceas.

„*Onde é o aeroporto?*" spune instructorul.

Unde e aeroportul?

„*Onde é o aeroporto?*" repetă Rue, chinuindu-se să imite accentul.

Se încordează de fiecare dată când iese cineva pe ușile din sticlă ale centrului recreațional. Ușile se deschid din nou și ies două femei în colanți de firmă, ducând în mâini covorașe de yoga și cafele de la cafeneaua dinăuntru. Apoi vine o femeie urmată de doi copii plini de energie. Copiii au părul ud, iar unul îl lovește pe celălalt în cap cu un tub din spumă pentru înot.

Se uită iar la ceas. Seth nu se grăbește azi. Deodată apare. Soțul ei. Simte o lovitură în stomac. Este un tip puternic din toate punctele de vedere. Masiv. Genele lui nordice îl definesc. Părul blond-nisipiu.

E singur. În spatele lui ușa glisează din nou și iese o femeie.

Rue strânge mâna pumn pe volan și se lasă ușor în spate. Seth îi cunoaște mașina, însă este unul dintre multele automobile albe din parcarea plină ochi. Iar locul și l-a ales cu grijă. În plus, atenția lui este concentrată în totalitate asupra femeii.

Lumea tinde să se îngusteze pentru cei îndrăgostiți. Sau desfrânați.

Preț de o clipă dogoritoare, Rue își detestă soțul.

Seth și femeia trec împreună pe lângă ferestrele piscinei. Vântul îi flutură fusta necunoscutei și îi suflă buclele moi peste față. Când era mică, Rue ar fi făcut moarte de om pentru niște bucle moi și jucăușe ca ale ei. Cei doi merg spre colțul clădirii și, înainte să dispară din raza ei vizuală, Seth atinge obrazul femeii. Se apleacă, o trage mai aproape și îi dă un sărut.

Rue privește cum brațul femeii alunecă pe spatele soțului ei. Cuprinde în palmă fesele lui Seth, trăgându-l mai aproape în timp ce el pare să o sărute mai pasional.

Furia îi dă în clocot într-un amestec de gelozie, frică, suferință, amărăciune. Cum să se simtă? Ar trebui să știe deja. Doar nu e prima oară când o înșală Seth. A promis c-o să se oprească. Însă de data asta o doare mult mai tare, pentru că de data asta știe și Eb. Iar acum o simte în ochii fiului ei – că e doar un preș. Simte rușine. Pentru că, în mod evident, lui Seth nu-i pasă cât de mult o umilește.

Nici măcar nu încearcă să fie discret. Oricine îi poate vedea.

O ustură ochii.

Se întreabă cum o cheamă pe femeia asta, unde locuiește, dacă e căsătorită, la fel ca ultima. Ar vrea să-i vadă chipul.

Cei doi urcă în camioneta lui.

Una dintre adolescentele din echipa de înot a lui Seth trece pe lângă camionetă. Rue o recunoaște, este Tarryn Wingate. Seth coboară geamul și îi face un semn cu mâna fetei. Tarryn îi răspunde la fel, iar Rue simte deodată că ar vrea să-l omoare. Nu doar că-i lipsește abilitatea de a apela la subterfugii, ci își flutură de-a dreptul aventura amoroasă în fața oamenilor care o cunosc. Când o vor întâlni pe stradă, aceștia vor ști secretul soțului ei. Și-și vor spune: „Ce proastă-i polițista asta! Ce ratată! Nu poată nici măcar să-l părăsească pe afemeiatul de

bărbatu-său". Iar Rue nu poate nega sentimentul hâd care scoate capul la iveală înăuntrul ei, că Seth și-a pierdut respectul față de ea din cauza felului în care arată, din cauza culorii pielii ei. Din nou este străina. Fata care nu-și găsește locul. Fata adoptată de doi părinți albi, liberali, care căutau să facă bine și care nu înțelegeau de ce copilul lor de culoare nu se integra.

Eu não sou daqui.

Eu nu sunt de aici.

Camioneta lui Seth iese din parcare. Cu falca încleștată, Rue îi urmează.

Are o singură idee în minte: să afle cine este femeia.

Dacă nu i-ar fi spus Eb că l-a văzut pe tatăl lui cu o femeie, Rue l-ar fi crezut pe Seth. S-ar fi lăsat păcălită de promisiunile lui și ar fi fost convinsă că de data asta a vorbit serios. Și că și-a ținut promisiunea. Pentru că dorea atât de tare să-l creadă.

Când i-a spus că l-a văzut pe tatăl lui sărutând o altă femeie, Eb se simțea rușinat. Îi fusese teamă să-i spună pentru că nu voia s-o rănească, dar era prea supărat pe tatăl lui ca să nu-i divulge trădarea. Pur și simplu ura felul în care se purta față de Rue.

Camioneta cotește pe strada principală, care duce spre cartierul de elită Story Cove. Furia i se strânge într-un punct alb, fierbinte, în mijlocul frunții. Își încleștează mai tare degetele pe volan.

„Dumnezeule, Seth. O femeie de aici? Din Story Cove? Probabil o soție răsfățată, căsătorită cu un tip mai bătrân, cu mulți bani."

Camioneta trage în dreptul rampei de încărcare din fața unei clădiri în stil Tudor, cu o firmă bătută de vânt pe care scrie Taverna Leul Roșu. Este la depărtare de o stradă de debarcaderul din Story Cove.

Detectiva oprește în spatele unui camion de marfă, la distanță de câteva mașini. Femeia coboară din camionetă. Stă cu spatele întors spre Rue, care înghite în sec, cu privirea ațintită asupra ei. Poartă o fustă lungă și largă, cu o bluză albă, câmpenească, iar brațele îi sunt pline de brățări. Este opusul lui Rue, căreia i se spune adesea că este prea rigidă, prea rezervată, prea controlată, că ar trebui *să se relaxeze și să râdă din când în când*. Se consolează spunându-și că este vorba de disciplina polițienească. Știe însă că e ceva mai profund. O teamă adâncă de a renunța. O teamă că ar putea pierde ce a câștigat în viață dacă slăbește controlul. O teamă că ar putea să-și vadă familia destrămată, pentru că întotdeauna a luptat pentru familie și a crezut în ea.

Dar se pare că a pierdut oricum această bătălie.

Femeia îi trimite o bezea lui Seth, iar el demarează.

Fără să se clintească, Rue o privește pe necunoscuta care intră în taverna cu fațadă în stil Tudor și umbrele roșii în față.

Ușa se închide în spatele ei. Minutele trec. Rue rămâne cu privirea ațintită asupra reclamei tip sendviș din fața intrării la Leul Roșu, care anunță meniul zilei și reduceri la comenzile pentru acasă.

O vreme nu face decât să stea. Amorțită. Timpul trece. Deodată hotărăște că are urgentă nevoie să comande ceva de mâncare.

Întinde mâna spre bancheta din spate, găsește o șapcă și o jachetă largă. Le îmbracă, apoi își pune ochelarii de soare. Trage cât mai jos cozorocul șepcii și coboară din mașină.

Se îndreaptă cu pași mari spre intrarea tavernei Leul Roșu și împinge ușile batante.

RUE

ATUNCI
8 iunie. Miercuri.

Unsprezece zile înainte ca ea să moară

Când intră în tavernă, Rue își scoate ochelarii de soare. Ochii au nevoie de câteva secunde ca să se obișnuiască cu lumina slabă dinăuntru. În sala cu lambriuri din lemn închis la culoare se văd separeuri cu banchete tapițate cu ceva ce pare a fi piele verde. Efectul este de interior britanic de epocă, însă cu accente contemporane. O tejghea de bar se desfășoară în lungul peretelui din spate. Blatul este făcut din aramă bătută. Un barman lustruiește un pahar de bere.

Nu e nimeni la recepție. Rue așteaptă o clipă, apoi ocolește cadrul din lemn și trece prin dreptul afișului care le cere clienților să aștepte să fie conduși la masă. Intră în zona de restaurant și îi cercetează cu atenție din priviri pe clienții așezați la mese și în separeuri.

– Bună ziua. Pot să vă ajut?

Rue se răsucește pe călcâie.

O femeie stă în fața ei ținând în mână un meniu.

– O masă pentru o persoană?

– Ah, eu... vreau numai să iau ceva pentru acasă.

– Pot să iau eu comanda, dacă vreți. Sau o puteți da la bar, lui Rahoul.

– Am văzut pe anunțul de afară că aveți o ofertă specială la calamari prăjiți.

– Este una dintre specialitățile bucătarului nostru, spune femeia zâmbind.

Rue bănuiește că are în jur de cincizeci și cinci de ani. Numele de pe ecusonul din piept este Dez.

– O să iau o porție de calamari la pachet.

– Cu cartofi prăjiți sau cu orez?

– Ăă... cartofi.

Încearcă să arunce o privire după colț, într-o altă parte a restaurantului, pentru că nu o vede pe amanta soțului ei.

– Doriți ceva de băut?

– Perrier, mulțumesc.

– Numele?

– Sue.

– Bine, Sue. Va dura în jur de cincisprezece minute. Poți lua loc la bar dacă dorești, îi zic lui Rahoul să-ți pregătească băutura. Sau poți aștepta în zona de recepție.

Rue se îndreaptă spre bar și se cocoață pe un scaun înalt. Rahoul așază un pahar pe un suport în fața ei, împreună cu o sticluță de apă minerală Perrier și o felie de lămâie.

– Gheață?

– Nu. Mulțumesc.

Pune felia de lămâie în pahar, toarnă apa, apoi se întoarce cu tot cu scaun pentru a cuprinde cu privirea întreg restaurantul în timp ce bea apa puțin câte puțin.

Când aproape a terminat paharul cu apă, își vede în fine prada. Surprinsă, o urmărește din priviri pe femeie, care duce o tavă cu băuturi la o masă și le împarte. Nu-i poate distinge chipul, dar hainele și părul sunt ale ei.

Se culcă cu o *ospătăriță?*

Nu cu o femeie din lumea bună care vine la sală?

Nu-și poate dezlipi ochii de la chelnerița care se întoarce în bucătărie. Reușește să-i vadă fața numai din profil.

– Sue? se aude o voce din spate.

Femeia dispare în bucătărie. Ușa se închide în urma ei.

– Sue? repetă vocea, mai tare. Comanda ta este gata.

Rue se întoarce și o vede pe Dez ținând în mână o pungă cu mâncare.

– Ah... scuze. Eram cu gândul... departe. Ia punga din mâna lui Dez, apoi ezită o clipă. Femeia aceea, cea care a intrat în bucătărie, este Rebecca? Rebecca este, corect? Ne-a servit la masă zilele trecute și a fost minunată. Sper că soțul meu i-a lăsat un bacșiș destul de mare.

Zâmbetul lui Dez slăbește puțin și pe frunte începe să i se formeze o încrețitură. Rue tatonează căutând să afle numele chelneriței, dar își dă seama că a insistat un pic prea tare și că e timpul să-și ia tălpășița, pentru că i-a trezit suspiciunile. Ridică punga și spune:

– Mulțumesc. Miroase grozav.

Iese din restaurant simțindu-și bubuiturile inimii în piept. Își pune din nou ochelarii. E buimacă. Ce naiba face?

Soțul ei i-o trage unei hipioate care servește mâncare într-o cârciumă din Story Cove? Îi trece prin minte că, și dacă este chelneriță, probabil că de întâlnit a întâlnit-o tot la sală, unde merge după antrenamentele cu echipa de înot.

Se întoarce la mașină și pune punga fierbinte pe scaunul pasagerului. Pornește motorul și iese din parcare, pătrunzând în fluxul traficului. Lui Eb, toată mâncarea aceasta n-o să-i ajungă nici pe-o măsea.

Poate o să lase punga cu logoul tavernei Leul Roșu pe masa din bucătărie, doar ca să vadă cum va reacționa Seth.

Oricum ar fi, nu mai poate suporta. Va trebui să aibă o discuție deschisă cu el.

RUE

ÎN PREZENT
21 iunie. Marți.

Rue se întoarce chiar în momentul în care aparatul de radiografie portabil este scos din încăpere. Tehnicianul care împinge mașinăria îi zâmbește când trece pe lângă el. Fareed și Toshi ridică amândoi capetele și o țintuiesc cu ochi în care li se citesc întrebările.

– Scuzați-mă, a apărut ceva, le spune.

– Senzația de vomă? întreabă Toshi cu o expresie amuzată.

Își drege glasul și arată cu o mișcare a capului spre imaginile de pe monitorul din spatele lui Fareed.

– Ce zic radiografiile?

Legistul o mai privește o clipă, apoi spune:

– Ei bine, se potrivesc cu fișele dentare pe care le-am primit prin e-mail azi-dimineață. Se potrivește și această fractură de maleolă, continuă el arătând spre ecran. E o fractură banală, o ruptură a protuberanței noduroase din laterala gleznei. Fișele medicale arată că i-a fost tratată acum doi ani. După o pauză conchide: Ea este. Arwen Harper.

– Când vom primi rezultatele de laborator, probele de ADN din mostrele luate din peria de păr și periuța de dinți vor confirma probabil acest lucru, zice Toshi.

– Fișele medicale mai indică și altceva? întreabă Rue.

În minte îi vine imaginea soțului ei sărutând-o pe femeia cu părul negru. Încearcă să scape de ea. Încearcă să-și spună că amanta lui Seth nu era Arwen Harper, mama lui Joe. O altă parte a creierului ei știe că este ca un gândac captiv într-o

plantă carnivoră a negării și că, într-un fel sau altul, va fi mâncată de vie.

– Dosarul medical al lui Harper arată că doctorul de familie i-a dat trimitere către o clinică de psihiatrie în urma unui episod psihotic, acum șase ani. A fost diagnosticată și tratată la clinică pentru tulburare schizo-afectivă.

– Ce înseamnă asta?

Rue simte că i se face rău.

– Nu sunt psihiatru, spune Fareed, dar, după cunoștințele mele, este o tulburare descrisă ca o combinație de simptome de schizofrenie – halucinații auditive sau vizuale sau de ambele tipuri. În esență, pacientul pierde contactul cu ceea ce acceptăm în general ca fiind realitatea. Se poate manifesta ca un tipar panicard, cu comportament maniacal. Sau ca tipar depresiv, care presupune simptome de depresie. Și mai este tiparul mixt, care se manifestă prin simptome atât maniacale, cât și depresive.

– La fel ca schimbările de dispoziție tipice tulburării bipolare?

– Din câte înțeleg eu, da. E ca un montagnes russes emoțional.

Rue se uită țintă la trupul mort, la tatuaje. Din nou, în minte îi pătrunde imaginea în culori vii a lui Seth împreună cu necunoscuta. Vede brațul femeii coborând pe spatele soțului ei, mâna care-i cuprinde fesele lui Seth. Nu-și mai poate șterge imaginea din cap. Deodată, simte dorința disperată ca Tom Bradley să declare că a ucis-o pe această femeie, ca să nu fie nevoită să-l întrebe pe Seth despre o anume Arwen.

Sau pe Eb.

– Sigur te simți bine, șefa? îi șoptește Toshi.

– Da. Da. Mă simt bine, zice ea repede, scuturându-se. Probabil că am luat vreo răceală. Putem deduce deja care este cauza morții?

Fareed se încruntă. O privește ciudat.

– Ar fi nevoie s-o deschid. Dar... Privirea i se întoarce la trupul întins pe masa lui. Bănuiesc că nu vom putea indica cu precizie lovitura care a ucis-o. Concluzia mea finală ar putea fi că a murit în urma unei lovituri provocate de un obiect contondent. Ceea ce corespunde cu o săritură sau cădere de la mare înălțime, cu o explozie sau o situație în care persoana a fost lovită sau s-a lovit de un obiect dur, cum ar fi o piatră, un pumn, o rangă, o bâtă, o sferă, un alt corp în mișcare.

– Vrei să spui că nu avem probe care să ne ajute să dovedim că este o omucidere?

– Așa cum am zis, mai am de lucru aici, dar da, s-ar putea ajunge la această concluzie.

– Dar *avem* dovezi ale unei lupte pe stâncă, îi amintește Toshi. Există urme de sânge sus, pe faleză. Și mai există urmele de pași ale celui care a urmărit-o.

– *Dacă* este sângele ei pe stâncă.

Fruntea lui Toshi se încrețește.

– Da, bine, ar trebui să primim în curând rezultatele testelor ADN, împreună cu cel al ADN-ului din spermă...

– Ceea ce poate că s-a întâmplat la momentul morții, sau poate nu – vreau să spun că ar fi putut să facă sex înainte de a ieși să alerge.

– Ce ar fi să mă lăsați să-mi termin treaba? spune Fareed.

Ea face un semn scurt din cap.

– Toshi, poți să rămâi tu aici? Mă duc să-i fac o vizită lui Joe Harper și să-l informez că acum avem identificarea oficială, după care o să cer un mandat pentru datele din telefonul lui Arwen Harper și unul de percheziție pentru domiciliul ei, în caz că va fi nevoie. Dacă i-a luat cineva telefonul, informațiile ne-ar putea ajuta să-l localizăm. Acum, că avem o identitate clară, o să pun să se

redacteze o declarație de presă, apoi mă duc la Leul Roșu, ca să vorbesc cu angajatorii ei.

– Vrei să fac eu asta? se oferă Toshi. Poți să rămâi tu aici, iar eu...

– Mă simt bine. Am nevoie... doar de aer curat.

„Trebuie să mă ocup eu de interviul cu cei de la Leul Roșu. Singură."

– Mulțumesc, băieți. Ne vedem mai târziu.

Când iese din morgă, sângele îi vuiește în timpane.

Simte privirea lui Fareed și a lui Toshi țintuindu-i spatele în timp ce pleacă. Le simte întrebările. Trebuie să-și vină în fire. Trebuie să recapete controlul asupra situației, și încă repede.

MATTHEW

ATUNCI
25 mai. Miercuri.

Trei săptămâni și jumătate înainte ca ea să moară

Este zi de școală, dar Matthew e răcit și, cu toate că nu se simte foarte rău, mama lui a spus că poate să rămână acasă. Întotdeauna este foarte silitor, iar pe mama nu o deranjează să-i mai dea din când în când câte o zi liberă. Se joacă fericit pe iPad-ul lui, când aude închizându-se poarta grădinii. Acesta este semnalul – un alt pacient sosit la parter.

Își ia repede aparatul de fotografiat și se îndreaptă către fereastra din față a turnului său de supraveghere. Vede sosind o femeie. Are părul roșu lung până la umeri și împinge o bicicletă de ghidonul căreia atârnă o cască. Se apleacă mai mult – bicicleta are un abțibild reflectorizant pe cadru, în formă de linii ondulate. La fel ca bicicleta Omului din Umbră? Îl traversează un fior de energie. O urmărește atent în timp ce intră pe

poartă, făcând puțin zgomot când trece bicicleta printre stâlpi. Cabinetul mamei sale are o intrare separată și o alee care vine din stradă, trece pe sub un spalier și duce până la ușa care dă într-o mică sală de așteptare pentru pacienți. Aceștia intră, apasă un buton ca să-și anunțe sosirea, apoi se așază și așteaptă până când sunt invitați înăuntru.

La plecare ies pe o ușă secundară care conduce la o alee și la poarta care dă în străduța din laterala casei. Mama lui spune că a proiectat ușile astfel încât pacienții să nu fie nevoiți să se întâlnească. Unii oameni nu vor să se știe că merg la psiholog, așa i-a spus ea. Iar dacă au plâns în cabinet, pot ieși prin spate fără ca cineva să le vadă ochii roșii. Oamenii par să plângă mult în cabinetul ei. Matthew își închipuie că trebuie să fie oribil să ai nevoie de psiholog, dacă asta te întristează atât de tare.

Nu a mai văzut-o până acum pe pacienta cu bicicleta. Dar de obicei el este la școală la această oră. Fereastra e larg deschisă, așa că se apleacă în față, scoțând în afara geamului capul și aparatul de fotografiat. Face câteva poze. Ca un spion.

După câteva momente, Matthew aude ușa laterală de jos închizându-se. Se repede la fereastra care dă spre străduță. Îl urmărește pe bărbatul solid care iese pe poartă. E plin de mușchi, iar părul lui cafeniu este tuns foarte scurt, ca al unui soldat.

Apasă de câteva ori declanșatorul aparatului de fotografiat în timp ce bărbatul se apropie de o camionetă Dodge, cu o mască lucioasă în fața radiatorului. Tipul e pompier. Înainte avea programare după-amiaza, așa că Matthew i-a mai studiat mașina, în timp ce omul era înăuntru, la terapie. Deasupra plăcuței de înmatriculare obișnuite este o alta, mai mică. Pe ea scrie „Pompierii salvatori din Story Cove“.

Matthew nu-și poate imagina un pompier care plânge în batistă la parter. Nu-și poate imagina de ce un pompier care pare puternic, ca tipul acesta, cu camioneta cea mare, ar avea nevoie de terapie vreodată.

Dar mama lui spune că nu poți judeca așa. Nu contează cum arată o persoană pe dinafară; tot ce contează e cum se simte pe dinăuntru. Pentru că toată lumea are sentimente. De dragoste, de suferință, de trădare, de supărare, de furie sau depresie. Iar uneori nu se vede pe dinafară cât de dărâmat sau de nefericit este cineva pe dinăuntru. Fiecare persoană de pe această planetă, spune mama lui, are durerile și năzuințele sale. Toți au secrete. Uneori, aceste secrete îi îmbolnăvesc pentru că este greu să le țină ascunse și supurează ca o bubă. Iar atunci, oamenii ajung în cabinetul de la parter.

Lui Matthew îi place această idee.

Înseamnă că oamenii intră în camera aceea unde lucrează mama lui și ea îi face să-i mărturisească secretele lor puțin câte puțin, iar odată spuse, se eliberează, se simt mai bine și întreaga lume li se pare altfel. Îi mai face o fotografie pompierului chiar în clipa în care acesta urcă în camionetă.

Matthew se așteaptă ca pompierul să demareze. Dar nu o face. Stă pe loc atât de mult timp, încât doamna cu bicicleta și părul roșu iese din cabinet.

Își pune casca, împinge bicicleta dincolo de poartă și se îndepărtează pedalând în lungul drumului.

Abia atunci pornește motorul și pompierul și se pune în mișcare, rămânând la mică distanță în spatele femeii cu părul roșu.

LILY

ATUNCI
25 mai. Miercuri.

Trei săptămâni și jumătate înainte ca ea să moară

FIȘĂ DE OBSERVAȚIE: **GARTH**

Pacientul – pompier, între 55 şi 60 de ani, soţ şi tată a trei copii mici, cu o soţie mult mai tânără – se prezintă pentru gestionarea emoţională a unui diagnostic de cancer în fază terminală. Spune că i s-au mai dat opt luni de trăit.

– Ai scris scrisoarea pentru Rose? întreabă Lily.

Mai mult decât de obicei, astăzi pacientul ei nu are astâmpăr; i-a luat câteva minute în plus să se așeze pe canapeaua de culoarea fulgilor de ovăz.

Garth scoate din buzunarul cămășii o foaie de hârtie împăturită. O ridică între degete.

– Am scris-o.

Este pacientul lui Lily de aproape două luni, dar a avut nevoie de patru săptămâni ca să se apuce de scrisoarea pe care i-o va lăsa – sau nu – soției sale, ca să o citească atunci când el nu va mai fi.

– Vreți s-o citesc cu voce tare? întreabă el.

– Ai vrea să o faci?

Își trece degetele prin părul scurt, de parcă ar vrea să scape de o mâncărime care este mai degrabă psihologică decât fizică.

– Bine. Bine, o fac. Despăturește bucata de hârtie și își drege glasul. Draga mea Rose...

Numaidecât îl îneacă emoția. Îi scapă o înjurătură când lacrimile îi umplu ochii.

Lily împinge spre el o cutie cu șervețele. Îi simte suferința. Problemele pacienților o afectează mai mult decât de obicei. Probabil de vină sunt paranoia ei tot mai puternică, senzația că este

privită, urmărită, bilețelele cu mesaje criptice, imaginea în relief despre care crede că este un simbol satanic. Cuvintele: *De la cineva care știe*.

Colac peste pupăză, de dimineață a găsit o sticlă goală de vodcă cu gust de căpșune sub patul lui Phoebe, în timp ce căuta pisica. Iar când a pus mâna peste așternut încercând să pescuiască sticla de sub pat, tableta lui Phoebe a prins viață și pe ecran a apărut un desen manga. Ceea ce a văzut a tulburat-o până în străfundul sufletului. Era scena unei crime violente, iar acum Lily nu-și poate șterge imaginea din minte. Îi dă târcoale ca un roi de muște negre, urâte și lipicioase, care bâzâie deasupra unui hoit umflat.

Garth întinde mâna după un șervețel, își suflă nasul, își toarnă apă cu gheață din carafa pe care Lily o lasă întotdeauna pe măsuța de cafea din fața canapelei. Ia o înghițitură zdravănă și își trece dosul mâinii peste gură.

– Știți ce mi-am dat seama scriind această scrisoare, doamnă doctor? Că cea mai mare temere a mea, cea mai cumplită spaimă e că Rose o să-și găsească alt bărbat după ce mor. Iar tipul ăsta nou o să se mute în casa *mea*, în patul *meu*. O să facă dragoste cu frumoasa *mea* soție și o să devină „tati" pentru băieții *mei* și pentru fiica *mea*. Iar eu o să fiu... șters cu totul din viețile lor, ca și cum n-aș fi existat niciodată pe acest pământ. Eu, Garth. Pompierul ăsta care-i un om bun, care nu vrea decât să-i ajute pe ceilalți și să-și crească familia.

Lily stă fără să spună nimic.

El își trage nasul încet.

– Sunt superficial, nu? continuă, luptându-se cu un alt val de emoție. Apoi mi-am dat seama că dacă-i iubesc cu adevărat pe copii și pe Rose, trebuie să-i eliberez. Trebuie să-i dau dreptul soției mele să nu se simtă vinovată dacă o să întâlnească pe altcineva. E... cel mai bun lucru pe care i-l pot

lăsa. Pace. Libertate. Așa că... Își drege glasul. Asta i-am scris. Îi spun că are binecuvântarea mea să trăiască, să trăiască pe deplin, după moartea mea.

O împăturește și o bagă la loc în buzunar.

– Nu o citești?

– Nu. Nu vreau s-o citesc cu voce tare aici. O să i-o las ei, s-o citească atunci când eu n-o să mai fiu. E între ea și mine. Dar, scriind-o, cred că mi-am dat seama – am acceptat – că nu pot sili boala asta să dispară. Și n-am dreptul să încerc să-mi controlez familia de dincolo de mormânt. Asta i-ar face să sufere și să se simtă vinovați. Dimpotrivă, trebuie să-i eliberez. Dar am mai înțeles ceva: ceea ce mă îngrijorează chiar mai mult decât faptul că Rose o să mă uite e c-o să înțeleagă cine am fost înainte s-o cunosc și-o să afle ce-am făcut.

Lily simte o apăsare în piept.

– Ce... vrei să spui?

– Credeți că oamenii se pot schimba, doamnă doctor? Adică să se schimbe complet?

– Da, spune ea, prea repede, prea tare. Mintea îi zboară la tăieturile din ziare pe care le ține într-o cutie încuiată într-un seif în biroul ei. Inspiră încet înainte să vorbească: Da, chiar cred că oamenii se pot schimba. Dacă le permit ceilalți, pot deveni oameni mai buni – sau chiar complet diferiți – de cei care au fost odată.

Privirea lui Garth este ațintită în ochii ei. Nu poate citi nimic pe chipul lui. Deodată, camera i se pare mai rece. Mai mică.

– Dar depinde de ceilalți, nu-i așa? Societatea nu-ți permite să te schimbi dacă ai făcut ceva cumplit, nu-i așa? Ceva o să-ți reamintească mereu, oameni care nu pot ierta, care refuză să uite, care vor să te tragă înapoi și să-ți ardă cu fierul în centrul frunții o literă stacojie de neșters. Pentru ca alții să te vadă că vii și să știe că trebuie să fii judecat și pedepsit permanent.

Lily se opune reflexului de a sări de pe scaun, de a ieși din această încăpere, de a se depărta de lucrurile pe care le spune omul acesta. Se silește să rămână nemișcată și îl scrutează pe Garth, așteptând și întrebându-se ce-a făcut și cât de oribilă e fapta lui.

– Adică oamenii sunt fățarnici când vorbesc despre dreptate și ispășirea vinei. Și despre iertare. Toate chestiunile astea sensibile. În adâncul sufletului, dacă știu ce a făcut cineva, vor avea mereu bănuiala că o s-o facă din nou, în împrejurările potrivite, nu-i așa? Ei cred că răul este în tine, în sângele tău, în ADN-ul tău. Corect? spune după o pauză.

– Vrei să-mi spui ce-ai făcut, Garth?

Privirea lui o sfredelește. Tăcerea e tot mai densă. Bărbatul înghite în sec.

– Nu, zice într-un sfârșit. Nu vreau. Și nici nu vreau ca Rose și copiii să afle. Niciodată. Pentru că până și dumneavoastră m-ați privi altfel, oricât v-ați pretinde de obiectivă.

Lily deschide gura să răspundă, dar Garth ridică o mână lată s-o oprească.

– Știu ce vreți să spuneți, c-o să mă simt mai ușurat dacă îmi iau piatra asta de pe piept. Și că, dacă vorbesc despre lucrul ăsta, poate că moartea o să vină mai ușor. Dar e o tâmpenie. În clipa în care o să spun cuiva, părerea respectivului despre mine, felul în care mă privește, ca pe o persoană bună, ca pe un tip care-i salvează pe alții din foc sau îi scoate dintre fiarele mașinii pe autostradă, tipul care se oferă să ducă animalele la veterinar, să le găsească un adăpost – toate astea o să dispară. Tot ce-o să vadă o să fie un om violent. Un om periculos. Un monstru vrednic de ură. Dar, dacă oamenii nu știu ce am făcut, atunci *eu* pot să uit că acea parte din mine a existat vreodată. Mă pot preface că nenorocitul acela din trecut era de fapt o altă

persoană. Îl pot îngropa în subconștientul meu, ca un criminal în serie perfect adaptat, care poate să țină într-un compartiment etanș oroarea dinăuntrul său. Numai *așa* se pot schimba oamenii. Când nimeni nu-i forțează să poarte o etichetă. Când societatea nu le reamintește necontenit că nu sunt cine încearcă să fie.

Lily își schimbă poziția.

– Criminalul în serie... într-un final, își pierde controlul, știi? Poate fi foarte obositor să ții ascunse asemenea lucruri, Garth. Generează stres în corp și în minte. Te împiedică să...

– Te împiedică să duci o viață normală? Te face paranoic? Alimentează abuzul de substanțe, sau te face să acționezi în alte moduri bizare? râde el sec. O să fiu mort în opt luni, așa mi se spune. Ridică brațele pe lângă corp. Uitați-vă la mine – e greu s-o credeți acum, nu-i așa?

Lily îl privește. Pare puternic și în formă, dar ea știe cât de repede se poate schimba asta din cauza bolii care-l mănâncă în tăcere pe dinăuntru, chiar și în clipa aceasta în care stă așezat pe canapeaua ei.

– Așa vreau să mă țină minte Rose și copiii. Ca pe un bărbat puternic. Bun. Prietenos. Un erou.

– Și dacă într-o zi vor afla despre lucrul pe care-l ascunzi?

– Există șansa să nu afle. Există o șansă, dar dacă îi spun lui Rose acum, șansa aceea dispare. Tace privind-o pe Lily în ochi cu o intensitate atât de fierbinte, încât e tangibilă. Dacă îi spun acum, ea și copiii o să-și schimbe părerea despre mine. O să fiu un om care a făcut un lucru atroce. Un om care a provocat o suferință cruntă, de nedescris. Tace din nou, apoi reia: Dumneavoastră ce-ați face, doamnă doctor? I-ați mărturisi soțului? Le-ați spune copiilor? Sau ați muri, mizând pe faptul c-o să-și ducă mai departe viețile neștiutori?

O cutremură senzația terifiantă că întrebarea se referă la trecutul ei și că Garth îi poate privi în suflet. Că poate este doar o oglindă pusă în fața ei. Că poate *el* este acel *cineva care știe*. Pentru că Lily e conștientă că ar proceda asemenea lui, de-ar fi nevoie să o facă de o sută de ori. Își drege glasul.

– Uite, nu știu ce ai făcut, Garth. De asta nu-ți pot răspunde. Iar alegerea nu este a mea. Este a ta. Poate că dacă i-ai spune lui Rose și ea te-ar ierta, te-ai simți eliberat. La fel și ea. Soții își rezervă surprize unii altora, știi?

El râde.

– Chiar credeți că există iertare? Adică iertare adevărată?

O umbră trece peste fața lui Lily. Simte o umezeală care se prelinge dinspre colțurile cabinetului, cu degete reci care se îndreaptă către gâtul ei. Trebuie să fie soarele care s-a ascuns în spatele unui plop.

– Iertarea – adevărata iertare – înseamnă mai degrabă să renunți *tu* la vinovăția și rușinea care te țin prizonier, Garth.

El clatină din cap și aruncă o privire spre ceasul de la mână. Ora lui aproape s-a terminat. Spune:

– Nu. Vinovăția aceea, rușinea aceea... ele mă ajută să merg mai departe. Mă ajută să fiu un pompier altruist. Să fiu cel mai bun tată. Vinovăția aceea, rușinea aceea, ele mă fac un om mai bun. Văd că ora mea s-a terminat.

– Săptămâna viitoare la aceeași oră? întreabă ea.

El își ia jacheta din cuier.

– Cred că am terminat, doamnă doctor. Mai pregătit de moarte decât acum n-o să fiu niciodată. N-are rost s-o lungim.

Lily nu este la fel de sigură.

– Ce-ar fi să luăm o pauză săptămâna viitoare și apoi să mai vii la o ultimă ședință? Facem

programarea acum, dar dacă te simți cu adevărat mai bine, poți suna să anulezi. De acord?

El ezită, apoi zâmbește.

– De acord. Mulțumesc, doamnă doctor.

Apoi dispare dincolo de ușă.

Lily rămâne cu privirea pierdută în urma lui. A tulburat-o. Vede becul roșu care se aprinde pe biroul ei. Următorul pacient așteaptă.

Inspiră adânc, apoi se duce la dulapul cu dosare, îl deschide și descuie seiful. Vâră mâna înăuntru, iar degetele ei ating o cutie din lemn cu suprafața netedă. O ia din seif, o deschide cu atenție și scoate o tăietură dintr-un ziar vechi.

Este fotografia unei fete. Se uită lung la ea, iar pielea îi îngheață. În scobitura de la baza gâtului fetei se vede un mic pandantiv. Baphomet. Țapul sabatic. Simbolul gotic al adolescentei. Sub imaginea granuloasă, în alb și negru, un text în caractere cursive, care spune: *„Sophie McNeill, 12 ani, dispărută“*. Imaginea este dintr-un ziar publicat la New York. Lily ridică a doua tăietură și citește titlul:

Căutare de-a lungul întregii țări, pe urmele copilului răpit

Lumina de pe birou începe să pâlpâie iarăși. Tresare speriată și pune iute la loc în cutie tăieturile din ziare. Reașază cutia în fundul seifului, pe care îl încuie. Intră în baia cea mică, se spală pe față și își împrospătează rujul pe buze. Ia o gură de apă, își netezește pantalonii, apoi se îndreaptă spre ușa sălii de așteptare.

Inspiră încă o dată profund și suflă afară tot aerul din plămâni, încercând să scape de energia pacientului de dinainte și de propriile-i gânduri negre.

Deschide ușa și îi zâmbește unei femei foarte atrăgătoare, cu înfățișare distinsă, îmbrăcată în

echipament de ciclism foarte scump. Femeia, o roșcată, lasă din mână revista pe care o frunzărea și se ridică în picioare.

Lily îi întinde mâna.

– Bună, dumneata trebuie să fii Paisley.

– Mă bucur să vă cunosc, doamnă doctor Bradley, zice femeia strângându-i mâna.

– Poți să-mi spui Lily. Intră, te rog.

RĂPITĂ

O POVESTE ADEVĂRATĂ

Wozniak a ieșit din casă și l-a găsit pe vecinul care sunase la poliție pe gazonul din fața casei de alături, împreună cu soția lui. Erau în vârstă, iar femeia ținea în brațe un cățeluș alb.

– Sunt soții McNeill, i-a explicat bărbatul. Soției mele i s-a părut că aude țipete venind de alături. Am ieșit să arunc o privire, și ceva părea… am simțit că ceva nu este în regulă în casa familiei McNeill. Am văzut că lumina era aprinsă la subsol și am aruncat o privire pe geam. Atunci… am văzut-o. Am văzut-o pe Della.

Vocea i s-a frânt.

– Nu-mi vine să cred ce se întâmplă, a zis soția lui. Sunt o familie foarte drăguță. Merg la biserică, sunt prietenoși.

– Înțeleg că au copii… Cum îi cheamă?

– Da. Un băiețel, Danny. Are opt ani. Și o fată. Doisprezece ani. Ei… Ei au pățit ceva?

– Ați văzut ceva sau pe cineva suspect în fața casei? Ați mai auzit și altceva în afară de țipete?

– Nu știu dacă asta înseamnă ceva, dar în ultimele zile a tot iscodit pe-aici un tânăr ciudat, îmbrăcat într-un hanorac negru. L-am văzut ieri într-o camionetă maro veche, parcată mai sus pe stradă. Avea cu el un prieten. Cred că țineau casa sub observație.

Wozniak s-a întors în grabă la vehiculul său și a transmis dispeceratului numele și descrierea fetei pe baza fotografiilor găsite. Era cu mult înaintea alertelor de urgență

contemporane în cazurile de răpiri de copii, dar poliția a emis o alertă de tip BOLO – un mesaj urgent, transmis tuturor agențiilor din țară, în legătură cu dispariția unei fetițe de doisprezece ani pe nume Sophie McNeill. Păr negru, lung. Tip caucazian. Frumușică. A menționat și camioneta.

Wozniak s-a întors în casă, să aștepte împreună cu colegii săi venirea procurorului, a detectivilor de la omucideri, a legiștilor și a echipelor K9. Dar de îndată ce a pășit înăuntru, l-a auzit pe Conti strigând de sus:

– Am găsit-o! E aici! Sub pat, în dormitorul fetei. E în viață. Chemați salvarea, acum!

Slavă Domnului, și-a zis Wozniak, simțind că inima îi bătea să-i spargă pieptul în timp ce suna la serviciul de urgențe.

RUE

ÎN PREZENT
21 iunie. Marți.

După ce i-a dat lui Joe Harper vestea despre identificarea mamei sale, Rue merge spre taverna Leul Roșu, cu gândul tot la el. Copilul este devastat. Simte că i-a răpit ultima speranță rămasă. L-a lăsat în grija lui Hannah Cody și a unui polițist de la serviciul de asistență pentru victime.

Strânge din dinți când cotește pe șoseaua principală care duce spre Story Cove. Se uită la ceas și îl sună pe Seth pe difuzor, folosind telefonul personal.

El răspunde la al treilea apel.

– Bună, zice ea încordată. Ești tot acasă?

– Da, ce s-a întâmplat?

Se oprește la semafor.

– Trebuie să te întreb ceva. Unde ai fost alaltăieri seară?

O bătrână împinge un căruț pe trecerea de pietoni, înaintând agale spre celălalt trotuar. În căruț este un cățeluș cu aspect geriatric.

– Ce vrei să spui? replică Seth.

O reacție nervoasă scapără în Rue. Semaforul se face verde, dar bătrânei îi ia o veșnicie să traverseze strada.

– Spune-mi, Seth, nu mai pune întrebări. Unde ai fost cu exactitate duminică, de la prânz și până când te-ai întors acasă și te-ai băgat în pat?

O clipă de tăcere.

– Uite, Rue, dacă asta e în legătură cu...

– Spune-mi.

Pumnii i se strâng pe volan.

– Putem să vorbim mai târziu, după serviciu, când...

Bătrâna ajunge vizavi. Rue apasă pedala de accelerație.

– Seth, ascultă-mă și ascultă bine... Deodată apasă cu putere pe frână, căci un biciclist virează din fața unui autobuz. Trage o înjurătură, apoi spune: Femeia ieșită la alergat, cea de la știri, care a fost găsită pe Plaja Grotei... Inspiră adânc, se calmează, apoi cotește pe o altă stradă care dă în șoseaua principală. Numele ei este Arwen. Arwen Harper.

Dinspre celălalt capăt se aude o tăcere mormântală. Rue simte că i se face rău. Vede în față firma tavernei Leul Roșu.

– Cu ea te culcai? Ea e femeia pe care te-am văzut conducând-o la Leul Roșu?

– M-ai *urmărit*? Ce mama dracului, Rue?! Cum îndrăznești...

– Deci ea este? E moartă, Seth, moartă. Ucisă. Mă auzi?

El respiră anevoie. Când vorbește din nou, glasul îi pare îngroșat.

– Ești... ești sigură că... ești *sigură* că ea este?

– Suntem siguri.

O înjurătură. Tăcere.

– Seth, zace dezbrăcată pe o masă de la morgă, probabil chiar în clipa asta i se desface cavitatea toracică, i se îndepărtează pielea capului, i se scot organele interne și se cântăresc. Trebuie să-mi spui unde ai fost duminică înainte să vină altcineva să te întrebe. Crede-mă, vor veni. Și nu va arăta bine.

– Ce... ce i s-a întâmplat, Rue? Vocea lui este o șoaptă aspră. Nu... poți să crezi... doar nu poți să crezi că am avut vreun amestec...

– Mi-ai zis că au trecut zilele de fustangeală. Ai zis că n-o să mai ai aventuri. Ai jurat. A fost o minciună. Și nici măcar n-ai fost discret. Ai fost văzut cu femeia asta, Seth, așa că ai face bine să-mi spui că ai un alibi beton pentru ziua de duminică, când eu am lucrat până târziu. Începe prin a spune unde erai duminică la amiază.

– Eram cu echipa de natație pe feribot, ne întorceam de la concursul de pe continent.

– Ei pot confirma?

– Da, sigur. Eram cu membrii echipei și cu însoțitorii. Chiar eu eram însoțitor pentru unul dintre copii. Sally-Ann. Ea poate confirma. Toți pot confirma.

– La ce oră a ajuns feribotul?

– Nu-mi amintesc cu precizie. Ar trebui să verific. Pe la trei după-amiaza.

Rue parchează în fața la Leul Roșu.

– Și apoi?

– Am venit cu mașina în oraș. I-am lăsat în drum pe câțiva copii, inclusiv pe Sally-Ann... M-am dus să mănânc ceva, m-am întâlnit cu niște prieteni și am rămas să bem un pahar.

– Totul se poate confirma?

La celălalt capăt, o pauză.

– Da.

– Și apoi?

– Am băut ceva și am ajuns acasă târziu, iar tu erai acasă, în pat.

Rue închide ochii, inspiră, numără de la patru în jos, expiră încet.

– Deci, nu știi unde a fost Eb duminică, înainte să ajung eu acasă?

O altă clipă de tăcere.

– Ce legătură are Eb cu toate astea?

– Nimic... mă întrebam.

„Pentru că vreau să fiu sigură că fiul meu are un alibi și nu îndrăznesc nici măcar să dau glas întrebării de față cu el." În mintea lui Rue apare imaginea lui Eb ținând în mână paharul cu lapte și farfuria cu prăjitura pe jumătate mâncată.

Aș face orice pentru tine, mamă, știi asta, da? Vreau să fii fericită.

– Nu știu unde era Eb, zice Seth. Dar ce ți-am zis despre ziua de duminică e adevărat.

– Când ai văzut-o pe Arwen Harper ultima oară? Când ai fost ultima dată la Leul Roșu? îl testează ea.

El își drege glasul.

– Cred... că a fost în urmă cu două săptămâni. Când am dus-o de la sală la muncă. Se sfârșise deja totul între noi la momentul acela, Rue. Uite, eu nici măcar nu știu prea multe despre ea. M-a agățat la sală și... a fost numai o aventură de două-trei zile.

Rue închide ochii. Minte. Știe că minte.

– Rue?

– S-a terminat.

– Poftim?

– Am zis că s-a terminat. Între noi doi. Vreau să punem capăt căsniciei noastre. Vreau să divorțăm. Și vreau să te muți. Acum. Nu vreau să te văd când mă întorc acasă.

– Rue...

Închide apelul. Sângele îi bubuie în tâmple. Tremură. Gândurile i se întorc la seara când a pândit din mașină, în fața tavernei Leul Roșu.

RUE

ATUNCI
16 iunie. Joi.

Trei zile înainte ca ea să moară

Rue s-a întors în mașina ei, unde caseta cu lecții de portugheză rulează în surdină în fundal. E întuneric. Plouă. A parcat peste drum de taverna Leul Roșu. Camioneta lui Seth e parcată mai sus pe stradă.

Seth a sunat-o mai devreme să-i spună că va ajunge acasă târziu, iar Rue a avut sentimentul că se va întâlni din nou cu chelnerița. Pe drum spre casă, la terminarea turei de după-amiază, instinctul a mânat-o spre Story Cove. Iar când a trecut încet cu mașina prin fața tavernei, a remarcat prin ploaie mașina soțului ei parcată în față. Goală.

A dat un ocol și s-a întors din direcția opusă, iar acum așteaptă peste drum de tavernă, cu ochii ațintiți asupra intrării. Deși nu-l vede pe Seth prin geam, n-are nici o îndoială că e înăuntru. Aparatul de fotografiat așteaptă pe scaunul din dreapta. Poate că nu gestionează situația în cel mai bun mod, dar vrea dovezi fotografice. Când va introduce acțiune de divorț, vrea ca totul să meargă în favoarea ei.

În mașină se face frig. Ploaia cade tot mai puternic. Chiar dacă e iunie, vântul dinspre mare îți intră în oase. Totuși, Rue ezită să pornească motorul ca să se încălzească. Preferă să nu atragă atenția.

Minutele trec. Ploaia cade și mai tare.

Ușile tavernei se deschid și iese un cuplu. Sunt mai în vârstă, pensionari. Bărbatul o ajută pe femeie să-și desfacă umbrela, apoi își trece brațul peste umerii ei și o pornesc împreună prin noaptea

ploioasă. Rue simte o înțepătură de singurătate. De regret. De timp irosit cu un bărbat care n-o respectă. Oare de ce s-a îndrăgostit de Seth? Să fie de vină partea din ea care nu se respectă, care nu are încredere că cineva ar putea-o iubi cu adevărat? Să fie oare din cauză că într-un colț ascuns al sufletului se simte respinsă de părinții săi biologici?

Ușile se mai deschid de câteva ori, revărsând lumină caldă în întunericul de afară, de fiecare dată când intră sau ies clienți râzând fericiți.

Caseta ajunge la capăt și se oprește. Rue se întreabă dacă n-ar trebui să se apuce de afrikaans. E limba pe care o vorbea mama ei. Afrikaans și puțină xhosa[1]. Se ghemuiește mai bine în palton.

Ușile tavernei se deschid.

Ea este.

Rue se îndreaptă în scaun. Pulsul îi accelerează.

Femeia cu părul negru iese pe ușile tavernei trăgându-și peste cap o glugă de ploaie. Se oprește sub copertină și se uită în lungul străzii. Rue înjură. Ar da orice ca să-i vadă fața. O clipă, se întreabă dacă nu cumva a greșit în privința lui Seth – poate că nu e înăuntru. Ușile tavernei se deschid brusc, și Rue recunoaște silueta familiară a soțului ei. Se oprește lângă femeia cu glugă de sub copertină și își furișează mâna pe după talia ei. Îi șoptește ceva la ureche.

Rue înghite în sec și întinde mâna după aparatul de fotografiat. Îi încadrează și apasă pe declanșator chiar în momentul în care soțul ei se apleacă pentru un sărut. Apasă iar în timp ce cuplul se grăbește spre mașina lui Seth, braț la braț. Le mai face o fotografie când urcă.

Farurile camionetei se aprind. Pleacă de pe loc.

Rue simte că i se face rău. Lasă aparatul de fotografiat în poală.

Desigur, Seth nu-i acasă când Rue parchează mașina pe aleea de acces. N-a venit nici când ea se

duce la culcare.

Incapabilă să doarmă, stă întinsă în pat, ascultând ploaia și rarele mișcări ale lui Eb în camera lui de la parter. În cele din urmă, ploaia se oprește. Zgomotele din casă încetează, dar ea tot nu poate adormi.

La ora două dimineața aude ușa de la intrare.

Seth urcă scările.

Ea se preface că doarme. El intră în pat fără zgomot. Miroase frumos, ca și cum tocmai a făcut un duș. Rue rămâne cu ochii ațintiți în tavan. Trebuie să facă ceva. Situația aceasta nu poate să continue.

LILY

ATUNCI
25 mai. Miercuri.

Trei săptămâni și jumătate înainte ca ea să moară

FIȘĂ DE OBSERVAȚIE: ***PAISLEY***

Pacientă, 40 de ani, este pe lista mea de așteptare de șase săptămâni. Motivul prezentării...?

Un pacient nou este întotdeauna un mister. Uneori, Lily cunoaște motivul prezentării de la început, pentru că i-a fost comunicat la telefon. Iar apoi vine munca de detectiv, pentru că problema de la început este de obicei doar un simptom pentru ceva mult mai adânc și mai complex – ceva ce poate că pacientul a ascuns de sine însuși, ca să poată funcționa normal. Însă motivul prezentării este cel care-l aduce la terapie.

Noua ei pacientă este cu siguranță enigmatică. O roșcată foarte frumoasă, cu pielea palidă și plină de o energie fremătătoare. Poartă colanți din Lycra și un tricou de ciclism cu mâneci lungi, făcut dintr-

un material subțire, cu model, care îi scoate în evidență toate formele și mușchii. Lily ar fi în stare să ucidă pentru un corp ca al lui Paisley.

Pacienta își lasă casca de bicicletă pe canapea, apoi se apropie de corpul de bibliotecă. Își plimbă degetele fine peste cotoarele cărților, trecându-le în revistă titlurile. Atinge obiectele lui Lily – o cană din lut modelată de mânuțele lui Matthew, o scoică pe care au găsit-o în Mexic, o mică sculptură din Australia. Ridică o fotografie înrămată cu familia Bradley, făcută la Cape Town.

– Pot să îți aduc o cafea sau un ceai? îi oferă Lily.

– Nu. Nu vreau nimic.

Lasă jos fotografia și se duce să studieze de aproape setul de pete de cerneală pentru testul Rorschach, pe care i l-a dăruit Tom de Crăciunul trecut. Imaginile sunt înrămate și expuse în șir pe perete. Paisley aruncă o privire scurtă spre Lily, ca și cum ar face o evaluare, apoi se mută spre peretele care găzduiește colecția de măști. Peste câteva clipe spune:

– Jung a fost, nu-i așa, cel care a numit-o persona – masca pe care o poartă fiecare dintre noi, chipul pe care alegem să-l prezentăm lumii?

– Cunoști opera lui Jung? Arhetipurile lui?

Se așază. În sfârșit. Își încrucișează picioarele îmbrăcate în colanți și zâmbește. Iar Lily nu se poate împiedica să distingă un aer de superioritate în felul în care i se ridică colțurile buzelor, în înclinarea capului, în ochii albaștri care-i înfruntă privirea.

– Ei bine, există pe de o parte persona, sinele, umbra, iar pe de altă parte, anima sau animus. Persona este masca în spatele căreia alegem să ne ascundem. Așa cum se întâmplă cu tine: persona ta, masca ta e cea de doctor, atunci când porți halatul alb sau atârni firma la poartă, oamenii așteaptă anumite lucruri. Te cred înțeleaptă, plină

de compasiune și binevoitoare. Așteaptă să te comporți în felul în care se comportă un medic sau un psiholog. Pune-ți o insignă de polițist și ia în mână o armă, și atunci ești apărătorul în care au încredere. Ești curajos și drept. Îmbracă uniforma galbenă de pompier, și devii un erou. Un salvator. Acoperă-te cu o robă neagră și pune-ți o perucă cu bucle cenușii, și reprezinți justiția, ești mediatorul înțelept al adevărului, cerni binele de rău. Pune-ți o glugă, și ești călăul. Dar scoate-o, și călăul se poate duce acasă la familia lui, cu conștiința curată, pentru că nu-și făcea decât meseria. Se lasă pe spate pe canapea, își încrucișează iar picioarele și continuă: Cu toții avem nevoie de o mască pentru a putea funcționa. Dar dacă purtăm masca prea mult timp, uităm cine se ascunde în spatele ei. Uităm de noi, cei adevărați.

Lily își schimbă poziția pe scaun, simțindu-se tot mai stânjenită de această discuție care vine în urma ședinței cu Garth.

– Simți că porți o mască anume de prea mult timp, Paisley?

– Nu știu. Poate că aici e problema: când porți o mască de atâta vreme, că nici nu mai știi că o porți.

– Și dacă te-aș întreba ce mască crezi că porți?

Își trece limba peste dinți.

– Cea de mamă. De soție. Presupun că acestea sunt principalele măști pe care le arăt lumii.

– Și ce reprezintă pentru tine aceste calități?

Ezită.

– Că se așteaptă de la mine să fiu maternă, să le ofer ocrotire copiilor mei. Să fiu virtuoasă. Bună. Să nu scap frâiele. Să fiu destul de atrăgătoare încât soțul meu să n-o ia pe cărări greșite. Să fiu bună la pat – să fiu o curvă în spatele ușilor închise. Să mănânc cumpătat și să-mi controlez greutatea și consumul de carbohidrați. Să fiu o femeie de afaceri împlinită, dar și să știu să coc fursecuri

delicioase, să iau parte la activitățile extrașcolare ale copiilor, să-i duc la lecțiile de înot și să mă asigur că înțeleg religia în care sunt crescuți. Se oprește ca să-și tragă sufletul, apoi încheie: Să fiu organizată. Să mențin o rutină pentru ai mei.

Lily înghite în sec gândindu-se la sine, la faptul că și ea îl duce pe Matthew la înot. La felul cum își calculează obsesiv carbohidrații și cum participă la activitățile organizate de școală. Are impresia că Paisley i-a descris viața.

– Pare... pare epuizant, spune într-un târziu.

– Chiar este, la dracu'!

– Câți copii ai, Paisley?

Pacienta o privește în ochi.

– Fete. Trei. Șapte ani, nouă și doisprezece.

– E nevoie de mult efort ca să le fii un model.

– Da. De mult efort ca să-l ții închis în tine pe micul drăcușor deviant.

Un zgomot începe să se audă în capul lui Lily. I se pare deodată că pata de cerneală din spatele femeii seamănă cu Baphomet cu coarne. Subsuorile îi asudă. Se străduiește să se concentreze asupra următoarei întrebări.

– Cu ce te ocupi, Paisley?

– Sunt reprezentant farmaceutic. Călătoresc mult. Dar nu pentru că aș fi nevoită. Soțul meu câștigă bine și provine dintr-o familie bogată. Prin căsătorie am avansat în societate. El e mai în vârstă, spune pacienta cu un zâmbet viclean – sau cel puțin lui Lily i se pare deodată că zâmbetul ei este viclean. Dar munca îmi oferă un debușeu. Dacă n-ar fi călătoriile mele, n-aș avea posibilitatea să mă culc cu alți bărbați.

Lily clipește de câteva ori.

– Ce vrei să spui?

Paisley se apleacă spre ea.

– Vreți să știți care sunt problemele mele, doamnă doc...

– Te rog, spune-mi Lily.

– Lily. Problema mea – adevărata mea problemă – este că mă culc cu alți bărbați. Sexul este problema. Sexul riscant, sexul neprotejat. Cu străini. Cu cât mai sălbatic și mai excitant, cu atât mai bine. Și cu cât mai însurați sunt bărbații, cu atât e mai satisfăcător. Sunt dependentă de sex, Lily. Și nu mă pot opri. Înainte eram în stare s-o fac mai rar și să fiu mai precaută. Acum am nevoie de mai mult sex și mai des, doar ca să *simt* ceva. Face o pauză. Săptămâna trecută am avut o delegație la Toronto și am fost arestată. Pentru oferirea de servicii sexuale și act sexual în public. Da, am luat bani pentru sex. Bani de care n-am nevoie. Și trebuie să mă opresc înainte de a distruge celelalte lucruri bune din viața mea, cum ar fi familia.

Lily se holbează la ea. „Iată-l", se gândește. „Ăsta e motivul prezentării. O dependență de sex periculoasă."

– Ce vreau să spun este că am un soț bun, am trei fete frumoase, perfecte, pure, inocente. Am tot ce-și doresc ceilalți oameni. Dar asta înseamnă că am și multe de pierdut. Și e ca și cum... simt că există în mine diavolul ăsta care *încearcă* să mă facă să pierd totul. Pentru că dacă pierd totul, dacă sunt dată în vileag, atunci n-o să mai trebuiască să mă străduiesc atât de mult să-mi păstrez masca.

Se lasă să cadă pe spătarul canapelei de parcă efortul de a-și fi luat de pe suflet această povară ar fi epuizat-o.

– Și echipamentul de ciclism? spune Lily încet. Și asta e tot o mască? Ceva ce ai ales să-mi prezinți despre tine la prima ședință?

Paisley pufnește și își îndreaptă spatele.

– E o invenție, spune zâmbind ușor. Nu pentru tine, ci pentru familia mea. Este acoperirea mea. Își ridică brațele pe lângă corp. Așa ascund de familie și de cei din jur faptul că merg la psiholog. Ei cred

că mă antrenez pentru o cursă de ciclism. Iar miercurea e ziua în care parcurg o distanță mai mare. Dar, în realitate, este ziua mea de terapie. De asta am ales să vin la tine. Cabinetul tău e departe de cartierul în care locuiesc. În plus, ai o alee discretă, la capătul unei străzi care se înfundă, și e plin de copaci în jur. Zâmbetul i se adâncește. Știu să fac muncă de cercetare, Lily.

Lily înghite în sec. Îi simte vorbele ca pe o amenințare. Pe de altă parte, știe că este paranoică. Dianne are dreptate. Are nevoie de o pauză. Se lasă afectată de orice, orice i se pare o amenințare. Pe de altă parte, biletele acelea... ele sunt reale.

– Lily este forma scurtă de la Lilith? întreabă Paisley.

– De la Lillian.

– Lilith era o figură demonică. Din Biblie. Știai asta?

– Nu... nu știam. Dar, ți-am spus, numele meu vine de la Lillian. Vrei să-mi spui mai multe despre arestarea ta, Paisley?

Sare de pe canapea și începe să măsoare camera cu pasul. Lily așteaptă în tăcere, răbdătoare.

– Era în jur de două dimineața. Eram pe stradă, într-un cartier rău famat. Purtam o fustă scurtă din piele. Cizme cu tocuri, peste genunchi. O bluză cu spatele gol, cu paiete lucioase. Ruj de buze de culoarea sângelui. Încercam să agăț pe cineva. Jinduiam după o partidă de sex pe o alee dosnică, sau în spatele unui tomberon, cu spatele lipit de zidul rece din cărămidă și o mână care să-mi îndese banii murdari în sutien.

Se oprește, așteaptă.

Lily refuză să se arate ultragiată.

– Și ai găsit ce căutai?

Paisley pufnește.

– Am fost arestată înainte să-și poată scoate clientul mădularul din mine, am fost lăsată în

libertate numai sub promisiunea de a compărea în instanță. Ceea ce va trebui să fac în curând. Dar... Expresia de pe chip i se schimbă. Se așază la loc și își freacă fața cu palmele. Parcă aș fi două persoane. Rămâne tăcută o clipă. Apoi spune încet: Mi-e frică. Nu vreau să-mi pierd familia. Nu-mi place ce fac. Mi-e rușine. Mă simt murdară. Asta până când nevoia începe din nou să crească și să se agraveze. Și trebuie să-mi pun la bătaie toată energia ca să planific următoarea întâlnire și să ascund adevărul și să acopăr ceea ce fac. Iar uneori simt că voi muri. Poate că despre asta e vorba, despre dorința de moarte. O parte din mine caută un mod de a mă distruge. După un moment de tăcere adaugă: Iar acum mă judeci și tu. O văd. În ochii tăi.

– Acesta este un spațiu sigur, Paisley. Ar trebui să te simți liberă să spui orice.

– Ca într-un confesional?

Lily încearcă să zâmbească blând.

– Ca într-un confesional.

Însă chiar și ea știe că există lucruri pe care nu i le poți mărturisi unui preot.

– Spune-mi ceva, Paisley. Dacă ar fi să te întreb câți ani are micul diavol dinăuntrul tău, această ființă care încearcă să te distrugă, ce-ai răspunde?

– E o întrebare ciudată.

– Nu foarte. Mințile noastre sunt niște mozaicuri, iar senzația că ești locuit de părți aflate în conflict este una obișnuită. Uneori e util să explorezi și să te împrietenești cu acele părți răzlețe ale sinelui tău – cârmuitorii tăi lăuntrici. O modalitate este să le dai nume, să înțelegi câți ani au și apoi să-i scoți la o plimbare și să porți o discuție cu ei.

Paisley își țuguie buzele.

– Nu știu câți ani are mica diavoliță. Unsprezece. Poate doisprezece.

Vârsta lui Phoebe. Phoebe, care avea sub pat o sticlă de vodcă cu gust de căpşune. Phoebe, care a desenat un personaj manga feminin care spintecă gâtul altui personaj cu un cuțit.

– Așadar, este o ea?

– Bănuiesc că da. Are aceeași vârstă ca fiica mea cea mare. O vârstă dificilă, nu-i așa?

Lily își reprimă reacția.

– Da. Echilibrul precar între copil și femeie este complicat de menținut, mai ales din cauza așteptărilor societății și a mesajelor contradictorii care vin dinspre aceasta. Își drege glasul. „Concentrează-te." Acum vreau să închizi ochii, Paisley, și să-ți imaginezi această fată, s-o vezi limpede cu ochii minții.

– Mi se pare... ciudat.

– Încearcă.

Pacienta închide ochii, inspiră adânc. Durează o vreme până când ia cuvântul:

– Cred că o văd. Râde... de mine. Își bate joc de mine.

– Privește-o câteva clipe, simte-o.

Paisley rămâne tăcută, dar începe să respire sacadat. O roșeață îi colorează obrajii.

– Cum arată, Paisley?

– Are părul negru. Lung și negru. Piele foarte palidă. Buze închise la culoare.

– Poți să... să îi dai un nume, ca să o putem rechema când vom avea nevoie?

Răsuflarea i se îngreunează, iar mâinile i se fac pumn pe coapse.

– Cred că numele ei este... Jane. Nu... cred că... îmi spune că o cheamă Sophie.

Mintea lui Lily se golește de gânduri.

Gura lui Paisley începe să zvâcnească.

– O urăsc! E o ticăloasă. Vrea să-mi facă rău. Vrea...

Deschide brusc ochii. Gâfâie. Fața îi este roșie ca focul și transpirată. Tremură, iar în ochi îi lucesc lacrimi.

– Nu pot face asta. Nu o pot face. Nu vreau s-o fac.

Lily are gâtul uscat.

– De ce nu, Paisley?

Își freacă buzele cu degetul.

– Pentru că... este oribilă fetița asta cu părul negru care vrea să mă omoare. Are un cuțit și vrea să-mi taie gâtul ca să mă reducă la tăcere – să omoare partea bună din mine. Inocența din mine. Vrea să-mi ia *tot* ce iubesc, familia și... Nu... nu știu de ce, nu știu ce-am făcut ca să-mi atrag ura ei. Sau de ce ar vrea să-mi facă asta.

Paisley întinde mâna după carafa cu apă din fața ei și își toarnă în pahar cu o mână nesigură. Bea însetată.

– Îmi pare rău. Nu știu... de unde au venit toate astea.

– Nu-i nimic. Te-ai descurcat bine. Nu vom încerca să căutăm mai în profunzime în această ședință, dar data viitoare poate vei încerca să-l aduci la suprafață pe celălalt cârmuitor lăuntric pe care l-ai menționat – partea bună din tine. Și o putem întreba pe fetița cea bună dacă are ceva de spus despre... fata cea rea.

– Despre Sophie.

Lily simte că prin vene îi curge gheață. Este un transfer afectiv. Este o proiecție. Asta-i tot. Nu are nevoie decât de o pauză.

RĂPITĂ

O POVESTE ADEVĂRATĂ

Mai devreme în ziua aceea, în după-amiaza zilei de 22 aprilie 1989, Harrison Whittaker, în vârstă de șapte ani, a

găsit-o pe mama lui la mașina de cusut de la subsolul casei, unde era răcoare. Făcea un costum pentru sora lui mai mare, care juca rolul principal în piesa de la școală. Chrissie urma să fie Sandra Dee din musicalul Grease și repetase până când pe Harrison îl luase durerea de cap.

– Pot să mă duc la joacă acasă la Danny? și-a întrebat mama.

– Nu. Plecăm la mall într-o oră. Îți trebuie pantaloni noi.

– Nu-mi trebuie pantaloni noi. Trebuie să mă joc. Te rog. Mama lui Danny a spus că vor face un grătar mai târziu, cu hotdogi și înghețată, apoi se uită la un film. A zis că pot să mă duc și eu. Și a mai zis că pot să dorm la ei peste noapte și să facem un cort din pături. Te roooog!

– Harrison…

– Te rog, mamă. Îți promit că fac orice mă pui prin casă.

S-a smiorcăit și s-a rugat de ea. Fusese răbdător toată ziua de dinainte. Iar vremea neobișnuit de caldă îi agita pe toți. Mama lui s-a uitat la ceas.

Sheilagh Whittaker era obosită. Soțul ei muncea peste program în industria de petrol și gaze, unde primise de curând o promovare. Ea ducea greul gospodăriei și, pe lângă asta, încerca să lanseze afacerea de familie. Avea de ridicat broșurile comandate pentru firma lor cea nouă. Trebuia să-și aleagă cu grijă bătăliile și să-și economisească energia limitată, iar Harrison avea un fel aparte de a i-o secătui cu efervescența lui.

– Bine, fie. Bine.

– Mulțumesc, mamă!

I-a dat un sărut, iar inima ei s-a înmuiat și i-a zâmbit.

Sheilagh Whittaker și-a văzut ultima dată fiul în oglinda retrovizoare în timp ce scotea mașina de pe alee, îndreptându-se spre mall, unde își dăduse întâlnire cu Chrissie. Stătea împreună cu vecinul și cel mai bun prieten al lui, Danny McNeill, pe gazonul din fața casei familiei McNeill – la patru case distanță de casa lor – și îi făcea semne energice de rămas-bun. Harrison îl ținea în brațe pe micul lor terier, Pogo. Îl lua pe Pogo peste tot cu el.

Dacă Sheilagh Whittaker l-ar fi obligat pe Harrison să meargă la mall, ca să-i cumpere pantaloni, poate că fiul ei ar fi încă în viață.

Acum ar avea în jur de patruzeci de ani.

Poate că Sheilagh ar fi bunică. Poate că soțul ei, Jim, ar fi încă în viață. Poate că nu ar fi căzut în patima alcoolului din cauza morții brutale a băiețelului lor. Jim Whittaker nu a mai fost niciodată același om după ziua aceea de primăvară din Glenn Dennig.

Dacă Sheilagh Whittaker nu ar fi trimis-o pe fiica ei la familia McNeill cu prăjitura de bezea cumpărată de la mall, Chrissie ar fi ajuns o femeie complet diferită față de cea de astăzi. Poate că Sheilagh ar fi ținut legătura cu fiica ei.

– Este cel mai mare regret al vieții mele, i-a spus Sheilagh Whittaker unui jurnalist TV care făcea un reportaj despre comemorarea masacrării familiei din Glenn Dennig. Dacă n-aș fi fost atât de epuizată, dacă nu aș fi cedat în fața smiorcăielilor lui. Dacă… dacă aș fi luat o singură decizie diferită, poate că Harrison nu i-ar fi căzut victimă unui psihopat. Poate am fi avut vieți cu totul diferite. Căci acel coșmar nu s-a terminat odată cu uciderea lui Harrison. Nu s-a terminat cu moartea lui Danny McNeill și a părinților săi. A avut un efect în lanț de-a lungul anilor.

Sheilagh Whittaker s-a oprit din vorbit și și-a desprins privirea de la cameră. În ochi îi străluceau lacrimi. A reluat peste câteva momente:

– Un psihopat ne-a distrus pe toți. Nu se poate pune punct la așa ceva, știi? O crimă violentă ca asta… nu se termină când ucigașul este prins. Efectele continuă. Ani și ani. Chiar și pe tânărul jurat care a citit decizia, stresul procesului l-a afectat enorm. A murit într-un accident la un an de la comunicarea verdictului. Conducea băut. Cred că ar fi și azi în viață dacă nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

RUE

ÎN PREZENT
21 iunie. Marți.

– Mă numesc Dez Parry, spune femeia întinzând mâna spre Rue. Sunt administrator la Leul Roșu. Servesc și la mese, mă ocup de angajări și de pregătirea personalului. Sunt omul bun la toate. Cu ce vă pot ajuta, doamnă sergent Duval?

– Putem vorbi undeva între patru ochi? Am câteva întrebări să vă pun, zice Rue vârându-și la loc în buzunar legitimația.

Dez pare deodată neliniștită.

– Despre ce este vorba? Încruntătura ei se adâncește când pare că-și dă seama de ceva. Ne-am... ne-am mai întâlnit?

– Am fost aici în calitate de client, spune Rue repede, gândindu-se că tinde să sară în ochi într-un cartier ca acesta. Dar acum sunt aici în calitate oficială, din păcate. Este vorba despre unul dintre angajații dumneavoastră, așa că putem discuta între patru ochi?

Parry o conduce într-un birou mic și închide ușa.

– Vă rog, luați loc, spune luând un teanc de dosare de pe un scaun.

Rue observă monitorul cu imagini de pe camerele de supraveghere într-un colț, pe o etajeră. Se vede o imagine granuloasă a zonei din fața intrării. Într-un alt colț al ecranului scindat se vede holul de intrare, chiar lângă uși, unde stă hostessa.

– Aveți o angajată pe nume Arwen Harper.

– Eu... Parry încremenește. Face brusc ochii mari. Duce mâna la gură. De acolo vă recunosc. De la televizor. Femeia găsită pe Plaja Grotei... Vocea îi piere. Ochii încep să-i lăcrimeze, iar chipul i se face palid. Pare gata să leșine. Arwen nu a apărut la începutul turei de astăzi. Am... încercat s-o sun pe

telefonul mobil, dar tot intră căsuța vocală. Se lasă pe un scaun în spatele biroului. Uluită. Încearcă să înțeleagă. Ea e, nu-i așa? Am... văzut la știri că Tom Bradley – el este unul dintre clienții noștri – i-a găsit cadavrul și... Vai de mine! El... Tom Bradley a găsit-o pe Arwen? Doamne, trebuie să fi fost.... Vai, Dumnezeule!

– Așadar, îl cunoașteți pe doctorul Tom Bradley?

– Sigur că da. Este unul dintre clienții noștri obișnuiți. Vine cu un grup de profesori de la universitate, în fiecare vineri la începutul serii, și de multe ori stau până noaptea târziu. Arwen a devenit chelnerița lor obișnuită. A ajuns să-i cunoască destul de bine într-o perioadă scurtă de timp.

– Puteți să-mi dați numele bărbaților care vin de obicei împreună cu doctorul Bradley?

– Păi... bănuiesc că asta nu încalcă dreptul la intimitate sau ceva de genul ăsta. Toată lumea știe că profii vin aici în fiecare vineri. Tom Bradley, Simon Cody, Sandeep Gunjal și Milton Timmons sunt sufletul grupului. Arwen s-a apropiat cel mai mult de Tom și de Simon. Mi-a spus că Tom a fost cel care i-a aranjat să închirieze căsuța de peste drum de Simon.

– Cât de apropiată era de ei? Întrețineau relații intime?

– Păi... mi-am dat seama că Arwen e la vânătoare. Nu vreau să spun nimic urât cu asta. Este – era – o mamă singură și o artistă fără succes. Avea nevoie de bani. Dar n-am insistat niciodată să-mi povestească despre trecutul ei. Sau despre lucrurile cu care se ocupă. Când a dat interviu pentru postul acesta, am avut senzația că fuge de ceva, că încearcă să scape. Și... i-am văzut cicatricile de la încheieturi. Dincolo de brățările ei, de zâmbet și de atitudinea nonșalantă, cred că era o femeie

suferindă. Se oprește. Lacrimile îi sclipesc în ochi. Sunteți siguri că ea este?

– Da. Îmi pare rău.

Se întinde după un șervețel și își suflă nasul. Rămâne tăcută o clipă.

– Nu-mi vine să cred, zice, apoi îi caută privirea lui Rue. Nu a fost un accident?

– Moartea este suspectă, doamnă Parry. De aceea a fost implicată echipa mea în investigație. Poate că Arwen s-a aflat la locul nepotrivit în momentul nepotrivit. Dar trebuie să eliminăm toate posibilitățile.

Parry își suflă iar nasul și încuviințează din cap.

– Ce pot face? Cu ce vă pot ajuta?

– Există vreun motiv să credem că cineva ar fi vrut să-i facă rău lui Arwen? A exprimat vreodată teamă sau îngrijorare față de cineva în mod particular?

– Nu. Toată lumea o plăcea. Mai ales bărbații. Nu-mi pot închipui că cineva ar fi vrut să-i facă rău.

Rue își drege glasul.

– E posibil să se fi culcat cu Simon Cody sau cu Tom Bradley?

– E posibil. Eu așa bănuiam. Dar ea nu mi-a spus niciodată. Amândoi sunt însurați.

– Soțiile lor veneau vreodată la Leul Roșu?

– Nu vinerea. Dar în trecut Tom și Simon au luat masa aici cu familiile.

– Arwen a amintit vreodată despre soții? A menționat că ar fi geloase?

– Doamne, nu! Era... Cum să spun? Arwen părea o persoană caldă și deschisă. Dar, în realitate, nu vorbea niciodată despre ceva cu adevărat personal. Deși simțeam că o cunosc bine, îmi dau seama că n-am cunoscut-o niciodată cu adevărat. Era numai... o fațadă. Această imagine boemă, de

femeie fără griji, pe care o transmitea... era masca pe care o purta.

– De câtă vreme lucra aici?

– Am angajat-o la finalul lunii aprilie. Una dintre chelnerițe și-a dat demisia. Eram în criză de personal și ajunsesem la disperare. A venit atrasă de afișul pe care l-am pus afară și am bătut palma pe loc. S-a dovedit a fi unul dintre cei mai buni angajați pe care i-am avut vreodată. Îmi pare foarte rău că am pierdut-o.

Rue așteaptă în timp ce Parry își suflă nasul și se adună.

– Mai știți să fi existat și alți bărbați în viața lui Arwen Harper? A venit cineva s-o caute aici?

Parry încearcă să-și amintească.

– A fost un tip. L-am văzut numai de două ori. A venit s-o ia după orele de serviciu, iar o dată a intrat în bar să bea ceva. Mi s-a părut că o aștepta să-și termine tura.

Rue încearcă să-și păstreze calmul.

– A spus cumva cum îl cheamă?

– Nu, îmi pare rău. Așa cum am zis, îi respectam intimitatea și n-am întrebat.

– Cum arăta?

– Bine făcut. Părul blond-nisipiu. Un tip atletic. Peste treizeci de ani, poate chiar patruzeci.

„Lua-te-ar naiba, Seth!"

Rue își drege glasul.

– Puteți să-mi spuneți când a fost ultima tură a lui Arwen?

– Sâmbătă, pe 18 iunie. Și-a luat liber duminică, voia să meargă la un grătar. Azi ar fi fost de serviciu.

Rue scoate o carte de vizită și un pix. Încercuiește numărul ei de mobil.

– Sunați-mă la numărul acesta dacă vă amintiți numele bărbatului. Sau dacă îl cunoaște vreunul dintre angajați.

Îi întinde cartea de vizită lui Parry, apoi, după o ezitare, arată din bărbie spre monitor.

– Este posibil ca tipul acesta să fi fost surprins de camerele de supraveghere la bar?

– La bar, nu. Din motive de protecție a intimității, camerele nu acoperă decât intrarea, din afară și dinăuntru. Dar poate a fost surprins intrând și ieșind.

– Cât timp păstrați înregistrările?

– Se rescriu automat la șapte zile. N-am alocat un buget pentru o soluție de stocare digitală mai bună, dar o săptămână corespunde destul de bine nevoilor noastre.

– Puteți să-mi dați o copie a înregistrărilor stocate în acest moment?

– Sigur, le trec acum pe un card de memorie.

– Și programarea turelor lui Arwen Harper.

Parry încuviințează din cap și se întoarce ca să tasteze la computer.

Când Rue iese de la Leul Roșu, are în buzunar un dispozitiv USB cu înregistrarea de pe camerele de securitate. În urmă cu patru nopți l-a urmărit pe Seth în timp ce pleca de la tavernă împreună cu Arwen. Cu siguranță, Seth apare în imagini, probabil în compania femeii moarte, iar Rue nu știe ce să facă în legătură cu asta.

În timp ce se apropie de mașina ei, îi sună telefonul.

Este polițista Georgia Backmann. Rue răspunde.

– Bună, șefa, zice Georgia. Unul dintre băieții noștri a dat peste ceva. A vorbit cu o femeie în vârstă care locuiește pe aleea din spatele casei familiei Bradley. Bătrâna pretinde că a văzut o camionetă Dodge parcând în alveola din dreptul casei psihologilor imediat după ce Tom Bradley a fost dus la poliție pentru interogatoriu în dimineața apelului la 911. Dodge-ul era gri metalizat, cu un abțibild pe geamul din spate –

silueta unui tip pe placă de snowboard. Bătrâna zice că a mai văzut camioneta de multe ori parcată în același loc, dar niciodată atât de devreme dimineața. Numărul de înmatriculare e al serviciului de pompieri din Story Cove. Femeia crede că șoferul este pompier și unul dintre pacienții lui Lily Bradley. Agentul parcat în fața casei soților Bradley nu l-a văzut, pentru că a intrat pe alee dinspre celălalt capăt. Nu a rămas acolo mult timp. Ar putea fi un martor.

– O să verific eu, spune Rue în timp ce urcă în mașină. Sunt în apropiere de unitatea de pompieri. Mă îndrept într-acolo acum.

RUE

ÎN PREZENT
21 iunie. Marți.

Rue cotește spre parcarea unității de pompieri din Story Cove. Clădirea are o fațadă în stil Tudor, la fel ca taverna Leul Roșu. Tematica este tipică acestei părți a orașului, și, cu mașinile de pompieri de un roșu strălucitor care sunt înșiruite afară, imaginea pare scoasă dintr-o carte cu poze. Pare falsă. Fabricată. O mască.

În timp ce înaintează prudent, privește cu atenție vehiculele din parcare. Remarcă o camionetă Dodge gri metalizat parcată la capăt, în fața unui molid argintiu. Oprește pe locul liber de lângă Dodge și îl sună pe Toshi.

– Salut, șefa. Tocmai termin la morgă. Așa cum zicea Fareed, concluzia preliminară este că Arwen Harper a murit din cauza unei lovituri puternice care ar putea fi pricinuită de o cădere de pe stâncă. Dacă a existat vreun traumatism anterior căderii, acesta a fost acoperit de loviturile suferite în timp ce se prăbușea. Dar au fost trimise la laborator și

probele luate din răni. Acum așteptăm rezultatele testelor toxicologice și al celui de ADN.

– Ai trimis totul la un laborator privat? întreabă ea pe când dă ocol Dodge-ului, văzând abțibildul cu placa de snowboard pe geamul din spate și plăcuța de înmatriculare a unității de pompieri din Story Cove.

– Desigur. Le-au trecut la urgențe. Acum mă duc spre casa lui Arwen Harper. Am obținut un mandat de percheziție, în caz că echipa lui Klister ne face probleme mai târziu, pretinzând că l-am constrâns pe fiul adolescent al victimei să ne permită accesul în casă. Am primit și mandatul pentru apelurile din telefonul ei.

– Bine. Ne vedem acolo. S-ar putea să mai avem un martor, dar mai întâi vreau să verific.

Îi explică lui Toshi ce a aflat de la agenta Backmann. Rue încheie conversația, bagă telefonul în buzunar și se îndreaptă către garaj, unde câțiva pompieri în pantaloni scurți spală și lustruiesc una dintre autospecialele dotate cu scară.

Un om cu o cârpă în mână înalță capul și, zărind-o, se apropie de ea.

– Hei, pot să vă ajut cu ceva?

– Sunt detectivul Rulandi Duval. Unitatea Integrată Omucideri.

Îi arată legitimația.

Bărbatul o privește cu atenție.

– Ce s-a întâmplat?

Ea face o mișcare cu degetul mare peste umăr.

– Al cui e Dodge-ul gri de afară?

Încruntătura de pe chipul lui se adâncește.

– De ce?

– Căutăm posibili martori la un incident, iar camioneta aceea se afla prin apropiere. Aș vrea să vorbesc cu proprietarul.

Un tip solid iese din spatele autospecialei de pompieri ștergându-și mâinile pe o cârpă.

– E a mea. De ce?
– Iar dumneavoastră sunteți?
– Garth Quinlan.
– Ieri-dimineață erați parcat pe o alee care dă în Oak End, domnule Quinlan?
– Da, spune el șovăielnic. Nu vreți să discutăm afară, lângă camioneta mea, ca să nu-i încurcăm pe băieți?
Rue îl urmează în parcare. Pompierul se întoarce cu fața spre ea.
– Este... o chestiune personală. Aș prefera să rămână privată.
– Ce anume?
Își freacă fruntea și își ferește privirea.
– Treaba e că merg la terapie. La psihanaliză. Și, înainte să vă închipuiți că sunt nebun, aflați că nu sunt. Doar că nu vreau ca băieții – sau oricine altcineva – să afle că merg la psiholog. N-am făcut nimic rău. Eram acasă la psihologul meu pentru că am avut o programare de dimineață.
Vorbele lui îi stârnesc interesul lui Rue.
– Ce vă face să credeți că am venit aici să văd dacă ați făcut ceva rău?
– Am văzut știrile. Știu că soțul terapeutei mele a găsit un cadavru pe plajă chiar înainte să ajung la ei acasă. M-am gândit că de asta sunteți aici. În legătură cu femeia moartă.
E tot mai liniștit, iar Rue e tot mai intrigată.
– Nu mă interesează decât dacă ați văzut ceva relevant pentru investigația noastră. Ați intrat în curtea soților Bradley pe poarta care dă în alee și ați plecat la puțină vreme după aceea. Bănuiesc că n-ați avut timp pentru o ședință de terapie într-un interval atât de scurt.
Își trece o mână prin păr. O mână mare, puternică, plină de semne. Articulații de boxer.
– Bine... uite ce e. O să fiu sincer cu dumneavoastră, pentru că nu vreau să am

probleme. Am cazier. Cu multă vreme în urmă, într-o altă viață, am fost condamnat pentru agresiune. L-am bătut pe un tip de l-am lăsat în scaunul cu rotile până la sfârșitul zilelor lui. Nu mai poate nici să mănânce, nici să se pișe singur. Soția mea nu știe. De asta n-am venit din proprie inițiativă când am văzut... Nu voiam să am de-a face cu poliția sau să mă luați la ochi. Sunt pe moarte, bine? Cancer agresiv în stadiu terminal. Bănuiesc că asta mi-e pedeapsa. În câteva săptămâni n-o să mai fiu în stare să-mi fac meseria de pompier. N-am timp de pierdut. Da, de asta merg la terapie. Ca să-mi pot înfrunta sfârșitul vieții și să gestionez mai bine frustrarea și agresivitatea pe care le-am simțit când am aflat că n-o să pot înfrânge boala asta.

– Îmi pare rău, domnule Quinlan. Ce anume ați văzut?

Își umezește buzele și se uită în depărtare, ca și cum ar încerca să se eschiveze în ultimul moment.

– Făcusem programare pentru o ședință de dimineață. Nu aveam de gând să mai merg la terapie, căci aveam impresia că țin lucrurile sub control, dar... nu-i deloc așa. Când am sosit, doamna doctor Lily Bradley nu era în biroul ei. Ușa care dă în sala de așteptare era încuiată. Dar i-am văzut mașina pe aleea de acces și mi-am închipuit că a uitat sau că a greșit ora. Am încercat s-o sun din camionetă. În timp ce eram la telefon, am văzut că s-au aprins luminile în magazia din grădină. M-am dus să mă uit peste gard. Lily ieșea din magazie cu o pungă mică de gunoi. A intrat în grabă pe ușa bucătăriei. Am deschis poarta, cu gând să bat la ușa din spate și s-o ajung din urmă. Așa cum am zis, minutele vieții mele se scurg cu repeziciune și, oricum, întârziam la slujbă și aveam mare nevoie să vorbesc cu cineva. Am văzut că era în sufragerie și am ciocănit la geam. Mi s-a părut... șocată.

Răscolită. Și... când a venit la ușă, avea sânge pe mâini și pe față.

– *Sânge?*

El încuviințează din cap.

– Și ce s-a mai întâmplat?

– Era extrem de tulburată. A spus că avea o urgență în familie. Apoi telefonul fix a început să sune, și mi-a trântit ușa în față. Eram uluit, cred că de asta am rămas acolo, uitându-mă pe geam. Nu m-am putut abține. Când a intrat din nou în raza mea vizuală, era în bucătărie. A scos ceva din congelator, niște carne. A desfăcut mai multe pachete și a aruncat carnea în punga de gunoi pe care o adusese din magazie. A împachetat-o la loc și a vârât-o în congelator. Apoi a aruncat ambalajele goale de carne în coșul de gunoi de sub chiuvetă.

Rue îl privește atentă.

– Ați văzut toate astea?

– Înțelegeți, nu sunt mândru de faptul că mi-am spionat terapeuta. Dezvolți o relație cu o persoană căreia îi spui toate secretele tale. Pe când ea nu-ți spune nimic în schimb despre viața ei personală. Bineînțeles că ești curios. Iar lucrurile pe care le vedeam în fața ochilor... pur și simplu nu mi-am putut feri privirea. După aceea m-am simțit ca naiba. Și m-am îngrijorat. Pentru că în timp ce plecam, am văzut mașina poliției parcată vizavi de casa familiei Bradley. Iar mai târziu am văzut știrile... Și mi-am dat seama că, indiferent ce se petrecea, poliția era deja implicată, iar ce văzusem eu n-avea să... N-am crezut că ar conta prea mult pentru cursul investigației. Pentru mine însă, pentru viața mea, soția și copiii mei, conta foarte mult să *nu* mă las târât într-o poveste în care era implicată poliția.

– Și acum iată-vă aici.

– Da, iată-mă aici. M-ați găsit. Și știu că pare ciudat. De asta v-am zis de la început că am un

trecut, pentru că probabil o să descoperiți oricum. Se întrerupe ca s-o privească pe Rue în ochi. Vântul foșnește printre ramurile molidului. Vă rog, spune încetișor peste câteva clipe. De dragul soției și de dragul copiilor... dacă nu trebuie să se afle de cazierul meu, vă rog, nu le faceți rău. Ce-am făcut în viața de dinainte a fost oribil. Nu vreau să le rămână atârnat de gât ca o piatră.

Își înghite lacrimile care i se adună în ochi.

– Aveți copii, doamnă detectiv?

– Da. Un fiu.

– Ați da orice ca să vă apărați copilul, nu-i așa?

PHOEBE

ATUNCI
15 iunie. Miercuri.

Patru zile înainte ca ea să moară

Phoebe îi deschide ușa lui Joe și se înclină, rotindu-și mâna ca un curtean din vechime. Spune cu o voce teatrală:

– Bun venit sub umilul nostru acoperiș.

El râde, râde și ea. Joe a condus-o acasă de la autobuz, iar ea a decis să-l invite înăuntru. Ca să fie cinstită, e primul băiat cu care face asta – adică un băiat de care să se simtă atrasă. Au mai fost și alți băieți, desigur, dar de obicei erau copiii prietenilor părinților ei sau copii de-ai vecinilor, veniți la petreceri, la joacă sau la câte un grătar, vara.

Phoebe vrea să-i arate lui Joe cât a avansat cu romanul ei manga despre Fata magică întunecată, însă brusc se răzgândește. Nu-l cunoaște de mult, iar acum, că a intrat în casa ei, se simte tulburată. Totul pare să se micșoreze în prezența lui. În plus, o îngrijorează ce-ar putea spune mama ei – care are întotdeauna reacții de neplăcere la orice face

Phoebe. Primele cuvinte care-i ies din gură sunt de obicei: „Nu“, „Nu o face“, „Nu poți face asta“, „Nu-i o idee bună, Phoebe“.

Pe lângă asta, mama ei încă nu i-a văzut părul de un roz strident. L-a vopsit cu ajutorul lui Fi acasă la familia Cody, și deja au fost certate acolo pentru că au pătat cu roz dulăpiorul alb din baie.

Poate că prezența lui Joe o va feri de o reacție negativă. S-ar putea ca mama ei să fie atât de preocupată de faptul că a adus un băiat acasă, încât nici nu va mai avea timp s-o ia la rost pentru păr.

Joe nu ajunge prea departe de intrare. Se oprește să studieze fotografiile înrămate ale familiei Bradley din hol. Cu fiecare clipă, privirea lui devine tot mai distantă. Trece de la fotografia cu mama și tatăl ei, în excursia cu cortul, la cea pe care au făcut-o toți patru în timpul safariului în Botswana și apoi la cea în care râd pe o plajă din Aruba.

O înțeapă o senzație de neliniște. Joe o judecă. Îi judecă familia tâmpită de albi privilegiați, conservatori. Vede lucrul ăsta, îl simte.

– La ce te gândești? îl întreabă timid.

El se întoarce și îi zâmbește. În ochii lui se simte căldura. Inima ei face un salt de bucurie.

– Mama îmi pune mereu întrebarea asta: „La ce te gândești?“

– Vreau să zic... Știu că-i o chestie de fete, dar...

– E în regulă, zice el și îi atinge brațul ușor, cu vârfurile degetelor. Mă gândeam cât de frumos trebuie să fie să ai o familie... cum să zic, normală, știi?

– O familie normală? Noi?

– Da. O mamă, un tată, un frate mai mic. O casă în care trăiți permanent. Înconjurați de prieteni buni. Să-i cunoști pe toți. Să mergi în vacanțe cu familia în jurul lumii. Sunteți ca o familie din filmele de la Hollywood.

– În realitate e nasol. Toată lumea știe cu ce te ocupi într-o comunitate mică. Mie îmi place cum sună viața ta – super palpitantă, cu o grămadă de călătorii și aventuri în libertate.

– Ei bine, mie mi-ar plăcea să-mi cunosc tatăl – măcar să știu cine este. Iar eu și mama nu am fost niciodată în Africa. Probabil nici nu vom merge. Se uită mai atent la fotografia din safari. Trebuie să fi fost super mișto.

Phoebe învârte între degete mărgelele portocalii și verzi ale brățării pe care a cumpărat-o ca să salveze rinocerii și simte un junghi în suflet. Mai mult decât orice pe lumea asta, ar vrea să meargă în safari cu Joe Harper. Fotografiile lor par să-l fi pus pe gânduri. Dintr-odată, nu mai e sigură că este cel mai bun moment să-i arate ce are pe iPad-ul ei. Pare o chestie răsuflată.

Ușa coridorului care duce către cabinetul de terapie se deschide, și în prag apare mama ei.

Phoebe se încordează toată.

Mama ei intră în hol, cu o expresie stranie pe față.

Inima fetei bate mai tare.

Mama ține în mână o sticlă goală de vodcă. Cu aromă de căpșune. Cea pe care îi place lui Phoebe s-o bea cu Fi în dumbrava din pădure. Vederea ei îi amintește de bărbatul care le-a spionat.

Mama deschide gura ca să spună ceva, dar deodată îl zărește pe Joe, care face un pas de după colț, ca să intre în raza ei vizuală. Mama se oprește locului. Se uită la Joe cu ochii mari, cu gura deschisă.

– Mamă, zice Phoebe, el este Joe. E coleg de școală cu mine.

Matthew coboară treptele clămpănind.

– Mami! Mami! Phoebe s-a vopsit! În roz! Roz-închis! Fi a ajutat-o, și Jacob zice că au pătat cu roz toată baia acasă la familia Cody.

– Închide gura aia de prost, se răstește Phoebe la fratele ei.

– Bună ziua, doamnă Bradley, spune Joe repede, întinzând mâna ca un om de lume, sau ca un om de afaceri.

O ia pe mama ei prin surprindere.

– Joe este nou-venit în școală, de fapt e nou-venit și în cartier, zice Phoebe.

– Mami e supărată pe tine, ciripește Matthew. Ai văzut ce-a găsit sub patul tău?

– Cară-te, mârâie Phoebe nervoasă.

– Matthew, du-te sus, îi ordonă mama.

Matthew rămâne în loc, holbându-se la Joe. În ochi i se citește admirație sau o stare tâmpă. Joe îi zâmbește sfios și ridică ușor din umeri.

Matthew rânjește.

Joe spune:

– Păi, trebuie să plec. Eu... doar am condus-o pe Phoebe acasă de la autobuz și... da, trebuie să plec. Ne vedem mâine, Phoebe, da? Mă bucur că v-am cunoscut, doamnă Bradley. Se îndreaptă în grabă spre ușă. Nu vă deranjați – nu mă conduceți, mă descurc.

Își pune pantofii, întinde mâna spre clanță.

Phoebe se așteaptă ca mama ei să spună: „Nu, nu pleca din cauza mea".

Dar mama ei spune pe un ton foarte rece:

– Mă bucur că te-am cunoscut, Joe.

Ușa se închide în urma lui.

– Ce naiba ai pățit? izbucnește Phoebe.

Atacul e forma ei de apărare. Atacă înainte s-o atace mama în legătură cu sticla de vodcă și părul vopsit.

– Eu? Ce-am pățit *eu*? Uite ce-am pățit. Mama ridică sticla goală. Ce dracului e asta, Phoebe?

– E o sticlă de vodcă, ce altceva să fie? Așa vorbești cu pacientele tale, ca stricata aia de Tarryn Wingate? Pentru că Tarryn se îmbată și se culcă cu

bărbați tot timpul. Probabil că se culcă și cu antrenorul ei de înot. Dar cu ea te porți frumos.

– Phoebe, să nu mai vorbești despre pacienții mei. Niciodată.

Furia scapără în ochii mamei sale. Parcă radiază electricitate prin piele. Are obrajii roșii. Lui Phoebe i se face un pic frică. Nu a văzut-o niciodată atât de nervoasă.

– Și câți ani are Joe?

– Ce legătură are asta?

– Pare de douăzeci de ani, Phoebe. Tu ai doisprezece. Nici n-ai ajuns la adolescență încă.

– Și ce dacă are douăzeci de ani? Doar n-o să-mi interzici să mă întâlnesc cu el pentru că e prea mare pentru mine? O să-mi spui că nu-mi pot vopsi părul ce culoare vreau *eu* pentru că sunt un *copil?* Pentru că nu se potrivește cu viziunea pe care o ai *tu* pentru mine? Pentru că știi ce, mamă? O să mă întâlnesc cu el. O să fac orice vreau, în ciuda decretelor tale cretine, pentru că nu ești stăpâna mea, și dacă nu îl pot aduce acasă pe prietenul meu, n-o s-o fac. O să mă duc eu la el acasă. Sau o să fug cu el, strigă Phoebe și o pornește în sus pe scări cu pași apăsați.

– Ești pedepsită, nu mai ieși din casă! țipă mama din urma ei.

Phoebe intră ca o furtună în camera ei, trântește ușa și o încuie. Se sprijină cu spatele de ușă și ochii i se umplu de lacrimi. Încet, se lasă să alunece spre podea și își înconjoară genunchii cu brațele.

LILY

ÎN PREZENT
15 iunie. Miercuri.

Patru zile înainte ca ea să moară

Lily aprinde o lumânare în biserica din piatră de pe țărm și îngenunchează în fața statuii Fecioarei. Închide ochii, cu mâinile împreunate în rugăciune.

Ar trebui să se afle acasă, să pregătească cina, dar Tom a sunat să spună că va întârzia, iar ea este singură în sufletul ei, într-un mod profund și teribil pe care soțul ei nu-l va înțelege, nu când este vorba despre fiica lor și despre felul în care Phoebe o poate face să se simtă un monstru.

După explozia de nervi față de fiica ei în vârstă de numai doisprezece ani, Lily este îngrozită. Era deja marcată de ședințele recente cu Paisley și diavolul ei interior și cu Garth, care întreabă dacă oamenii pot fi cu adevărat iertați și dacă li se permite vreodată să se schimbe. Certându-se cu Phoebe, i s-a părut că-și înfruntă propriul sine de la vârsta de doisprezece ani, și probabil că de aici vine furia irațională față de fiica ei. La fel ca în cazul lui Paisley, și în Lily se ascunde o fată rea. Și, la fel ca în cazul lui Paisley, diavolul interior al lui Lily este probabil o adolescentă, aflată între copilărie și vârsta adultă, înghiontită din toate părțile de o cultură patriarhală și de constrângeri derutante.

Phoebe a devenit probabil întruchiparea unui lucru tăinuit în inconștientul lui Lily. Cel puțin așa începe să creadă terapeuta din ea.

Trebuie să găsească o soluție înainte ca fiica ei să se îndepărteze prea mult. Înainte să piardă controlul asupra vieții sale perfecte. Înainte de momentul în care nu va mai putea compartimenta și nu va mai putea ține ascunse ororile trecutului ei.

Înclină capul, simțindu-se privită de Maica Sfântă. Judecată.

Căiește-te.

Rămâne îngenuncheată în tăcere câteva momente, continuând să-și examineze conștiința,

așa cum trebuie să facă înainte de a intra în confesional.

Trebuie să fie o soție mai bună. Trebuie să facă din nou sex cu Tom, ca el să nu mai fie silit să-și întoarcă atenția spre soțiile vecinilor sau spre alte femei pentru a-și împlini nevoile. Spre femei seducătoare și distrugătoare ca Paisley. *Și nu ne duce pe noi în ispită.* Trebuie să-și separe propriul copil interior de dialogul cu fiica ei. Trebuie să se străduiască mai mult ca să nu-și judece pacienții. De pildă, repulsia crescândă pe care a simțit-o față de Paisley, care îi seduce pe soții altor femei. Și Paisley suferă. Nu se simte bine. Lily trebuie să-și respecte jurământul de terapeut și să rămână o persoană empatică. Plină de compasiune. Asta vrea oricine, să fie iubit. Să facă parte dintr-o comunitate. Să i se ierte păcatele.

Amin.

Își face semnul crucii. E pregătită pentru confesiune. Becul verde din fața micii cabine este aprins. Și părintele este pregătit pentru ea.

Lily intră în cabina strâmtă din partea din spate a bisericii. Îngenunchează pe băncuța joasă. Vede silueta adumbrită a părintelui în spatele panoului zăbrelit din lemn.

– Iartă-mă, părinte, căci am păcătuit, șoptește. A trecut o lună de la ultima spovedanie. Iar eu... eu...

Cuvintele îi pier pe buze.

– Ce păcat vrei să mărturisești, copilă?

Duhovnicul ei are optzeci și doi de ani. Le spune „copii“ tuturor enoriașilor. Iar asta o descumpănește pe Lily, care deja se luptă cu propriul copil interior. O clipă, nu mai poate vorbi. Și nici gândi.

Deodată înțelege. Știe ce este în neregulă.

– Mă tem că nu mă vei putea ajuta, părinte. Mă... mă tem că am comis un păcat capital care nu poate

fi iertat. Tremurând, inspiră înainte să continue: Am comis păcatul capital al disperării.

Preotul rămâne tăcut un moment îndelungat. Greutatea, istoria, judecata bisericii de-a lungul secolelor, toate apasă pe umerii lui Lily, captivă în micul confesional. Inima începe să-i galopeze. Pielea o furnică de căldură, iar sudoarea i se adună la subsuori.

Imaginea lui Baphomet îi pâlpâie în minte și nu se lasă alungată. Diavolul-țap cu coarne. În cap îi răsună un zgomot. Vede talismanul care înfățișează un țap cu pentagramă lucind la gâtul micii Sophie McNeill în fotografia din ziarul acela vechi.

– Și totuși, te afli aici, copila mea, spune preotul. Dacă disperi că Domnul Dumnezeu nu are capacitatea de a te ierta de păcate, de ce ai venit să Îi ceri iertarea? De ce îngenunchezi dinaintea mea acum în numele Lui, dacă nu crezi în mila Sa nemărginită?

Ochii lui Lily ard de emoție. Începe să tremure din toate încheieturile.

– Părinte, am venit dinaintea lui Dumnezeu de multe ori de-a lungul anilor și mi-am mărturisit toate păcatele. Și nu... nu simt că m-a iertat. Simt... simt cum îmi crește îndoiala în inimă. Simt teamă. Simt... prezența a ceva ce-a venit ca să-mi răpească ce este bun. Simt răul în mine, spune după o ezitare.

– Când ți-ai mărturisit păcatele înainte, ai făcut penitență? Ți-ai onorat actul de căință cu inima pură?

– Da, părinte.

– Atunci, trebuie să ai încredere că mila Bunului Dumnezeu și puterea Lui de a ierta sunt infinite și că El are cu adevărat puterea de a te dezlega de orice păcate. A dispera înseamnă a nu crede în El, copila mea. Disperarea nesocotește bunătatea lui Dumnezeu. Înseamnă pierderea speranței

existențiale. Este păcatul de moarte care nu poate fi iertat, căci contravine înțelegerii fundamentale a lui Dumnezeu. Se oprește o clipă. Ești sigură că acesta este păcatul tău? Sau în adâncul sufletului crezi încă în El?

– Eu... încă mai cred, părinte. Simt că încă mai cred.

– Atunci de ce te temi, dacă el te poate absolvi de păcat?

Lily își simte pielea și mai fierbinte. Se gândește la oribilele desene manga de pe iPad-ul lui Phoebe. La cuțitul pe gâtul alb. La sticla goală de vodcă. La băiatul mai mare. Se gândește la rănile căscate ca niște ochi roșii, însângerați, care o privesc de pe pielea albă. Simte mirosul de sânge.

„De diavol“, se gândește. „Mă tem de un mic diavol îndărătnic care poartă semnul lui Baphomet. Un diavol care nu poate fi numit.“

RUE

ÎN PREZENT

21 iunie. Marți.

Se află cu toții în sala comună. Rue s-a întors la secție după discuția cu Garth Quinlan și îi pune la curent cu cele aflate pe Georgia Backmann, pe Toshi și pe despotul documentelor, Henry Hague, care stau la birourile lor și o ascultă.

– Lily Bradley a pus *carne* într-o pungă de gunoi și apoi a băgat-o în congelator? întreabă Toshi. De ce naiba ar face așa ceva?

– Trebuie să ajungem la congelatorul ăla și la magazie și mai trebuie să punem mâna pe tricoul cu inscripția Ocean Motion, zice Rue începând să numere pe degete. Virginia Wingate l-a văzut pe Tom Bradley întorcându-se cu tricoul pătat. Matthew Bradley susține că tatăl lui a intrat direct

în magazie după alergarea de dimineață. Matthew Bradley l-a fotografiat pe tatăl lui. Garth Quinlan a văzut-o pe Lily Bradley scoțând ceva din magazie într-o pungă de gunoi. Quinlan a văzut-o băgând punga cu carne în congelator. Când Lily Bradley i-a deschis ușa lui Quinlan, avea sânge pe față și pe mâini.

– Așadar, Tom Bradley a intrat în magazie chiar înainte să sune la 911, observă Georgia.

Rue încuviințează.

– Apoi, în timp ce Bradley mă conducea prin pădure spre locul unde se afla cadavrul, soția lui s-a dus direct la magazie, probabil încercând să elimine unele probe. Avem motive pentru un mandat de percheziție pentru magazie și casă. Și cât suntem acolo, vreau să punem mâna și pe fotografiile lui Matthew Bradley.

– Mă ocup eu, zice Hague întinzând mâna spre telefon.

– Toshi, ce-am găsit la percheziția casei lui Arwen Harper? întreabă Rue.

– Nici urmă de laptop. Nici de telefon. Ceea ce e suspect, din moment ce fiul ei spune că lucra la un proiect secret pe laptop, iar ăsta pare a fi motivul pentru care au venit pe insulă. Să nu uităm că lucra ca reporter de investigație și uneori acționa sub acoperire. Trebuie să aflăm ce făcea. În dulăpiorul din baie avea o tonă de medicamente. Stimulente, sedative, antipsihotice – le-am trimis pe toate la laborator. Plus o rezervă substanțială de marijuana și alcool. Și mai sunt semne că au fost arse de curând în șemineu o mulțime de tipărituri – pagini de ziare, fotografii lucioase, caiete cu spirală.

– Ca și când cineva s-ar fi grăbit să distrugă ceva? sugerează Georgia.

– E posibil, spune Toshi. Ceva mi s-a părut ciudat când am văzut în șemineu atâta cenușă care nu provenea de la lemne. Pe lângă faptul că nu se

găsește laptopul. Plus că avea un panou care pare să fi fost golit. Iar pe încuietoarea ușilor improvizate ale acestui panou am găsit urme de forțare.

– Există vreun mobil pentru crimă? întreabă Georgia. Adică să nu fi fost un atac la întâmplare sau unul sexual în stilul Atletului, ci ea să fi fost vizată anume?

– Trebuie să păstrăm deschise toate opțiunile, spune Rue. Toshi, i-ai arătat lui Joe Harper fotografiile bijuteriilor găsite asupra mamei sale? I s-a părut că lipsește ceva, ca în cazurile în care Atletul a păstrat „trofee“?

– Nu și-a dat seama. Joe susține că mama lui își schimba bijuteriile tot timpul și că avea o grămadă, așa că n-are cum să știe dacă s-a luat ceva.

– Bine. Atunci nu putem presupune că nu s-a luat nimic, conchide Rue. În cele trei cazuri ale Ucigașului Atlet, atacatorul a luat câte o bijuterie de la fiecare victimă – inelul vechi din argint de la prima, o mică busolă montată într-un talisman din jad în formă de cruce malteză de la a doua și o brățară hexagonală de la a treia. Toate, obiecte foarte ușor de recunoscut. Plus că a luat câte o șuviță de păr de la fiecare cadavru.

– Dar de la Harper nu sunt semne că ar fi luat păr? întreabă Georgia.

– Nu. Fareed n-a găsit nici un indiciu de acest fel. Dar trebuie să luăm în considerare ipoteza că dacă a fost Atletul, și nu un atac la întâmplare, se poate să fi fost întrerupt înainte de a-și pune în practică modul de operare.

– De la Leul Roșu ai aflat ceva? întreabă Toshi.

– Nimic deosebit, spune Rue. În afară de faptul că Arwen Harper era foarte prietenoasă cu Tom Bradley și Simon Cody și tot grupul de vineri.

– Prietenoasă, adică aveau relații intime, sexuale? întreabă Georgia.

– Șefa ei spune că e posibil, ba chiar foarte probabil. Ceea ce ridică întrebări în legătură cu soțiile acestor bărbați – o posibilă rivalitate, gelozie. Însă Arwen nu a menționat la serviciu că i-ar fi teamă de cineva. Se pare că era o persoană plăcută. Prietenoasă, dar foarte discretă. Nu a vorbit niciodată despre posibili dușmani. Ultima dată când a lucrat a fost în tura de după-amiază – sâmbătă, 18 iunie. Ziua de dinaintea petrecerii de la grătar. Ziua de dinaintea morții. O să mă uit pe înregistrările camerelor de supraveghere de la Leul Roșu din ultimele șapte zile – atât le păstrează – ca să văd dacă îmi sare ceva în ochi.

– Vrei să o fac eu? se oferă Toshi.

– Nu, răspunde Rue cam prea repede, apoi își tempereaza tonul. E în regulă, mai bine mă ocup de ceva ce poate fi lăsat baltă de îndată ce se emite mandatul.

Toshi o privește tăcut. Rue simte că i se încing obrajii și e mulțumită că tenul ei îi ascunde roșeața destul de bine. Detectivul întoarce capul spre computerul lui, apoi se uită din nou la ea.

– Ah... am găsit ceva despre mărgelele acelea din plastic și marcajul cu rinocer. Uitați-vă aici.

Rue și Georgia se strâng în spatele scaunului său.

– Vedeți ștanța în formă de rinocer de pe mărgica din bronz din imaginea asta? E logoul Fundației Salvați Rinocerii din Africa de Sud. Fundația le vinde aceste brățări turiștilor în magazine de suvenire și pe internet cumpărătorilor din toată lumea. Profiturile susțin lupta împotriva braconajului. Ridică privirea. Dacă Arwen Harper a rupt brățara cu mărgele portocalii și verzi de pe mâna celui care a atacat-o în timpul unei lupte pe marginea stâncii, există șansa ca respectivul să fi vizitat Africa de Sud.

– Sau... a cumpărat-o de pe internet, zice Rue, uitându-se țintă la ecranul computerului. Este clar

că le fac cu miile. Fundația Salvați Koala derulează un program similar de strângere de fonduri în Australia.

Toshi se încruntă.

– Mda, sigur, șefa. Dar *este* un element de identificare, corect? Se poate ca subiectul nostru să aibă o legătură cu Africa – fie a fost acolo, fie este interesat de protejarea faunei sălbatice africane. Asta reduce aria de suspecți.

Rue îi simte privirea urmărind-o în timp ce se întoarce la biroul ei. Își aranjează scaunul și monitorul într-un unghi pieziș și începe să deruleze înregistrarea de pe camerele de la Leul Roșu, dar pulsul i-a rămas crescut. Se străduiește să se concentreze.

Găsește înregistrarea marcată marți, 16 iunie. Trebuie să verifice dacă automobilul ei apare și poate fi identificat peste drum de intrarea în tavernă. Aruncă o privire scurtă către colegii ei. Cu toții sunt ocupați.

Își întoarce atenția la ecran și derulează înainte, până când o vede pe Arwen Harper apropiindu-se de intrare cu o umbrelă. Ora se potrivește cu începutul turei din ziua aceea. Rue o privește pe Harper intrând și oprindu-se, ca să vorbească probabil cu hostessa. Își scoate haina de ploaie, apoi dispare din cadru. Intră și ies oameni. Ploaia cade în fața intrării. Se întunecă. Nu-i sare nimic în ochi. Derulează mai departe, până zărește silueta familiară a soțului ei. Mușchii stomacului i se strâng.

Îl vede pe Seth intrând la Leul Roșu. Se uită în jur, apoi se îndreaptă spre bar și dispare din raza camerei.

Rue se întoarce la filmarea de afară. S-a făcut întuneric. Ploaia cade, limitând vizibilitatea pe trotuar și în fața intrării. Vede automobilul ei alb Subaru când oprește în parcare.

„*Rahat.*“

Mai aruncă o privire prin biroul comun. Fiecare este atent la treburile sale. Mărește imaginea pe Subaru. Ploaia lucește pe geamuri. Rue zărește o siluetă întunecată înăuntru, dar nu se poate spune că este ea. Nu se văd nici plăcuțele de înmatriculare. Este posibil ca imaginea să fie îmbunătățită digital, iar Rue să fie identificată la volan. Mai știe și că dacă mașina devine un element de interes, se pot obține înregistrările camerelor stradale sau din trafic din apropiere, pe care se va vedea numărul de înmatriculare. Plus o imagine clară a șoferului. Inima îi bubuie în piept.

Arwen Harper reapare pe ecran. Rue aruncă o privire la oră. Coincide cu sfârșitul turei. Harper iese din tavernă, apoi dispare din raza camerei. Rue știe că Arwen s-a dus să stea sub copertină, dar locul acela nu intră în aria de acoperire a camerei de supraveghere.

Seth apare în zona recepției, iese din tavernă, apoi dispare în aceeași direcție ca Arwen. După câteva clipe, vehiculul Subaru alb iese din parcare.

Rue se lasă pe spate, încercând să-și potolească bătăile inimii. Nimic din înregistrare nu sugerează că soțul ei ar avea vreo legătură cu chelnerița moartă. Cu puțin noroc, nici ea însăși. Răsuflă, dând afară aerul pe care nici nu-și dăduse seama că-l ținea în piept. Întinde mâna după programul pe care i l-a dat Dez Parry și mai verifică o dată orele de venire și plecare din ultima tură efectuată de Arwen Harper. Apoi derulează înregistrarea. O vede pe Arwen Harper venind la muncă. Nimic nu pare neobișnuit – clienți care vin, clienți care pleacă. Harper apare din când în când la recepție, aducând meniuri. La ora 3.15 Harper este din nou la recepție. Schimbă câteva cuvinte cu hostessa, apoi iese din tavernă. Rămâne o clipă în fața intrării, își verifică telefonul, după care o ia spre

dreapta și dispare. Rue e gata să se rezeme de spătar, destinsă, spunându-și că nu există nimic aici care să merite mai multe investigații și că probabil nu greșește dacă-și păstrează problemele conjugale și de familie departe de cazul acesta. Dar când e gata să oprească înregistrarea, remarcă un bărbat care așteaptă peste drum de Leul Roșu. Pulsul îi crește brusc.

Este Eb.

Cu bicicleta lui.

Stă pe loc și privește spre intrarea în tavernă.

Grăbită, cu inima în gât, derulează înapoi și se uită încă o dată. Nu încape îndoială că este *Eb*. A sosit la 2.46. Și a rămas acolo, cu ochii la ușă, până când a ieșit Harper și a plecat. Un presentiment rău se naște în pântecul lui Rue văzând cum fiul ei întoarce capul și o urmărește cu privirea pe Arwen Harper în timp ce chelnerița iese din aria de acoperire a camerei.

Este incapabilă să gândească. Nici de auzit nu mai aude.

– Șefa! Mă auzi?

E Toshi, care își îmbracă sacoul.

– A venit. Avem mandatul. Să mergem.

Rue scoate în grabă stickul de memorie și îl strecoară într-o pungă pentru probe. Îl ascunde în fundul sertarului. Se va gândi la chestiunea aceasta mai târziu.

MATTHEW

ATUNCI
15 iunie. Miercuri.

Patru zile înainte ca ea să moară

Așezat la masa înaltă din bucătărie, Matthew mănâncă singur o felie de pizza comandată. Tatăl

lui întârzie, iar mama e plecată. După cearta dintre Phoebe și mama, Phoebe s-a dus la etaj și a trântit ușa în urma ei. Mama lui a comandat o pizza, i-a spus că ea se duce la biserică și că el poate să mănânce pizza când sosește.

Câteva momente i s-a părut interesant să fie singur cu o pizza întreagă în față. Până când nu i s-a mai părut. Acum casa pare goală. Rece.

Aude deschizându-se ușa de la camera lui Phoebe. Sora lui coboară la parter. Pe chip are o expresie feroce. Și-a îndepărtat tot machiajul negru. Îi aruncă o privire învăpăiată.

– Unde te duci? o întreabă Matthew, văzând că sora lui se îndreaptă spre ușă și își pune ghetele cu șireturi, deși afară e cald.

– Nu te privește pe tine.

– Ești pedepsită. Din cauza sticlei de vodcă. Am auzit când ți-a spus mama să nu pleci din casă.

– Nu-i treaba ta, ciudatu' dracului!

Ei bine, reacția aceasta are darul de a-l face pe Matthew să considere că este treaba lui. Treburile sunt cu atât mai interesante cu cât nu sunt ale lui. Dacă și-ar fotografia sora mai mare ieșind pe furiș din casă, deși e pedepsită, ar putea folosi poza ca un instrument de șantaj super tare. A mai făcut-o și înainte, iar ea trebuie să-l plătească cu bomboane și tot felul de servicii, de exemplu să nu-l pârască părinților. Nu-l deranjează defel să fie mituit.

Așteaptă să se închidă ușa, apoi înhață aparatul de fotografiat și o ia pe urmele lui Phoebe.

Fata merge până la capătul străzii Oak End.

Se pitulează în spatele tufișurilor cât timp sora lui bate la ușa lui Joe, care iese în prag. Vorbesc o clipă, apoi Joe închide ușa în urma lui și pornesc împreună spre pădurea din spatele casei.

Matthew se furișează după ei prin pădure. Vântul bate prin copaci, iar foșnetul frunzelor îi acoperă zgomotele pașilor. Se simte în elementul lui,

folosindu-și abilitățile de super-spion pe care le-a deprins singur.

Phoebe și Joe se așază pe o buturugă.

Matthew se ghemuiește între ferigi și apasă declanșatorul aparatului de fotografiat.

Joe întoarce capul.

– Ai auzit ceva?

Ascultă amândoi, însă Matthew rămâne neclintit.

– O fi doar vântul, zice Phoebe.

Se sărută.

Inima lui Matthew bate nebunește. Face poze întruna. Le va folosi ca s-o șantajeze pe sora lui să-i dea tot felul de lucruri. E de-a dreptul frenetic.

Când se despart din îmbrățișare, Phoebe zice:

– Știi vacanțele acelea, fotografiile la care te uitai în holul casei?

– Ce-i cu ele? întreabă Joe.

– Nu mi s-a părut atât de minunată toată povestea asta cu familia unită. E ca și cum... Am un frate mai mic groaznic de enervant. Părinții mei sunt maniaci cu controlul. Iar mama... e mereu pe capul meu. Și mi se pare că este din ce în ce mai speriată de orice. Îmi pare tare rău, Joe. A fost foarte nepoliticoasă. Mi-e jenă și urăsc faptul că a trebuit s-o vezi în halul ăla.

– Ce-a zis după ce-am plecat?

– M-a pedepsit să nu mai ies din casă. Din cauza sticlei de vodcă.

El încuviințează din cap.

– Tot mi-ar plăcea să merg în Africa. Indiferent de cât de unită e familia. E ca un vis. Un safari în Africa. Și în Asia.

– De acolo este tatăl tău?

– Nu știu de unde este. Ți-am spus, habar n-am cine e.

– Ai putea căuta, știi? Cu siguranță există tot felul de site-uri și lucruri care te-ar putea învăța cum să dai de el. Adică, dacă vrei.

– Vreau. Mai ales acum, după ce ne-am mutat aici. Și mama mea este... Nu știu cum să explic. Își pierde controlul. Se...

Se oprește.

– Ce vrei să spui?

– Nimic. Doar că e ocupată cu ceva ciudat și e foarte secretoasă.

O atinge pe Phoebe pe încheietura mâinii. Matthew apasă din nou declanșatorul, apoi își coboară aparatul. E uimit de blândețea din atingerea lui Joe. De bunătatea lui. Îl face să... să se emoționeze. Parcă vede o altă față a surorii sale. O persoană care are nevoie de bunătate și de o atingere blândă.

Phoebe își scoate brățara africană pe care o atinge Joe. Matthew face o fotografie în clipa în care i-o întinde tânărului.

– Poftim.

– Ce?

– Vreau să fie a ta. Este de la Fundația Salvați Rinocerii. Fotografia aceea la care te-ai uitat, unde eram în safari, a fost făcută la un magazin de suvenire care ajută cu bani campania de stăvilire a braconajului și de salvare a rinocerului alb. Au câini și echipe de femei localnice. Sunt grupuri alcătuite numai din femei din sătuce, iar aceste „mamițici", cum li se spune, îi urmăresc pe braconierii dotați cu arme și câini de vânătoare. E foarte tare.

– Nu pot s-o iau, Phoebe. Este amintirea ta. Ceva care să-ți amintească de un moment special.

– Vreau s-o împart cu tine. Nu trebuie s-o iei de tot. Poart-o o vreme. Bine?

El rămâne tăcut câteva clipe. Umerii îi par rigizi și capul îi este puțin aplecat în față.

Phoebe îl atinge pe braț.

– Joe?

El își șterge ochii. Când vorbește, glasul îi este răgușit.

– Îți mulțumesc.

Matthew simte pentru prima oară că nu ar trebui să se afle acolo, nu ar trebui să-i spioneze. Că poate unele lucruri este mai bine să rămână private. Dar dacă se îndepărtează acum, cei doi ar putea să-l audă. Așa că-i așteaptă să plece. Iar după ce dispar, aleargă spre casă cât de repede îl duc piciorușele, pentru că nu vrea ca Phoebe să știe ce-a făcut. Nu crede că va folosi aceste fotografii pentru șantaj. Nu și de data asta.

RUE

ÎN PREZENT
21 iunie. Marți.

În timp ce se îndreaptă cu toții spre vehicule, Rue îi spune lui Toshi că trebuie să dea o fugă până la baie. El mormăie, dar ea zice că din păcate nu se poate ține.

Ajunsă la baie, se uită pe sub ușile cabinelor. Nu-i nimeni înăuntru.

Îl sună pe Eb.

„Răspunde, răspunde“, îl îndeamnă. Se uită la ceas. Toată lumea e probabil deja afară, așteptând-o.

– Mamă?

Emoția o izbește în piept, îi intră în ochi.

– Eb, ascultă, nu pot vorbi, dar trebuie să știu. Unde e brățara pe care ai cumpărat-o în excursia noastră?

– Ce?

– Spune-mi, fir-ar să fie, spune-mi repede.

Rue aude voci afară. Voci de femei. Gata să intre. Dar o altă voce le strigă, iar ele se opresc să stea de vorbă dincolo de geamul băii.

– Mamă? Ce se...

– Eb, *te rog*. Unde este?

– Păi... nu știu. Am... am pierdut-o. Probabil s-a rupt și a căzut pe undeva. E un șnur ieftin. Muncitoarele sunt femei din sat care...

– Dar brățara tatălui tău?

– Nu l-am văzut purtând-o în ultima vreme. S-a întâmplat ceva?

Rue își trece mâna prin păr și își surprinde reflexia în oglindă. Pare epuizată. Vocile de afară se aud ca și cum femeile sunt gata să intre în toaletă.

– Nu s-a întâmplat nimic. Totul e în regulă, Eb, spune încet. O să ajung târziu astăzi... vorbim mai încolo.

Ușa se deschide și intră două femei. Rue bagă telefonul în buzunar, deschide un robinet, se spală pe față, își tamponează obrajii cu un șervețel de hârtie și se grăbește în sus pe scări, spre percheziția la casa soților Bradley.

Dar nu este totul în regulă. Nici pe departe. Fiul ei se afla în fața Leului Roșu în ultima zi de muncă a victimei. Părea s-o aștepte. S-o urmărească. Iar acum se pare că și-a pierdut brățara cu mărgele din plastic.

Aș face orice pentru tine, mamă, știi asta, da?

Vocea lui Garth Quinlan îi răsună în cap.

Aveți copii, doamnă detectiv?... Ați da orice ca să vă apărați copilul, nu-i așa?

TOM

ATUNCI
17 iunie. Vineri.

Două zile înainte ca ea să moară

Tom și Arwen sunt ultimii supraviețuitori ai găștii de vineri. După ce au plecat de la Leul Roșu, cinci

dintre ei – Tom, Simon, Arwen, Sandeep și Milton – s-au îndreptat spre iahtul soților Bradley pentru un ultim pahar.

Sandeep și Milton au fost primii care au părăsit barca, râzând în gura mare în timp ce coborau pasarela și traversau portul luminat de razele lunii, spre parcare, în căutarea unui taxi. Simon i-a urmat de îndată ce și-a terminat ultimul pahar de whisky single malt Lagavulin, vechi de șaisprezece ani.

Tom se trezește singur cu Arwen în cabina iahtului. Afară, luna tronează mare și plină deasupra oceanului cu valuri domoale. Barca se mișcă ușor pe apă. Frânghiile velelor zăngănesc ciocnindu-se de catarge, iar punțile gem înghiontite de undele care trec pe sub ele.

El stă pe băncuța tapițată, lângă Arwen. Se simte destins, iar coapsa lui o atinge pe a ei. Lumina lunii pătrunde prin geamul lateral și-i scaldă în argint pe amândoi. Binecuvântându-i, învăluindu-i într-o țesătură de borangic. Degetul ei mic se atinge de al lui. Tom nu-și trage mâna. Dorința crește în el ca valurile oceanului.

Inspiră adânc, nesigur dacă nu cumva a trecut deja în seara aceasta o linie dincolo de care nu se va mai putea întoarce.

Ea se ridică și se duce la micul bar, unde mai toarnă câte un whisky pentru fiecare. Se uită la fotografia de pe perete. Tom cu Lily și copiii. Tom înghite în gol. Nu-i vede ochii lui Arwen, nu-i poate citi în ei gândurile.

– Nu mi-ai spus numele soției tale, zice Arwen în timp ce pune gheață în pahare.

– Lily. Dr. Lily Bradley. E terapeută.

Arwen îi aduce băutura și se așază lângă el. Mai aproape de data aceasta. Brațele pline de brățări scot un clinchet subțirel, ca de clopoței. Miroase minunat – un vag iz de parfum cu o nuanță de

whisky și o aromă de tămâie care se ridică din hainele ei și care-i amintește lui Tom de tinerețea lui. Preț de o clipă suspendată pe spuma valurilor, în această noapte luminată de lună, este un bărbat alături de o femeie. Nu tată. Nu Tom, profesorul. Nu posesorul unui doctorat în psihologia anormalului, cercetătorul minților întunecate și deviante. Pur și simplu Tom. Suspendat într-o bulă de timp și spațiu și lumină selenară, unde sunt cu putință lucruri care nu sunt de obicei posibile în lumea sa ordonată, a obiceiului și a rutinei suburbane care oferă siguranță. Cum a ajuns aici? Credea că asta își dorea – familia aceasta. Copiii. Rutina. Siguranța. Asta *este* ceea ce dorește. Doar că ia o mică pauză, pentru că oricine are nevoie de o vacanță uneori. E beat. Nu-și trece gândurile prin filtrul său obișnuit. Se simte... impulsiv. Simte o pornire... drăcească. E înfometat. Rapace.

– Mi-ai pus ceva în băutură?

Ea zâmbește, însă o vede distorsionat. Tom încearcă să se scuture de senzația de dezorientare. Nu merge. Îi vine să râdă. Se simte fantastic. Fericit. Excitat.

– Nu mi-ai pus, nu-i așa?

Arwen râde, aruncându-și capul pe spate și lăsându-și la vedere gâtul alb. Tatuajul de pe partea laterală se unduiește, prinzând viață, zvârcolindu-se. Fără să gândească, Tom îl atinge ușor cu vârfurile degetelor.

– O himeră? șoptește el. Dezmembrată. De ce?

O clipă, privirea ei devine serioasă, iar Tom simte o scânteie de neliniște.

– Oare nu suntem toți alcătuiți din părți dezmembrate, care încearcă să pară un întreg? Părțile bune, părțile rele, oamenii care am putea fi sau cei care nu vrem să fim, fiecare parte încercând să le controleze pe celelalte?

– Parcă ai fi Lily, când începe cu analiza jungiană.

Arwen își întoarce capul. Tom regretă imediat că a pus-o pe soția lui între ei. A rupt o vrajă. Își spune că nu-i un gând normal, apoi chicotește și încearcă să-și stăvilească hohotul de râs.

– Dumnezeule, ce mi-ai dat? La dracu', e uluitor!

– Unde ai cunoscut-o pe soția ta?

– De ce?

– Din curiozitate.

– La Ottawa. S-a întâmplat la o conferință de psihologie în urmă cu șaisprezece ani. Eu eram invitat să țin o prelegere, iar ea era tânără, frumoasă și deșteaptă și m-a abordat la un cocktail ca să-mi pună câteva întrebări. Zâmbește, retrăind acea amintire: O psiholoagă tânără și neexperimentată care visa la un cabinet particular. Avea douăzeci și nouă de ani. Eu eram un bărbat de vârstă mijlocie și da, m-a flatat interesul arătat de o femeie cu cincisprezece ani mai tânără decât mine. Am invitat-o la cină. Și uite așa, dintr-una în alta...

– Un bărbat de vârstă mijlocie – nu aveai deja o relație când ai cunoscut-o?

El rămâne tăcut.

În mintea lui răsună o notă discordantă. Devine conștient de valurile care clatină ambarcațiunea. Vântul se întețește. Zgomotul pe care-l fac parâmele lovindu-se de catarge este mai puternic, iar plescăitul apei la debarcader e tot mai insistent. Își drege glasul.

– Eram văduv într-un fel. Partenera mea de viață murise cu câțiva ani înainte, și tocmai ieșeam dintr-o relație despre care crezusem că va fi una pe termen lung.

– Cum a murit?

Ridică ochii spre ea, aruncându-i o privire crâncenă.

– Îmi pare rău, spune Arwen. A fost... o întrebare lipsită de tact.

Îi ia mâna și își împreunează degetele cu ale lui. Tăcerea umple cabina. Îi cercetează trăsăturile atentă. Lumina lunii se reflectă în ochii ei și în piercingul de pe laterala nasului. E seducătoare, dar prin piept îl trece, ramificându-se, o străfulgerare rece. Arwen pare să se transforme. La fel ca himera ei. Ceva rece și sinistru crește în jurul ei. Se observă în intensitatea privirii și în inflexiunea ascuțită cu care i-a pus întrebări. Tom percepe un soi de foame sălbatică venind dinspre ea. O parte a minții îi spune să pună capăt acestei seri. Să încheie. Să plece. Acum. Cât e încă nevătămat. O altă parte este îmbibată de alcool și de ceva mai încâlcit și îl face să spună:

– Nu-i nimic. A... a fost un cancer ovarian extrem de agresiv. Am pierdut-o înainte să putem avea copii.

– Nu ai vrut să te căsătorești cu ea?

El râde crispat.

– Ba da. Ea nu a vrut. Uniunea liberă i se părea un principiu feminist. Avea o minte genială și era foarte respectată în branșă. Soarbe din pahar, lăsând amintirile să-l poarte înapoi în timp. Lucra la un institut psihiatric din Alberta. Eu predam la școala din apropiere. Am fost... distrus când mi-a furat-o boala. Mi-a luat câțiva ani să accept pierderea suferită. Au trecut șase ani și o altă relație până când în sfârșit am întâlnit-o pe Lily. Uneori... Cred că nu o merit. Ea mi-a dat o viață nouă, un nou... înțeles.

– Lily e din Ottawa?

– Da. A crescut acolo. Copil unic la părinți.

Arwen se îndreaptă brusc de spate și întoarce capul.

Tom se simte ciudat acum. Stânjenit.

Ea soarbe din pahar, fără să-l privească.

– La care institut psihiatric din Alberta?

– La Institutul Margot Javinski.

Arwen îl privește în ochi.

– Ți-am spus că mi-am petrecut copilăria în Alberta, nu? Într-o suburbie mică, numită Glenn Dennig.

Temperatura din cabină scade. Tom percepe un zumzăit la frontiera creierului.

Deodată, ea își scoate bluza, iar sânii îi lucesc albi în lumina lunii care pătrunde prin geamul cabinei. Șocul îl zguduie pe Tom. Ea îi zâmbește fin, șiret, apoi se apleacă în față și își lipește gura de a lui, cu buzele deschise. Limba ei îi pătrunde în gură. Mâna i se face căuș între picioarele lui. Îi scapă un geamăt din piept, și simte cum se întărește în palma ei. O lasă să îl sărute mai adânc. Cade, cade, tot mai jos, rotindu-se într-un abis roșu și fierbinte.

Ea murmură peste buzele lui în timp ce-i masează erecția.

– Vezi? Mă vrei. La fel de mult vrei și micul tău trai confortabil. Vezi, Tom? O himeră.

Îi desface fermoarul pantalonilor și își strecoară mâna înăuntru. El geme ușurel.

– Dar eu îți cunosc secretul, Tom Bradley, îi șoptește vorbind peste buzele lui, respirând cald. Știu ce-ai făcut în urmă cu toți acei ani.

O lamă subțire de gheață îi brăzdează dorința dulce, vâscoasă. Se chinuie să-i interpreteze cuvintele.

– Ce?

Arwen se îndreaptă de spate. Buzele îi sunt ușor umflate. În ochi i s-a aprins o văpaie. Un zâmbet îi strâmbă gura și o face să pară afurisită. Ori poate de vină este confuzia din capul lui, care vede totul printr-o lentilă stranie, intoxicată?

Se chinuie să se așeze mai bine, să-și limpezească mintea.

– Ce... ce secret? Despre ce vorbești?

– Știu totul despre pacienții fostei tale partenere, Tom. Cei de la institut, spune ea plimbându-și

degetul pe fața lui.

El se holbează nevenindu-i să creadă.

Arwen se întinde după bluză, o trage pe ea și-și strecoară picioarele goale în sandale. Se ridică, își ia geanta.

– Ar trebui să plec.

Tom rămâne țintuit locului, cu fermoarul deschis, cu erecția la vedere și o ceață pulsându-i în cap.

– Nu înțeleg...

– Ba cred că înțelegi. Ceea ce înseamnă că știu și despre nevasta ta. Știu ce ați făcut amândoi.

Se întoarce spre treptele care duc pe punte.

– Arwen... așteaptă!

Însă ea urcă deja scările, lăsând în urmă o dâră de tămâie, un clinchet de brățări și un foșnet moale al fustei sale lungi. Tom simte barca înclinându-se în timp ce-i aude pașii deasupra.

Panica îl traversează din cap până în picioare. Sare de la locul lui. Lumea se învârte când se repede la scări și urcă pe punte.

– Arwen! urlă în întuneric.

Vede că a ajuns deja la capătul debarcaderului. Se îndreaptă spre parcare. Luna îi face părul să sclipească precum cerneala udă. Tom coboară și se grăbește către ea nesigur, auzindu-și bubuitul picioarelor goale pe scândurile din lemn.

– Arwen! Așteaptă!

Ea se pierde între umbrele din capătul îndepărtat al parcării. Tom se oprește, gâfâind. Totul se clatină – catargele, bărcile, debarcaderul, copacii în bătaia vântului, umbrele, el însuși.

Vede o mică răbufnire de portocaliu în întuneric și simte fum de țigară, un miros înțepător în noaptea senină. E o siluetă pe puntea unei bărci din apropiere, încadrată de lumina lunii. Vârful țigării lucește din nou. Îi ia ceva timp să-și dea seama că e Simon. Așezat în barca lui, urmărindu-l.

În fața lui Simon, pe un trepied, se află un aparat foto cu teleobiectiv.

– Simon?

– Salut, amice. Ceva probleme?

– Ce dra... ce faci aici?

– Admir luna. Simon trage din nou din țigară și ridică bărbia spre cerul plin de stele. Suflă fumul. Am văzut-o ridicându-se peste apă când am plecat de pe barca ta. Mi-am amintit că am un aparat de fotografiat aici. Așa că m-am oprit că fac câteva poze. Rareori ai o asemenea ocazie. Frumos, nu-i așa?

Simon aruncă o privire spre dreapta, spre locul unde este acostat iahtul lui Tom. Mai trage un fum. Tom îi urmărește privirea. Din locul acesta, cabina lui cu fereastra luminată se vede cât se poate de clar. Totul este vizibil înăuntru. Simon, dacă s-a uitat, l-a văzut sărutând-o pe Arwen. I-a văzut probabil sânii goi. Stomacul i se întoarce pe dos. Furia i se răsucește în piept.

Simon zâmbește în întuneric. Îi sclipesc dinții. Tom se simte ca picat de pe altă lume. Totul în lumea asta e strâmb.

– Ce a făcut-o să plece atât de grăbită? întreabă Simon suflând fumul.

– Nu s-a întâmplat nimic, spune Tom.

– Sigur că nu, prietene. Secretul tău e în siguranță. Dar merită fătuca, nu-i așa? chicotește Simon făcând un gest obscen în proximitatea zonei intime.

– Du-te dracului!

– Ai grijă. Tace, mai trage un fum. Este din categoria bunuri uzate.

– Ce vrei să spui?

– Crezi că ești singurul din micul nostru grup de vineri cu care s-a culcat?

– Ți-am zis doar, nu s-a întâmplat nimic. Eu...

– E povestea ta și nu te abați de la ea. Nu-ți face griji. N-o să te părăsc, frate.

Simon se ridică în picioare și se apropie de balustrada punții.

Tom își amintește cuvintele pe care i le-a spus Arwen în noaptea în care au mers împreună spre stația de autobuz, noaptea în care s-a oferit să-i sune pe americani în legătură cu închirierea căsuței.

Simon mi-a spus că s-ar putea să fie gata de închiriat în scurt timp.

– Înțeleg... am priceput. Simte că îi înțepenește ceafa. Începe să-l doară capul. Ți-a convenit de minune să-ți instalez curveta peste drum de casa ta. Mai are și un studio separat, unde poți intra ascuns prin pădure, ca să nu te vadă Hannah și copiii.

– Stai puțin, frate. Nu ți se potrivește tonul ăsta. Simon zâmbește din nou. Nu-i așa? Vorbește băutura, cu siguranță. Sau poate drogurile pe care ți le-a dat. Îi place să se joace cu rahaturile alea halucinogene. E o tipă dată dracului, Arwen asta.

Vântul se întețește și toate iahturile par să se ridice, inhalând aer, umflându-se ca un piept imens, înviind deodată, cu geamlâcurile ca niște ochi ce lucesc în lumina lunii și catargele *zang, zang,* zăngănind de râs. Tom aude din nou în cap vocea lui Arwen.

O suburbie mică, numită Glenn Dennig... Eu îți cunosc secretul... Știu totul despre pacienții fostei tale partenere, Tom. Cei de la institut.

Poate a visat. Nu poate fi adevărat. De vină sunt drogurile, băutura.

Știu ce ați făcut amândoi.

– Du-te acasă, Tom, zice Simon. Du-te înapoi la nevasta ta. Dar mai întâi încheie-ți fermoarul.

Tom lasă în jos privirile, șocat. Își trage furios fermoarul și se întoarce pe barca lui. Își găsește

pantofii și apoi încuie, stingând luminile. Pe măsură ce i se limpezește mintea, începe să se teamă tot mai tare.

Îți cunosc secretul.

Când pleacă, Simon este încă pe punte și fumează. În timp ce merge pe trotuar, vântul foșnește prin stejari. Simte copacii șoptind, trimițându-și semnale unul altuia. Simte umbrele care se furișează tot mai aproape.

Nimic nu i se pare real. Și-a imaginat totul.

Asta trebuie să fie.

Lily spune întotdeauna că realitatea nu este un loc din afara ta; este o poveste din capul tău. Asta e tot. O ficțiune. O prestidigitație. O fantezie hipnotică de tipul lumii prin oglindă a lui Lewis Carroll.

Ceva o zbughește printre tufișuri. Tom înțepenește. Inima îi bubuie în piept. Se uită cu ochi mari într-acolo. Un raton iese agale dintre tufe și înaintează pe trotuar. Se oprește, se uită la el. Un bandit mascat. Tom nu se mișcă. Ratonul traversează strada urmat de trei puiuți.

O familie.

Gândul îl lovește ca un pumn în plină figură. Dacă Arwen dezvăluie secretul, întreaga lui familie va fi distrusă. Complet distrusă. Căsătoria. Lily. Totul. Nu poate permite să se întâmple una ca asta.

HANNAH

ATUNCI
18 iunie. Sâmbătă.

O zi înainte ca ea să moară

Un frumos răsărit de iunie pâlpâie peste ocean. Mai sunt două zile până la cea mai lungă zi a anului, își spune Hannah. De obicei aduce fericire,

dar astăzi se simte tulburată în timp ce întinde glazura pe tortul pe care l-a pregătit pentru petrecere.

Aseară, Simon a venit din nou foarte târziu acasă, l-a auzit împiedicându-se de un scaun de grădină, lângă piscină. S-a uitat pe geam și la lumina lunii i-a văzut silueta îndreptându-se spre stâncă și scările care duc în jos, la „cabana bărbatului", așa cum îi spune ea. S-a întors în pat și a rămas întinsă, privind umbrele de pe tavan încă o oră până când el a intrat în casă, pășind cu grijă. Mirosea puternic a alcool. Dar prin inima lui Hannah se răsucea un fir mai sinistru – un sentiment pe care l-a mai avut înainte și pe care de obicei reușește să-l îngroape.

Când s-a trezit, Simon era deja plecat. A lăsat un bilețel în care spunea că a decis să facă alergarea pe distanță lungă în dimineața aceasta, pentru că a doua zi este grătarul și vrea să fie prezent, ca s-o ajute cu ultimele pregătiri.

Hannah aruncă o privire bilețelului rămas pe masă. În piept îi crește din nou un sentiment rău prevestitor. Îl alungă. Trebuie să termine tortul, apoi să-i trezească pe copii. Îl va duce pe Jacob la lecția de înot, la Centrul Recreativ Windsor Park, unde o va întâlni pe Lily, care-l aduce pe Matthew la aceeași oră. Vor discuta despre cumpărăturile de ultimă oră, după care va trece pe la magazin să ia florile. Scufundă cuțitul într-o cană cu apă fierbinte, apoi încearcă să întindă bine glazura. Gândurile i se întorc la Simon.

Băuta de vinerea se face tot mai lungă, dar nu asta o deranjează cel mai mult. E altceva. În urmă cu două săptămâni a găsit un bon de la un producător de ciocolată artizanală în buzunarul sacoului lui Simon. Și două fire de păr roșcat pe mâneca hainei când o punea în cuier, și este sigură că se simțea miros de parfum impregnat în materialul textil. Iar acum două zile, în timp ce

băga rufele la spălat, i s-a părut că vede o urmă de ruj roz pe gulerul cămășii lui albe.

Femeia aceea care s-a mutat peste drum de ei – Hannah crede că ea este cauza agitației pe care o simte. E mult prea prietenoasă cu Simon, iar el s-a dat peste cap s-o ajute să descarce bagajele din dubița aceea albastră trăsnită, pictată cu fulgi de nea. Hannah mai ia glazură cu cuțitul. Nu cumva Simon a fost cel care i-a sugerat chelneriței să închirieze căsuța de vizavi? L-a întrebat, iar el a spus că fusese ideea genială a lui Tom.

Se apleacă să examineze glazura. Netezește o umflătură. O femeie ca Arwen Harper i se pare periculoasă. E tot ceea ce Hannah nu este. E liberă. Creativă. Un pic ciudată. Spontană. O creatură sexuală. Amenință felul de a fi al lui Hannah. Îi pune sub semnul întrebării concepțiile despre felul în care trebuie să se poarte o casnică de vârstă mijlocie.

Se îndreaptă și își șterge mâinile pe o cârpă de vase. Își admiră tortul. Poate că Tom este cel care se culcă cu Arwen. Nu Simon. I-ar plăcea să creadă că e problema lui Lily, nu a ei. Lily, cea perfectă. Poate că familia lui Lily nu este chiar atât de perfectă.

Dar gândurile negre se întorc.

Dacă Simon s-a îndrăgostit de chelneriță? N-ar suporta să-l piardă. Ce-ar face? El ar păstra casa. Era în proprietatea lui înainte să se cunoască. Ce-ar alege copiii? Ar rămâne cu el și noua lui soție atât de sexy? Cine ar mai vrea-o pe Hannah? I-au apărut deja riduri. Are câteva kilograme în plus. Pielea i se lasă. Bărbații nu mai întorc capul după ea. Înțelege acum ce spun femeile când se plâng că cele de vârsta ei par să dispară. Își amintește cum s-a împiedicat Simon de scaunul de lângă piscină și s-a îndreptat spre cabana lui, scăldat în lumina lunii.

A intrat o singură dată în cabana lui, iar Simon nu știe. A construit-o în peretele stâncii, la marginea proprietății. Construcția se ridică deasupra valurilor oceanului și este accesibilă numai pe o scară abruptă din lemn, cu o balustradă din frânghie. Și pentru că Hannah este îngrozită de înălțimi – aproape o fobie –, Simon crede că locul e ferit de privirile ei curioase. Dar acum doi ani, Hannah a urcat treptele acelea pe lângă stâncă, strângând din dinți de frică, după ce a găsit o cheie în sertarul lui cu șosete.

Pulsul îi crește când își aduce aminte de ziua aceea. Duce în grabă la chiuvetă cuțitul și bolul în care a amestecat glazura și deschide robinetul la maximum. Nu vrea să-și amintească fotografiile pe care le-a văzut acolo. Simon e un spectator, asta-i tot. Privește femei și păsări și le imortalizează prin lentila aparatului său. Este un observator și un cercetător al umanității. Un filosof interesat de viziunile asupra lumii. Un fel de Übermensch, în termenii lui Nietzsche, și nu crede în Dumnezeu. De aceea Simon susține că nimic de pe pământ nu este înzestrat cu moralitate inerentă sau valoare intrinsecă. Crede că omul creează valorile, morala, pe el însuși. Ceea ce înseamnă că Simon ar avea probabil o aventură, dacă ar simți că asta i-ar face viața mai frumoasă, și nu i s-ar părea ceva greșit. Ar spune: „Sensul vieții este că în final mori, așa că fă-o să merite, Hannah. Fă-o să însemne ceva pentru tine".

Dacă se culcă cu Arwen în cabana de pe stâncă?

I se adună lacrimile în ochi. Închide robinetul plesnindu-l puternic cu palma și își dezleagă șorțul.

Cabana.

Se simte ca propulsată într-acolo.

Își ia telefonul, în caz că ar cădea, sau ar rămâne blocată sau înțepenită de teamă, sau s-ar întâmpla ceva teribil. Pescărușii țipă și dau rotocoale pe

lângă stânca de la marginea proprietății lor. Copacii șoptesc conspirativ, formând un perete mișcător la marginea pădurii.

Se ține strâns cu mâna de frânghie. Înaintează câte un pas. Pielea i se acoperă de broboane de sudoare. Minutele trec. Simon se va întoarce în curând. Jos, departe, oceanul soarbe și se umflă. Hannah închide ochii o clipă, chinuindu-se să respire. Își imaginează că-i alunecă mâna și cade peste margine, se răsucește în gol, se prăvale într-o mișcare în spirală, lovindu-se de pietre, *buf, buf, buf*, tot mai jos, până la apă, până ce moare.

„Concentrează-te."

Încearcă să se adune și mai face câțiva pași spre clădirea din lemn.

Descuie ușa. Înăuntru se simte un vag iz de tămâie. Păsările împăiate o privesc cu ochi de sticlă. La fel și o nevăstuică. Se duce la biroul pe care se află computerul și unde a găsit fotografiile ultima dată.

Simte că o traversează un șoc. Pe birou sunt răspândite mai multe fotografii, fotografii noi, printate de Simon.

Cu Tom. Și o femeie care pare a fi Arwen. Sărutându-se. Încadrați de geamul unei bărci. Barca soților Bradley. O traversează un fior de bucurie. Face câteva poze cu telefonul ei. O oprește însă un zgomot.

Înalță capul.

Este doar briza, care rotește un ciudat ansamblu de clopoței de vânt atârnat în fața geamului.

Face o ultimă fotografie, apoi vâră telefonul în buzunar.

Se simte mai bine.

Tom e problema. Nu Simon. Viața enervant de perfectă a lui Lily nu este chiar atât de perfectă.

În piept îi crește un val de bucurie nefirească, fierbinte, în timp ce încuie cu grijă ușa cabanei. O

părticică răutăcioasă din Hannah ar vrea să-i arate fotografiile lui Lily. Să le arate tuturor. Măcar pentru a fugi de ea însăși, de lucrurile pe care le știe despre propria căsnicie și care o înspăimântă.

Și poate c-o să i le arate.

LILY

ATUNCI

18 iunie. Sâmbătă.

O zi înainte ca ea să moară

Lily stă lângă Hannah pe unul din scaunele din plastic de la piscină, privindu-i pe băieți cum înoată.

Mirosul de clor, țipetele copiilor, pleoscăitul apei, căldura și umiditatea o învăluie cu o senzație de familiaritate, dar ziua de astăzi nu este relaxantă pentru Lily.

Se uită la Matthew, care face o săritură. E din ce în ce mai bun. Iese din apă, iar picăturile lucesc pe trupul lui mic și alb. O amintire o izbește atât de puternic și atât de brusc, încât îi taie răsuflarea. În minte vede un alt băiat. Aceeași piele palidă. Aceeași vârstă. În altă viață. Frățiorul ei. Și deodată, clorul miroase a sânge. Vederea i se împăienjenește. Vede din nou rănile deschise. În pântecele ei – în profunzime – ceva începe să tremure. Nu s-a mai gândit la el de multă vreme. Blocarea gândurilor este modul ei de a înfrunta trauma, de a supraviețui. Dar vârsta copiilor ei îi retrezește ceva în subconștient, și lucrul acesta își face loc în viața ei, în traiul marcat de rutină și ordine. Pacienții din ultima vreme n-o ajută defel. Problemele lor hrănesc bestia care crește în ea, îi alimentează paranoia.

Da, ar putea greși în legătură cu simbolul ștanțat primit de la tipul acela la restaurantul hotelului. Poate că Dianne are dreptate, poate că-și imaginează legături inexistente.

Dar nu și-a imaginat cuvintele: *Nu te poți ascunde de Satana, dacă Satana este în mintea ta... De la cineva care știe...*

Nu și-a imaginat că pacienta ei își numește copilul interior Sophie. Pacienta care a venit la o singură ședință, apoi nu s-a mai întors.

Nu și-a imaginat că Tom a venit din nou târziu acasă aseară. Mirosind a băutură. Și că în dimineața asta era... ciudat. Necomunicativ. Părea îngrijorat. Asta a speriat-o. Întotdeauna s-a simțit sigură de dragostea lui. Ceva s-a schimbat.

– Ce zici de niște bezele? întreabă Hannah, care tastează de zor pe telefon.

– Poftim?

– Auzi ce spun, Lily? Nu mă asculți, nu-i așa? Am pus pe listă și ingredientele pentru fursecuri cu bezele – ciocolată, biscuiți graham. Se oprește. De ce mai este nevoie? Simon a cumpărat deja băutura și sucurile pentru copii, apa minerală... Am comandat toate ingredientele pentru salate, cartofii copți, pâinea cu usturoi, varză, burgeri, cârnați, pui, fripturi. Altceva?

– Hm... ai și mâncare vegetariană? zice Lily absentă, cu ochii la Matthew.

Se descurcă mult mai bine anul acesta, chiar dacă a rămas cel mai mic din grupă. Înoată prin bazin împroșcând apă în jur. Dragostea, mândria și instinctul dureros de protecție i se amestecă în suflet. Matthew și Phoebe sunt întregul scop al existenței sale. Știe de ce și-a dorit atât de mult să aibă copii. A avea copii este un act de speranță, un act de salvare. Nu este numai o reinventare a propriei persoane, ci și un mod în care-ți fasonezi ideea despre tine însăți. Ca terapeută, știe că

majoritatea pacienților seamănă cu ea – se străduiesc să facă lumea mai bună și mai sigură pentru copiii lor. Este vorba de controlul asupra viitorului și modelarea acestuia, pentru a-și valida existența și a da sens trecutului. Este un act de salvare.

O zărește pe tânăra sa pacientă Tarryn Wingate în partea adâncă a piscinei, pe cealaltă latură, vorbind cu antrenorul. Echipa de natație are câteva culoare rezervate în dimineața aceasta. Lily își amintește de izbucnirea lui Phoebe.

Tarryn se îmbată și se culcă cu bărbați tot timpul. Probabil că se culcă și cu antrenorul ei de înot. Dar cu ea te porți frumos.

– Cine este vegetarian?

– Poftim?

– Cine-i vegetarian?

– Phoebe.

– De când?

– Cum ziceai că-l cheamă pe antrenorul acela de înot?

– *Lily?*

Hannah se uită la prietena ei. În ochi îi scapără iritarea.

– Seth Duval. Vorbeam de grătar. Anul ăsta nu te interesează deloc? De ce? Întotdeauna ești... Nu știu cum să zic. De obicei vrei să dirijezi tu. Să controlezi totul.

– *Să controlez?*

– Știi ce vreau să spun.

– Crezi că sunt obsedată de control?

– Of, Lily. Ce se petrece cu tine? Nu ești tu însăți de... Nu știu ce să zic. De o vreme.

– Ți-a zis Dianne ceva? Ți-a povestit?

Prin ochii lui Hannah trece o umbră.

– Deci am dreptate, spune Lily. Ce naiba ți-a zis?

– M-a întrebat numai dacă n-am impresia că se petrece ceva cu tine și dacă știu ce.

O coardă de enervare plesnește în Lily. Simte deodată că ia foc, se simte prinsă în această capcană de clor și umiditate. Rușinea i se furișează până pe chip. Ea este terapeuta. Nu-și permite să pară incapabilă de a fi stăpână pe propria-i viață. Trebuie să-și păstreze controlul asupra tuturor detaliilor.

– Hei, spune Hannah punându-i o mână pe braț. Poți să vorbești cu mine, Lily. Chiar și un terapeut are nevoie să se descarce.

Dar prin ochi îi trece o lucire stranie. Oare lui Lily doar i se pare că prietena ei se delectează cu gândul că are probleme? Că se hrănește cu ele?

– E vorba despre Tom? o îmboldește Hannah.

– Ce vrei să spui? A zis Simon ceva? Ți-a spus el? Dacă știe cineva, se gândește Lily, acesta trebuie să fie Simon. Ce ți-a spus, Hannah? Să nu mă minți. Nu mă poți minți în legătură cu treaba asta.

În fața asaltului verbal al lui Lily, Hannah se retrage puțin. Roșeața îi urcă spre falcă și obraji.

– Are o aventură, știam eu, oftează Lily. *Știam* eu.

– Serios? face Hannah.

– Nu... nu asta ți-a spus Simon? Nu asta lași să se înțeleagă?

– Nu. Simon nu mi-a....

– Nu-l acoperi pe Tom. Să nu îndrăznești să mă minți, Hannah. Trebuie să-mi spui.

Copiii ies din piscină și își iau prosoapele. Tremurând, Matthew își pune prosopul peste umerii mici.

– Hannah, grăbește-te. Spune-mi înainte să ajungă copiii.

– Uite, singurul lucru pe care l-a spus Simon despre Tom... este... că s-au dus cu toții pe barca voastră aseară, după ce au plecat de la tavernă. Chelnerița lor s-a dus cu ei. Toată lumea a plecat, iar Tom și Arwen au rămas ultimii.

Chipul lui Hannah se aprinde și mai tare.

– Arwen? Așa o cheamă?

– Credeam că... știi.

Lily se holbează la prietena ei. Matthew se apropie de ele în fugă, înfășurat în prosop ca un burrito. Un copil strigă. Un altul se aruncă în apă.

– A mai zis și că Tom a fost cel care a aranjat ca Arwen să închirieze casa de peste drum de noi.

– Ce *a făcut* Tom?

– Casa de oaspeți a americanului. E artistă. Avea nevoie de mai mult spațiu pentru atelierul ei și pentru fiul ei.

– Are un fiu?

Hannah pălește brusc.

– Își crește singură copilul. Dar... credeam că știi, Lily. Este unul dintre invitații de mâine. Cum de nu știi?

– *Ce* să știu, Hannah? Spune-mi.

– Adică credeam că știi de la Phoebe. Fiica ta se vede cu... vreau să spun că este apropiată de Joe, fiul chelneriței. Băiatul ei în vârstă de șaisprezece ani.

Lily rămâne cu gura deschisă, iar lumea ei se răstoarnă.

– Ar trebui să vezi ceva, zice Hannah căutându-și telefonul.

LILY

ÎN PREZENT
21 iunie. Marți.

Au trecut două zile de la grătar, de când a murit Arwen Harper, de când a făcut implozie traiul tihnit al lui Lily, de când a aflat despre adâncurile insondabile ale trădării soțului ei. Iar acum reporterii au campat în fața casei și polițiștii le dau târcoale. Amestecă în sosul bolognez care fierbe pe aragaz și aruncă priviri spre Tom, aflat în living. Ea pregătește cina, în timp ce el încearcă să se

concentreze la o revistă de psihologie în camera de zi. Copiii sunt încă la socrii ei și vor rămâne acolo până când trece nebunia asta.

Lily nu este deloc sigură când va trece.

Teama ei cea mai mare este că Tom a făcut ceva mult mai rău decât s-o mintă. Dar ce știe cu siguranță – într-un ungher adânc, primitiv și urât al sufletului ei – este că moartea lui Arwen Harper e un lucru bun. Este mai bine așa. Mai sigur. Pentru ea. Pentru familia ei. Doar că-i pare rău de Joe. Însă asta e vina lui Arwen. *Ea* i-a făcut asta fiului ei. Totul e din vina ei.

Se aude dăngănitul soneriei. Lily tresare. Încă o dată, după care încep bătăile în ușă. Tom sare în picioare. Se uită unul la altul. Din nou bătăi în ușă.

– Poliția! Deschideți!

Lily vede niște agenți în uniformă care înaintează pe lângă colțul casei. Bătăile în ușă continuă.

– Doamna și domnul Bradley! Poliția! Deschideți ușa!

Își șterge în grabă mâinile pe șorț și îl scoate. Se uită iar spre Tom, care a înțepenit pe scaunul său și nu i se vede decât albul ochilor. Se grăbește spre ușă, o descuie și o deschide.

În fața ușii se află detectivii Duval și Hara. Alți polițiști în uniformă în spatele lor. Lily vede un automobil de poliție parcat diagonal pe alee, blocându-i mașina. Alte mașini de poliție pe stradă. O dubiță a poliției. Ziariștii filmează și fac fotografii.

– Avem mandat de percheziție pentru casă și magazia din grădină, doamnă Bradley.

Detectiva îi întinde niște hârtii. Lily le ia cu o mână tremurândă, dar nu le poate citi.

– Vă rog să ne permiteți să intrăm, altfel vom folosi forța.

– Tom! strigă ea.

Este chiar în spatele ei. Îi întinde mandatul spunând:

– O... o sun pe Dianne.

– La o parte, doamnă, spune un agent trecând pe lângă ea.

Tom încearcă să se concentreze la textul mandatului, dar pare să fie în stare de șoc. Mâinile îi tremură.

Trei polițiști urcă bocănind pe scara de lemn, cu detectiva Duval pe urmele lor. Alți doi traversează parterul și ies pe ușa bucătăriei, urmați de detectivul Hara. Se îndreaptă direct spre magazie. Lily îi mai aruncă o privire lui Tom. E alb ca varul. Se aprinde lumina în magazie.

În bucătărie, o polițistă deschide ușa congelatorului. Lily simte că o ia cu leșin când polițista scoate punga de gunoi în care este carnea tocată. Alt polițist deschide coșul de gunoi de sub chiuvetă. Agenții ies din magazie, ducând cutia în care Lily a găsit tricoul lui Tom. Alți doi vin de la etaj cu o pungă pentru probe în care au pus rufele proaspăt spălate de Lily. Deasupra, curat și atent împăturit, se află tricoul lui Tom, cu inscripția Ocean Motion.

Detectiva Duval coboară scările cărând o cutie care conține „dosarele de caz" ale lui Matthew, împreună cu celelalte mape ale lui, cu fotografii printate.

– Nu puteți lua astea! exclamă Lily întinzând disperată brațul. Fiul meu va fi devastat. Sunt ale lui.

– Nu vă apropiați, doamnă, vă rog, spune un alt agent.

Lily face un pas înapoi și se lovește de un polițist care duce alte cutii. Altul ia telefonul lui Tom de pe masa înaltă din bucătărie.

– Nu-l puteți lua, spune ea.

– E cuprins în mandat, doamnă, îi replică polițistul.

O furie violentă îi invadează pieptul. Vederea periferică i se înroșește. Gâfâie. Strânge pumnii.

Deodată, simte brațul lui Tom peste al ei. Atingerea lui este blândă, bună.

– Nu te pierde cu firea, Lily, șoptește el. Nu-ți pierde controlul în fața lor. Nu le oferi ceva ce-ar putea să folosească împotriva noastră.

Ea înghite în sec. Îi vine să plângă în hohote și vrea să-și pună capul pe umărul soțului ei. Vrea ca Tom s-o cuprindă în brațe și s-o aline și vrea să-l izbească din toate puterile cu pumnii în piept, să țipe și să-l bată și să-i smulgă părul și să-l ... omoare. Nu știe ce să mai creadă. Nu mai are încredere în el.

El le-a făcut asta. El și Arwen.

Detectiva se oprește brusc în mijlocul holului. Se întoarce spre perete și se apleacă mult în față. Privește țintă la una dintre fotografiile lor de familie. Lily rămâne nemișcată. E ceva intens și rău prevestitor în reacția polițistei, iar asta o sperie.

– Toshi! strigă detectiva. Vino să vezi ceva.

Detectivul Hara se apropie. Duval îi arată fotografia făcută în Botswana. El se apleacă spre perete. Schimbă o privire semnificativă cu partenera sa.

Lily își reprimă reacțiile.

Duval se întoarce spre Tom și Lily. Arată spre fotografie.

– Unde se află această brățară din mărgele?

– Care brățară? întreabă Lily.

– Șiragul acesta din fotografie, de pe brațul domnului Bradley.

Tom o apucă pe Lily de încheietura mâinii, sfredelind-o cu privirea. Expresia feței lui este aprigă. Lily îi citește mesajul în ochi: „Să nu spui nimic".

– Ia fotografia aceasta, îi ordonă Duval unui polițist. Bag-o în pungă.

Ajunge în cutia cu probe. Inima lui Lily duduie. Încearcă să descifreze chipul lui Tom, dar nu înțelege ce se petrece.

Chiar atunci când crede că polițiștii se pregătesc de plecare, sună mobilul detectivei. Femeia răspunde, și ce aude o face să se încordeze. Privirea i se întoarce spre Lily și Tom.

– Se potrivește? întreabă la telefon.

Ridică mâna, chemându-l pe partenerul ei. Îi spune ceva încet. Detectivii Duval și Hara se apropie de cei doi soți.

– Doamnă și domnule Bradley, trebuie să veniți cu noi, spune Duval pe un ton rece.

– Ce... de ce? întreabă Lily, neînțelegând.

Detectivul Hara scoate cătușele. Lily simte o izbitură în inimă.

– Ce credeți că faceți? Tom! Sun-o din nou pe Dianne. Repede. Nu pot face asta. Nu ne puteți lua. Vocea îi trădează disperarea. Tom, spune-i. Spune-i ce-a zis Dianne. Nu ne pot reține dacă nu ne acuză de....

– Exact asta facem, doamnă, spune detectiva Duval luând-o de braț. Avem indicii rezonabile ca să vă reținem pe amândoi în vederea interogării în cazul morții lui Arwen Harper.

– *Pe mine?* De ce pe mine?

Detectiva o apucă strâns de brațe, îi pune cătușele la mâini la spate și o conduce spre ușă.

– Sunteți sigură că sunt pe mâini bune copiii, doamnă Bradley? o întreabă.

Ochii lui Lily se umplu de lacrimi. Își mușca buza și încuviințează din cap. N-ar fi trebuit să pună nenorocita aia de pungă în congelator. Ce mama naibii i-a venit să facă ceva care arată atât de suspect? Și cum de-au știut? Își amintește că avea sentimentul că este urmărită de dincolo de

fereastră, iar apoi și-a zis că nu erau decât copacii. Își amintește că la ușa din spate a bătut Garth Quinlan.

Detectivul Hara îl aduce pe Tom, la rândul lui încătușat.

Tom șoptește precaut în spatele ei:

– Nu ne pot reține mai mult de șaptezeci și două de ore fără să ne ducă în fața unui judecător și să formuleze acuzații oficiale. Nu spune nimic, Lily. Mai ales nu vorbi în lipsa unui avocat. Ia-ți un avocat, Lily.

Ușa casei se deschide.

Lily tresare văzând lumina apusului, în clipa în care aparatele de fotografiat scânteiază și reporterii încep să țipe. Întoarce capul ca să nu mai vadă mulțimea, lăsându-și părul să-i cadă peste față, în timp ce este condusă în grabă spre mașina poliției.

RUE

ÎN PREZENT
22 iunie. Miercuri.

Rue și nucleul echipei sale se află în sala detectivilor împreună cu o procuroare. Este dis-de-dimineață, iar Lily și Tom Bradley au fost ținuți în celule peste noapte. Orele în care-i mai pot reține pe cei doi se scurg repede.

– Ce avem? întreabă procuroarea, așezându-se la birou și deschizând dosarul.

Bea din cafeaua cumpărată și trece atent cu privirea peste conținutul dosarului.

– Nici unul dintre ei nu vorbește. Refuză să coopereze, îi spune Rue. Iar soția și-a angajat și ea un avocat. Până acum, resturile de piele și sânge de sub unghiile lui Arwen Harper se potrivesc cu proba de ADN pe care ne-a dat-o Tom Bradley. Avem fotografii cu ceea ce par a fi zgârieturi recente

de unghii pe gâtul lui Bradley. Banda dinăuntrul șepcii cu inscripția Universității Kordel, găsită pe vârful stâncii, este impregnată cu ADN de contact de la Bradley. La fel și banderola lanternei frontale Petzl, găsită tot pe stâncă. Urme de sânge de la Arwen Harper s-au găsit în frunzișul din apropiere. Mărimea și marca încălțărilor lui Bradley corespund amprentelor care le urmăresc pe cele ale lui Arwen până la marginea stâncii. Noroiul extras dintre canelurile pantofilor lui Bradley se potrivește cu cel de pe traseul din pădure. Pe Bradley erau urme de sânge aparținându-i lui Arwen Harper, ca și pe tricoul pe care a încercat să-l ascundă și pe care se pare că soția sa l-a spălat de îndată ce Bradley a plecat de acasă împreună cu mine, ca să-mi arate cadavrul. Când a sosit Toshi ca să-i ia o declarație, a auzit mașina de spălat mergând. S-au găsit urme din sângele lui Harper și pe lanterna de mână a lui Bradley. Am recuperat-o de la o persoană fără adăpost, în urma unei acțiuni de cercetare prin pădure, după ce fiica lui Cody ne-a povestit despre un voyeur. L-am prins. Și-a făcut sălaș în pădure – a recunoscut că al treilea set de amprente de pe stâncă este al lui. Susține că a găsit lanterna într-un tufiș după ce l-a văzut pe Tom Bradley gonind prin pădure, ca să sune la 911. A mai văzut și sângele de pe tricoul lui Bradley și logoul de pe spate. În plus, am ridicat o fotografie de familie în care Bradley poartă o brățară din mărgeluțe verzi și portocalii, identică cu șiragul rupt recuperat dintre degetele decedatei și cu mărgelele găsite pe vârful stâncii.

– Mobilul? întreabă procuroarea, luând o altă gură de cafea.

– Hannah Cody, o vecină și prietenă, ne-a adus aceste fotografii în dimineața asta, spune Rue proiectându-le pe ecranul de pe perete. Au fost făcute de soțul ei, Simon Cody, și în ele îi vedem pe

Tom Bradley și pe victimă sărutându-se pe iahtul soților Bradley cu numai trei zile înainte ca el să-i raporteze moartea.

– Asta i-ar oferi un mobil mai întemeiat soției decât lui, remarcă Toshi.

Procuroarea dă din cap privind la fotografii.

– Ocazia?

– Amândoi au avut-o, spune Toshi. Soțul ar fi putut părăsi casa în timp ce soția dormea după ce luase un somnifer. Sau poate că n-a luat somniferul, așa cum susține, și atunci ar fi putut să iasă din casă.

Procuroarea se lasă pe spate în scaun. Face un semn din bărbie spre dosar.

– E convingător, dar dovezile sunt circumstanțiale. Plus că pe șapcă există ADN de contact care nu-i aparține lui Tom Bradley și care nu a fost încă identificat. Iar pe interiorul coapsei victimei sunt urme de spermă cu alt ADN decât cel al lui Tom Bradley.

– Al doilea ADN de contact de pe șapca universității Kordel și ADN-ul din spermă sunt de la persoane diferite. Cele două eșantioane de ADN suplimentare nu se potrivesc cu nimic din ceea ce am trimis la laboratorul privat pentru analiză. Am făcut o cerere să fie comparate cu baza de date genetice a RCMP. Ar trebui să primim rezultatele în scurt timp.

– Deci, ce avem până acum, spune procuroarea, nu dovedește dincolo de orice urmă de îndoială că Bradley a ucis-o pe această femeie sau că i-a provocat căderea de pe stâncă. Apărarea va susține că Harper l-a zgâriat cel mai probabil în timpul disputei din pavilionul de la piscină, la grătarul organizat de familia Cody. Klister va spune că cineva ar fi putut lua cu împrumut șapca de la Kordel, deoarece nu putem stabili dacă ADN-ul de contact aparține ultimei persoane care a purtat

șapca sau nu. Cât despre brățările acelea cu mărgeluțe, Tom Bradley nu e singurul care are o astfel de brățară. Marca și dimensiunea pantofilor sunt foarte obișnuite printre cei care fac jogging. Da, pământul de pe tălpi se potrivește cu solul potecii din pădure, dar asta pentru că traseul lui obișnuit era cel din Pădurea Spiritelor. Pe lanterna lui erau urme de sânge aparținând victimei probabil pentru că Bradley a atins-o încercând s-o resusciteze, după cum susține el, apoi și-a luat lanterna și a pornit în fugă spre casă. Urmele de sânge de pe tricoul lui se datorează faptului că „a încercat s-o resusciteze". La fel și sângele de pe corp. A acoperit fața victimei cu geaca lui pentru că *avea*, într-adevăr, o implicare personală – avea o aventură cu decedata. Întinde cana spre fotografiile de pe ecran, în care se văd Harper și Bradley sărutându-se. E clar că avea o relație intimă cu ea, poate chiar sentimente profunde.

– Atunci, de ce nu ne-a spus cine este femeia când ne-a arătat unde este cadavrul? întreabă Backmann, făcând pe avocatul diavolului.

Procuroarea clatină din cap.

– Nu știu. Dar echipa lui Klister ar putea susține că era în stare de șoc, că respingea subconștient cele văzute. Și că era în stare de panică, motiv pentru care și-a scos tricoul înainte să sune la 911, dar n-a făcut nimic ca să ascundă urmele de sânge de pe piele.

– Pare exagerat, spune Backmann.

Procuroarea ridică din umeri.

– Oricum ar părea, nu sunt dovezi incontestabile că a făcut-o. Iar asta ar putea să conteze în fața juriului. Klister e un avocat bun. Avem nevoie de dovezi mai puternice.

– Dar soția? intervine Toshi. A spălat tricoul soțului ei și s-a dat peste cap ca să ascundă acest

lucru punând în pungă niște carne, pe care apoi a băgat-o în congelator.

– Și în acest caz, apărarea ar putea susține că de vină au fost șocul și panica. La nivelul creierului, starea de panică anulează acțiunea logică. Uitați, acesta va fi un caz foarte urmărit. Presa va consulta tot felul de specialiști care-și vor exprima părerea. Arwen Harper se droga. Avea probleme psihice. A fost instituționalizată o perioadă, potrivit dosarelor medicale. Klister se va folosi de asta. Și, la urma urmei, Klister și echipa ei nu au nevoie decât să convingă juriul că există dubii rezonabile. Asta-i tot. Nu trebuie să-i demonstreze nevinovăția, dar noi *trebuie* să dovedim că este vinovat dincolo de orice dubiu posibil. Avem nevoie de o mărturisire. Să pledeze vinovat. Avem nevoie de o dovadă indubitabilă. De ceva.

Tensiunea îi ține pieptul lui Rue ca într-o gheară. Ar prefera ca inculparea lui Bradley să se producă acum. Să fie arestat preventiv cât timp ea așteaptă alte rezultate ale testelor ADN și își continuă investigația. În sufletul ei, Rue are nevoie ca Bradley să fie vinovat.

– Bine, spune într-un târziu. Avem de lucru. Să ne mișcăm. Trebuie să găsim ceva înainte de a fi obligați să-i punem în libertate pe soții Bradley.

REACȚIE ÎN LANȚ

ÎN PREZENT

Joe zace întins pe spate în casa familiei Cody. Îi lipsește voința de a se ridica din pat. Chiar și de a trăi. A văzut pe Twitter că soții Bradley au fost arestați. Trebuie să stea de vorbă cu cineva. Despre mama lui. Să dezvăluie că încerca să le facă rău soților Bradley. Să spună ce s-a întâmplat... Dar asta ar distruge-o pe Phoebe. Nu știe cum să

procedeze, care informație ar fi mai rea pentru ea. Știe că Phoebe are numai doisprezece ani, dar o iubește. Este singura iubire adevărată din viața lui.

Își aduce aminte ce a scris mama lui.

Când au scos-o de sub pat ambulanțierii, fata nu prezenta leziuni externe. Dar părea a fi într-o stare catatonică, incapabilă să vorbească.

„Era într-o stare de șoc extrem“, i-a spus Wozniak unui reporter mai târziu. „Rănile nu erau externe, ci interne. Cred că a auzit totul și poate a văzut ceva din ce s-a întâmplat în camera băiatului. M-am întrebat în ziua aceea dacă va mai fi normală vreodată, având în vedere lucrurile la care fusese martoră în acea casă a ororilor. Cum mai poate fi normal un om după asemenea monstruozități?“

Dar Wozniak a observat un alt lucru în timp ce ambulanțierii o luau pe fată.

Un lucru bătător la ochi.

Fata care se ascundea sub pat nu era cea din fotografiile de familie.

Fata de sub pat era mai mică și arăta cu totul altfel. Nu era Sophie McNeill.

Alerta BOLO nu a fost anulată.

Sophie era în continuare dispărută, probabil răpită, și se afla într-un pericol iminent.

Asta dacă mai era în viață.

Pe mobil îi apare un mesaj de la Phoebe. Îl citește.

Tata a fost arestat. Nu știu ce să fac.

Închide ochii, și mâna în care ține telefonul îi cade peste pat. Nu poate răspunde la mesajul ei. „Nici eu nu știu ce să fac, Phoebe.“

La parter, Hannah Cody pune o farfurie cu budincă fierbinte din ovăz integral în fața lui Simon. Se simte groaznic. Poate că n-ar fi trebuit să ducă azi-dimineață la poliție fotografiile acelea în

care Tom o săruta pe Arwen. Simon nu știe, și îi este groază să-i spună. Dar Tom a făcut ce a făcut – asta nu a fost vina ei.

– Ce crezi c-o să se întâmple cu Tom? îl întreabă.

Simon lasă din mână ziarul și scufundă lingura în budinca de ovăz.

– Dumnezeu știe, spune, fără să ridice ochii. Ce chestie!

Duce lingura la gură.

– Nici măcar nu-ți pasă? exclamă ea.

El ridică privirea, apoi se lasă pe spătar. Încet, înghite ce are în gură și trăsăturile i se oțelesc. Hannah se retrage, simțindu-se deodată înfricoșată de soțul ei. Se duce la chiuvetă și se întoarce cu spatele la el. Începe să spele vasul în care a făcut budinca de ovăz.

– Dacă n-a făcut-o el? murmură.

– Dar dacă a făcut-o? spune Simon.

Hannah închide ochii și rămâne pe loc, încercând să nu plângă în timp ce și-o imaginează pe Lily la închisoare. Ce i-a făcut prietenei sale? Ce se va întâmpla cu Phoebe și Matthew?

Tom stă în celula sa din secția de poliție, cu fața în palme. Singura lui speranță este acum Dianne. Ea a spus că dacă e inculpat, va fi puțin probabil să poată fi eliberat pe cauțiune. Se va considera că există pericolul să fugă, iar crima de care este acuzat este una cumplită. Va rămâne în arest preventiv până la proces, care ar putea să aibă loc peste câteva luni sau câțiva ani. Dar tot ea spune că dovezile polițiștilor sunt circumstanțiale. Nu există dovada că a făcut ceva ca s-o rănească pe Arwen Harper. Polițistul în uniformă care i-a adus micul-dejun i-a zis: „Numai despre asta se vorbește la știri. Chiar și la știrile naționale".

Se roagă ca părinții lui să-i ferească pe copii de această nebunie.

Se roagă ca avocatul lui Lily să nu adopte tactica de a-i pune pe poziții de adversitate. Speră ca Lily să-și amintească vorbele pe care chiar ea i le-a spus.

Orice faci, Tom, orice spui, gândește-te la copii. Fă-o pentru copii. Ei nu merită asta.

Matthew stă pe patul din camera de oaspeți, în casa cea mare a bunicilor săi din Lands End. Părinții lui au fost duși la închisoare. Casa lor e asaltată de reporteri. I-a auzit vorbind pe bunici. Spuneau că poliția a ridicat fotografii din camera lui Matthew. Iar el știe că i-a vorbit detectivei despre fotografiile pe care i le-a făcut tatălui său. Este vina *lui*. El știe că tatăl lui nu ar răni pe nimeni. Ochii i se umplu de lacrimi. Din cauza lui, tatăl său este în spatele gratiilor, acuzat de uciderea mamei lui Joe, și din nu se știe ce motiv au închis-o și pe mama, poate pentru că a încercat să-l apere pe tata. Vinovăția este ca un monstru care-i apasă pe creștet. Dintr-odată îi vine o idee.

Are încă aparatul de fotografiat. Iar în el este o fotografie pe care poliția n-a pus mâna, pentru că nu apucase să o printeze. În clipa aceea, Matthew înțelege ce are de făcut.

O femeie beată din celula de alături a țipat și a urlat toată noaptea. Lily închide ochii și își sprijină capul de peretele rece din beton. Are nevoie de un duș, n-a putut să doarmă. Poate că asta e soarta ei. Asta merită. Poate că într-adevăr, ea a ucis-o pe Arwen Harper.

Dacă se gândește bine, chiar este vina ei. Gândurile i se întorc la evenimentele devastatoare de la petrecere, chiar înainte de moartea lui Arwen.

LILY

ATUNCI
Duminică. 19 iunie.

Ziua în care ea moare

Lily, Tom, Phoebe și Matthew se îndreaptă împreună, ca o familie unită, spre casa soților Cody, aflată la capătul dinspre pădure al străzii. Numai o familie unită nu simt că ar fi.

Tensiunea mustește între Lily și soțul ei, iar copiii o simt. Tom duce în brațe o ladă de bere și o sticlă de vin bun. Lily duce salata cu mozzarella, roșii și busuioc pe care a făcut-o. În timp ce se apropie de pădure, vântul se întețește, iar copacii se leagănă și gem și foșnesc, parcă avertizându-i să stea la depărtare. Nori grei se adună deasupra Munților Olimpici, dincolo de mare. Se pregătește o furtună puternică. Lily aruncă priviri neliniștite spre căsuța în fața căreia este parcată autodubița Volkswagen albastră, acoperită cu fulgi de zăpadă.

– Ce se întâmplă? murmură Tom pe când se apropie cu toții de aleea din fața casei familiei Cody, iar copiii o iau la fugă înainte.

– Nimic.

– Sigur că se întâmplă ceva, Lily. Mă tratezi cu răceală de când te-ai întors de la biserică azi-dimineață.

– Iar *tu* nu ai fost ciudat și preocupat de când te-ai întors atât de târziu vineri seară?

O șovăială îi traversează privirea, apoi chipul i se înăsprește, devenind o mască pe care Lily o cunoaște: a tras o linie în nisip și va fi greu de vorbit cu el.

– Eu m-am purtat cât se poate de normal, iar dacă ai o problemă cu ziua de vineri, ai avut la dispoziție toată sâmbăta să vorbești despre asta.

– Nu-i adevărat. A trebuit să plec la magazin la prima oră, apoi să-l duc pe Matthew la înot. „*Unde am fost nevoită să mă uit la fotografii în care tu o călărești pe chelnerița aia pe barca* noastră." Apoi tu ai ieșit, și aseară te-ai întors din nou târziu.

– Tu ai ales să nu vii cu mine la petrecerea facultății, deși ai fost invitată, zice el rece.

– Aveam o durere de cap, Tom.

A fost o minciună. După ce a văzut acele fotografii cu soțul ei sărutând-o pe chelneriță, nu mai putea să meargă împreună cu el și să le zâmbească dulce colegilor lui toată seara. Trebuia să aibă o discuție cu Tom, ca să se poată purta normal din nou, dacă mai e posibil să revină la normal vreodată. Aseară a luat un somnifer și dormea când s-a întors el acasă, iar în dimineața aceasta Tom a plecat devreme la alergat, pe când ea a trebuit să-i pregătească pe copii pentru biserică. Și acum urmează petrecerea. Arwen va fi aici. Problema atârnă ca o sabie a lui Damocles în vârtejul furtunii care se adună peste capetele celor doi soți.

Lily nu știe cum va reacționa când va da cu ochii de Arwen, dar dorește cu disperare să vadă cine este femeia pentru care soțul ei e gata să-și pericliteze căsnicia.

Petrecerea a început deja când Lily și Tom intră pe poarta dinspre grădină. Bărbații sunt adunați în jurul grătarului, beau și râd, iar mirosul de carne arsă este purtat de vânt odată cu muzica vioaie care se revarsă din boxe. Copiii se joacă cu mingea pe gazon. În curte a fost instalat un bar, iar vântul leagănă felinarele de hârtie atârnate de sfori și flutură fețele de masă în carouri albe și roșii. O mână de șervețele de hârtie sunt luate de vânt și se împrăștie peste iarba de un verde viu care coboară până la marginea falezei. Dincolo de ea, peste apă, norii se adună și se apropie, negri și grei, deasupra

valurilor clocotitoare, de culoarea metalului din care sunt făcute pistoalele.

Tom se îndreaptă spre marginea peluzei și se alătură grupului de bărbați. Lily intră în casă cu bolul de salată.

O găsește pe Hannah bând vin în bucătărie cu câteva invitate. Lasă din mână salata și caută un pahar. Hannah îi vine în ajutor și îi toarnă un pahar mare de pinot grigio.

– Mulțumesc, aveam nevoie de asta. Lily ridică paharul și ia o gură zdravănă. Unde este? Unde-i Arwen?

– N-a venit încă. Vino, vreau să vorbesc cu tine.

Hannah o ia de braț și o conduce în curte. În șoaptă, departe de urechile celorlalte femei, îi spune:

– Uite ce-i, îmi pare foarte rău, Lily. N-ar fi trebuit să-ți arăt pozele alea. Nu știu ce-a fost în capul meu...

– Nu aveai de ales. Dacă aflam că știai și nu mi-ai spus, aș fi fost devastată. Nu-i vina ta. E vina lui Tom. Dar... nu înțeleg de ce a făcut Simon fotografiile. Ce avea de gând cu ele?

– Să nu-i spui lui Simon că le-ai văzut.

Hannah aruncă o privire neliniștită spre piscină, acolo unde Simon întoarce carnea pe grătar cu un clește și își delectează prietenii cu o poveste care-i face să se zguduie de râs, cu capetele date pe spate.

Inima lui Lily se îndârjește la vederea lui Tom, care râde cu o bere în mână. Preț de o clipă, îl urăște. Îi urăște pe toți. Pe bărbați. Simte că râd de ea. Se întreabă dacă ceilalți știu că Tom se culcă cu chelnerița pe care a instalat-o în casa de vizavi și dacă li se pare amuzant.

– De ce nu pot să-i spun? întreabă pe un ton sever.

– Pentru că nu știe că le-am văzut.

Privirea lui Lily se întoarce ca un bici către prietena ei.

– Ce vrei să spui?

– Am intrat în cabana lui. Am găsit o cheie.

– Tu? Ai coborât scările de pe stâncă?

Hannah înghite în sec. Obrajii i se colorează în trandafiriu.

– Da, eu... am făcut-o, bine? Am văzut foile împrăștiate pe biroul lui și le-am fotografiat.

Lily o privește cu atenție. Tunetul huruie deasupra, și primii stropi de ploaie lovesc copertina.

– De ce le-a făcut Simon? Și de ce le-a printat?

– Ei, știi cum e Simon, zice Hannah râzând ușor. Fotografiază păsări, femei, de toate. E un observator. Asta face el.

Deodată, norii întunecă soarele complet. Vântul suflă mai fioros, trăgând de felinare. O sfoară se rupe și lampionul se rostogolește peste iarbă înspre pădure. O față de masă în carouri se ridică de pe masă și se prăbușește într-un nor de pahare și șervețele de hârtie. Peste mare se ramifică un fulger, și tunetul bubuitor nu întârzie. Aproape în același moment, bile mari de ploaie cad la pământ ca niște grenade. Bărbații se grăbesc să adune paharele și carnea de pe grătar, iar copiii țipă și dau fuga spre casă în vacarmul furtunii.

– Uite-o, ea este, spune Hannah. Rahat. Speram să nu vină.

Lily vede o femeie care traversează gazonul dinspre pădure. Se îndreaptă către piscină. Fusta într-o mie de culori se umflă în bătaia vântului, iar părul ei negru este răvășit. Mersul ei denotă încredere în sine și are ceva... sexual. Poartă o bluză țărănească albă, iar pe ambele brațe îi lucesc brățări și nu pare să-i pese câtuși de puțin de ploaie.

Încet, Lily lasă să-i coboare mâna în care ține paharul. Inima îi stă în loc. Nu-și poate desprinde

privirea de la femeia din depărtare. Un fulger despică cerul deasupra mării. Tunetul se aude din nou. Femeia intră în pavilionul de la piscină, în timp ce bărbații străbat în fugă peluza, ducând în mâini farfurii pline de carne friptă.

Lily iese de sub copertina care protejează curtea din spatele casei. Cu paharul de vin în mână, se îndreaptă prin ploaie direct spre pavilion.

– Lily! o strigă Hannah din spate.

Dar Lily nu se oprește. Inima îi bubuie în piept. Simon trece în fugă pe lângă ea, ducând o farfurie cu pui ars, în timp ce ploaia cade mai tare.

– Vino în casă, Lily, îi strigă el. Mergem în casă. Mâncăm acolo.

Nu-l vede pe Tom. Crede că e în pavilionul de la piscină, împreună cu Arwen. Grăbește pasul.

Un trăsnet cade în apropiere. Ploaia se întețește, udându-i leoarcă părul și hainele. În spatele pavilionului, pădurea se îndoaie și se leagănă și se aude ca un râu învolburat. Șiroaiele de stropi lovesc apa din piscină, formând pustule la suprafață.

Lily intră în pavilion.

Arwen stă cu spatele la ea. E singură. Nici urmă de Tom. Ploaia zăngănește pe acoperișul din tablă.

Lily rămâne în prag, udă până la piele, cu părul lipit de cap. O privește o secundă, asaltată de un milion de sentimente și de amintirea fotografiilor pe care i le-a arătat Hannah – sânii goi ai femeii la lumina lunii. Gura femeii lipită de gura lui Tom, degetele ei împletite în părul lui Tom.

– Arwen?

Femeia se rotește pe călcâie.

– Bună ziua, doamnă doctor Bradley.

Lily rămâne mută de uimire. Simte șocul în viscere. Întinde mâna spre spătarul unui scaun, în căutare de sprijin.

– *Paisley?*

LILY

ATUNCI
Duminică. 19 iunie.

Ziua în care ea moare

– Arwen, zice femeia cu părul negru, zâmbind larg și întinzând mâna spre Lily. Arwen Harper.

– Ce... ce naiba faci....

– Adică te întrebi ce a fost cu „Paisley și peruca roșcată“?

Râde, întinde mâna după paharul ei și ia o gură. Pe gât i se mișcă un tatuaj. Brățările zornăie, și privirea lui Lily se duce spre ele. Îi remarcă cicatricea încrețită pe partea interioară a încheieturii. Ochii îi fug către cealaltă mână a lui Arwen, înainte de a se putea înfrâna. Altă cicatrice. La ședința de terapie, Lily nu remarcase nici cicatricile, nici tatuajul noii sale paciente. Își amintește că „Paisley“ purta un tricou de ciclism cu mâneci lungi și o bandană în jurul gâtului. „Pacienta“ ei își ascundea semnele de privirea atentă a psihologului. La fel cum își ascundea părul negru sub peruca roșcată. De asemenea, nu purta nici brățări, și nici piercingul din nas. Părea o femeie complet diferită, pentru că Lily a văzut numai ceea ce Arwen a vrut ca ea să vadă.

O cuprinde amețeala.

Cuvintele și logica o părăsesc când mintea îi explodează de întrebări. Afară, un fulger desenează alte ramificații spre pământ. Mai luminează o dată când bubuie tunetul. Pădurea din apropiere vuiește și se clatină sub bătaia vântului, iar conurile pinilor bombardează acoperișul metalic al pavilionului. Ploaia se scurge pe geamuri estompând imaginea casei soților Cody, înveșmântată în lumini de petrecere.

– Pot să-ți torn niște vin? întreabă Arwen întinzând mâna spre paharul lui Lily, cu vinul diluat de apa de ploaie. Sau... hmm, evident este o situație care necesită ceva mai tare.

Ia paharul din mâna lui Lily, îl pune pe tejgheaua barului și se întinde după unul curat. Toarnă în el trei măsuri de gin.

Uluită, Lily își îndepărtează de pe față o șuviță de păr. A venit acolo gata s-o înfrunte pe chelnerița despre care știa că e amanta soțului ei, iar acum nu este sigură cu ce are de-a face.

– Ce... ce naiba vrei de la mine? Ce fel de joc e ăsta, de ce ai venit la cabinetul meu îmbrăcată așa?

Arwen îi întinde un pahar mare cu gin și apă tonică.

– Cu siguranță nu este atât de neobișnuit ca pacienții să folosească un nume fals când vin la terapie, nu? Adică măcar în primele ședințe, până când se clădește încrederea. Doar la asta servesc plățile cu bani lichizi. Anonimitatea conferă siguranță emoțională. Îți este mai ușor să-ți mărturisești secretele așa.

– Da, unii pacienți folosesc un nume fals la început sau îmi spun numai numele mic, dar niciodată nu vin... deghizați.

Arwen ridică din umeri.

– Poate că asta este problema mea. Sau poate că am vrut să te văd în lumea ta, fără ca tu să mă vezi pe mine cu adevărat, cel puțin la început. Nu ne ascundem cu toții în spatele unei măști, sau măcar al unei peruci? Tu, în halatul tău de doctor, stând în spatele plăcuței de pe poartă, în cabinetul tău cu mobilier insipid. Tom, purtând șapca cu logoul universității și pulover pe gât, pozând în profesorul universitar cățărat în turnul său de fildeș. Se oprește, lasă capul într-o parte și arată cu paharul înspre Lily. Știi cine este soțul tău, Lily? Iar el te cunoaște pe tine? Știe cine ești tu cu adevărat?

Inima lui Lily începe să bată mai tare. Își amintește cuvintele pe care „Paisley“ le-a spus în timpul ședinței de terapie.

Cred că o văd... Îmi spune că o cheamă Sophie... E nevoie de mult efort ca să-l ții închis în tine pe micul drăcușor deviant.

Gândurile lui Lily o pornesc în mai multe direcții deodată, în timp ce evaluează potențialul pericol al acestei femei și cât de mult ar trebui să se teamă de ea. Deodată, face un salt mintal înapoi la cuvintele scrise pe bilețelele anonime.

Nu te poți ascunde de Satana, dacă Satana este în mintea ta... De la cineva care știe.

Începe să înțeleagă anvergura problemei cu care se confruntă. Îi vorbește cu o voce firavă, tremurată.

– Prin urmare, ai venit la mine, dându-te drept pacientă, ca să intri în mintea mea.

Nu este o întrebare. Lily enunță faptele cu voce tare ca o formă de procesare mintală și un mod de a câștiga timp până când va elabora un plan.

– *Am intrat* în mintea ta, doamnă doctor Bradley?

– Și te culci cu soțul meu. Am văzut fotografii.

Arwen are o reacție de surprindere, dar se adună repede și se mulțumește să zâmbească. Lily își seama că Arwen nu știa de fotografiile lui Simon.

– Iar fiul tău se vede cu fata mea, continuă Lily răspicat. Povestea asta e orchestrată tot de tine? Ca să-mi subminezi autoritatea maternă? Ți-ai găsit un loc de muncă la tavernă, te-ai împrietenit cu soțul meu, apoi te-ai mutat pe strada mea...

– Pe strada *ta*? zice Arwen, scoțând un râs fals. Așadar, și cartierul îți aparține?

– De-a ce naiba crezi că te joci, Paisley? izbucnește Lily. Spune-mi ce vrei.

– Arwen. În privire are o umbră feroce. Numele meu este Arwen. Nu uita, Lily. Vreau să mă privești în ochi și să mă *vezi*. Vreau să mă *cunoști*. Și, da,

vreau – am *nevoie* – să intru în mintea ta, acolo unde ar fi trebuit să mă păstrezi tot timpul. Iar acum, repetă-l. Repetă-mi numele.

Lily clipește de câteva ori. Un lujer negricios de înțelegere începe să se desfășoare în adâncul pântecului ei.

– Spune-l! îi cere Arwen.

Privirea lui Lily fuge către ușă. Sunt departe de casă. Izolate de furtună. O mantie de frică îi coboară peste umeri.

– Spune-l.

– Arwen, rostește Lily precaută.

Arwen zâmbește subțire.

– Așa e mai bine. Cum e ginul?

În timp ce o privește în ochi, lui Lily îi trec prin minte zeci de gânduri.

– Cum este ginul? insistă Arwen. Gustă. Spune-mi.

Lily ia o înghițitură mică.

– E tare. Mai bea un pic, apoi adaugă: Aș prefera...

– Mai bea un pic.

Lily mai ia o înghițitură, cu privirea ațintită asupra lui Arwen peste buza paharului.

– Tu ai fost în tot timpul ăsta, nu-i așa? Mi-ai supravegheat casa, m-ai urmărit. Tu mi-ai lăsat biletele.

– Vezi tu, a trebuit să plătesc pe cineva să aducă biletul odată cu băuturile la hotelul Ocean Bay în seara aceea. Un zâmbet șiret și leneș îi curbează buzele frumoase. Aveam de sedus câțiva soți. Bărbații se lasă prea ușor conduși de mădularul lor, nu crezi?

Lujerul acela de înțelegere întunecată din pântecele ei continuă să se desfășoare ca un vrej ghimpat, șerpuiește, se răsucește și urcă spre pieptul lui Lily, în timp ce imposibilul începe să se dezvăluie. Trebuie să găsească un mod de a trata cu

femeia aceasta, înainte să-i distrugă viața și familia. Nu o poate lăsa să iasă din pavilion. Lily se lasă într-un scaun din bambus. Își simte genunchii moi. E cuprinsă de amețeală. Poate că de vină este băutura. Poate că Arwen a pus ceva în pahar.

– Ce vrei? spune încet.

Arwen o privește în tăcere, iar ploaia se aude huruind afară. În cele din urmă îi răspunde:

– Totul, doamnă doctor Bradley. Vreau să iau totul. Vreau să te distrug pe tine și familia ta falsă, pe voi, care trăiți în casa aceea ca o vânătă, în spatele unei fațade de privilegii. Îmi provoci silă, Lily Bradley. La fel și soțul tău. Chipul lui Arwen se împietrește, ochii i se oțelesc și pare că ceva ticălos a pătruns în corpul ei. Nu meriți nimic din tot ce ai.

– Despre ce vorbești?

Dar Lily știe deja. Doar că nu înțelege cum de știe Arwen.

– Sau ar trebui să spun Sophie McNeill?

Mâna lui Lily începe să tremure.

– Da, știu cine ești, spune Arwen venind mai aproape. Se așază pe un scaun cu fața la Lily, și genunchii aproape că li se ating. Se apleacă înainte. Mijește ochii. Te cunosc. Știu de unde vii, unde ai locuit. Știu ce s-a întâmplat.

Privirea ei o săgetează pe Lily. Și, pe o voce monotonă, murmurând, ca și cum ar recita, continuă:

– În ziua de sâmbătă, 22 aprilie 1989, o ceață călduță apăsa peste Glenn Dennig, un târgușor adormit din prerie, localizat la marginea orașului Medicine Hat. Localnicilor suburbiei aerul serii li se părea neobișnuit de cald pentru începutul primăverii. Nu îi deranja câtuși de puțin, însă. Zâmbește și spune pe un ton dulce: Dar nu știau ce avea să se întâmple, nu-i așa, Sophie?

Gândurile lui Lily alunecă înapoi, la ziua aceea călduță, în Glenn Dennig.

RĂPITĂ

O POVESTE ADEVĂRATĂ

Fata de sub pat era un copil din vecini: Chrissie Whittaker, în vârstă de nouă ani. Fratele ei mai mic, în vârstă de șapte ani, Harrison, se afla pe patul cel mare din dormitorul principal, înjunghiat, cu gâtul tăiat și capul acoperit cu o pernă.

S-a presupus că Sophie McNeill a fost răpită și se afla în pericol. Wozniak i-a spus unui reporter mai târziu: „Speram din toată inima ca Sophie să se afle acasă la o prietenă. Următorul meu gând a fost: Ce-o să facă sărmana copilă când va afla că întreaga ei familie a fost ucisă? Cel puțin nu a fost nevoită să privească întreaga oroare".

Au fost mobilizate toate instituțiile de forță, iar sediul poliției din Medicine Hat a devenit neîncăpător. S-au instalat blocaje rutiere în jurul orașului și de-a lungul principalelor artere care ieșeau din mica localitate de prerie.

Poliția l-a sunat pe consilierul școlar al lui Sophie, cerând numele prietenelor la care s-ar putea afla. Agentul de legătură cu școala a vizitat instituția catolică la care învăța Sophie McNeill și l-a informat pe director în legătură cu uciderea brutală a familiei uneia dintre elevele lor. Polițistul a cerut o fotografie recentă a lui Sophie. Aceasta a fost distribuită în toată țara.

A fost contactat antrenorul de înot al lui Sophie. El a informat poliția că fata nu se află cu el.

Directorul i-a spus polițistului că de multe ori elevii lipeau numerele de telefon ale prietenilor pe partea interioară a dulăpiorului de la școală, sau le notau în caiete. Legal, poliția nu putea face o percheziție a dulăpiorului, însă directorul avea dreptul de a-l deschide.

A fost deschis dulăpiorul lui Sophie.

Pe ușă nu erau lipite numere. Polițistul a început să frunzărească un caiet. O pagină ruptă a căzut, plutind până la podeaua acoperită cu linoleum.

Agentul a ridicat-o de jos – era o bandă desenată alcătuită din patru chenare. Ilustra o familie de figurine stilizate, intitulată „unitate parentală cu copii". Siluetele erau desenate sub un soare, alături de un grătar în flăcări. Se țineau de mână, semănând cu abțibildurile pe care unii șoferi le lipesc pe geamul din spate al mașinii.

În cadrul următor era desenată fata, înjunghiindu-i pe ceilalți membri ai familiei cu un cuțit mare, din care țâșnea sânge. Sub imagine era scris: „Muriți! Muriți! Fie ca tot ce iubiți să fie distrus!"

Se vedea apoi fata râzând și alergând pe un deal, către o furgonetă pe care scria „Camioneta lui Vincent". Silueta masculină din vehiculul îi făcea semn cu mâna fetei.

În ultimul cadru erau desenați fata și băiatul îndepărtându-se în furgonetă, iar deasupra vehiculului, într-o bulă, scria „Hahahaha". Cei doi pasageri dinăuntru râdeau. Deasupra furgonetei care se deplasa către apus era desenat un curcubeu. Sub ultimul cadru se puteau citi cuvintele: „Acum putem fi fericiți. Sfârșit".

O colegă a identificat scrisul și desenele ca aparținându-i lui Sophie. Tot ea le-a povestit polițiștilor despre iubitul de douăzeci și trei de ani al lui Sophie, adept al culturii goth, Vincent Ellwood, care locuia într-un parc de rulote din apropiere împreună cu mama sa. Din câte se știa despre el, își pierdea timpul pe la mall cu alți tineri goth și uneori vindea droguri.

Agentul de legătură i-a dus banda desenată superiorului său, la sediul poliției din Medicine Hat, și s-a făcut o evaluare preliminară. Până acum, poliția se temuse pentru siguranța lui Sophie. Acum se temeau – lucru de necrezut – că fetița de doisprezece ani de la școala catolică ar putea fi suspecta principală în cazul de crimă. Era posibil ca Sophie McNeill să-și fi ucis propria familie și pe Harrison Whittaker sau să fi ajutat la uciderea acestora. Iar acum era fugară împreună cu

iubitul ei mai în vârstă, care lipsea din rulota ce-i servea drept casă.

Anchetatorul-şef a ordonat ca desenul şi caietul să fie puse la loc în dulăpior şi încuietoarea, schimbată. Voia ca dulăpiorul să rămână sigilat până la obţinerea unui mandat de percheziţie.

Peste două zile, un lucrător de la o staţie de benzină dintr-un orăşel din Saskatchewan a văzut cum o furgonetă maro lovită, care semăna cu cea a lui Vincent Ellwood, intră în garajul lui. Lucrătorul a comparat numărul de înmatriculare al furgonetei şi chipurile pasagerilor cu cele din buletinele emise de poliţie. A sunat la secţie în timp ce fata şi iubitul ei mâncau burgeri în restaurantul alăturat.

O oră mai târziu, Sophie McNeill şi Vincent Ellwood au fost arestaţi în orăşelul din Saskatchewan.

LILY

ATUNCI
Duminică. 19 iunie.

Ziua în care ea moare

– Eram acolo, Sophie, spune Arwen. Sub pat. Am auzit toate abjecţiile care s-au petrecut în casa aceea a ororilor din Glenn Dennig.

O realitate teribilă se lasă încet peste Lily.

– Deci... tu eşti? spune ea în şoaptă. Eşti Chrissie Whittaker.

– Christine Arwen Whittaker, se prezintă, schiţând un zâmbet rece şi ridicând paharul. Noroc.

Lily nu poate face nici o mişcare. O priveşte pierdută. Vântul bate în rafale. Copacii se îndoaie.

Un lampion sfâşiat, rămas încurcat într-o ramură, se eliberează şi trece rotindu-se prin faţa ferestrei pavilionului într-un nor de galben aprins, un crâmpei zdrenţuit din ceea ce ar fi trebuit să fie

o petrecere voioasă, într-un cartier cât se poate de liniștit.

– A, uite, îți trebuie alt pahar, l-ai scăpat pe al tău.

Privirea lui Lily cade pe podeaua acoperită cu gresie și vede paharul spart pe care nici nu-și dăduse seama că l-a scăpat din mână.

Arwen se ridică și-i toarnă un alt gin cu apă tonică. Îi întinde paharul.

Ca prin vis, Lily îl ia.

– Noroc, zice Arwen din nou, însă Lily pare incapabilă să se miște. Noroc, Lily!

Este un ordin.

Fulgerele luminează afară.

Lily ridică paharul cu o mână tremurătoare și-l lovește ușor de-al celeilalte femei.

Arwen așteaptă până când Lily bea din pahar. Un tunet bubuie afară. Lily se întreabă unde este Tom și dacă le-a remarcat lipsa cineva din casă. Tom nu trebuie să afle ce știe această femeie. Nimeni nu trebuie să afle. O altă parte din Lily este târâtă departe, departe de Tom, departe de casa familiei Cody, înapoi, în abisul rece al trecutului, unde trebuie să înfrunte micul diavol de doisprezece ani care se ascunde înăuntrul ei. Înapoi, ca să privească în oglindă și să vadă chipul fracturat al copilei care și-a vopsit părul negru-cărbune, sfidându-și mama. O copilă căreia i s-a interzis să se vadă cu iubitul mult mai mare decât ea. O copilă care s-a răzvrătit și a fost pedepsită și care nu voia decât ca părinții ei și fratele mai mic să moară, ca ea să poată face tot ce dorea.

Dis-de-dimineață, pungi cu sendvișuri de la filiera locală a unui lanț de restaurante fast-food au fost livrate în celulele lui Sophie McNeill și Vincent Ellwood, care fuseseră transportați înapoi la Medicine Hat. Polițiștii sperau ca mâncarea să le inducă un sentiment de familiaritate care să crească șansele unei cooperări. Aveau nevoie de mărturisiri. Trebuiau să profite de orice truc înainte de a se implica în poveste avocații, iar interogarea era complicată. Poliția trebuia să respecte legile care li se aplică minorilor în Canada.

Sergenții Dave Blunt și Peter Chalk au fost desemnați să le ia declarații suspecților. Blunt lucrase înainte la unitatea antidrog și se pricepea să câștige încrederea tinerilor și adolescenților și să le scoată la lumină secretele. Chalk avea vechime în operarea aparatului poligraf și era foarte bun la interogatoriu.

După cum arată stenogramele instanței, Blunt și Chalk au ales strategia „figurii paterne", a „polițistului simpatic" pentru Sophie, care stătea cocoșată și plângea la masa metalică din încăperea mică și lipsită de orice decorațiune.

Însă grija părintească a lui Chalk nu a reușit să scoată nimic de la Sophie McNeill. Fata refuza să vorbească. Cu cât încerca mai tare Chalk, cu atât mai mult plângea și se smiorcăia fata și își ștergea nasul cu mâneca bluzei.

În după-amiaza aceea, sergentul Blunt a intrat în încăpere. Emanând un aer de tip cool de la oraș cu părul lui blond, ochii albaștri și ochelarii de soare la modă, s-a prezentat drept Dave. A întrebat-o pe Sophie despre muzica punk și goth și formațiile ei preferate. I-a cerut părerea despre versurile unor cântece și a reușit s-o convingă să-i povestească cum s-a implicat în subcultura goth.

Fata i-a spus cât de singură se simțea, cât de diferită era față de colegele ei de la școala catolică și că, după părerea ei, religia organizată este o prostie, pentru că Dumnezeu cu siguranță nu i-ar lăsa pe oameni să sufere dacă ar exista. În

opinia ei, wicca are mai multă noimă. Tipii goth de la mall – ei erau cu toţii proscrişi şi primiseră în rândurile lor. Iar părinţii nu înţelegeau cât de mult avea nevoie de prietenii ei, şi, cu cât încercau mai mult să-i interzică să se vadă cu ei şi cu iubitul ei, cu atât îi ura mai mult.

A început să plângă.

Blunt şi-a dat scaunul mai aproape.

A mângâiat-o pe cap şi i-a pus mâna pe ceafă. I-a spus lucruri menite s-o liniştească, anume că era o fată simpatică, că mirosea frumos şi că o găsea drăguţă.

Acţiunile lui Blunt aveau să-l coste mai târziu, în instanţă, dar a reuşit s-o facă pe Sophie să-i spună cum l-a întâlnit la mall pe Vincent, în vârstă de douăzeci şi trei de ani, cum a început să iasă pe furiş noaptea, prin fereastra de la subsol, după ce părinţii i-au interzis să-l vadă şi cum au complotat timp de câteva luni să fugă de acasă împreună.

– Şi unde aveaţi de gând să fugiţi? a întrebat Blunt.

– În Europa, ca să trăim într-un castel gotic din Germania. Sau în Transilvania. Dar părinţii mei ar fi venit după noi. Ne-ar fi făcut probleme. Nu ar fi încetat niciodată să mă caute.

– De ce?

– Pentru că... pentru că... le păsa de soarta mea.

– Te iubeau?

Fata se uita ţintă la masă, fără să răspundă.

– Până la urmă, ce-aţi hotărât să faceţi?

Sophie a zis că ea şi Vincent discutaseră despre uciderea lor.

– A fost ideea ta?

– I-a omorât numai din dragoste pentru mine. N-am vrut cu adevărat să se întâmple asta. Nu credeam c-o va face. E un om bun. Foarte simpatic. Nu ar fi făcut-o niciodată dacă n-ar fi fost sub influenţa unor substanţe psihotrope, iar odată ce a început... era prea târziu.

Era un progres enorm pentru sergentul Dave Blunt. A încercat să rămână calm, să-şi păstreze atitudinea de tip sofisticat şi relaxat.

– Cum a făcut-o?

Sophie i-a povestit polițistului că în seara de sâmbătă, 22 aprilie 1989, stătea în camera ei, îmbufnată, cu căștile pe cap. Fratele ei mai mic era împreună cu un prieten care urma să rămână peste noapte și se uitau la un film în camera de la subsol, iar părinții se pregăteau de culcare. Vincent a sosit și a aruncat cu pietricele în fereastra ei. S-a uitat afară și l-a văzut. Avea un cuțit și arăta cu el spre fereastra de la subsol.

– Era drogat… surescitat, părea că luase cocaină sau ecstasy. Până să apuc să-i spun că băieții se aflau jos, a intrat prin fereastra de la subsol. I-am auzit pe Danny și pe Harrison strigând și alergând în sus pe scări și după aceea pe tata, care venea în grabă de la etaj. L-am auzit pe tata strigând… și apoi pe mama care cobora și… am auzit cum s-a petrecut totul, a fost îngrozitor. A rămas tăcută o vreme. Știam c-o să fie mult sânge și voiam să se oprească. Dar era prea târziu…

– Ce ai făcut când i-ai auzit pe părinții tăi la subsol cu Vincent?

– Nu-mi amintesc.

– Haide, Sophie. Sunt sigur că știi. E în regulă, mie poți să-mi spui.

– Cred că am coborât în bucătărie. Nu… m-am dus… cred că m-am dus în camera lui Danny, ca să-l liniștesc, pentru că plângea, era speriat și întreba ce se întâmplă.

– Unde era Harrison atunci?

– Nu știu. Cred că a fugit în camera părinților mei când Vincent a urcat scările bufnind și lovindu-se de pereți, și Vincent sângera și avea în mână un cuțit și era, nu știu, drogat, nebun și sălbatic.

– Mai era cineva în casă?

Fata a părut surprinsă.

– Nu, de ce?

– Nu se mai uita nimeni la film cu băieții, la subsol?

– Nu.

Sergentul Blunt și-a dat seama că Sophie și Vincent habar nu aveau că mai fusese un copil în casă. Atunci s-a gândit că probabil Chrissie Whittaker a fugit în dormitorul lui Sophie și s-a ascuns sub pat, în timp ce Sophie și Vincent erau cu băieții.

– Ce făcea Danny în dormitorul lui?

– Plângea. Era speriat. M-am... m-am dus să-l liniștesc pe Danny, pentru că este foarte sensibil. Planul nu era să-l înjunghiem. Voiam să-l sufocăm, ca să nu simtă durere, pentru că nu puteam să-l lăsăm să trăiască fără părinții lui. Le-ar fi simțit lipsa.

– Deci voiai să fii bună cu el.

Ea începe iar să plângă. Sergentul Blunt este răbdător și așteaptă.

– Dar când Vincent a urcat scările plin de sânge și era... cum să zic, ca un maniac, n-am putut s-o fac... n-am putut... dar el a zis că trebuie și că mai este și celălalt băiat, care a auzit totul și nu poate fi lăsat în viață. A țipat la mine s-o fac. Eu... l-am înjunghiat pe Danny într-o parte, și sângele lui a țâșnit pe mine, și n-am putut să-l mai înjunghii o dată. Danny spunea întruna că e prea tânăr ca să moară și ne implora să nu-l ucidem. Vincent a fugit după celălalt băiat. L-am auzit cum a făcut-o. S-a întors și a spus că trebuia să-l omorâm pe Danny. N-am putut. M-am dus la baie să spăl cuțitul și să mă spăl de sângele lui Danny. L-am auzit pe Vincent... L-am auzit cum i-a tăiat gâtul lui Danny. Am auzit sângele gâlgâind. Nu mai voiam să se întâmple asta, dar odată început, lucrul nu mai putea fi oprit. Trebuia dus până la capăt.

– Ce s-a întâmplat după aceea?

Tăcere.

Sergentul Blunt ia mâna lui Sophie cu blândețe.

– Nu-i nimic. Mie poți să-mi spui, Sophie. Dar trebuie să fie tot adevărul. Trebuie să-mi spui întreaga poveste.

– Mi-am luat o geantă cu lucruri, apoi am plecat cu furgoneta lui Vincent.

– Nu arăți nici o emoție, Sophie. Nu te supără ce s-a întâmplat?

– Ieri am plâns toată ziua, dar acum nu mai am lacrimi. Asta... mă face să fiu o persoană îngrozitoare?

Sergentul Blunt a întrebat-o pe Sophie dacă părinții ei au maltratat-o vreodată. Ea a spus că nu, că au făcut tot ce au putut pentru ea, că probabil o iubeau.

– Destul de mult.

Sergentul Blunt i-a adus hârtie și un stilou. A întrebat-o dacă vrea să scrie o scrisoare prin care să le ceară iertare părinților ei și dacă ar vrea să-i scrie un bilețel și lui Vincent. I-a zis că i-ar putea duce bilețelul lui Vincent chiar el. Era o stratagemă ca să obțină o mărturisire scrisă. Părinților ei, fata le-a scris așa:

„Dragă unitate parentală,

Scriu ca reacție la evenimentele petrecute în casa noastră sâmbătă. S-a întâmplat ceva îngrozitor și vina a fost a mea. Îmi pare foarte rău. Aș vrea să nu se fi întâmplat nimic și să fiți alături de mine, pentru că acum sunt orfană și nu mai am pe nimeni. Sper că v-ați găsit liniștea pe tărâmul verii nesfârșite".

Lui Vincent i-a scris:

„Dragostea mea,

Te iubesc din toată inima. Orice s-ar întâmpla, te rog să nu uiți că oamenii mint. Mă simt atât de singură fără tine. Rămâi puternic, dragostea mea. Poate că va trebui să așteptăm, dar vom fi din nou împreună și vom avea castelul nostru etern și vom trăi fericiți. Păstrează-ți speranța. Continuă să crezi în mine. Să n-ai încredere în minciunile lor. Dar eu știu că legăturile de carne nu pot promite totul sufletului. Toate sărutările mele".

RĂPITĂ

O POVESTE ADEVĂRATĂ

Vincent Ellwood i-a spus sergentului Dave Blunt o altă poveste.

A povestit că Sophie îi sugerase cu câteva luni în urmă să-i omoare pe părinții ei.

– Îmi cerea s-o fac. Zicea că dacă o iubesc, trebuie să-i omor. Eu i-am spus că putem fugi împreună, dar ea zicea că

părinții ei ar fi căutat-o și nu s-ar fi oprit nicicând. Ar fi venit după noi. Trebuiau să moară.

– Așadar, a fost ideea ei? a întrebat Blunt.

– Eu nu am vrut. Adică, ideea mi se părea mișto când eram drogat. Dar îmi era frică. L-am rugat pe un prieten să mă ajute, dar el a zis: „Nici să nu te gândești, frate". L-am întrebat pe altul, și m-a făcut nebun.

– Și nu au relatat nimănui că vrei să-i omori pe Della și Mark NcNeill și pe Danny?

– Nu credeau că o voi face de-adevărat.

– Și ea, Sophie, te presa? Cum?

– Devenise, cum să zic, tăcută și retrasă, era tristă, și mă întristam și eu să o văd așa. Voiam s-o fac fericită. Când era fericită, mă iubea. Făceam sex. Aveam speranța că viața va fi frumoasă când era în toane bune.

– Știi că are doisprezece ani?

– Nu știam când am cunoscut-o. Credeam că are optsprezece. E foarte matură. Foarte deșteaptă.

– Mai deșteaptă decât tine?

Vincent și-a coborât privirea fără să spună nimic. Era devastat. Asaltat de emoții. Spre deosebire de Sophie McNeill.

Le-a spus polițiștilor că băuse multă bere în după-amiaza aceea. Apoi se dusese la niște prieteni și împreună fumaseră marijuana și băuseră ceva mai tare. Iar după aceea „trăsesem vreo patru-cinci linii de cocaină și luasem niște ecstasy. Eram agitat. Bezmetic. Mă simțeam agresiv. M-am dus acasă la ea cu un cuțit".

Vincent i-a spus sergentului Blunt că intrase în casă pe geamul de la subsol. A găsit acolo trei copii care se uitau la un film. Doi băieți și o fată. Când i-au văzut ochii palizi, creionați cu dermatograf, machiajul alb care-i acoperea fața, hanoracul negru cu un craniu pe el și cuțitul din mână, au dat un țipăt și au fugit în sus pe scări. Tatăl lui Sophie a coborât, a pus mâna pe o șurubelniță care era pe scară și a venit spre el.

Lupta a fost feroce. Gălăgioasă. Mama a venit în fugă pe scări, țipând. Vincent s-a repezit la ea. Și-a ridicat brațele ca să-și apere fața, iar el i-a împlântat cuțitul mai întâi în burtă,

apoi în inimă. Mark McNeill era puternic și și-a apărat familia aprig, dar nu se putea măsura cu Vincent Ellwood, aflat într-o stare maniacală alimentată de ecstasy și cocaină.

Mark McNeill a reușit să-l înjunghie pe Vincent deasupra ochiului și în braț cu șurubelnița. Iar Vincent a lăsat urme de sânge de la Mark și Della, pe lângă al lui, mânjit pe pereți, în timp ce urca scările clătinându-se, în căutarea lui Sophie.

– Era cu Danny, a zis el. Îi ținea un braț în jurul gâtului, încerca să-l sugrume, dar el nu murea. Implora, spunea că e prea mic ca să moară și o ruga să se oprească și să-l ajute.

– Celălalt băiat?

– A fugit în dormitorul părinților.

– Și fata?

– Nu am văzut unde s-a dus. Presupun că ieșise din casă.

– Sophie știa despre fată?

– Nu, nu i-am spus.

– De ce?

– Nu mai… voiam să moară și alți oameni.

– Ce s-a întâmplat după aceea?

– Mi-a zis să aștept cu Danny în dormitorul lui. În timp ce eu îi omoram pe părinții ei, ea coborâse în bucătărie ca să ia un cuțit. A intrat cu cuțitul în dormitorul părinților. Am auzit-o omorându-l pe băiețel. S-a întors și apoi l-a omorât și pe Danny.

– Nu l-ai omorât tu?

– Ea l-a omorât. I-a tăiat gâtul. Sângele îi gâlgâia. S-a luptat cu noi. A… încercat să folosească sabia de jucărie din Star Wars.

Sergentul Blunt a avut nevoie de câteva clipe ca să se adune. Apoi l-a întrebat, vorbind aproape în șoaptă:

– Ce s-a întâmplat după aceea, Vincent? Am nevoie de întreg adevărul, înțelegi? Nu îmi poți spune adevărul numai pe jumătate. O să vă faceți mai mult rău.

– M-am speriat. Ea mi-a zis să aștept în bucătărie cât timp își face bagajele.

– Voia să-și facă bagajele? Când toți cei din casă erau morți?

– Da. Eu… am încercat să aștept în bucătărie. Am urlat la ea să se grăbească dracului, dar dura atât de mult, că m-am

enervat. Am plecat. Am alergat până la furgoneta mea, m-am întors la rulotă, am făcut un duș, m-am curățat și am început din nou să beau.

– Te-a văzut cineva în parcul pentru rulote?

Vincent a clătinat din cap.

– Ești sigur că ai plecat singur? Pentru că ea povestește altfel.

– Da. Așa s-a întâmplat. Eram agitat, nu-mi găseam astâmpărul. Nu puteam să rămân în casă cu… cu ei în starea aia, după ce se întâmplase.

– Și Sophie ce-a făcut?

– A apărut mai târziu la mine, într-un taxi. Avea o geantă cu lucruri de-ale ei și o plăcintă cu bezea care se afla pe masa din bucătărie, la ea în casă. A zis că a chemat un taxi și apoi și-a dat seama că nu avea bani. A găsit cardul maică-sii și a dat fuga până la magazinul 7-Eleven de la capătul străzii. Acolo e un bancomat care funcționează non-stop. A scos bani și pe urmă a fugit înapoi acasă, la taxiul care o aștepta. Și apoi a venit la mine.

– Și după aceea?

– Am mâncat toată nenorocita aia de plăcintă la mine în rulotă și apoi am pornit la drum în furgoneta mea.

LILY

ATUNCI
Duminică. 19 iunie.

Ziua în care ea moare

– Nu i-am ucis eu, îngaimă Lily.

– Juriul a considerat că ai făcut-o, ripostează Arwen. Juriul l-a crezut pe procuror, care a spus că nu e nevoie să ții o armă în mână ca să fii criminal. Tu ai plănuit totul. Tu ai instigat la crimă. În urma unor procese separate, tu și Vincent ați fost amândoi condamnați pentru patru crime cu premeditare.

– Mi-am ispășit pedeapsa.

– La Institutul Margot Javinski? Unde puteai să te plimbi de colo-colo fără oprelişti? De unde ai ieșit sub supraveghere înainte de a împlini măcar optsprezece ani? Cu cazierul curat ca lacrima înainte de a împlini douăzeci și doi de ani? Ce fel de pedeapsă e asta pentru faptele tale?

– Am făcut terapie. Am muncit din greu. Am făcut tot ce mi s-a cerut. M-am însănătoșit, Arwen. Eram un copil pe atunci. Doisprezece ani aveam. Eram confuză, nu eram sănătoasă și mă aflam sub puterea unui tânăr pervers, de genul lui Charles Manson[5]. Un Paul Bernardo[6]. Dacă nu l-aș fi întâlnit pe Vincent Ellwood, nu s-ar fi întâmplat nimic. Chiar și judecătorul a spus că în țara asta nu ne părăsim copiii, nu-i aruncăm într-o temniță. Iar eu sunt dovada vie că terapia funcționează. M-am însănătoșit.

– Chiar așa? Te-ai însănătoșit cu adevărat, Lily Bradley? Sau ești o escroacă foarte pricepută? Poate că ai învățat în instituția aceea cum să-ți rafinezi comportamentul, cum să-i oferi fiecăruia ceea ce vrea să creadă. Evaluarea de dinaintea procesului a stabilit că aveai un intelect peste medie, pe lângă diagnosticul de tulburare comportamentală și opoziționism provocator. Nu este aceasta definiția copilului sociopat?

– Când am fost eliberată, psihiatrii m-au dat drept exemplu de reabilitare. Nu mai reprezentam un pericol pentru nimeni. Potențialul meu de recidivă a fost evaluat la zero. De asta am ales să studiez eu însămi psihologia. Am văzut cum pot fi ajutați oamenii. Cât de importante sunt sănătatea mintală și intervenția potrivită.

Lily se apleacă în față și vede cum în ochii lui Arwen pâlpâie o ezitare.

– Am încercat să aflu ce s-a întâmplat cu tine, Chrissie. Arwen. Am auzit că familia ta s-a mutat.

Știam că părinții te iubesc. M-am gândit că ai primit tratamentul de care aveai nevoie și...

– Ia mai du-te în mă-ta!

Lily clipește de câteva ori.

Arwen arată spre ea cu paharul.

– Minți. Nu ți-a păsat niciodată ce s-a întâmplat cu fetița despre care ai aflat într-un târziu că era sub pat. Habar nu ai prin ce-am trecut și prin ce trec încă. Tu mi-ai luat totul.

Lily înghite în sec și încearcă să nu se mai uite la ușă.

– Îmi pare rău. Sincer îți spun că îmi pare rău. Povestește-mi. Povestește-mi ce s-a întâmplat.

Arwen șovăie.

– Să nu-ți închipui că-ți poți aplica pe mine rahaturile tale psihologice.

– Vreau să știu, Arwen. Nu de asta ai venit la cabinet? Chiar și deghizată. Poate că nici tu nu știi ce vrei de la mine, doar că în adâncul sufletului dorești să te *văd*. Vrei să te uiți în ochii mei. Ca într-o oglindă spartă. Vrei s-o înfrunți pe persoana aceasta pe care ai dus-o cu tine toată viața, ca pe o jumătate întunecată, din ziua aceea în care ai venit la noi acasă cu plăcinta de bezea.

Buzele lui Arwen încep să tremure. Ochii îi lucesc de emoție.

– Te rog, spune-mi, insistă Lily. Ce s-a întâmplat cu tine după ziua aceea?

Arwen se ridică, face câțiva pași, ia o gură din pahar, mai face câțiva pași. Ploaia izbește în fereastră. Lily simte că timpul se scurge. Femeia aceasta este o bombă gata să-i arunce viața în aer. Trebuie să facă tot posibilul ca s-o dezamorseze, să-i reducă potențialul distructiv. În orice fel cu putință. Phoebe, Matthew, Tom – nimeni nu trebuie să afle că ea a fost Sophie.

Într-un final, Arwen se așază în fața ei.

– Părinții mei au hotărât să ne mutăm – noi, cei rămași în viață – în Ontario. Într-un alt oraș, unul mic, unde să luăm viața de la capăt. Un loc unde sperau că voi învăța să vorbesc din nou. Li se părea o binecuvântare că nu-mi aminteam nimic din cele întâmplate. Și sperau să nu-mi amintesc niciodată. M-au ținut departe de procese, de știri. Au decis să-mi spună pe celălalt nume al meu, Arwen, ca parte a încercării de a trăi o viață cu totul nouă. Am reînceput să vorbesc, este adevărat, cu ajutor. Dar nu mi-am recăpătat amintirea acelei zile. Asta s-a întâmplat abia mult mai târziu. După ce l-am născut pe Joe. Pentru că amândouă știm, nu-i așa, Lily, că, deși mintea blochează trauma, corpul nu uită niciodată. Corpul păstrează amintirile. În cele din urmă, le eliberează în moduri complet disfuncționale. Se manifestă în comportamente autodistructive, ca dependența de sex – da, partea aceea este adevărată. Ca abuzul de substanțe, comportamentul psihotic. După un moment de șovăială adaugă: Și încercările de a-ți lua viața.

Mai ia o gură zdravănă din pahar. Vântul bate și mai tare, izbind crengi rupte de acoperiș.

Privirea lui Lily fuge către cicatricile de la încheieturile femeii. Suferă. Iar asta, numai din cauza ei.

– Iar apoi, când Joe avea șase ani, m-am dus la un film de groază, spune Arwen. În film era o secvență cu o înjunghiere violentă. Am luat-o razna. Mi-am pierdut controlul – scena aceea mi-a declanșat un episod psihotic. Nu știam de ce. Tot ce știu este că am fost arestată la o distanță de trei stații de cinematograf, delirând, cu răni provocate de cioburi, și așa am ajuns în spital. Mă lovisem singură, spărsesem geamuri, aveam halucinații, mă apăram de oameni încercând să-mi tai gâtul, al meu și al copilului. Am fost trimisă într-o instituție de psihiatrie, unde am fost diagnosticată și tratată

pentru tulburare schizo-afectivă. Joe a fost dat în plasament temporar. El a fost motivația mea să scap de acolo. Și am avut noroc – dacă se poate numi noroc – să întâlnesc un doctor care credea că sufăr de o tulburare posttraumatică acută, nu de tulburare schizo-afectivă, și că fusese declanșată de scena sângeroasă din film. În timp ce el lucra cu mine am abordat-o pe mama, iar ea mi-a explicat despre trecutul meu și ce i s-a întâmplat lui Harrison, fratele meu mai mic. Nu citisem niciodată despre crimele din Glenn Dennig din 1989. Nu mi se spusese niciodată că am locuit în Glenn Dennig. Tot ce știam era că avusesem un frate mai mic care murise din cauza unei boli. După aceea am început să-mi amintesc și am început vânătoarea, Sophie.

Se apleacă în față. Trăsăturile chipului i se împietresc și-i redevin aprige și controlate.

– Am văzut, spune. Am văzut de sub pat ce s-a întâmplat în camera de vizavi, în dormitorul lui Danny. Credeai că numai tu și Vincent știți ce s-a întâmplat. Dar nu, știm noi două, tu și cu mine, Lily. Pentru că Vincent a murit în închisoare, noi suntem singurele persoane care mai știu ce s-a petrecut cu adevărat în camera aceea.

RĂPITĂ

O POVESTE ADEVĂRATĂ

Vincent Ellwood și Sophie McNeill au fost judecați separat. Lui Sophie i-a venit greu să arate emoție și păreri de rău în timpul procesului. Mărturiile prietenilor ei, adepți ai stilului goth, nu au ajutat-o. Cu toții erau de părere că Vincent o adora și ar fi făcut orice pentru ea. Două colege de școală au susținut că o auziseră pe Sophie spunând că-și ura frățiorul și că le voia moartea părinților ei. Prietenii lui Vincent au depus mărturie că ea fusese cea care-i ceruse să-i ucidă familia.

Juraţii au fost şocaţi şi de imaginile atacului feroce asupra familiei McNeill. Nu au primit nici un avertisment înainte de a le vedea. Au deliberat numai patru ore. S-au întors cu verdictul de „vinovat" pentru toate cele patru acuzaţii de crimă cu premeditare. În felul acesta, Sophie McNeill a devenit cea mai tânără persoană din Canada care a fost condamnată pentru mai multe omucideri.

Pedeapsa maximă care se poate pronunţa pentru un copil în Canada este de şase ani de închisoare, urmaţi de patru ani de supraveghere condiţionată în interiorul comunităţii. Pentru că Sophie a fost diagnosticată cu tulburare comportamentală şi opoziţionism provocator, a fost posibil să execute sentinţa privativă de libertate în cadrul programului de Detenţie şi Supraveghere pentru Reabilitare Intensivă (DSRI), rezervat infractorilor minori care au comis infracţiuni cu violenţă, diagnosticaţi cu o tulburare psihologică sau emoţională.

La optsprezece ani, Sophie McNeill îşi ispăşise pedeapsa. Într-o evaluare de dinaintea eliberării, s-a spus că era un model de reabilitare. La vârsta de douăzeci şi doi de ani, întrucât nu mai comisese nicio altă infracţiune, cazierul i-a fost şters. Şi, pentru că în Canada legea protejează făptuitorii sub vârsta de optsprezece ani, asigurându-le anonimitatea, este interzisă publicarea oricăror informaţii care ar putea duce la identificarea unei persoane care a comis infracţiuni pe când era minoră.

Aşa cum spunea un expert juridic din Calgary, la momentul eliberării ei, Sophie McNeill sau S.M., cum era numită în mass-media, „poate acum să se evapore complet. Nu va fi obligată să dezvăluie nimic despre trecutul ei, decât dacă alege să o facă ea însăşi. Nu i se va interzice să lucreze cu minori. Va fi liberă să aleagă orice meserie doreşte şi să devină orice, de la profesor la avocat, asistentă medicală sau îngrijitoare". Sau chiar psiholog.

Asemenea doamnei doctor Lily Bradley.

Dimpotrivă, Vincent Ellwood a fost condamnat la închisoare pe viaţă, fără posibilitatea eliberării pentru bună purtare pentru o perioadă de douăzeci şi cinci de ani.

S-a aflat în timpul procesului că Vincent se tăia singur. Nu pe brațe, doar pe șolduri, ca să poată ascunde urmele. Ba chiar o dată s-a înjunghiat singur în picior. Avea douăzeci și trei de ani și nu era în stare să păstreze o slujbă. Era limitat intelectual, locuia cu mama lui alcoolică într-o rulotă „de cealaltă parte a căii ferate“, fusese maltratat în copilărie de șirul lung de iubiți alcoolici ai mamei sale și agresat grav la școală. Filmul său preferat era unul horror, despre un băiat agresat de colegi, care se răzbună omorându-i și tranșându-i pe cei care-l chinuiseră. Tot ce voia Vincent era să fie iubit. Respectat. Să fie primit într-un grup. Gașca de puști de la mall îl considera minunat. Se îmbrăca la fel ca ei, mergea cu ei la concerte de muzică punk și goth prin oraș. Cu ochii săi de un albastru-deschis, creionați cu dermatograf negru, avea o înfățișare frapantă. Fetele îl considerau amuzant și bun, un tip cool și relaxat. Când Vincent a întâlnit-o pe tânăra și frumoasa Sophie McNeill în gașca de la mall, iar fata s-a îndrăgostit de el, a fost cucerit. Așa cum spuneau prietenii săi, ar fi făcut orice ca să nu-i piardă iubirea.

După pronunțarea verdictelor, o prietenă de-a Dellei McNeill le-a spus reporterilor: „Sophie s-a maturizat prea repede. Totul s-a petrecut peste noapte, la vârsta de unsprezece ani. I-au crescut sânii, și mintea i s-a schimbat. S-a sexualizat. Asta a îndepărtat-o de celelalte fete din clasa ei. Vincent o fi avut el douăzeci și trei de ani, dar din punct de vedere intelectual, era un adolescent puber. Avea toate simptomele cuiva care suferă de sindromul alcoolismului fetal. Sophie și Vincent s-au întâlnit la mijlocul distanței, și scânteia s-a aprins imediat.

A fost ca o furtună psihologică perfectă. Cred că dacă Sophie nu l-ar fi întâlnit pe Vincent, familia ei ar fi în viață astăzi. Ar mai fi devenit Sophie sociopată? Nu știu. Noile descoperiri științifice spun că în creierul adolescenților se petrec lucruri ciudate, mai ales în cazul fetelor care se maturizează prea repede. Se poate reabilita complet? Nu știu. Sophie a fost întotdeauna o fată deșteaptă. Știe cum să se adapteze pentru a întoarce lucrurile în favoarea ei“.

Poliția a crezut că Sophie fusese răpită. În realitate, ea era răpitoarea.

I-a răpit viața frățiorului meu. Mie mi-a răpit viața. Mi-a răpit familia pe care o știam. Chiar și plăcinta de bezea pe care o cumpărase mama mea. Totul mi-a fost răpit de o femeie care acum duce o viață perfectă, de prințesă norocoasă, într-un minunat cartier verde. O femeie care poartă o mască. Apărată de o lege conform căreia este ilegal să-i rostim numele în această țară.

Femeia aceasta, care acum încearcă să scoată la lumină secretele pacienților săi – ea a fost pacienta.

Iar secretul ei este al meu.

Însă procesele lui Sophie McNeill și Vincent Ellwood nu au răspuns la o întrebare tulburătoare.

Nici unul dintre ei nu și-a asumat responsabilitatea pentru uciderea tinerilor Danny McNeill și Harrison Whittaker.

Unul dintre ei nu a spus adevărul.

Iar acum unul este mort.

Dar mai este cineva care știe.

LILY

ATUNCI
Duminică. 19 iunie.

Ziua în care ea moare

Lily se ridică în picioare. Inima îi bate cu putere când se apropie de fereastră cu paharul în mână. Privește ploaia și copacii care se leagănă bătuți de furtună la marginea falezei. Oceanul e acoperit cu un giulgiu de nori. Ascuns. I se face frică.

– Cum m-ai găsit?

– Am dat de urma unei paciente care a fost internată împreună cu tine la Institutul Margot Javinski. Te-a întâlnit o dată, la câțiva ani după ce-ai fost eliberată. Te-a recunoscut pe stradă și te-a strigat Sophie. Tu ai ignorat-o. Însă ea a insistat și

te-a urmărit, iar tu te-ai întors spre ea pe trotuar și ai informat-o că numele tău este Lily Marsh și că te confundă. Te-a privit în ochi. Știa. Și s-a simțit jignită că ai respins-o. Pentru că înăuntru vă făcuserăți confidențe. Cred că după aceea ai început să-ți vopsești părul și ți-ai schimbat tunsoarea. Arwen se oprește. Reia peste câteva clipe: Pacienta aceasta mi-a mai spus că susținătoarea ta la institut era un medic psihiatru pe nume Deirdre Carr. Am încercat s-o găsesc, dar am aflat că doamna doctor murise. Am aflat însă că trăia împreună cu mentorul și partenerul ei de viață în perioada în care te aflai în grija ei la Institutul Javinski, zâmbește Arwen cu viclenie. Pe urmele lui am ajuns aici. În Story Cove.

Lily se uită țintă la ea. Inima îi bate și mai tare. Simte că ajunge la un punct periculos – ar putea plesni.

– Ce... ce vrei să spui?

– Numele lui este Tom Bradley. Profesor de psihologia anormalului, chiar aici, la Universitatea Kordel. Zâmbetul i se adâncește. Se pare că el și partenera sa acum moartă, doctorița Carr, aveau o pasiune intelectuală comună – mințile diabolice.

Lily rămâne cu gura căscată. Nu mai înțelege nimic. Își simte creierul strângându-se în sine.

– Ești... ești nebună. Tom nu are nimic de-a face cu asta și nu îi poți spune. Nu ai voie să-i spui soțului meu cine am fost sau ce am făcut. Iar Phoebe și Matthew... ei nu pot afla. Te rog. Te implor. Îi va distruge. Vei distruge totul.

– Dar asta este exact ceea ce vreau, Lily. Să distrug totul.

– Tom este...

– Crezi că-l cunoști? pufnește Arwen. Crezi că își cunoaște cineva cu adevărat partenerul de viață? A știut în tot timpul acesta ce ești tu cu adevărat, Sophie. Ești modelul de reabilitare al fostei sale

partenere, așa a zis chiar judecătorul. Tu, Sophie-Lily, ești micuța soție, cu minte de drăcușor deviant, a lui Tom Bradley, pe care o ține într-un vas Petri. Te-a ținut sub observație științifică tot acest timp.

Lily simte că tot sângele i se scurge în picioare. Tot corpul îi este cuprins de fiori – de tremurături severe, care o fac neputincioasă.

– Adică Tom nu ți-a spus niciodată? Nu ți-a spus niciodată că geniala psihiatră de la Institutul Margot Javinski era concubina lui... Vai de mine, ce... omisiune stranie.

– Încetează! urlă Lily, aruncând paharul spre capul lui Arwen.

Arwen se apleacă iute. Paharul se izbește de perete, într-o explozie de cioburi, gin, gheață și o felie de lămâie. Lily, orbită de furie, frică și confuzie, se repede spre cealaltă femeie cu mâinile îndreptate spre gâtul tatuat.

Cineva o prinde de la spate.

– Lily! strigă Tom.

Lily se răsucește gâfâind, chiar în clipa în care Arwen încearcă s-o lovească. Tom se pune în fața soției sale ca s-o protejeze, iar unghiile lui Arwen sapă dâre în pielea gâtului său.

Tremurând ca o frunză în vânt, Lily a rămas cu ochii ațintiți asupra sângelui care se scurge pe gâtul soțului său. Mintea i s-a golit de gânduri.

– Arwen, oprește-te! Acum! îi ordonă Tom.

Arwen își trece o mână tremurătoare peste buze. Pe obraz i se întinde o dungă de salivă. Ochii îi sunt sticloși, sălbatici.

– Este... este adevărat, Tom? întreabă Lily. Doctorița Carr... tu... vă cunoșteați?

Tom îi strânge brațul ca într-o menghină. Dinții îi sunt încleștați, ochii îi scapără de furie.

– Te duc acasă, zice cu o voce aspră. Putem vorbi acasă.

Lily simte cum un val de disperare se prăbușește peste ea. Încearcă să se elibereze, dar strânsoarea mâinii lui se intensifică. Tom arată cu degetul spre fața lui Arwen.

– Tu să-ți ții gura închisă. Cu tine vorbesc mai târziu. Putem aranja, înțelegi? Dacă vrei bani, noi...

– Aveți impresia că-mi puteți închide gura? Nu înțelegeți nimic, nici unul, nu-i așa? Nu vreau banii voștri. Vreau să fiu *văzută*. Vreau ca povestea mea să fie spusă. Tu ai primit ajutor, Lily. Ai avut de partea ta justiția și legea. Iar eu cu ce m-am ales? Cu nimic. Fiul meu cu ce s-a ales? Cu o mamă bolnavă la cap, incapabilă să-l iubească pe tatăl lui. Mama *mea* cu ce s-a ales? A trebuit să-și jelească băiatul. A trăit tot restul vieții învinovățindu-se. Pentru că l-a lăsat pe Harrison să doarmă la prietenul lui, pentru că m-a trimis cu plăcinta cu bezea la momentul masacrului, pentru că a ridicat receptorul când a sunat-o Della McNeill să-i mulțumească pentru plăcintă și să-i propună să o lase și pe fiica ei să rămână peste noapte, ca să se uite la film. S-a ales cu un soț care și-a înecat durerea în alcool și apoi a murit din cauza asta. Iar tu? La dracu', tu te-ai măritat cu concubinul doctoriței tale, un bărbat cu bani. Tu te-ai ales cu o viață în Story Cove, într-o casă care seamănă cu o nenorocită de vânătă, cu cornișe verzi.

– Te rog, spune Lily plângând, disperată de acum. Te rog, pentru copii – pentru al tău, pentru ai mei – nu face asta, Arwen. Te rog. Putem rezolva...

– Mai du-te dracului! urlă ea îndreptând un deget spre chipul lui Lily. Să arzi în iad, nenorocito!

În acel moment, Simon intră în pavilion.

– Ce mama dracului...

– E în regulă, spune Tom brusc. Am terminat aici. Totul s-a rezolvat. Trebuie s-o duc pe Lily acasă. Mă întorc după copii mai târziu, poți să-i supraveghezi tu?

Simon se holbează la Lily, apoi la Tom, iar trăsăturile lui capătă o expresie stranie.

– Da, sigur. Poți să... S-a întâmplat ceva?

– Vorbim mai târziu. Îmi pare rău pentru paharul spart.

Tom aruncă o ultimă privire de avertizare spre Arwen, apoi o conduce pe Lily afară, prin ploaia care cade necontenit. Pune un braț ferm în jurul umerilor ei și o ghidează în pas grăbit peste drum, prin furtuna violentă.

Joe face un pas înapoi, ascunzându-se în spatele șemineului de exterior. Inima îi bate cu putere. A auzit totul. Și a citit tot ce-a scris mama lui. Așteaptă ca Lily și Tom Bradley să se îndepărteze. A venit în căutarea mamei sale, lăsând-o pe Phoebe în camera cu jocuri, împreună cu ceilalți copii. El și Phoebe plănuiau să plece pe furiș în pădure mai târziu. Phoebe a lăsat la el acasă o geantă cu niște vodcă, o șapcă, o lanternă de cap și o pătură impermeabilă pe care să se poată așeza. Sau cu care să se acopere. Dar mama lui are din nou probleme. E beată. Și vrea să-i distrugă pe părinții lui Phoebe. Să-i distrugă familia.

Joe nu știe ce să facă. Așteaptă nemișcat la umbra aruncată de hornul șemineului. Din locul în care se află poate să vadă înăuntru pe geam.

Domnul Cody toarnă altă băutură pentru mama sa. Ea bea dintr-o înghițitură. Domnul Cody mai toarnă un pahar. Când i-l dă, se apleacă s-o sărute.

Joe traversează peluza cu pași mari, prin ploaia care cade fără cruțare, îndreptându-se către casă, s-o ia pe Phoebe. Văzându-l pe Matthew sub copertină, îi vine în minte o altă idee.

– Ce se întâmplă? întreabă Matthew.

– Nimic, micuțule. Nimic. Tatăl tău a dus-o pe mama ta la culcare pentru că nu se simțea bine. O

să se întoarcă după voi. Poți să-i spui lui Phoebe că a trebuit să plec acasă? Poți să faci asta, prietene?

Matthew încuviințează din cap.

Joe o ia spre poartă.

Matthew rămâne pe loc, privind spre pavilionul de la piscină, în timp ce Joe merge spre casă. Iar ploaia cade torențial și vântul urlă prin pădurea din apropiere.

LILY

ATUNCI
Duminică. 19 iunie.

Ziua în care ea moare

Lily și Tom intră în casă odată cu o rafală de vânt jilav. Amândoi sunt uzi până la piele.

Lily se întoarce spre Tom. Părul lui este lipit de cap. Ca și al ei. Îl privește țintă. Pare mult mai bătrân așa, în lumina nemiloasă din hol. Peste viața lor s-a lăsat un nou filtru, care reliefează totul cu claritate. Acum totul este discordant, dezechilibrat. Lily trăiește cu bărbatul acesta de paisprezece ani și probabil l-a iubit din acea zi în care l-a ascultat la conferință, apoi s-a îndrăgostit mai tare de el la cină... și totul a fost o minciună?

– Știai, Tom? Vocea ei este răgușită. Când m-ai cunoscut? În prima zi? Știai atunci? La conferința de la Ottawa, când m-am apropiat ca să-i pun o întrebare distinsului profesor invitat?

El își ferește privirea.

Ei i se strânge inima și mai tare.

– *Cum* de știai?

Tom înghite în gol și spune încet, fără s-o privească în ochi:

– Înainte ca Dee să moară în anul 2000... Ezită. Lily, tremuri, te rog, schimbă-te în ceva uscat.

– *Dee?* Doctorița Deirdre Carr? Locuiați împreună? Cum ai putut să nu-mi spui?

– Mă duc să aprind focul. O să torn câte un whisky. Pune-ți niște haine uscate. Trebuie să vorbim.

Ochii ei se umplu de lacrimi.

– O să vorbim, Lily, și apoi o să aduc copiii acasă, dar trebuie să rezolvăm mai întâi problema asta, bine? Chiar tu ai spus-o, trebuie să-i protejăm pe copii.

El știe că ea este S.M.? Știe tot ce știa despre ea doctorița Carr? Cum de a vrut să se însoare cu ea, să aibă copii cu ea, să întemeieze o familie, știind tot timpul ce faptă comisese?

– Arwen nu poate fi lăsată să iasă în public cu povestea asta, Tom. Nu-i putem permite. Ce s-ar întâmpla cu Matthew și Phoebe dacă presa ar pune mâna pe povestea ei? Ce s-ar întâmpla cu cariera ta, cu a mea? Cu noi – cu noi toți? S-a terminat totul.

– Du-te sus. Repede. Schimbă-te în ceva mai călduros. Lily... zice el atingându-i obrazul. Trebuie să crezi un lucru, un singur lucru. Te iubesc.

– Ești bolnav la cap, să știi. Ai trăit cu mine în toți anii ăștia. Pentru ce? Senzații tari? O dambla bolnavă a profului de psihologia anormalului? Ți-am fost soția din vasul Petri, cum mi-a zis Arwen? Un proiect de reabilitare a fostei concubine pe care să-l studiezi în timp real?

Se întoarce cu spatele la ea și își scoate cămașa intrând în baia de serviciu.

Când Lily se întoarce la parter, Tom este așezat lângă foc. Două pahare de whisky pe masă. Lovește cu palma locul de lângă el. Lily îl alege pe cel din fața lui.

– Dee – Deirdre – era cu trei ani mai mare decât mine. Avea patruzeci și unu de ani când a părăsit acest pământ și... era totul pentru mine, Lily.

Mentorul meu, iubita mea, prietena mea. Confidenta mea.

– Și totuși, nu mi-ai vorbit niciodată despre ea. Mi-ai spus numai că ai avut o relație de lungă durată și că te aflai într-o relație care s-a încheiat cu scurtă vreme înainte de a ne cunoaște.

– Îmi pare rău. Ce s-a întâmplat între Dee și mine era... o chestiune mai privată.

– Privată?

Tom se apleacă în față. Privirea lui îi sfredelește ochii.

– Era un psihiatru genial. A absolvit devreme și făcea parte dintr-o echipă deschizătoare de drumuri la Institutul Javinski. Ea a fost cea care a insistat pentru tine, cea care te-a susținut. Pe vremea când erai Sophie, sau S.M., așa cum era obligată presa să-ți spună. Când tribunalul te-a declarat aptă pentru reintegrarea completă în societate și ai fost numită un model de reabilitare, toate astea s-au datorat lui Dee și echipei sale. Era visul ei. Să dovedească că se pot obține rezultate clare. Iar când i-ai scris, mulțumindu-i și spunându-i că ți-ai schimbat numele și ai informat-o că voiai să activezi în domeniul sănătății mintale, pentru a-i ajuta pe alții, așa cum ea te ajutase pe tine, a plâns în hohote. Mi-a spus că reușita aceasta a ta dădea sens vieții ei profesionale – așa, scurtă, cum s-a dovedit a fi.

– Unde erai cât timp eu m-am aflat la institut?

– Predam. La o școală de lângă institut.

Lily închide ochii. Greutatea înșelăciunii îi pare insondabilă. Nu o poate admite.

– Deci, știai că eram un copil tulburat. Știai că mă tratase partenera ta. Dar nu ai zis nimic când m-ai întâlnit după toți acei ani?

– După ce a murit Dee, m-am uitat prin lucrurile ei și am dat peste scrisoarea de la tine. Era semnată cu noul tău nume, aveai încredere c-o să-ți păstreze

secretul. După câțiva ani, când m-ai abordat la conferința aceea și ți-am văzut ecusonul cu numele Lily March... a fost mâna destinului, Lily. Aveam senzația că Dee era deodată în camera aceea cu noi, că spiritul ei prinsese viață și sclipea deasupra noastră, cei doi oameni ai ei, simțeam că spiritul ei era mândru și curios și parcă mâinile ei invizibile, așezate pe spinările noastre, ne ghidau blând unul către celălalt. Cu siguranță poți să înțelegi de ce eram curios să aflu mai multe despre tine. Cum să nu fiu? Mă încerca o curiozitate nepotolită să aflu ce faci, să văd dacă dăinuia în tine ceva din vechea Sophie. Cum aș fi putut să nu te invit la cină, Lily? Te-ai dovedit a fi mai mult de atât. M-am îndrăgostit de tine. Până peste cap.

– Te-ai îndrăgostit de proiectul doctoriței Carr. Nu de mine. M-ai văzut ca pe un fel de substitut, ca pe ceva care-ți aducea mai aproape amintirea ei. Arwen are dreptate. Chiar sunt o soție ținută într-un vas Petri. Experimentul fostei tale iubite. O ciudată care și-a omorât familia... care a făcut lucruri pe care nici ea nu le poate înțelege. Lucruri pe care am încercat să le îngrop, iar acum nu se mai poate. Tom, cum... *cum* mă voi mai putea uita în ochii copiilor mei, dacă vor afla? Cum mă vor mai putea respecta și iubi?

– Ești tot Lily. Nimic nu s-a schimbat.

Ochii ei se umplu de lacrimi. O biruiesc rușinea, dezgustul, ura de sine.

– Totul s-a schimbat. Nu mai pot fi Lily. Și sunt cât se poate de sigură că nu pot avea încredere în tine. Ești la fel de deranjat la cap ca mine.

– Suntem doar oameni. Creaturi complexe, complicate. Orice om este capabil de cele mai atroce fapte în circumstanțele potrivite, în povestea potrivită. Nu sunt naiv și nici tu nu ești. Amândoi știm că așa este.

Ea își înăbușă emoția.

Tom se ridică și încearcă să-și așeze un braț în jurul ei.

– Nu, șoptește. Nu mă atinge. Cum ai putut să mă minți? Să mă trădezi, să mă înșeli în felul ăsta? Căsătoria noastră și întreaga noastră viață s-au ridicat pe o minciună. Cum ai putut să nu-mi spui? De ce?

– Tu mi-ai spus despre tine?

– E altceva. Eu am devenit o altă persoană. Nu puteam să târăsc acea... creatură în căsătoria noastră. În viața copiilor noștri, puri și inocenți.

– Acesta a fost etalonul meu. Când m-am îndrăgostit de tine, am hotărât că dacă și când vei decide să mi te confesezi, voi recunoaște și eu totul la rândul meu. Suntem la fel de vinovați, Lily.

Ea întoarce capul. Nu suportă să-l mai privească. E confuză. E din nou Sophie, dar în același timp este Lily. Nu se mai simte în stare să compartimenteze și să închidă trecutul în subsolul minții sale.

– De fapt, am vrut să-ți vorbesc despre ce știam. Dar îmi era teamă exact de lucrul acesta, de ceea ce simți acum. Îmi era teamă că o să renunți la tine, dar și la mine. Că spectrul lui Sophie, odată adus între noi, s-ar dovedi distructiv, că ai putea regresa. Vezi tu, frumusețea Legii Infractorilor Minori este că le permite tinerilor să se dezbare de eticheta de infractori. Își pot îngropa trecutul, ca să își reconstruiască viața. Iar legea obligă societatea să le permită asta. Nu voiam să fii dată în vileag decât dacă tu singură alegeai să te demaști. Voiam ca tu să dovedești că legile de genul acesta funcționează. Că sunt corecte și juste. Că nu este bine să-i aruncăm în închisoare pe copiii cu probleme și că un tânăr tulburat poate deveni un membru util al societății.

– Dar Arwen? Pe ea nu a ajutat-o nimeni.

În ochii lui Tom își face loc o căutătură severă. Întunericul pare să crească în jurul lui.

– Ar fi putut să fie ajutată, Lily. Dacă părinții ei ar fi căutat tratamentul potrivit.

– Dar și ei erau distruși. De mine și de Vincent și de ceea ce am făcut noi doi. Sunt josnică.

– Lily, eu te iubesc așa cum ești. Trebuie să înțelegi asta. Să nu simți că trebuie să-mi ascunzi ceva.

– Cu toate astea, te-ai culcat cu Arwen. Am văzut fotografiile pe care le-a făcut Simon. Mi le-a arătat Hannah.

El inspiră adânc și se întoarce la locul său. Când ia o gură de whisky, flăcările licăresc în sticla paharului.

– Nu m-am culcat cu ea.

– Am văzut fotografiile, Tom.

– Am... fost ținta lui Arwen. Este șireată și periculoasă și a știut cum să-mi atingă punctele sensibile, iar acum știu de ce. Dar nu m-am culcat cu ea. Mi-e rușine de slăbiciunea mea, Lily. Îmi pare foarte rău. Dar lucrurile nu au mers mai departe de un sărut. N-am mers mai departe decât ce ai văzut în acele fotografii. Trebuie să mă lași să-ți cer iertare, să-mi ispășesc greșeala.

Lily se ridică și se duce să stea în fața focului cu brațele strânse în jurul pieptului. Nu e sigură că-l poate crede. Nu mai știe ce să creadă, pe cine se poate bizui. Dar și ea se face vinovată de înșelătorie.

– E nevoie de timp. Vom trece peste asta. Pas cu pas. O s-o depășim cu totul. Te rog, să lăsăm timpul să treacă. Știu că terapeuta din tine poate înțelege asta. Că nu trebuie să facem nimic pripit.

– Dar *acum*, Tom? murmură ea cu ochii la flăcări. Ce facem *acum*? Ce facem cu Arwen? Ce facem cu secretele pe care le știe despre noi doi? Ce s-ar

întâmpla cu copiii, dacă ar afla că mama lor este un monstru?

– Vom găsi o cale, Lily.

Tunetul se prăbușește peste casă și ploaia izbește din nou în ferestre.

– Mă duc să iau copiii. Tu du-te la culcare și ia o pastilă, ca să poți dormi. Ca să nu te vadă copiii în starea asta. Nu avem ce face acum, dar o vom rezolva. Vom sta de vorbă cu ea. Vom găsi o cale.

JOE

ATUNCI
Duminică. 19 iunie.

Ziua în care ea moare

Joe năvălește ca o furtună în căsuța pe care o ține foarte ordonată, lovindu-se de mobilă, dărâmând obiecte și trecându-și degetele prin păr. Vrea să zdrobească tot ce-i iese în cale. Obiceiul mamei lui de a bea, pastilele ei, comportamentul ei „artistic“ capricios – a reușit să găsească un mod de a conviețui cu toate acestea, de a le justifica. Dar asta... ceea ce încearcă să le facă lui Phoebe și familiei ei, să-i distrugă – despre asta nu știe ce să creadă, nu știe ce să facă.

Din ceea ce a citit pe internet, știe că fetița din Medicine Hat cunoscută ca S.M. și-a ispășit pedeapsa, iar iubitul ei a murit în închisoare. Și-a plătit datoria față de societate conform legilor. A mers la tratament psihiatric de reabilitare, iar reintroducerea în societate s-a făcut gradual. A aflat din manuscrisul mamei sale că S.M. este mama lui Phoebe. Așa că știe că S.M. a muncit din greu ca să obțină o diplomă universitară. Mama lui Phoebe a întors binele care i-a fost făcut ajutând alți oameni cu probleme mintale. De atunci a fost un cetățean

model, după câte știe Joe. A adus pe lume doi copii minunați. Le-a oferit un cămin frumos. Face tot ce poate, chiar dacă Phoebe nu înțelege. Joe a văzut fotografiile acelea de pe perete. Vacanțele în familie, faptul că doamnei Bradley îi pasă că fiica ei avea sub pat o sticlă goală de vodcă. Își face griji pentru faptul că fiica ei se vede cu un băiat mai mare decât ea. Iar Joe știe de ce. E o chestiune personală. Doamnei Bradley îi este teamă că trecutul se va repeta. Mai știe și ce apucături au băieții de vârsta lui și cum se poartă cu fetele.

Nu, nu e drept că mama lui a suferit. Dar nu e drept nici să fie făcută Phoebe să sufere acum. Ar distruge-o psihic să afle mizeriile astea.

În minte îi răsună vorbele disperate ale doamnei Bradley.

Te rog, pentru copii – pentru al tău, pentru ai mei – nu face asta, Arwen. Te rog. Putem rezolva... Joe își pune mâinile peste urechi.

Mama lui nu are de gând să-i apere pe copiii familiei Bradley. Nu-și poate proteja nici măcar propriul copil. Faptul că Joe este normal se datorează norocului chior și grației divine. Mama lui vrea să-i distrugă pe copiii aceia. Trebuie ajutată. Trebuie oprită. Este periculoasă în starea aceasta.

Joe găsește cheia de la studioul ei, singura pe care a păstrat-o, apoi caută o șurubelniță.

Intră în studioul ei dezordonat, în care sunt peste tot sticle goale de băutură, și, cu ajutorul șurubelniței, deschide lacătul de la dulapul care ascunde panoul de plută. Rupe toate articolele și fotografiile afișate acolo. Le îndeasă pe toate într-un sac mare de gunoi. Cotrobăie prin sertarele mamei și găsește stickurile pe care a salvat documente. Le aruncă și pe acestea în sac. Aruncă toate carnetele și hârtiile de pe masă în sac. Duce laptopul și sacul înapoi la căsuța de oaspeți.

Gâfâind, grăbindu-se ca să nu-l surprindă venirea ei acasă, Joe face focul în șemineu. Alimentează flăcările cu câte un pumn de hârtii și fotografii de la crimele din Glenn Dennig. Sudoarea îi curge peste față în timp ce focul trosnește și fumul umple căsuța. Își imaginează toate acele cuvinte îngrozitoare care ies pe horn, eliberate în vântul furtunii odată cu fumul, duse departe peste bolta pădurii, acolo unde luminează fulgerele și bubuie tunetele.

În vreme ce hârtiile se transformă în cenușă fierbinte, rupe pagină după pagină din carnetele mamei sale, până ce își simte mâinile carne vie. La urmă aruncă și coperțile carnetelor, privind spirele metalice care lucesc în nuanțe de portocaliu. Joe aruncă în foc și stickurile USB. Închide ușița șemineului, o zăvorește și rămâne cu ochii ațintiți asupra luminii portocalii pulsânde. Dar nu are timp de pierdut.

Duce laptopul mamei sale în șopronul care servește drept garaj și îi dă drumul pe podeaua din beton. Scoate un ciocan dintr-o trusă cu scule pe care o ține în autodubiță și izbește cu el în laptop, vărsându-și frustrarea, furia și frica pe el, în timp ce vântul vuiește prin pădurea din spate și ploaia cade peste acoperișul șopronului ca o pânză de argint. Vede peste drum luminile care vin dinspre casa familiei Cody, acolo unde, cu puțină vreme în urmă, nu erau decât lampioane legănate de briză, fum de la grătar, râsete și muzică. Înainte de izbucnirea furtunii.

– Doamne Dumnezeule! Joey!

Se oprește cu ciocanul în mână.

Mama lui intră în șopron, cu părul și hainele leoarcă. Ochii îl ustură de la lacrimi.

– Ce faci?

Fără un cuvânt, Joe adună bucățile de laptop și le vâră în sacul de gunoi, apoi duce sacul în casă.

Mama lui aleargă prin ploaie spre studioul ei. După câteva momente intră ca o furtună în casa de oaspeți, cu chipul alb și ochi fioroși.

Rămâne cu ochii la focul care dogorește ca un cazan în casa plină de fum.

– Joe?

El își încleștează fălcile.

– Ce-ai făcut?

– Trebuie să te oprești.

– Joey, ce *ai făcut?* Ce...

– Cartea despre istoria unei crime reale n-o să-ți ofere ce ai tu nevoie, mamă. N-o să te facă bine. Putem să ne facem bagajele și să plecăm acasă. Mâine. Să ne întoarcem la doctorul tău. Te poate trimite la tipul acela de la institut care te-a ajutat când eram eu mic. Te pot trata cum trebuie, dacă îi lași. Da, am citit totul în notițele tale. Știu că ai avut o cădere nervoasă când aveam șase ani. Până atunci n-am înțeles niciodată de ce am fost dat în plasament.

– Nu înțelegi, Joey. Tu...

Ochii i se umplu de lacrimi. Privește disperată la foc.

– Am distrus și stickurile pe care ai salvat cartea.

Arwen se lasă să cadă moale pe un scaun, iar ochii i se golesc de orice expresie.

– Știu că doamna Bradley ți-a făcut asta când erați mici. Nu este vina ta. Dar răul pe care vrei să-l faci copiilor Bradley n-o să te ajute să uiți.

– Joe, asta urma să fie marea noastră șansă, iar...

– Destul! strigă el.

Ea tresare, uluită de tonul vocii lui.

– Destul, repetă el, pe un glas mai blând. Te minți singură. Arată cu un deget în direcția pavilionului din curtea familiei Cody. Spune cinstit, te-ai simțit mai bine după ce ai înfruntat-o acolo?

Ea își șterge fața udă fără să răspundă.

– Nu te-ai simțit mai bine, așa-i?

– Am crezut că o să mă simt mai bine, Joey. Am crezut că o să mă desfăt văzând-o cum se prăbușește în fața mea. Am crezut că voi recupera ceva, dacă o voi face să mă vadă cu adevărat, să-mi vadă suferința. Dacă aș putea doar să mă uit din nou în ochii ei și...

Vocea îi piere și rămâne așezată, holbându-se la el, cu ochi lucioși din cauza băuturii și a drogurilor, dar Joe este obișnuit cu această expresie de pe chipul mamei sale. Urăște ce își face singură, ce le face amândurora.

– Am vrut să recunoască. Am vrut să se uite în ochii mei și să spună că-i pare rău.

– Și după aceea?

– După aceea, aș fi scris cartea despre înfruntarea noastră, oferind cele mai mici detalii. S-ar vinde, știu că s-ar vinde, Joey. Ar fi o carte de istorie trăită. Istoria mea. A victimei. Cea care a supraviețuit, dar nu a scăpat nevătămată. Povestea mea uitată. Am putea profita de pe urma acelei crime, de pe urma prăpădului pe care l-a provocat.

Joe o scrutează cu un aer sever.

– Trebuie să te oprești, mamă. Pentru copiii Bradley. Pentru *mine*, mamă. Eu sunt copilul tău. Eu te rog. Fă-o pentru mine.

Se uită fix la el, câteva clipe care par o eternitate. Focul trosnește, iar căldura din căsuță este insuportabilă.

– Semeni cu tatăl tău, să știi. Convins că el are întotdeauna dreptate.

Joe devine o stană de piatră. Nu îndrăznește să miște nici măcar un mușchi, de teamă că se va opri din vorbit.

– Cu cât crești, cu atât mai mult... semeni și ești... la fel ca el. L-am iubit, să știi. Cu adevărat, din toată inima. Iar asta m-a speriat. Își ia fața între palme și începe să se legene. L-am alungat înainte să mă părăsească el. Ca toate lucrurile bune

din viața mea care mi-au fost luate. Îmi pare atât de rău, Joey. Sunt o mamă îngrozitoare. Ți-am răpit dreptul de a-l cunoaște pe tatăl tău, pentru că el te-ar fi iubit dacă ar fi știut de existența ta. El... ar fi avut grijă de noi. Începe să suspine. Hohote înduioșătoare, care îi cutremură tot corpul. Ce-ai făcut cu toată munca mea? Nu știu cum s-o iau de la capăt... Sunt o ratată. Mi-am ratat datoria de mamă.

El se străduiește să-și înăbușe emoția și se ridică s-o mângâie pe părul ud.

– Mamă, îi șoptește. Încă mai poți fi o mamă bună. Adevărații eroi sunt cei care fac lucruri curajoase când se confruntă cu cele mai potrivnice situații. Poți pune capăt poveștii ăsteia. Vino, lasă-mă să te duc înapoi în studio. Ai nevoie de odihnă. Trebuie să mergi la culcare.

Joe îi trece brațul peste umărul său și o ajută să se întoarcă în studio. Aruncă de pe pat mormanele de haine murdare și trage într-o parte păturile. Ea se urcă în pat.

O învelește, apoi stinge luminile, lăsând aprinsă numai lampa cu sare de Himalaya, care aruncă o lumină portocaliu-rozalie. Aruncă o privire ezitantă spre picturile înfricoșătoare, ale căror ochi par să-l urmărească. Să-l judece. Se simte confuz. Vulnerabil.

Se apleacă și o sărută ușor pe părul umed.

– Te iubesc, mamă. Totul va fi bine. Ne va fi bine.

REACȚIE ÎN LANȚ

Mai târziu, în aceeași seară

Lily se trezește. Tom doarme dus. Îl privește o clipă, ascultând furtuna care continuă să lovească în geamuri.

Am văzut de sub pat ce s-a întâmplat în camera de vizavi, în dormitorul lui Danny. Credeai că numai tu și Vincent știți ce s-a întâmplat. Dar nu, știm noi două, tu și cu mine, Lily... Noi suntem singurele persoane care mai știu ce s-a întâmplat cu adevărat în camera aceea.

Tunetele se rostogolesc în noapte, dar Tom nu se mișcă. Dă într-o parte plapuma, iese din pat și coboară scările în liniște.

Își ia haine din baia de serviciu de la parter. Nu a vrut să deschidă șifonierele de sus, așa că alege ce are nevoie din teancurile de rufe proaspăt spălate. Îmbracă o pereche de colanți, o bluză, șosete.

Găsește o lanternă în dulapul de pe hol, o șapcă de-a lui Tom, o geacă de ploaie și încălțămintea de jogging.

Deschide cu grijă ușa de la intrare. Stropii de ploaie cad ca loviturile de tobă și se sparg pe pământ. Ascultă, încercând să audă dacă se mișcă cineva din familie. Familia ei dragă. Familia ei, care trebuie să fie pe primul loc.

Lily închide ușa casei sale cu cornișe verzi și pereții de culoarea vinetei și pășește în ploaie. Aproape de colț, aprinde lanterna. Ploaia lucește argintie în raza de lumină.

Aruncă o privire peste umăr. Nimic nu mișcă. Luminile sunt toate stinse.

Înaintează grăbită în direcția căsuței de la capătul străzii Oak End.

Joe nu poate dormi. Caută pe telefon relatări despre S.M. – o adevărată „Mary Bell a Canadei“[7], care și-a ucis fratele. Se întreabă dacă mama lui chiar a văzut ce s-a întâmplat în camera băiatului sau dacă nu cumva mințea, numai ca să se joace cu mintea doamnei Bradley. Se întreabă dacă mama lui se va trezi cu mintea mai limpede sau dacă își va pierde de tot autocontrolul. O va lua de la capăt?

Se vor încheia vreodată consecințele nefaste ale acelei tragedii înspăimântătoare și inexplicabile din Glenn Dennig, sau va continua să-i bântuie generație după generație, până ce-i va distruge pe toți, unul după unul, pe fiecare în alt fel? Accesează o știre cu titlul: „Va recidiva S.M.?"

Experții au păreri împărțite în legătură cu completa reabilitare a lui S.M. și cu capacitatea ei de a-și reface viața.

„Avem de-a face cu o tânără care, la vârsta de doisprezece ani, a fost diagnosticată cu tulburare comportamentală și opoziționism provocator, două afecțiuni foarte grave", a declarat Ash Weldon, profesor de drept penal la Universitatea din Alberta și autor al cărții Copii care ucid. *Este posibil să se schimbe? „Categoric", a spus Weldon. „Dar în realitate nu știm. Fiecare caz este unic, și în privința ei numai timpul ne va putea spune. Partea bună este că S.M. era foarte tânără la momentul atacului. Asta îi sporește șansele de recuperare. Se pare că face progrese la școală și la terapie și, conform avocaților ei, își regretă fapta. Aceștia sunt niște indicatori pozitivi."*

Joe își îndreaptă atenția asupra comentariilor de sub articol.

*J. Balboa: S.M. a manifestat tendințe psihopate. Psihopații nu se „reabilitează" bine. Părerea mea e că S.M. a petrecut toți acești ani perfecționându-și abilitățile de impostoare și o doare în c**. Asistenții sociali au fost păcăliți. Psihopații pot păcăli pe oricine. Cineva trebuie să-i afle numele și să-l facă public. Mă sperie gândul că o persoană neștiutoare ar putea trăi alături de ea. Și dacă va avea copii? Dacă aveți dubii, recitiți secțiunea care se referă la fratele ei. Bolnavă de-a dreptul.*

RD: Nu uitați ce-a zis Wozniak, că a văzut multe scene urâte și multe cadavre la viața lui, dar foarte

puțini copii într-o asemenea stare. Fata asta este bolnavă. Tatăl a fost înjunghiat de douăzeci și patru de ori. Băieților li s-a tăiat beregata.

Mary Procter: Sper că fetița aceea de sub pat și părinții ei își vor găsi pacea și pot să treacă peste tragedie. Dar îmi amintesc și ce-a zis Wozniak la comemorarea crimelor. A zis așa: „Cea mai mare temere a mea este că nu s-a reabilitat, că i-a păcălit pe cei din sistem și că nu a lăsat trecutul în urmă". Eu cred că ar putea fi o escroacă.

Joe aude un zgomot. Se îndreaptă de spate, gândindu-se că este un alt con de pin sau o ramură adusă de vânt pe acoperiș. Aude cum se trântește ușa studioului. Se ridică și se uită pe geam.

La lumina stâlpului din stradă vede o femeie cu o lanternă frontală. „*Căcat!*" E mama lui? Se duce să alerge? Acum?

„Căcat căcat căcat." O să pățească ceva.

Își ia în fugă geaca. Deasupra se sparge un tunet. Se grăbește spre ușă. Vede geanta pe care a lăsat-o Phoebe, cu lucrurile pe care voiau să le ia cu ei în pădure. Probabil că a dărâmat-o de pe băncuță în timp ce se învârtea ca leul în cușcă prin casă. Este pe podea, deschisă, iar înăuntru se văd șapca și lampa frontală pe care Phoebe le-a adus de acasă. Joe le ia și se repede la ușă.

MATTHEW

ÎN PREZENT
23 iunie. Joi.

Matthew se furișează afară din casă, cu aparatul de fotografiat în rucsac. Fără să facă zgomot, ia bicicleta pe care bunicii i-o păstrează în garaj.

Bunicii își beau cafeaua în pat, iar Phoebe doarme încă. Părinții lui sunt închiși într-o celulă

din secția de poliție cea mare din centru, care se află la o jumătate de oră de autostrada Patricia Bay. Este o dimineață caldă de vară, cu cer senin, iar el pedalează cât de tare îl țin picioarele pe pista de biciclete care înaintează paralel cu autostrada. Respiră gâfâit și îi este cald. E încordat, dar se simte însuflețit, pentru că are un plan.

Ajunge la sătucul de la malul mării, care nu se află prea departe de casa bunicilor săi. Are magazine atrăgătoare pentru turiști și o promenadă podită. Leagă bicicleta de un stâlp în apropiere de stație și se pune pe așteptat autobuzul. A verificat orarul aseară pe internet.

Autobuzul se oprește cu zgomotele sale obișnuite – un fel de scârțâit și un suspin prelung. Urcă, pune câteva monede în borcanul pentru bani și se așază chiar în față, lângă șofer. Pentru că nimeni nu pare să-l bage în seamă, se instalează mai confortabil pe locul lui, iar picioarele nu-i mai ating podeaua. Se apucă să studieze harta Google de pe telefon, căutând drumul până la secția de poliție.

Călătoria durează aproape o oră, pentru că autobuzul se oprește de multe ori, iar când Matthew coboară, inima îi bate cu putere în piept. Mașinile trec grăbite pe lângă el, clădirile par foarte înalte. Dar trebuie să meargă mai departe. O face pentru tatăl și pentru mama lui. Din vina lui au fost arestați. Trebuie să-și repare greșeala.

Găsește secția de poliție – o clădire din beton cu multe etaje, cu geamuri multe și un stâlp totemic în față. Intră pe ușile din sticlă și se apropie de ghișeul protejat de un geam antiglonț. Se ridică pe vârfurile picioarelor ca să vadă peste tejghea, iar una dintre polițistele de la recepție se apleacă să-l audă prin deschizătură.

– Hei, tinere, cum te pot ajuta?

– Pot să vorbesc cu detectiva care anchetează crime? Polițistele se uită una la cealaltă. În legătură cu alergătoarea ucisă, precizează Matthew.

RUE

ÎN PREZENT

Rue lipește pe un panou fotografiile pe care Matthew Bradley i le-a făcut tatălui său. Ea și echipa ei analizează probele ridicate la percheziție ca să alcătuiască o imagine mai clară a evenimentelor petrecute în jurul morții lui Arwen Harper. Caută goluri, piste de investigat mai departe. Și așteaptă rezultatele de la baza de date ADN a RCMP, ca să vadă dacă profilul ADN-ului din spermă și cel al ADN-ului de contact neidentificat de pe șapca purtând logoul Kordel se găsesc în sistem. Trece timpul, și nu-i mai pot ține multă vreme pe soții Bradley.

Toshi verifică lista apelurilor de pe telefonul lui Harper. Georgia Backmann vizionează înregistrările camerelor de supraveghere a traficului de pe strada care trece pe lângă Faleza Garry.

Rue face un pas în spate și studiază fotografia în care se vede Tom Bradley descuind ușa magaziei. Într-o altă imagine apare tot el, aruncând o privire peste umăr. Pata întunecată de pe tricoul său este foarte clară.

– Hei, uitați-vă aici, zice Georgia.

Rue și Toshi se mută la biroul ei. Georgia arată spre imaginea de pe camerele de supraveghere.

– Ce naiba? exclamă Toshi. E autodubița lui Harper.

Rue își simte pulsul accelerând. Mașina de pe ecran este un Volkswagen pictat cu fulgi gigantici de zăpadă. Nu încape nici o îndoială, e vehiculul lui Arwen Harper.

– Uitați-vă aici, spune Georgia. Trece pe roșu în intersecție. Ora este zece și unsprezece minute seara, data, 19 iunie. Seara grătarului de la familia Cody. E numărul ei de înmatriculare.

– Poți s-o găsești la următoarea intersecție? Se vede mai bine șoferul? întreabă Rue.

Georgia caută înregistrarea de la o altă cameră. O urmăresc împreună. După câteva minute apare autodubița. Pare să fie un singur ocupant – șoferul. Haine negre. Șapcă și hanorac. Lampă frontală stinsă.

– Rahat, mormăie Toshi.

Ușa biroului se deschide. Apare un polițist în uniformă.

– Doamnă sergent Duval?

Rue ridică privirea.

– Ce este?

– Cineva dorește să vă vadă.

– Sunt ocupată. Poți să găsești pe altcineva....

– E un băiețel. Spune că-l cheamă Matthew Bradley. Vrea să vorbească cu „detectiva care anchetează crime“. Are ceva să vă arate și refuză să discute cu altcineva.

RUE

ÎN PREZENT

Rue se îndreaptă în grabă spre zona de recepție. Iată-l. Păr șaten. Pistrui. Strungăreață. Este înfricoșat, se vede clar.

– Matthew, salut, amice. Mă bucur să te revăd. Ce s-a întâmplat? Cu ce te pot ajuta?

– Am venit să vă arăt celelalte fotografii. Tata n-a făcut nimic rău, iar eu... În ochi i se adună lacrimi. Trebuie să le dați drumul, trebuie!

– Cum ai ajuns aici, Matthew?

– Cu bicicleta și apoi cu autobuzul. Singur.

– Ce-ar fi să mergem într-o cameră frumoasă? Să-ți aduc ceva de mâncare? De băut? zice Rue uitându-se la ceas. E aproape ora prânzului. Îți plac burgerii? Pizza?

– Îmi plac burgerii. Și cartofii prăjiți. Și sucul, dar mama nu mă lasă, că are zahăr.

Ea îi zâmbește cu afecțiune.

– Ce-ai zice dacă am păstra secretul ăsta între noi doi?

Puștiul încuviințează solemn.

Rue trimite un polițist să ia ceva de mâncare de la localul cu burgeri de la colțul străzii, iar pe Matthew îl conduce în camera de interogatoriu cu canapeaua albastră.

Băiatul se așază și imediat începe să scotocească prin rucsacul lui, de unde scoate aparatul de fotografiat digital.

– Arată grozav, Matthew.

– L-am primit de Crăciunul trecut. Am auzit-o pe buni spunând că mi-ați luat dosarele și fotografiile pe care le-am făcut când s-a întors tata de la alergare, cele pe care le printasem, dar am și altele. Buni a zis că din cauza fotografiilor mele i-ați dus pe mama și pe tata la închisoare, dar trebuie să le vedeți și pe astea. Uitați-vă la ecranul ăsta mic de aici și dați mai departe așa.

Cu degetul lui mititel, îi arată lui Rue cum să navigheze între imaginile digitale în miniatură stocate în memoria aparatului.

– Am adus și un cablu, zice scoțându-l din rucsac. Ca să le puteți descărca pe un computer și apoi să le dați drumul din închisoare părinților mei.

– Și la ce trebuie să mă uit, Matthew?

– La domnul Cody.

Rue ridică dintr-o sprânceană.

– Domnul Cody?

– El... Cred că a fost ultima persoană care a văzut-o pe mama lui Joe. Nu tata. Ceea ce înseamnă că tatăl meu n-ar fi putut să-i facă ceva rău, nu-i așa? După ce tata a plecat cu mama și l-am văzut pe Joe luând-o spre casă, m-am dus să văd cine a mai rămas în căsuța de la piscină. Am făcut fotografii prin geam. Asta e specialitatea mea, spune el îmbujorându-se.

– Nu cumva încerci să arunci vina asupra altei persoane? Ca să-l scapi pe tatăl tău?

Puștiul se face roșu ca sfecla.

– *Trebuie* să-i dați drumul. Domnul Cody... eu... Era acolo cu mama lui Joe și făceau... Știți...

– Nu știu. Ce făceau?

– Făceau sex. În căsuța de la piscină. După ce au plecat părinții mei. După ce a plecat Joe. M-am furișat... eu... eu știu să pândesc.

– Serios?

– Ca un spion. Ca un detectiv. Pentru dosarele mele de caz, știți.

– Aha. Da, știu.

– Și am făcut câteva poze.

Rue își îndreaptă atenția către imaginile micuțe. Inima îi bate mai tare. În fotografii se văd foarte clar Arwen Harper și Simon Cody. Cody o țintuiește pe Harper la perete, iar fusta ei este ridicată în jurul taliei.

Se vede clar că sunt implicați într-un act sexual. Lui Rue îi vine în minte urma de spermă găsită pe coapsa interioară a lui Harper.

– Matthew, asta ar putea fi foarte, foarte util. Pentru că mi-ai adus fotografiile astea, ești de acord să le descarc, să le copiez? Pentru investigație?

El aprobă din cap și ochii îi sclipesc.

– Acum pot să-i văd pe tata și pe mama?

Detectiva ezită.

– Da, bine. Te duc eu jos să-ți vizitezi părinții, dar îmi dai voie să caut prin restul fotografiilor pe care

le ai aici?

– Da, zice el așezându-se mai bine în scaun, încurajat de interesul ei avid.

Rue derulează imaginile din aparat. Matthew a făcut fotografii în ziua grătarului – lampioanele bătute de vânt, copiii jucându-se cu mingea, bărbații adunați în jurul grătarului din care iese fum.

– Aici ce este? zice, îndreptând aparatul spre el.

Matthew se uită încordat la ecran.

– A, e sora mea, Phoebe, cu Joe. Stau pe o buturugă. Am și alte fotografii cu ei în dosare. Și poze cu Fi și cealaltă prietenă a ei. Phoebe era pedepsită în ziua aceea și nu avea voie să iasă și să stea pe buturugă. I-a dat lui Joe brățara ei, pentru că era trist.

Rue îl ascultă doar cu o ureche. A văzut ceva ce i-a înghețat sângele în vene. Se apleacă spre el, iar vocea îi este insistentă.

– Iar asta ce este, Matthew?

– Ah, asta... păi... N-aveam voie să intru acolo, dar știu unde ține cheia domnul Cody, într-o sculptură din fața ușii.

– Nu aveai voie să intri *unde?*

– În cabana lui. E făcută din lemn și e construită pe fațada stâncii. Nu poți să ajungi decât coborând pe o scară cu trepte înguste. Domnul Cody își ține acolo trofeele, păsările împăiate. Vulturi cu ochi de sticlă. Chiar și o nevăstuică. Una albă. Este blana de iarnă. Și lucruri pe care le găsește pe plajă, când se duce să observe păsări. L-am văzut pe Plaja Grotei, căutând scoici și sticlă de mare. Atunci mi-a spus că-i place să le transforme în clopoței de vânt. Folosește pene de păsări și bucăți de lemn aduse de apă și alte lucruri de genul ăsta.

– Iar acesta este unul din cele construite de el?

– Da. Atârnă ca o capcană de vise la fereastră și reflectă toată lumina. Unele obiecte le îmbracă în

rășină – el mi-a spus, când l-am găsit căutând pe plajă.

Inima lui Rue bate ca un ciocan.

Mărește imaginea pe ansamblul cu clopoței. Se uită atent. Simte furnicături fierbinți pe piele. Este o cruce malteză verde. Pare să fie din jad. O busolă micuță montată în mijloc. Mișcă imaginea și studiază un alt obiect suspendat. Un inel cu aspect vechi, având în centru o mică bilă de argint. Mai este și o brățară hexagonală, legată cu un fir de sârmă. Și ceva ce par a fi șuvițe de păr încastrate în rășină. Păr roșcat. Blond. Șaten-închis. Culoarea părului celor trei victime ale Ucigașului Atlet.

Privirea ei țâșnește înapoi către băiețel.

– Matthew, poți să aștepți aici? O să-ți aducă cineva mâncarea. Și apoi te va conduce la părinții tăi.

El încuviințează din cap emoționat.

Rue își caută mobilul pe când înaintează grăbită pe coridor. Superiorul ei, Luke Holder, răspunde imediat.

– Luke, cred că l-am găsit. Pe Atlet. Am nevoie de toată lumea în birou. Acum. La dracu', cred că l-am găsit!

HANNAH

ÎN PREZENT

Hannah spală vase când aude sirenele. Joe e în camera de oaspeți, iar Simon, în biroul de la mansardă. Copiii sunt la școală. În mai puțin de o săptămână va începe în mod oficial vacanța de vară. Se gândește la copiii lui Lily, care sunt la bunici și au fost luați de la școală mai devreme, spre binele lor. Pune o farfurie pe uscătorul de vase. Oricât i-ar compătimi, se bucură că nu e vorba de copiii ei, că nu este problema ei. Sirenele se aud tot

mai tare. Teama îi șușotește prin tot corpul. Afară, cerul senin are albastrul penelor de prigorie, iar marea sclipește dincolo de capătul falezei. Sirenele urlă tot mai aproape. Hannah își dă seama că sunt pe strada ei. Primul ei gând este că se duc la Lily și Tom, la fel ca data trecută.

Lasă jos cârpa de vase și duce mâinile la spate, spre baierele șorțului, când aude scârțâitul de roți ale unor mașini oprite în fața casei. Încremenește. Apoi se repede la fereastră. Șase vehicule de poliție și o dubă neagră de tip SWAT sunt parcate perpendicular la capătul străzii și pe aleea din fața casei sale. Inima i se strânge în piept când îi vede pe polițiștii îmbrăcați în echipament tactic care coboară din vehicule. Agenți cu căști de protecție și arme automate în mâini înaintează pe alee. Alții pătrund pe proprietatea lor mergând spre pavilionul de la piscină și pădure. Duce mâna la gât când vede un alt grup care apare de după colțul casei, înaintând ca un tot unitar.

Se aud bătăi puternice în ușă.

– Deschideți! Poliția!

Hannah strigă în susul scărilor.

– Simon! Simon!

Simon coboară tropăind și, văzându-i pe polițiști prin geamul înalt de lângă ușa de la intrare, se repede la ușile glisante din sticlă din camera de zi.

Hannah a rămas înlemnită în pragul holului.

– Poliția, deschideți!

Aude izbitura unui berbec în ușa de la intrarea în casă. Dar lui Hannah îi este imposibil să se miște din loc. Parcă a prins rădăcini în plăcile de gresie din hol, cu mâna apăsată peste burtă.

Joe coboară scările în grabă.

– Hannah? Ce se întâmplă?

Nici acum nu se poate urni, nu poate vorbi. Cu colțul ochiului, îl vede pe soțul ei traversând în goană peluza verde-smarald înspre marginea

falezei, acolo unde se coboară spre cabana lui. Își amintește fotografiile pe care le-a văzut odată – fotografii cu femei ieșite la alergat. Fuseseră făcute într-o perioadă de câteva săptămâni, poate chiar de câteva luni, după cum și-a dat seama, judecând după hainele diferite pe care le purtau și condițiile meteo diferite. Și în clipa aceea înțelege. Înțelege că tot ce a încercat ani întregi să ignore, să disculpe, tot ce s-a străduit să justifice și să explice față de ea însăși urmează să fie dat în vileag.

Zdrang. Zdrang. Zdrang. Continuă izbiturile în ușă.

Își amintește ceva ce i-a zis Lily cândva. Era un citat din eminentul psihiatru Carl Jung: „Oamenii ar face orice, oricât de absurd, ca să evite să-și privească în față sufletul".

Loviturile berbecului, asemenea unor explozii, reverberează prin toată casa, zguduie ferestrele, îi zdruncină psihicul. *Buum. Buum.*

Joe se grăbește să deschidă ușa, iar polițiștii dau buzna înăuntru.

Detectiva Duval este în spatele lor, îmbrăcată în jacheta Departamentului de Poliție din Victoria, cu o vestă antiglonț și o șapcă neagră. Ține arma în mână.

– Unde este soțul dumneavoastră, doamnă Cody? Unde-i Simon?

Hannah clatină din cap cu gura deschisă. Nici acum nu poate să vorbească.

Joe arată către ușile glisante deschise.

– A... plecat într-acolo.

Detectiva și polițiștii traversează în goană sufrageria albă a lui Hannah și ies pe ușile glisante, din dreptul cărora se vede priveliștea magnifică a oceanului.

Hannah se duce la fereastră. La fel și Joe. Văd cum polițiștii îmbrăcați în echipament tactic îl ajung din urmă pe soțul ei la marginea falezei. El li

se opune. Îl pun la pământ. Reușește să se ridice în picioare, dar ei îl doboară din nou. Pe burtă. Un agent îi pune un genunchi pe spate și îi imobilizează capul într-o parte, cu obrazul lipit de gazon. Are fața roșie. Țipă. Un altul îi pune cătușele.

– Ce vor de la el? întreabă Joe.

„E un film", își spune Hannah, încă neputând să răspundă, neputând să rostească sau să articuleze în minte ceea ce refuză să creadă că este adevărat. Refuză să accepte ce se petrece afară. Nu este soțul ei. El nu ar fi comis lucrurile acelea. De vină este Arwen, își spune. Totul se întâmplă din vina ospătăriței. Totul a început să meargă prost în clipa în care a intrat în oraș în mașina aia tâmpită a ei, pictată cu fulgi de nea, secondată de fiu-său.

Înainte de sosirea lui Arwen, era un cartier respectabil. Totul mergea bine și fiecare reușea să-și dosească secretele întunecate în spatele măștilor zâmbitoare. Dar Arwen a zdruncinat cușca. Șobolanii au început să fugă de colo-colo și să se atace unul pe altul.

– Doamnă Cody, zice Joe atingând-o ușor pe braț.

– Pleacă de-aici, Joe Harper! Ieși dracului din casa mea!

Băiatul face ochii mari. Rămâne cu gura căscată.

– Tu și nesănătoasă aia de mă-ta. E numai vina voastră. *Ieși dracului imediat din casa mea!*

RUE

ÎN PREZENT

– Ce priveliște, îi șoptește Toshi lui Rue.

Se află în cabana de la marginea stâncii. Simon a fost arestat. Cei doi detectivi așteaptă o echipă de criminaliști.

La construcția aninată deasupra mării se ajunge pe o scară abruptă din lemn care urmează linia stâncii din calcar. Dacă nu privești direct în jos de la marginea falezei, nici nu-ți dai seama că se află acolo. Este izolată, departe de ochii curioșilor. Au fost nevoiți să deschidă ușa cu forța. Era închisă cu un zăvor rezistent.

Geamurile se întind pe toată lungimea laturii dinspre mare. La un perete este o bancă lungă, iar pe un altul sunt rafturi, dulapuri și o imprimantă de computer. Păsările împăiate îi urmăresc cu ochi din sticlă, lipsiți de vedere, iar o nevăstuică albă îi privește, așa cum a spus Matthew.

– Nu e de ici, de colo, îi răspunde ea lui Toshi.

În tonul ei se reflectă emoția pe care o simte privind spre mare prin piesele mecanismului care atârnă în fața geamului. Briza care pătrunde prin ușa spartă îl rotește încet. Talismanele și bijuteriile reflectă lumina și scot un clinchet ușor.

– Cody stă aici, în cabana lui, și admiră priveliștea aceasta uluitoare prin rășina în care sunt prinse șuvițe de păr uman, prin trofeele pe care le-a luat de la femeile pe care le-a urmărit, le-a atacat, le-a violat și le-a omorât.

Rue încuviințează din cap.

– Și dacă ne luăm după fotografiile din sertare, și-a urmărit victimele mult timp înainte de a le ataca. L-am prins.

Toshi pufnește.

– Un mic detectiv de cartier pe nume Matthew Bradley l-a prins.

Pe chipul lui Rue apare un zâmbet larg.

– Da. Cine ar fi crezut că aveam nevoie de ochiul unui copil de opt ani? Zâmbetul îi piere. Puștiul a făcut un efort herculean ca să ne aducă imaginile acelea, dar e posibil ca Simon Cody să nu fi acționat singur. El și Bradley alergau împreună la

maraton. E de presupus că se antrenau împreună uneori.

– Iar Traseul Gâștelor și cel de la Lacul Elanilor sunt frecventate de alergătorii de cursă lungă. Crezi că avem un duo ucigaș? Crezi că sunt amândoi vinovați de uciderea lui Harper?

Ea răsuflă adânc, gândindu-se la autodubița pictată cu fulgi de zăpadă care a trecut pe roșu în noaptea crimei.

– Mă gândesc că este posibil ca Harper să fi avut doar o legătură tangențială cu Simon. Avem nevoie de rezultatele ADN.

Când sosește echipa de criminaliști, cei doi urcă înapoi spre faleză, lăsându-le locul tehnicienilor.

Detectiva îl vede pe Joe așteptând la marginea pădurii. Tânărul vine spre ea.

– Lasă-mă un minut cu el, îi zice Rue colegului său. Ne vedem înapoi la secție. Cum Toshi o privește fix, îi explică: Pare că are ceva de spus. Vreau să aud despre ce este vorba.

El încuviințează din cap și se întoarce la mașină.

– Joe, ce s-a întâmplat? întreabă Rue când băiatul ajunge în dreptul ei.

– Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră. Nu... nu a fost domnul Cody. Și nici domnul Bradley. Nu ei sunt de vină. Nu i-au făcut nici un rău mamei.

Rue simte un val de șoc spărgându-se peste ea.

– Ce te face să spui asta?

– Știu, pentru că.... eram acolo.

JOE

ATUNCI
Duminică. 19 iunie.

Ziua în care ea moare

Joe se repede afară, purtând pe cap șapca de la universitatea Kordel și lampa tatălui lui Phoebe, dar când ajunge în fața șopronului își dă seama că nu știe cât de mult a înaintat mama lui printre copaci. Dacă se apucă să alerge după ea pe potecă, prin întuneric, pe furtuna asta... A mai văzut-o așa. În stare psihotică. I se pare că aude voci, că vede lucruri care nu există. Dacă a luat vreo pastilă de-ale ei după ce a băgat-o în pat, ar putea fi într-o stare gravă. Asta ar explica de ce a pornit-o prin pădure în beznă.

Se gândește să sune după ajutor, dar s-ar putea ca ajutorul să nu sosească la timp; în plus, dacă se va vedea înconjurată deodată de mulți oameni, sirene și lumini, ar putea să facă un gest necugetat. Cel mai tare se teme de stâncile din locul unde traseul iese din pădure pe Faleza Garry. Trebuie s-o ajungă din urmă înainte să iasă pe faleză.

Vede dubița în garajul deschis.

Dacă ia mașina, poate să ajungă repede la parcarea din cealaltă parte a pădurii. Până când va ajunge acolo, va fi ceva mai calmă. Va fi obosită și mai ușor de înduplecat. Dacă Joe parchează mașina pe faleză și o ia în jos pe traseu, o poate aștepta să ajungă la el, în loc să alerge după ea.

Se întoarce grăbit ca să ia cheile de rezervă.

Pornește autodubița, iese cu spatele pe de alee și o ia la goană vuind prin ploaia care nu mai contenește, în timp ce ștergătoarele se mișcă frenetic înainte și înapoi.

Trece pe roșu într-o intersecție pustie.

Când ajunge în parcare, nu este nimeni acolo. Se oprește cu scrâșnet de cauciucuri chiar în dreptul potecii. Găsește o lanternă în torpedo și aprinde lampa frontală a domnului Bradley.

Coboară din vehicul în mijlocul furtunii și o rupe la fugă spre pădurea care geme și suspină. Tunetele bodogănesc peste ocean.

După ce înaintează vreo jumătate de kilometru pe traseul principal, zărește prin ceață o lumină care se mișcă printre copaci. Rămâne nemișcat, gâfâind, așteptând-o.

În timp ce se apropie, strigă în direcția ei:

– Mamă!

Ea se oprește.

– Mamă! Așteaptă-mă!

Aleargă spre ea.

Arwen se repede între tufișuri și începe să înainteze prin vegetația scundă. Joe vede raza lămpii de pe capul ei săltând prin ceață și luminând trunchiurile copacilor. Îndreaptă lanterna spre ei, încercând să vadă încotro se îndreaptă. Panica îl lovește în inimă ca o secure.

„Se îndreaptă spre stâncile de dincolo de copacii ăia."

Iuțește pasul, pe urma luminii care saltă printre copaci.

– Mamă! Eu sunt! Joe! Te rog, oprește-te!

Lumina ei merge mai departe, perforând un tunel prin pâcla deasă. O aude căzând și apoi înaintând târâș. Inima îi bubuie. Nu știe cât de aproape este de marginea stâncii. Merge mai repede, strigând cât îl ține gura.

Ea cade din nou. Lumina i se stinge.

Joe se oprește pe loc.

– Mamă?

Doar răpăitul ploii și vâjâitul vântului printre copaci. Un tunet trosnește deasupra, și rămășite de ramuri rupte se prăvălesc pe sol. Joe înaintează puțin câte puțin, trecând lumina lanternei peste tufișuri. Vede urme de pași în noroi.

– Mamă?

Deasupra lui se aprinde un fulger și se aude bubuitul unui tunet. Deodată, Arwen țâșnește dintre ferigi și, ca o căprioară rănită, aleargă

împiedicându-se și lovindu-se spre marginea stâncii. Temându-se pentru viața ei, Joe o urmează.

În momentul în care iese din pădure o vede acolo, chiar la marginea țărmului stâncos. Îi stă inima în loc. Nici nu mai poate răsufla. Duce lumina lanternei spre chipul ei și vede că e rănită. Panica se războiește cu precauția. Își dă seama că este într-una dintre fazele ei maniacale, delirante.

Ridică mâna.

– Nu-i nici un pericol, mamă, sunt eu, Joe, nu te speria. Ia-mă de mână.

Întinde mâna spre ea.

Ea se repede la el ca un animal sălbatic, lovindu-l peste față și dându-i jos șapca și gluga de pe cap. Lumina lanternei se oprește pe chipul lui. O clipă rămâne nemișcată.

– Tu?

Emoția îi arde în ochi.

– Da, mamă, sunt eu. Nu te teme. Dă-mi mâna.

Se întinde din nou spre ea.

Deodată, vântul își recapătă forța. Copacii se îndoaie, și o ramură ruptă cade și o izbește cu putere peste tâmplă. Arwen țipă și face un pas înapoi. Joe se întinde ca s-o prindă, dar ea i se opune, rupându-i brățara lui Phoebe de la încheietură chiar în momentul în care gresia sfărâmicioasă cedează sub tălpile pantofilor ei. Se prăvălește pe spate rotindu-și brațele în aer. Joe aude țipătul ei și un bufnet care îi îngheață sufletul. Ea țipă din nou, apoi vântul îi îneacă vocea, iar tunetul bubuie, înghițind alte zgomote.

Joe rămâne pe loc, pradă șocului. Mai face un pas spre margine și privește în abisul întunecat. Nu se vede nimic. Nu se mai aud decât vântul și ploaia.

O ia la fugă înapoi spre potecă. Aleargă până la faleză, traversează parcarea și coboară în grabă treptele alunecoase, cu lanterna în mână, pentru că pe cea de cap a pierdut-o undeva.

În cele din urmă, când o găsește pe mama sa pe plaja acoperită cu pietre, nu mai este în viață. Izbiturile au lăsat-o însângerată, plină de vânătăi și fracturi. Joe se așază și plânge cu suspine și urlă odată cu furtuna.

Apoi i se face frică.

RUE

ÎN PREZENT

Rue stă așezată pe o bancă lângă Joe și-i ascultă în tăcere mărturisirea.

O vreme nu spune nimic. Privesc amândoi spre apă.

– De ce, Joe? întreabă ea încet. De ce nu ai venit să ne spui ce s-a întâmplat?

– Mi-a... mi-a fost teamă. Ea era atât de instabilă... și mi-a fost frică. Mă simțeam singur. Nu am pe nimeni. Nu știam ce mi se va întâmpla și nu voiam să merg la închisoare. Și nici nu voiam să spun nimănui la ce lucra, pentru că voiam s-o protejez pe Phoebe. Dar apoi i-ați arestat pe părinții lui Phoebe, și de suferit, tot suferă cu toții.

– Nu înțeleg.

Joe inspiră adânc.

– Vă rog, nu-i puteți spune nici lui Phoebe, nici presei. Am citit despre asta. Legea spune că un infractor minor căruia i s-a șters cazierul nu poate fi numit în mod public. Nici măcar de către poliție.

– Despre ce vorbești, Joe?

– Ea a fost fetița ucigașă.

– *Care* fetiță ucigașă ?

– Doamna Bradley. Ea a fost fetița care și-a ucis familia împreună cu iubitul ei în Medicine Hat, în 1989. Doamna Bradley a fost Sophie McNeill.

REACȚIE ÎN LANȚ

ÎN PREZENT

4 septembrie. Duminică.

După slujbă, Lily, Tom și copiii se opresc să cumpere înghețată de la furgoneta cu mâncare parcată la marginea apei. Lily se uită către soțul ei. Ochii lui zâmbesc când îi întinde cornetul cu înghețată cu rom și stafide.

– Nu pricep cum poți înghiți combinația asta.

– Da, e câh, zice Matthew, vorbind cu gura plină de înghețată cu fulgi de ciocolată.

– Idem, întărește Phoebe.

– Noroc că nu trebuie s-o mâncați voi în cazul ăsta, spune Lily lingând înghețata.

Ea și Tom merg încet, umăr lângă umăr, în timp ce copiii aleargă înainte, să hrănească rațele din iaz. Soarele îi încălzește umerii. Florile erup într-o explozie de culoare pe marginea drumului. Iar lucrul cel mai bun este că soții Bradley nu mai sunt urmăriți de presă. Toată nebunia a fost redirecționată imediat spre Simon Cody, pus sub acuzare pentru uciderea a trei femei și identificat drept Ucigașul Atlet. Foști polițiști invitați la emisiunile televizate presupun că Simon ar putea avea legătură cu mult mai multe cazuri. Lily se gândește la ceea ce a spus aseară la televizor un expert criminolog.

Un sociopat, un prădător sexual în serie ca profesorul Simon Cody nu se trezește într-o zi și face toate astea. E nevoie de exercițiu, de rafinarea abilităților. A mai făcut-o. Nu am nici un dubiu că se vor descoperi mai multe victime.

Tom a fost eliberat la scurtă vreme după arestarea lui Simon Cody și după ce testele au dovedit că proba de spermă de pe corpul lui Arwen se potrivea cu cele găsite la celelalte victime ale Atletului.

Hannah a fost interogată, și a doua zi a plecat cu Jacob și Fiona la Winnipeg, să stea pentru o vreme la părinții ei. Casa familiei Cody, o construcție grandioasă de pe faleză, a rămas încuiată și goală.

În mod ironic – dar probabil deloc surprinzător –, Dianne Klister, asemenea unei rachete care se ghidează după căldură, a pășit în lumina reflectoarelor presei și s-a oferit să-l reprezinte în instanță pe dr. Simon Cody, profesor la Universitatea Kordel, așa-numitul Ucigaș Atlet.

– Tu ai văzut ceva, ai avut vreo bănuială în legătură cu Simon? îl întreabă Lily pe Tom. Pentru că eu nu am bănuit nimic. Credeam doar că Simon e ciudat, așa cum e ciudat orice profesor de filosofie. Dar tu... tu ai băut cu el, te-ai antrenat cu el, ai alergat maratoane cu el. Tu îl *cunoşteai*.

– Poate că retrospectiv se văd crăpăturile. Felul în care se purta cu Arwen și cu mine... Felul în care stătea pe barca lui și făcea fotografii, unele lucruri pe care mi le-a spus. Eu... Era o parte întunecată a lui care se prelingea spre suprafață.

– Era în fază de degenerare?

– Probabil. Așa merg de obicei lucrurile astea. Probabil era gata să ucidă din nou, era neliniștit și avea nevoie de drogul lui, încerca să pună la punct un plan.

– Crezi că i-ar fi făcut rău lui Arwen, dacă ar fi avut ocazia?

– Simon era pragmatic. N-ar fi vânat atât de aproape de casă. E un prădător isteț și calculat. Un supraviețuitor. Dacă m-ar pasiona jocurile de noroc, aș paria că detectivii Duval și Hara au găsit deja dovezi în cabana aceea a lui că urmărea o nouă victimă, dar ceva mai departe de Story Cove.

Lily se înfioară când simte o pală de vânt trecându-i peste piele.

– Dar atunci a sosit Arwen și a dat peste cap viața tuturor. Inclusiv pe a ucigașului de peste drum.

Tom zâmbește strâmb și mușcă din cornetul de înghețată.

– Cred că Hannah știa ce se petrece cu el, spune Lily. Cel puțin la un anumit nivel. Cred că de asta mi-a arătat fotografiile și de asta le-a dus la poliție. Este vorba de negare. De proiecție psihologică.

Se opresc și se așază pe o bancă. Pe nesimțite, coapsele li se ating. Lily încă se luptă cu ideea că Tom a știut tot timpul că ea era Sophie. Că s-a căsătorit cu ea, au făcut copii și au trăit împreună în toți acești ani în care a păstrat tăcerea. I-a spus din nou că o vedea ca pe un model de reabilitare și că voia din tot sufletul ca ea să reușească. Voia ca munca depusă de Dee să conteze. Rămâne un cercetător al tulburărilor psihice și a fost întotdeauna un susținător înfocat al sănătății mintale. I-a spus că toate acțiunile lui se subsumează luptei împotriva stigmatizării.

Cred în justiția restaurativă, Lily. Cred că oamenii pot deveni mai buni dacă nu sunt forțați de societate să poartă o etichetă negativă.

La fel cum Lily crede că programul de justiție restaurativă poate da rezultate în cazul pacientei sale, Tarryn Wingate.

La fel cum crede că Garth Quinlan ar putea fi un tată mai bun și un membru de valoare al societății, numai atâta vreme cât își păstrează îngropat trecutul sumbru.

O vreme, Lily s-a temut că Tom a omorât-o pe Arwen. Crede că și Tom s-a temut că a fost mâna ei. Amândoi au avut ocazia. Amândoi au avut mobilul. Dar în noaptea aceea Lily a părăsit casa într-un ultim efort de a o convinge pe Arwen să renunțe la carte. Voia s-o convingă pe Arwen că terapia o putea ajuta încă și că ar fi fost mai bine pentru copiii lor dacă nu făcea totul public. Dar când a ajuns la căsuța de oaspeți, nu era nimeni acasă. S-a simțit cumva ușurată. Nu avea deplină

încredere în ea că *n-o s-o atace pe* Arwen. Poate că ar fi fost constrânsă s-o ucidă dacă Arwen ar fi refuzat să asculte de vocea rațiunii.

La urma urmei, dacă stă să se gândească, ea este cea care a ucis-o pe Chrissie-Arwen. Totul s-a petrecut din vina ei, începând cu ziua aceea din Glenn Dennig. Dacă n-ar fi fost acțiunile ei, Chrissie-Arwen ar fi încă în viață.

Își privește soțul. Ochii li se întâlnesc, iar inima i se strânge de o emoție stranie.

Poate că ea și Tom se potrivesc perfect. El e bizar. La fel ca ea. Așa cum zicea el, ființele umane sunt creaturi foarte complexe. Iar uneori nu există răspunsuri simple, ca de manual. Uneori chimia dintre oameni produce o furtună perfectă. Așa cum s-a petrecut cu Sophie și Vincent.

Și toate căsniciile au secretele lor.

– Te iubesc, murmură.

Tom o privește în ochi. Înghețata i se scurge pe degete. Pare pe punctul de a vărsa lacrimi.

*

Înghețata lui Matthew s-a terminat, și băiatul aruncă spre rațe ultimele bucăți de cornet.

– Nu le face bine, să știi, zice Phoebe. Are zahăr și alte porcării.

El se preface că nu aude. Aruncă o altă bucățică, apoi se uită spre părinții lui care stau pe o bancă. Aproape unul de altul. Atingându-se. Simte lacrimi în ochi. Pieptul i se umflă de un amestec ciudat de mândrie și iubire. Detectiva care anchetează crime a zis că va fi un investigator genial și că vrea să țină legătura. O să-i facă turul secției de poliție dacă va dori să-i viziteze din nou pe ea și pe detectivul Toshi Hara. Matthew crede că detectivul Hara este foarte cool în hainele acelea pe care le poartă. Nu și-a închipuit că polițiștii pot arăta așa. Detectivul Hara a spus că Matthew ar trebui să primească o medalie și că a fost foarte curajos. Mama și tata l-

au îmbrățișat și au plâns și au spus că el este băiețelul lor minunat și că este „eroul lor". Chiar și Phoebe a spus cu jumătate de gură că e un frățior destul de mișto.

Însă Phoebe este tristă pentru că Joe pleacă. A venit să-și ia la revedere. După tot ce s-a întâmplat cu mama lui, se întoarce în Ontario.

– Îmi pare rău de Joe, oftează Matthew, aruncând rațelor o altă bucățică de cornet.

Phoebe se uită la el. Puștiul își dă seama că încearcă să se încrunte, dar azi nu-i iese. În schimb, îi tremură buza de jos. Sora lui e frumoasă fără machiajul acela aiurea. Are impresia că nu mai încearcă din toate puterile să fie o ciudată.

– Nu-i nimic, zice ea. Poate.... poate că o să-l revăd.

– Sau poate că nu.

– Nu contează. Mă bucur că poliția nu l-a acuzat de nimic și că medicul legist a stabilit că a fost moarte accidentală. Că polițiștii l-au ajutat să-și găsească tatăl biologic.

Matthew dă din cap. E bine să ai un tată. Nu știe ce s-ar fi făcut dacă poliția nu l-ar fi eliberat pe tatăl lui.

Rue și Eb îl conduc pe Joe până la ghișeul de înregistrare din aeroport. Joe duce în spate un rucsac mare, pe care i l-a dat Eb. Se oprește, inspiră adânc.

– Totul e în regulă? întreabă Rue.

E îmbrăcată casual. Ea și Eb au petrecut mult timp împreună cu Joe – au închiriat caiace cu care au traversat defileul până la ocean, au mers în drumeții. Asta a ajutat-o să-și ia gândurile de la plecarea lui Seth. Le-a fost de ajutor și băieților.

Joe încuviințează din cap.

– O să mă aștepte la aterizare. La naiba... Sunt tare emoționat.

Rue îl atinge pe braț.

– Nu-ți face griji, ia-o încet. Nu-l lua prea tare. N-a știut niciodată că are un fiu.

– Nici nu știu cum să vă mulțumesc, zice Joe, uitându-se când la Eb, când la Rue. Amândurora. Pentru tot ce mi-ați oferit, pentru că mi-ați permis să stau la voi. Ochii i se umplu de lacrimi de emoție, iar mâinile îi tremură un pic. Pentru că m-ați ajutat să trec peste perioada asta și că v-ați ocupat de ceea ce urmează. Mai ales pentru că l-ați găsit. Pe omul care este tatăl meu.

– Poliția are la dispoziție tot felul de instrumente utile, spune Rue.

– Dar voi ați făcut mai mult de atât, ați angajat un detectiv particular acolo.

– Numai ca să grăbim lucrurile. N-a fost greu, Joe. Ai fi reușit și singur odată demarat procesul, sunt convinsă. Că doar nu se ascundea – numai că nu știa despre existența ta. Iar tatăl tău pare un om bun, un om sensibil. Îmi pare rău că a ratat copilăria unui tânăr foarte aparte. Îmi pare rău și pentru mama ta, că nu a putut să-l aducă în viața ta.

Joe se străduiește să nu plângă. Eb întoarce privirea cu tact, ca să nu-l facă să se rușineze.

Rue îl îmbrățișează strâns, năpădită de o emoție ridicolă și de o afecțiune profundă pentru acest băiat. Îl simte. Înțelege ce înseamnă să dorești să aparții unor oameni care arată la fel ca tine și în ale căror vene curge același sânge. Îl bate pe umăr și îi spune aproape de ureche:

– Ești un băiat foarte bun, Joe. Nu uita asta. Soții Bradley sunt norocoși. Și mai ales Phoebe și Matthew. I-ai scutit pe copiii aceia de multă durere făcând ceea ce-ai făcut cu materialele mamei tale. Ai câștigat. Și eu, la fel. Eu l-am prins pe tipul cel rău. Tu ți-ai protejat prietena.

– Deocamdată.

Ea face un pas în spate.

– Da. Deocamdată. Ai grijă de tine, Joe. Suntem aici oricând, dacă ai nevoie de noi. Sună-ne sau vizitează-ne oricând vrei.

– La revedere, doamnă Duval. Salutare, amice, îi spune lui Eb.

Rue și fiul ei stau umăr lângă umăr, privind cum Joe se înregistrează și apoi pătrunde în zona de securitate. Le face un semn cu mâna, apoi dispare.

Rue murmură:

– Ei, acum am rămas numai noi doi, puștiule.

– Ți-am zis, mamă. Nu mă deranjează. Șovăie puțin, apoi continuă: Îl iubesc pe tata, cu toate că a greșit. Și doar nu pleacă nicăieri.

– Da, numai să nu le mai urmărești pe iubitele lui, ca să nu-mi provoci un atac de cord, bine?

Îl ia de braț și pornesc împreună spre mașină. Rue observă că și-a găsit brățara cu Salvați Rinocerii și o poartă din nou. Nu face nici un comentariu.

În seara aceea, Lily stă așezată la biroul ei și scrie în jurnal. Dă curs sfatului pe care i l-a dat ea însăși lui Garth. Își documentează propriul trecut pentru copiii ei, pentru ziua în care va muri. Într-o zi vor afla, chiar dacă nu se va întâmpla decât după moartea ei. Iar când vor vrea să știe, când vor fi pregătiți să afle, jurnalul acesta îi va aștepta. Povestea va fi spusă de *ea*, nu de altcineva. Versiunea ei. Nu a lui Vincent. Nici a lui Chrissie-Arwen. În definitiv, istoria este spusă de supraviețuitori. Iar Lily este singura supraviețuitoare, rămasă orfană de propria-i mână. Până atunci, va apăra inocența copiilor ei. Va face tot ce poate ca să-i hrănească cu iubire și să-i crească puternici și rezistenți. Își reamintește că a face copii este un act de speranță și de izbăvire. Este șansa unei reinventări de sine. În general, părinții se străduiesc din răsputeri să facă lumea mai bună

pentru copiii lor. Aceasta este condiția umană. Iar ea *va fi* o mamă bună. Tribunalul i-a oferit această șansă. La fel și Tom. Nu are de gând s-o irosească. Și nici nu va permite nimănui să i-o răpească.

La începutul notițelor, Lily copiază declarația artistului de pe una dintre picturile lui Arwen, pe care Joe i-a dăruit-o lui Phoebe și care acum este expusă în camera fiicei sale.

> *Este mai bine să nu te opui schimbării pe care o aduce cartea de tarot numită „Moartea". Altfel, tranziția va fi mai grea. Și mai dureroasă. Dimpotrivă, trebuie să renunți, să accepți schimbarea necesară și s-o privești ca pe un nou început. Cartea numită „Moartea" este semnul că trebuie să tragi linie sub trecut, ca să poți merge mai departe. Mesajul ei este: „Renunță la tot ce nu-ți mai servește".*
>
> *Declarația artistului*. Moarte. 36 x 48. *Ulei pe pânză.*

NOTA AUTOAREI

În prefață fac observația că intriga din *Secretul pacientei* a crescut în jurul unui miez real. Povestea lui Lily a fost inspirată de uciderea șocantă a unei familii, care s-a petrecut în zona orășelului Medicine Hat pe 23 aprilie 2006. Deși nu există o femeie pe nume S.M., există o R.J., despre care legea canadiană spune că nu poate fi identificată, cu toate că numele ei apare în conținuturi generate în afara țării.

La fel ca personajul meu Lily, J.R. s-a lăsat condusă într-o oarecare măsură de o dragoste interzisă, sfârșind prin a-și ucide familia cu ajutorul iubitului ei de douăzeci și trei de ani, al cărui nume poate fi rostit – Jeremy Allan Steinke.

J.R. a devenit cea mai tânără persoană din istoria Canadei condamnată pentru mai multe omucideri. În 2016 a fost eliberată. Sentința maximă pentru un copil sub paisprezece ani este de zece ani.

J.R. a fost numită un exemplu de reabilitare. Alții – printre care și primul polițist ajuns la scena crimelor – nu au fost la fel de convinși.

Deși multe dintre detaliile crimei din trecutul personajului imaginar Lily au fost extrase din datele crimei reale, nu a existat echivalentul lui Chrissie, care să fie martor la îngrozitoarele întâmplări, iar alte aspecte, inclusiv frățiorul lui Chrissie, sunt în întregime fictive.

Într-adevăr, la finalul proceselor a rămas fără răspuns o întrebare cu adevărat tulburătoare. Nici J.R., nici Jeremy Steinke nu și-au asumat responsabilitatea pentru moartea fratelui mai mic al lui J.R.

Numai cei doi știu ce s-a petrecut în casa aceea, iar unul dintre ei minte.

Principala limbă bantu vorbită în nordul Mozambicului

End, „capăt", „sfârșit" în limba engleză, utilizat de multe ori în denumirea străzilor închise circulației la un capăt

În engleză, Royal Canadian Mounted Police (RCMP), poliția federală canadiană, cu competențe de poliție teritorială în provinciile care nu dispun de acest serviciu

Limbă bantu de tip nguni vorbită în Africa de Sud și Lesotho, una dintre limbile oficiale ale Africii de Sud și ale statului Zimbabwe

Conducătorul unei secte criminale americane cunoscute drept „Familia Manson". Adepții săi au comis o serie de nouă omoruri în iulie și august 1969.

Paul Kenneth Bernardo, violator și criminal în serie canadian. Împreună cu fosta sa soție, Karla Homolka, a format cuplul de ucigași supranumit „Ken și Barbie".

Mary Bell, o britanică ajunsă celebră pentru că în 1968, la vârsta de zece ani, a omorât doi băieți. Condamnată pentru ambele crime, a fost eliberată în

1980 și i s-a acordat anonimatul, care i-a permis să trăiască într-o altă parte a țării, sub o altă identitate.